

#1 АВТОР БЕСТЕЛЕРІВ ЗА ВЕРСІЄЮ *NEW YORK TIMES*

ДЖ.Д. РОББ

ВІРНІСТЬ СМЕРТІ

Нора Робертс
"Вірність смерті"

Жанр: детектив

Серія: Слідство веде Єва Даллас №10

Вікове обмеження: 18+

Переклад: Books_UA

Перекладач: Каріна Б.

Обкладинка: Анна К.

Текст книги доступний виключно для ознайомлення! Після прочитання негайно видаліть файл із пам'яті пристрою! Забороняється видавати переклад за виконаний вами чи будь-яким чином використовувати опублікований текст з метою отримання матеріальної вигоди.

Зміст

Зміст

Анотація

ПРОЛОГ

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

Анотація

Лейтенант нью-йоркської поліції з відділу вбивств Єва Даллас звикла зустрічатися зі смертю віч-на-віч. І нова справа не віщувала нічого незвичайного... але дуже скоро Єва зрозуміла, що кілька не пов'язаних між собою вбивств і серія страшних за своєю жорстокістю терористичних актів - ланки одного ланцюга. Невідома організація загрожує всьому, що Єві дорого. Злочинці занадто близько підібралися до її будинку, і Єва не могла не прийняти виклик. І поки відраховуються останні секунди до вибуху, Єва та її незмінний супутник Рорк повинні прийняти єдине правильне рішення...

*Ванессі Дарбі присвячується,
бо я справді збираюся на небеса.
Для богів ми подібні до мух для жвавих хлопчаків. Боги вбивають нас, щоб азартно
побавитися.*

Шекспір

Політика - у широко поширеному розумінні цього слова - є не що інше, як корупція.

Джонатан Свіфт

ПРОЛОГ

Дорогий товаришу!

Передає "Кассандра".

Усе, що ми передрікали, починає здійснюватися.

Те, до чого ми готувалися, зазнаючи поневірян і втрат, назріло. Після довгих років мороку займається зоря. Тепер ми досягнемо мети, поставленої понад тридцять років тому, і виконаємо всі обіцянки. Кров, пролита мучениками, буде помщена.

Ми знаємо, що ти відчуваєш занепокоєння за успіх справи. Ми знаємо, що ти обачний. Залиш сумніви! Ми скасовуємо мораторій на цю праведну, жорстоку війну не для того, щоб розпочати битву, в якій можемо зазнати поразки. Ми добре оснащені, наша справа має сильну фінансову базу, наші дії та вибір засобів досягнення цілей продумані. Уже пролилася перша кров, і ми пишаємося цим.

На нашому шляху, природно, стоять противники. Є серед них і гідні. Як додаток до цього послання надсилаємо тобі досье на лейтенанта Єву Даллас, співробітницю Управління поліції та громадської безпеки міста Нью-Йорка, щоб ти знав, із ким ми маємо справу.

Досі ми жили серед жалюгідних пішаків легкодухого суспільства, прикидаючись такими ж, як вони, і зневажаючи їх. Для цих сліпців ми стали своїми. Ми невиразні, тіні серед тіней. Але той, перед ким ми всі схиляємося, вчив нас, що саме таким - обережним, проникливим і жорстоким - має бути ідеальний Солдат.

Коли ми знищимо один за одним символи цього зажерливого суспільства, проявивши власну міць і виклавши наш план створення нового суспільного устрою, їх охопить трепет. Вони побачать нас, вони згадають Його. І першим символом нової епохи, символом нашої зливної перемоги стане монумент на Його честь!

Ми залишаємося відданими справі, наша пам'ять усе довго зберігає. Завтра ти почувеш перші відгомони битви. Повідом про нас патріотам, усім тим, хто надійний.

Ми - "Кассандра".

Цього пізнього вечора, як зазвичай, смерть зібрала свій міський урожай. У парку "Грінпіс" під лавкою тихо помер жебрак; за кілька метрів від дверей свого будинку стік кров'ю професор історії: хтось поживився його дванадцятьма кредитками; від нищівного удару по голові померла жінка - її впорався власний коханець. Однак коса смерті на цьому не зупинилася. Наступною її жертвою став Дж. Кларенс Бренсон, п'ятдесятирічний співголова правління корпорації "Бренсон тулз енд тойз", що випускала устаткування та інструменти для космічної галузі, а також електронні іграшки.

Другий син у сім'ї, представник третього покоління клану Бренсонів, який нажив чималі статки, Дж. Кларенс Бренсон був багатим холостяком, процвітаючим бізнесменом, життєлюбом, веселуном і вів доволі марнотратне життя, тобто жив собі на втіху. Але доля, мабуть, вирішила, що з нього досить.

Він висів на стіні у себе вдома, як звичайна вішалка, а з грудей у нього стирчала рукоятка інструменту, виробленого компанією, яка йому належить. Довге свердло потужного портативного дриля пройшло крізь серце і встромилося глибоко в стіну, пригвоздивши Бренсона намертво. Як тут копам було не згадати рекламу, що миготіла всюди: "Бренсон-8000" - чудова продукція, що відповідає потребам як професіоналів, так і любителів. Цей інструмент вирізняється великою потужністю і точністю!"

А виконавиця волі долі, "авторка" такого своєрідного фіналу його життя, яка сама ж і викликала поліцейських, сиділа поруч, зручно влаштувавшись у великому кріслі перед штучним каміном, і потягувала соковито-червоний кларет. Вона не змінила пози ні тоді, коли прибув перший наряд поліції, ні тоді, коли з'явилися слідчий відділу з розслідування вбивств лейтенант Єва Даллас і її помічниця Пібоді. Обличчя вбивці було абсолютно спокійним. Цю вельми привабливу сорокарічну жінку звали Лізбет Кук, вона була подругою Бренсона й однією з найкращих співробітниць рекламної служби його компанії.

- Він абсолютно мертвий, - холодно сказала вона, коли Єва почала оглядати тіло, що висить на стіні.

- Угу, - вимовила Єва, розглядаючи обличчя вбитого. Воно було красивим і випещеним, але на ньому застигла передсмертна гримаса чи то приголомшення, чи то гіркого здивування. Кров залила його блакитний оксамитовий халат і розтеклася калюжею по підлозі. - Мертвіше не буває. Пібоді, зачитайте міс Кук її права.

Поки помічниця виконувала пов'язані з арештом формальності, Єва записала час і причину смерті. Залишалися й інші рутинні питання. Навіть у разі добровільного зізнання у скоєнні злочину сам факт убивства тягнув за собою незмінний набір первинних клопотів: знаряддя убивства слід було забрати до поліції як речовий доказ; тіло - відвезти на розтин; місце злочину - ретельно обстежити й поставити під охорону і багато чого іншого.

Давши знак поліцейським із чергової бригади, щоб вони бралися до виконання своєї роботи, Єва пройшла червоним килимом і присіла навпроти Лізбет. Штучне полум'я відкидало веселі відблиски на спокійне обличчя вбивці, на якому не було

видно жодних ознак каяття, потрясіння або злості. Єва помовчала в очікуванні прояву хоч якоїсь реакції на те, що сталося, з боку брюнетки в заляпаному свіжою кров'ю шовковому спортивному яскраво-жовтому костюмі. Але все, чого вона дочекалася, був ввічливий погляд абсолютно ясних очей, який ніби запитував: "Отже, ви хочете, щоб я все розповіла?"

- Він зраджував мене, і я його вбила, - вимовила Лізбет рівним голосом.

- Ви посварилися?

- Ми перекинулися кількома словами. - Лізбет піднесла келих до губ такого ж соковитого кольору, як вино. - В основному говорила я. Кларенс погано розумів. - Вона знизала плечима, і її шовковий костюм глухо прошелестів. - Я терпимо ставилася до його пригод; мені навіть здавалося, що в якомусь сенсі це посилювало мій потяг до нього. Але в нас із ним була домовленість. Я віддала Кларенсу три роки свого життя... - Лізбет злегка подалася вперед, і в її холодних очах промайнув вогник запеклості. - Три роки! За цей час я могла якось по-іншому влаштувати свої справи, скласти інші плани, завести інші зв'язки. Але я залишалася вірною домовленості. Він же - ні.

Вона перевела подих і відкинулася на спинку крісла. Її обличчя знову стало спокійним, найменші ознаки роздратування зникли; склалося враження, що вона готова посміхнутися.

- І ось тепер він мертвий.

- Ну, з цим поки що все, - сказала Єва і почула неприємний скрегіт: двоє поліцейських ледве витягали довге свердло зі стіни. - Скажіть, міс Кук, ви принесли дріль із собою, щоб використовувати його як зброю?

- Ні, вона була у Кларенса. Бренсон любив бавитися зразками своєї продукції. До мого приходу він, мабуть, цим і займався. - Лізбет кинула швидкоплинний погляд на тіло, яке співробітники тепер знімали зі стіни. - Я побачила дріль тут, на столі, і вирішила, що вона цілком підходить. Взяла його, увімкнула і використала.

"М-да. Простіше простого". Єва ще раз задумливо подивилася на жінку і піднялася.

- Міс Кук, зараз вас відвезуть у Центральне управління поліції. У мене ще будуть до вас запитання.

Лізбет неквапливо проковтнула залишки кларету, відсунула келих і слухняно встала.

- Я тільки одягну шубу.

Пібоді хитнула річний, дивлячись, як Лізбет накинула на закривавлений шовк довгополе манто з чорної норки і відійшла в компанії двох поліцейських з виглядом жінки, яка вирушила на чергову світську вечірку.

- Треба ж! Усе в ажурі. Вона пригвинчує свого коханця до стінки, а потім підносить нам справу на блюдечку. - Пібоді все ще не могла оговтатися від здивування.

Єва витягла з кишені шкіряної куртки "похідний набір", який брала із собою під час виїздів на місце злочину, і ретельно витерла руки тампоном із розчином. Тепер мали завершити свою роботу "чистильники" - бригада, яка покидала місце злочину останньою, ставлячи його під охорону. Єва і Пібоді попрямували до ліфта.

- Нам не вдасться ув'язнити її за обвинуваченням у вбивстві з обтяжливими обставинами, - зітхнула Єва. - Б'юся об заклад, через кілька днів обвинувачення скостять до статті про ненавмисне вбивство.

- Ненавмисному?! - Пібоді здивовано втупилася на неї. - Киньте, Даллас, це неможливо!

Єва подивилася в чесні темні очі на серйозному обличчі своєї помічниці і майже пошкодувала, що вторглася в чужу непохитну довіру до системи.

- На жаль, можливо. Якщо дріль справді належав жертві, значить, Кук не приносила знаряддя вбивства із собою. Уже одного цього достатньо, щоб заперечувати навмисність. Зараз у нашій дамі грає гординя, замішана на пристойному запасі навіженства. Але через кілька годин, проведених у камері, у ній прокинеться інстинкт самозбереження, і вона почне захищатися. Бабенка крута. Отже, і захищатися буде круто.

- Так, але ми ж записали свідчення, з яких випливає, що це було зроблено свідомо, навмисно, що був злий умисел. І вона зробила заяву для запису...

Єва знизала плечима.

- Їй навіть не потрібно відмовлятися від своїх слів, Пібоді. Достатньо лише прикрасити ці свідчення. Ну, наприклад: вони посварилися, вона була приголомшена і втратила душевну рівновагу. Можливо, він став погрожувати їй, і в момент спалаху гніву або навіть із почуття страху вона схопила дріль.

Єва та її помічниця вийшли з ліфта в просторий хол з колонами з рожевого мармуру і чудовою декоративною зеленню.

- Будь-який адвокат гратиме на мотиві самозахисту, а це майже безпрограшний аргумент, - продовжувала Єва, - Хоча ми ж із тобою розуміємо, що тут говорити про "самозахист" - нісенітниця собача, але з формального погляду не підкопаєшся. Порівняй габарити: Бренсон - зростом близько 190 сантиметрів і в плечах приблизно 70; у неї зріст не більш як 165 сантиметрів, а в плечах вона вужча від нього ледве не вдвічі. Це може бути враховано на її користь. Далі, будучи приголомшеною, вона одразу зателефонувала в поліцію, а не намагалася втекти з місця злочину або заперечувати свою провину. Вона взяла на себе відповідальність, і це напевно принесе їй очки під час судового розгляду - якщо справа дійде до суду. Обвинувач усе візьме до уваги і у своєму висновку змінить статтю обвинувачення, тобто пом'якшить пропонуване покарання.

- Так, на таку наживку, напевно, можуть клюнути...

- Гаразд, у будь-якому разі ця Лізбет Кук отримає якийсь термін, втратить роботу і відвалить купу грошей адвокату. Звісно, це буде не за повною програмою, але все-таки чимось вона поплатиться. А ти не бери собі в голову зайвого.

Вони вийшли з дому, і на них одразу повіяло таким самим холодом, як від тієї жінки, яку щойно відвезли на поліцейській машині. Пібоді кивнула в бік труповозки:

- А цей, мабуть, був легкою людиною.

- У легких людей часто буває найбільше проблем. - Єва злегка посміхнулася і відчинила дверцята машини. - Не сумуй, Пібоді. Ми закриємо цю справу. Так чи інакше, вона не розгулюватиме на волі. Іноді буває краще, щоб усе йшло, як іде.

Але Пібоді продовжувала думати про своє.

- Завжди треба виконувати вмовляння. Бренсон напевно десь шлявся і трахав когось на стороні. Звичайно, це не кожна винесе.

- А тепер вона його трахнула - вже в буквальному сенсі слова. Тож вони квити.

Єва ввімкнула двигун, і тут же зазвучав сигнал радіотелефону:

- Гей, Далласе! Це я, Рацо! - пролунав у слухавці хрипкий голос.

- От уже не думала...

Почувся якийсь дивний скрип, який, імовірно, слід було приймати за сміх.

- Так-так, уяви собі! Слухай, Далласе, у мене є дещо для тебе. Як щодо того, щоб зустрітись і обговорити?

- Я прямую в Центральне. У мене термінова справа. Крім того, моя зміна закінчилася десять хвилин тому, а тому...

- Пожалкуєш, Далласе. Це справді щось вартісне. Я можу підскочити в "Бру" о десятій.

- Ти так завжди кажеш... Гаразд, чорт із тобою. Але я дам тобі лише п'ять хвилин, Рацо. Постарайся чітко викласти суть питання.

Єва вимкнула зв'язок і вбудувалася в потік машин, що прямували до центру міста.

- Це один із ваших стукачів? - не втрималася від запитання Пібоді.

- Так, із них. Він щойно відсидів дев'яносто діб за порушення порядку в нетверезому стані. Мені ж через нього навісили невинуватого розкриття агента. Рацо вічно починає буянити в піддатому вигляді. А взагалі-то він нешкідливий малий. У голові протяг, але раз у раз приносить надійну інформацію. "Бру" у нас по дорозі, а Кук може трохи почекати. Прокинь зараз по комп'ютерних обліках заводський номер знаряддя вбивства і перевір, чи дійсно воно належало вбитому. Потім розшукай кого-небудь із найближчих родичів Бренсона, дізнайся, з ким можна зараз зв'язатися. Я повинна повідомити їх про те, що трапилося.

Ніч, що запанувала над Нью-Йорком, була ясною і холодною. Пронизливий вітер запекло накидався на самотніх пішоходів, заганняючи їх всередину будинків. Вуличні торговці тремтіли на холоді біля своїх візків, огортаючись клубами пари і запахами розігрітих сосисок, сподіваючись, що до них ще підійдуть якісь сміливці, готові ризикнути і розкрити рот на лютневій холоднечі. Ця зима була суворою, і прибутки лоточників катастрофічно падали.

Єва і Пібоді проїхали через шикарний Верхній Іст-Сайд, з його акуратними тротуарами і воротарями у формі. Далі шлях лежав на захід, через південну частину міста. Тут вулиці були більш велелюдними, вузькими й галасливими. Пішоходи крокували швидко, дивлячись собі під ноги і міцно притримуючи свої сумки.

Розмазані по узбіччю залишки останнього снігопаду виглядали потворною кашею кольору сажі. Підступні острівці льоду лежали слизькими латками на вищерблених тротуарах, підстерігаючи необережних роззяв. А над усім цим брудом, над головами змерзлих обивателів, ніби знущаючись з них, тягнулося яскраве рекламне панно із зображенням теплого бірюзово-синього моря, облямованого смужкою цукрово-білого піщаного пляжу. У морі хлюпалася грудаста білявка, на якій

ледве можна було розгледіти щось окрім засмаги, і запрошувала нью-йоркців потішитися на Гавайських островах.

Насилу пробираючись у щільному вечірньому потоці руху, Єва дозволила собі помріяти про втечу з Рорком на його острів. *Сонце, Сипучий пісок і Секс...* Її чоловік із радістю забезпечив би весь цей набір - ССС, і вона була майже готова підбити його на це. Єва вирішила, що неодмінно так і зробить за тиждень-другий. Потрібно було тільки завершити деяку паперову роботу, покінчити з підготовкою кількох виступів у суді та підчистити деякі "хвости".

Однак потім думки її потекли в іншому, більш звичному напрямку. Єва подумала, що для втечі на острів вона ще не зовсім дозріла в моральному сенсі. Зрозуміло, там, далеко від Нью-Йорка, де немає міського поліцейського зв'язку, вона б спокійніше спала, і вже тільки тому відпочила б із більшою користю, ніж у звичайний вікенд. Але нещодавно через поранення Єва ледь не втратила здатність рухатися, і їй довелося якийсь час відсиджуватися вдома. Тепер, коли вона знову вийшла на роботу, вона вважала, що мусить надолужити згаяне, і поки що не має права навіть на дуже короткий термін віддаватися власним слабкостям.

"Розважившись" у такий спосіб у гущі вуличних заторів, Єва зрозуміла, що мрії про ССС так і залишаться мріями: антагонізм між Бажанням і Довготривалістю претендував на вічність, а їхню чергову сутичку вже вкотре вигравав Довготривалий. Її "панно мрій" на тлі сірих поліцейських буднів виявилося не довшим, ніж рекламне панно про Гаваї на тлі брудної нью-йоркської вулиці...

На той час, коли знайшлося вільне місце для паркування неподалік від "Бру", Пібоді отримала з портативного комп'ютера необхідну інформацію.

- Згідно із записами заводських номерів, дриль належав убитому.
- Раз так, то як відправну точку для правосуддя можна брати вбивство другого ступеня. Обвинувач не витрачатиме час на те, щоб довести навмисність.
- Але ж ви вважаєте, що вона прийшла саме з наміром убити його!
- Звичайно, вважаю. Але це нікого не цікавить.

Вийшовши з машини, вони попрямували до обшарпаної будівлі, над дверима якої тьмяно світилося зображення пивного кухля, піна з якого виливалася через край. "Бру" заробляв гроші в основному на дешевому пиві не першої свіжості з тухлими горішками. Його завсідниками були невдачливі власники маленьких атракціонів і службовці дрібних фірм із ліцензійно обмеженим полем діяльності. Любили посидіти тут і пробивні ділки, яким не було чого пробивати.

У барі стояв спертий дух, лунало неголосне гудіння голосів. Незважаючи на погане освітлення, деякі з відвідувачів усе ж розгледіли тих, хто ввійшов, і одразу ж відвели очі. Навіть якби поруч із нею не було Пібоді в уніформі, в Єві все одно можна було б одразу впізнати копа. Вона трималася з ледь помітною напруженістю, в якій відчувалася звична готовність до будь-якого повороту подій. Погляд ясних карих очей, що ковзав по приміщенню бару і по обличчях, був твердим, спокійним, зосередженим і помічав усе, не висловлюючи при цьому жодних емоцій.

Тільки той, хто не обізнаний у тутешніх кримінальних звичаях, міг побачити в ній звичайну відвідувачку, всього лише жінку з коротко стриженим темно-русявим волоссям, з вузьким обличчям і ямочкою на підборідді. Більшість же з тих, хто часто посиджував у "Бру" і мешкав або промишляв поблизу, відчували поліцію за кілометр.

У цьому разі їм було байдуже, хто увійшов - чоловік чи жінка. Для них це був насамперед коп, а в спідниці чи в штанах - неважливо.

Єва досить швидко побачила Рацо за одним зі столиків, хоча його загострене обличчя гризуна на той момент майже повністю занурилося у величезний кухоль із пивом. Поки вона йшла до цього столика, позаду чувся скрип стільців, які обережно відсували подалі, а в неї на очах кілька пар плечей інстинктивно зсутилися. "Тут за кожним є якийсь грішок", - неуважно подумала Єва і, підійшовши до Рацо, обдарувала його широкою посмішкою:

- Бачу, ця тошниловка не змінилася, та й ти, Рацо, - теж.

Він видав хрипкий смішок, але його погляд неспокійно забігав по відпрасованій уніформі Пібоді.

- Даремно ти привела з собою підмогу. Чорт забирай, Далласе, я думав, ми з тобою друзі.

- Мої дружбани регулярно миються. - Єва показала Пібоді очима на стілець, потім сіла сама. - Це моя людина, Рацо. Не смикайся.

- Та чув я, що ти взяла собі цуценя піднатаскати. - Він видавив із себе щось на кшталт посмішки, оголивши нечищені зуби. - Усе нормально. Раз вона твоя, то все гаразд. Я ж, енто, теж твій, хе-хе. А, Далласе? Мені ж щастить, правда?

Коли підійшла офіціантка, Єва поглядом дала їй зрозуміти, що послуги поки не потрібні, і звернулася до Рацо:

- То що в тебе є для мене?

- Здобув дещо. Тобі сподобається. І можу добути більше, якщо в мене ще є кредит.

- При цьому на його обличчі з'явилася усмішка, яку він, напевно, вважав виразом загадковості.

- Я не оплачую рахунки. Інакше я твою пику не бачила б ще півроку.

Він знову хихикнув, потім звучно відсморбнув пиво і подивився на Єву своїми маленькими водянистими очима, в яких прозирала надія.

- Адже я веду з тобою справи по-чесному, Далласе.

- Ось і давай ближче до справи.

- Ну, все-все. Добре.

Рацо схилився над кухлем, і Єва побачила на його маківці правильну окружність лисини. Вона була абсолютно вільна від рослинності і в цьому сенсі чимось нагадувала дитячу попку. У такому порівнянні було щось зворушливе: у всякому разі, його лисина мала привабливіший вигляд, ніж сальні, ніби забруднені в клеї пасма волосся, що звисало по її периметру.

- Далласе, ти ж знаєш Наладчика, так?

- Запитуєш! - Єва трохи відсунулася назад, подалі від випромінюваних ним запахів. - Він що, все ще скрипить? Боже, але йому, мабуть, уже років сто п'ятдесят!

- Ні-ні. Йому стукнуло сімдесят, але Наладчик ще спритний, - захоплено закивав Рацо, струснувши сальними пасмами. - Берег себе. Добре харчувався. Регулярно мав дівчинку з авеню Бі й подекував, що секс допомагає підтримувати розум і тіло в робочому стані. Як, а?

- Говоріть точніше, - суворо сказала Пібоді.

Рацо кинув на неї здивований погляд:

- Не зрозумів...

- Ви говорите про Наладчика в минулому часі. З ним щось сталося?

- Так, але зачекайте. Я того, забіг трохи вперед. - Рацо запустив свої худі пальці в пакетик, пожував горішки залишками зубів і подивився у стелю, збираючись із думками. - Близько місяця тому я отримав... Загалом, у мене на руках опинилася відеокамера, яку потрібно було злегка підправити. Ну, я й потягнув її Наладчику, щоб він поворожив над нею. Усе-таки в цього малого були золоті руки. Не існувало нічого такого, що він не міг би полагодити, і в нього все виходило як новеньке - закочуєшся.

- І так само майстерно він міг змінювати заводські номери, - додала Єва.

- Це точно. - Посмішка в Рацо стала майже радісною. - Ну, ми розговорилися. А Наладчик знає, що я завжди шукаю якусь роботу. Ну ось, і він почав розповідати про свою роботу, про те, як він забиває бабки. А справа в нього була, скажу вам, чимала. Процвітав. Йому притягували на лагодження хронізатори, апаратуру дистанційного керування, ну й інше все таке. Дещо він повністю виготовляв сам. Наприклад, кілька разів робив усілякі хитромудрі пристосування для спецефектів.

- Наладчик не говорив тобі, що збирав вибухові пристрої?

- Метиш прямо в точку! У нього були якісь кореша. Дізналися, що він займався чимось на кшталт цього ще в армії. Знайшлися клієнти. Ну, і зробили замовлення. Пообіцяли заплатити йому за всякі такі штучки дуже навіть непогано.

- А хто платив?

- Не знаю. Думаю, що і він сам не знав. Були якісь два чуваки. Прийшли, дали йому перелік того, що потрібно, і заплатили аванс. Ну, він зробив ці хреновини, подзвонив телефоном і залишив повідомлення - на кшталт того, що замовлений товар готовий, нехай приходять забирати і приносять решту грошей за роботу.

- Він не прикидав, що вони збиралися робити з цими штуками?

Рацо знизав худими плечима, потім сумно подивився на порожній кухоль. Дотримуючись заведеного звичаю, Єва підняла догори руку і пальцем показала на кухоль Рацо. Він одразу просвітів.

- Дякую, Далласе, дякую! А то, бачиш, у глотці зовсім пересохло. Кажу багато, ось і пересохло.

- Раз так, давай по суті, поки в тебе є ще якась слина в роті.

Підійшла офіціантка, хлюпнула в його кухоль порцію пива вельми неапетитного кольору, і Рацо засяяв.

- Чудненько, добре... Так от, Наладчик спершу подумав, що хлопці готуються брати банк, або ювелірний магазин, або ще що-небудь у цьому роді. Звісно, вони самі йому карти не відкривали, але він же знав, для чого робляться такі штуківини - годинникові пристрої, дистанційне керування, детонатори... Наладчик прикинув, що цим хлопцям може знадобитися хтось, хто знає підземні ходи, комунікації, і сказав мені, що, якщо треба, він міг би замовити за мене слівце.

Рацо зробив кілька ковтків і продовжував:

- Через два тижні він зателефонував мені. Дійсно подзвонив. В'їжджаєш? І сказав, що справа ця - не те, що він собі уявляв. Справа та, погана, дуже погана, і з нею не варто було зв'язуватися. Ну й голосок же в нього був! Я у Наладчика ніколи такого не чув. Він був страшенно засмучений і наляканий. Усе згадував про якийсь Арлінгтон і говорив, що не хоче повторення. Ще Наладчик сказав, що йому потрібно на якийсь час залягти на дно. Я вирішив, що він просто тягне гуму щодо роботенки для мене, і

сказав йому, щоб він не дрейфував і все-таки проштовхував мій інтерес цим чувакам. Але він більше не з'явився.

- Може, він десь дійсно заліг на дно?

- Заліг, але не зовсім на дно - сплив. Кілька днів тому його вивудили з Гудзона, з боку Джерсі. Мені вдалося дізнатися тільки, що перед тим, як втопити, йому вирізали язик. О, діла!

- Сумно чути, - зітхнула Єва.

Рацо деякий час сидів, сумно потупившись, потім підняв на неї скорботні маленькі очі.

- І хто, по-твоєму, міг це зробити?

Єва знизала плечима.

- Це справа не по моїй частині. Я, звісно, можу зазирнути у файл, але...

Рацо не дав їй договорити.

- Вони прикінчили Наладчика тому, що він здогадався про їхні плани? Адже так, так?

- Виходить, так.

- Ну ось, Даллас, ти отримала якусь намітку і можеш вираховувати їх. Адже ти - коп і займаєшся розслідуванням убивств. А вони вбили Наладчика.

- Усе не так просто. Я не веду цю справу. Якщо Наладчика виловили в Нью-Джерсі, вона тим більше не може стосуватися мене. Не думаю, що тамтешні копи дуже зрадіють, якщо я почну втручатися в їхнє розслідування.

- Як по-твоєму, наскільки сумлінно більшість копів підходять до таких випадків?

- Є досить багато копів, які не бояться клопоту. Але, звісно, є й такі, які намагатимуться закрити цю справу.

- Але ж ти постараєшся? - Рацо глянув на неї з такою дитячою вірою в очах, що Єві стало не по собі. - А я тобі допоможу, нарою що-небудь. Якщо Наладчик розмовляв зі мною, він міг говорити ще з кимось. Чуєш, його нелегко було залякати, але коли він дзвонив мені, він був дуже наляканий. Вони не вчинили б із ним так, якби збиралися просто взяти банк.

- Може, і не вчинили б, - погодилася Єва, хоча прекрасно знала, що часом туристам випускають кишки за браслет і пару кросівок. - Я загляну у файл, але більше обіцяти нічого не можу. А ти пошарь. Якщо розкопаєш щось іще у цій справі, дай знати.

- Добре-добре, - закивав Рацо і сумно посміхнувся Єві. - Ти знайдеш тих, хто так вчинив із Наладчиком. Інші копи не дізнаються, у що він міг вляпатися. А ти здатна з'ясувати... Я ж добротну інформацію тобі приніс, правда?

- Так, Рацо, досить добротну. - Єва піднялася і, порившись у кишені, поклала на столик кілька кредиток.

На вулиці Пібоді запитала:

- Напевно, мені потрібно пройти по файлах щодо цієї справи?

- Пройдися. Але до завтра це цілком терпить. І спробуй визначити, що мав на увазі Наладчик, коли говорив про "Арлінгтон". Прочеси назви будинків, вулиць, приватних володінь, ділових центрів... Якщо щось знайдемо, то повідомимо про це офіцера, який веде розслідування.

Уже в машині Пібоді запитала:

- А цей Наладчик не працював на когось із поліцейських?

- Ні, - відповіла Єва, вмикаючи запалювання. - Він терпіти не міг копів і був не з полохливих, хоча вирізнявся жадібністю. Управлявся в крамниці один і працював цілий тиждень, без вихідних. Подейкували, що він тримав під прилавком армійський бластер і мисливський ніж. Часто хвалився, що може зробити з людини філе так само легко і швидко, як із форелі.

- Схоже, кумедний малий був.

- Крутий і суворий. Якщо старий твердо вирішив вийти з тієї справи, у яку втравився, його можна було зупинити тільки дуже серйозним наїздом, аж до усунення.

Пібоді, примружившись, глянула на свою начальницю.

- Але ж вас, здається, засмоктує ця справа...

- Заткнися! - І Єва різко вирулила на вулицю, давши газу більше, ніж треба.

Єва пропустила обід, але це її не особливо засмутило. А ось той факт, що вона мала рацію у своїх припущеннях щодо логіки обвинувача у справі Лізбет Кук, привів Єву в сказ. "Козел! Міг би хоч потягнути зі згодою на формулювання "вбивство другого ступеня"!"

За лічені години після арешту у зв'язку з насильницькою смертю Дж. Кларенса Бренсона Лізбет звільнили під заставу, і зараз, імовірно, вона сиділа в себе в квартирі, влаштувавшись зручніше на дивані або в кріслі, і потягувала кларет із самовдоволеною посмішкою на обличчі.

Соммерсет, дворецький Рорка, з'явився в холі, як завжди, безшумно, зустрівши Єву нищівним поглядом і несхвальним зітханням:

- Сьогодні ви знову сильно запізнилися.

- Так? А ви сьогодні знову огидні. - Вона кинула куртку на перила сходів. - Різниця між нами полягає в тому, що завтра я можу не запізнитися.

Соммерсет помітив, що Єва не виглядає блідою і стомленою, як це часто бувало після робочого дня. Але він радше пройшов би всі муки пекла, ніж зізнався навіть собі, що ця обставина його потішила. Коли вона прослизнула повз нього і почала підніматися нагору, він холодним тоном, злегка піднявши брову, повідомив:

- Рорк у відеозалі. Другий поверх, четверті двері праворуч.

- Я знаю, де це, - пробурчала Єва не надто щиро.

Насправді вона достеменно не пам'ятала, де знаходиться це приміщення. Будинок був величезним, і в лабіринтах його коридорів, кімнат і обставлених усілякими дивинами холів неважко було заблукати. Проте Єва вважала за краще пошукати відеозал сама.

Дивлячись на оздоблення цього житла, Єва вже вкотре подумала про те, що його господар ні в чому собі не відмовляє. А чому, власне, він мав відмовляти? У дитинстві Рорк був позбавлений найнеобхіднішого, всі ці зручності він тим чи іншим шляхом заробив сам і цілком міг розпоряджатися ними на власний розсуд, за своєю примхою.

Минуло вже більше року, як Єва мешкала в цьому будинку, що стоїть посеред величезного доглянутого саду, але по-справжньому так і не звикла до нього. Тут

сходилися воєдино фінансова могутність і звичайні побутові людські слабкості, і все ж таки Єва не почувалася в цих палатах вільною, щось завжди обмежувало її.

Єва не звикла до багатства і припускала, що навряд чи здатна коли-небудь звикнути. Вона вийшла заміж за Рорка не через його статки, а, скоріше, всупереч їм, і намагалася не думати про те, як саме могли бути нажиті ці статки. Вона вважала, що якщо закохалася в Рорка, то повинна приймати його всього - з усіма світлими і темними сторонами. Єва щосили намагалася, щоб щоразу, коли входила у двері цього будинку, у неї всередині вмирав поліцейський, який живе своїми професійними інстинктами й упередженими поглядами.

Відеозал був обставлений розкішними довгими диванами й обладнаний величезними настінними екранами. Уздовж однієї зі стін тягнувся старомодний бар вишневих тонів зі стільчиками зі шкіри та бронзи. У шафі з різьбленого дерева зберігалися незліченні диски з відеозаписами старих фільмів, які Рорк любив дивитися найбільше. Полірована підлога була встелена візерунчастими килимами; у каміні, оздобленому чорним мармуром, горів вогонь, перед яким грівся жирний кіт, що згорнувся клубочком. Запах дров, що потріскували у вогні, змішувався з ароматом свіжих квітів у величезній мідній вазі і легкими пахощами свічок, що стояли на камінній дошці. Але головне - тут був чоловік, який її завжди заворожував.

На екрані йшов якийсь чорно-білий фільм. Рорк зручно розтягнувся на плюшевій канапі, тримаючи в руках келих із вином. Одяг на ньому - так само як і зображення на екрані - складався з чорного і білого. Воріт білосніжної сорочки був недбало розстебнутий, з-під чорних обтислих штанів стирчали босі ноги - черевики валялися на підлозі. Єва не могла зрозуміти, чому ця поза здавалася їй такою збудливо сексуальною. Обличчя Рорка було схоже на лик ангела, що з цікавості залетів у розпусне пекло: гріховний блиск у живих блакитних очах і витончена лінія рота, ледь помітно вигнутого в усмішці. Чорне волосся спадало майже до плечей, будучи приманкою для пальців будь-якої жінки.

Єва вкотре згадала, як уперше побачила це обличчя у себе в кабінеті на екрані монітора під час розслідування одного з убивств. Тоді Рорк значився в короткому списку підозрюваних, і їй і на думку не спадало, що з цього моменту зміниться її доля...

Хоча вона не видала жодного звуку і зупинилася в дверях, він одразу повернув до неї голову, і їхні очі зустрілися. Рорк усміхнувся, і Єві здалося, що серце в неї в грудях пропустило удар.

- Здрастуй, лейтенанте!

Він простягнув їй руку, і Єва, підійшовши до нього, вклала в неї пальці.

- Привіт. Що дивишся?

- "Перемога темряви" з Бет Девіс. Наприкінці фільму вона сліпне і вмирає.

- Захоплююче.

- Але вона проявляє при цьому таку мужність...

Рорк притягнув Єву за руку до себе на софу, вона лягла поруч, поклавши голову йому на плече, і він посміхнувся. Колись, щоб переконати її розслабитися таким чином і приймати те, що він хотів їй дати, Рорку знадобилося багато часу і терпіння. Йому довелося довго чекати, коли між ними виникне повна взаємна довіра.

"Мій коп. Моя дружина, з її емоціями і потребами", - подумав Рорк, перебираючи пальцями її волосся. Він знав, що знадобиться ще кілька хвилин, щоб жінка в ній перемогла поліцейського.

Єва неквапливо простягнула руку і відпила вина з його келиха.

- Хіба цікаво дивитися старий фільм, якщо відомо, чим він закінчується?

- Цікаво подивитися, як саме він закінчується. Ти обідала?

Вона повернула йому келих із вином.

- Ні. Потім що-небудь перехоплю. Перед закінченням зміни на мене звалився цікавий випадок: жінка прибила свого хахалю до стінки його ж власним дрилем.

Рорк мало не поперхнувся вином;

- Це як? У буквальному сенсі чи фігурально?

- У буквальному сенсі. Модель "Бренсон-8000".

- А звідки ти знаєш, що це була жінка?

- Вона сама викликала поліцію і дочекалася нас. Судячи з усього, цей чоловік обіцяв їй вічну відданість, але загуляв на стороні, і вона вирішила, що за таку зраду слід прогнати через його блудливе серце майже метрову залізку.

- Що ж, це для нього урок...

- Вона чомусь вибрала серце. На її місці я б просвердлила йому яйця. Принаймні, це було б ближче до суті питання.

- Єво, миленька, ти вже дуже конкретна людина!

Він доторкнувся губами до її рота, і тієї самої секунди Єва перевернулася і кинулася на нього зверху, розпластавши Рорка на софі.

Блиснувши очима, Рорк почав розстібати гудзики на її блузці.

- Але ж ми з тобою знаємо, *чим* це закінчується...

Єва легенько вкусила його нижню губу.

- Давай подивимося, як саме це скінчиться...

2

Поклавши слухавку, Єва ще якийсь час похмуро дивилася на апарат. Отже, в офісі прокурора їй підтвердили, що заяву захисту за статтею про вбивство другого ступеня у справі Лізбет Кук прийнято обвинуваченням. Єву пересмикнуло від огиди. Стаття про ненавмисне вбивство для жінки, яка абсолютно холоднокровно вбила людину тільки через те, що вона не могла тримати в узді свій статевий член! Тепер Лізбет Кук мала відсидіти щонайбільше рік у казенному закладі полегшеного режиму, де вона могла б спокійно фарбувати нігті й укладати волосся перед партією в теніс. Навіть якщо її виженуть з роботи, обвинувачена завжди зможе на кругленьку суму підписати контракт на виробництво екранної версії її пригод, а потім виїхати на Мартініку.

Єва пам'ятала, як сказала Пібоді, що не варто брати в голову зайвого і краще нехай усе йде, як іде. Але вона сама не очікувала, що покарання виявиться таким до образливого мізерним. Єва вирішила - і вже видала все в стислих і міцних висловах цьому безхребетному хрину обвинувачу, - що тепер не вона, а він має телефонувати родичам убитого. Нехай пояснить, чому правосуддя виявилось настільки

завантаженим роботою, що не спромоглося як слід розібратися в цій справі й поспішило укласти угоду із захистом, навіть не дочекавшись поліцейського звіту.

Стиснувши зуби, Єва різко ткнула пальцем у клавіатуру, немов кваплячи примхливий комп'ютер, і викликала висновок патологоанатома щодо Бренсона.

Здоровий чоловік. П'ятдесят один рік. Причина смерті - отвір у грудній клітці, пророблений обертовим свердлом дриля. Інших шрамів або поранень немає. Вміст у крові наркотиків або алкоголю не виявлено. Вказівок на недавню статеву активність немає. Останній прийом їжі був менш ніж за годину до смерті і складався з тертої моркви і гороху в легкому вершковому соусі, підсушеного пшеничного хліба і трав'яного чаю.

"Досить нудна їжа для підлого дамського угодника", - подумала Єва, проте взяла на замітку ту обставину, що Бренсон не перебував під впливом алкоголю або наркотиків.

А до речі, хто, крім Лізбет Кук, сказав, що він був дамським угодником? Адже в цьому чортовому поспіху їй навіть не дали часу перевірити мотив злочину, який тепер розцінюють як убивство другого ступеня. Єва уявила собі видовище: коли справа дійде до преси, - а вона, безсумнівно, дійде, - безліч незадоволених сексуальних партнерів шукатимуть очима шафу з інструментами.

"Ваш коханець зрадив вас? Ну що ж, подивіться, як йому сподобається "Бренсон-8000". Це найкращий вибір професіоналів і любителів!" Чудово. Під цим кутом Лізбет Кук могла б провести жваву рекламну кампанію. Продажі моментально пішли б у гору.

Людські взаємовідносини - найбільш вдячний ґрунт для вчинення найрізноманітніших злочинів. Деякі люди вміють дуже комфортабельно влаштовувати своє життя, перетворити гру з м'ячем на стадіоні на щось схоже на бальний танець у залі. За такими полюють, відвойовують їх, вішаються їм на шию...

Випадковий відблиск власної обручки раптом змусив Єву здригнутися. "Ну ні, тут же зовсім інша справа!" - стала вона запевняти саму себе, схаменувшись, що мимоволі провела паралель між звичаями суспільства і їхніми стосунками з Рорком. Вже її-то випадок у загальні закономірності не вписувався. Адже вона нічого не вишукувала, любов сама знайшла її і підкорила собі. Тут не було нічого спільного з усякими Бренсонами. І потім, якби Рорк вирішив спробувати щастя ще десь, вона б не стала йому перешкоджати і, вже в усякому разі, не робила замаху б на його життя або на якісь частини тіла.

Роздратована, Єва повернулася до свого звіту, яким обвинувачення навіть не поцікавилася. Відчинилися двері, і в їхньому отворі з'явилася голова детектива з відділу електронних розслідувань Яна Макнаба. Його довге золотисте волосся було цього разу зібране в косичку, і тільки один закручений завиток, що переливався на світлі, обернувся навколо мочки вуха. Цього дня на ньому був товстий светр кричущих зелених і блакитних кольорів, що звисав до стегон, і чорні штани, що за формою нагадували мундштуки курильної трубки. Це невимовне вбрання доповнювали блискучі сині черевики.

Макнаб усміхнувся Єві, ясні блакитні очі на його миловидному обличчі дивилися, як завжди, злегка нахабно.

- Даллас! Я закінчив перевірку телефонних контактів і поточних особистих пам'яток вашого небіжчика.

- Тоді чому твій звіт усе ще не в мене на столі? - сухо запитала Єва.

- Просто я подумав, що ви спочатку захочете подивитися матеріал з його домашнього кабінету, - доброзичливо відповів Макнаб і, поклавши перед Євою диск, сів на куток столу. - А що робить наша Пібоді?

- Збирає для мене інформацію. Невже ти досі не зрозумів, що нецікавий їй, друже?

Макнаб знизав плечима.

- А хто каже, що вона мені цікава? Адже вона все ще зустрічається з Монро, чи як?

- Ми з нею це не обговорюємо, Макнаб.

Вони розуміюче переглянулися: обидва не поділяли симпатій Пібоді до цієї людини, яка вміла бути приємною, тільки коли їй щось потрібно.

- Та я так просто, з чистої цікавості... - пробурмотів Макнаб.

- Тоді запитай її сам.

Про себе ж Єва додала: "І розкажи потім мені".

- Я її іноді запитую, і це дає їй можливість зайвий раз погарчати на мене. До речі, у неї прекрасні зуби.

Макнаб піднявся і зробив кілька кроків тісною коробкою кабінету Єви. Він безнадійно запізнився на побачення з однією з консультанток космічної агенції, і вірогідність того, що вона погодиться коли-небудь ще зустрітися з ним, танула з кожною годиною. Утім, "міс Космос" уже почала йому набридати, хоча раніше це важко було уявити, варто було пригадати, як вона виставляла напоказ свої чарівні груди в чомусь прозорому й сріблястому. Макнаб навіть намагався штучно накачати себе ентузіазмом, але в нього нічого не вийшло. Його думки постійно поверталися до якоїсь колючки, дівчини-копа в накрохмаленій уніформі. Що ж у неї, чорт забирай, було там, під уніформою? Його з'їдала цікавість, від якої він ніяк не міг позбутися. Зрештою Макнаб дійшов висновку, що занадто багато часу проводить удома один, перед екраном. І тут йому в цьому зв'язку згадалося:

- Слухайте, вчора ввечері я натрапив на відеокліп із Мевіс. Просто мороз по шкірі!

- Так, це чудово, - охоче погодилася Єва.

Її найкраща подруга, співачка Мевіс Фрістоун, якраз у цей час перебувала в першій у житті гастрольній поїздці - займалася просуванням диска записів для однієї з фірм Рорка, що входила в індустрію розваг. Вона тепер трощила своїм голосом стіни концертних залів в Атланті, і Єва раптом відчула прилив сентиментальності. Як же високо забралася Мевіс порівняно з тими часами, коли їй доводилося вивертати назовні свої легені в розбитих на закутки ресторанах-підвальчиках на кшталт "Блакитної білки"!

- Диск починає користуватися успіхом, і Рорк вважає, що запис Мевіс увійде до двадцятки найкращих, - із задоволенням повідомила Єва.

Макнаб поклав кредитками в кишені:

- І коли ж ми про це дізнаємося?

Єві здалося, що він говорить про це для того, щоб прикрити свій інтерес до іншої, головної для нього теми, і вона вирішила підтримати розмову:

- Рорк планує зібрати вечірку або щось на кшталт цього, коли вона повернеться з поїздки.

- Так? Чудово!

Але тут він стрепенувся: за дверима почувся стукіт статутних поліцейських черевиків. Макнаб запхав руки в кишені, нагнавши на себе видимість цілковитої байдужості, і в цей момент у дверях з'явилася Пібоді.

- Управління поліції Нью-Джерсі дійшло висновку... - Пібоді зупинилася, насупившись. - Що тобі треба, Макнаб? Лейтенанту ніколи слухати твої убогі жарти.

- Взагалі-то, деякі жарти лейтенантові подобаються, - зауважила Єва, але, побачивши, що Пібоді надто пильно подивилася на неї, суворо промовила: - Отже, Макнаб, пожартували, і досить. Продовжимо про справу.

- Із задоволенням. - Макнаб широко посміхнувся Пібоді. - Так от, під час вивчення записів дзвінків покійного з'ясувалося, що ніяких інших розмов із жінками, крім Лізбет Кук і своїх співробітниць, він не вів. У графі "Зв'язки" в його щоденнику виявлено тільки позначки, пов'язані з міс Кук, яка часто згадується як "Лізі, любов моя".

- І ніякої іншої жінки? - Єва стиснула губи. - А інший чоловік?

- Ні. Жодних амурних справ і жодних вказівок на гомосексуалізм.

- Цікаво. Пройдіся по записах в офісі. Хотілося б дізнатися, чи збрехала "Лізі, любов моя" щодо мотиву вбивства, а якщо так, то навіщо насправді вона вбила його.

- Я вже займаюся цим.

Макнаб рушив до дверей, але на порозі затримався, щоб послати Пібоді нарочито гучний повітряний поцілунок.

- Усе-таки він - справжня дупа! - обурилася Пібоді, коли Макнаб вийшов.

- Якщо він тебе дратує, це ще не означає...

- Без усяких "якщо"!

- Але він досить швидко зметикував, що його звіт може змінити деякі аспекти розгляду справи, і одразу ж прийшов. Це важливо, Пібоді.

Думка про те, що Макнаб знову влізе в розслідування однієї з її справ, розлютила Пібоді.

- Але ж справу Кук практично закрито. Злочинниця зізналася, їй пред'явлено обвинувачення, її допитано і взято під варту...

- Доведеться тобі повідомити, що вона домоглася-таки статті про вбивство другого ступеня. Але якщо цей злочин скоєно не на ґрунті ревнощів, можливо, нам ще вдасться що-небудь зробити. Все ж непогано було б точно з'ясувати, чи був у Бренсона якийсь зв'язок на стороні, чи Кук вигадала цю версію, щоб приховати інший мотив. Сьогодні нам потрібно побувати в його офісі і поставити кілька запитань співробітникам. А це що в тебе? - Єва показала на диск, який її помічниця тримала в руці.

- Це попередній висновок детектива Саллі щодо Наладчика. Саллі одразу погодився співпрацювати з нами, оскільки в нього нічого немає. Тіло, перед тим як його витягли з річки, перебувало у воді близько тридцяти шести годин. Свідків немає. Убитий не мав при собі готівки чи чеків, але в кишенях знайшли посвідчення особи та кредитки. На руці залишився браслет - підробка під "Картъє", але хороша.

Саллі виключає звичайне пограбування, особливо з урахуванням того, що Наладчику спочатку відрізали язик.

- У цьому може бути ключ до розгадки, - пробурмотіла Єва, вставляючи диск у гніздо свого комп'ютера.

- У висновку патологоанатома зазначено, що язик було видалено за допомогою зазубреного леза ще до настання смерті. Сліди опору відсутні, отже, до цієї імprovізованої хірургічної операції Наладчику завдали удару, від якого він втратив свідомість. Ну, а потім його скинули в річку, попередньо зв'язавши ноги і руки. Смерть настала пізніше - внаслідок того, що він захлинувся у воді.

Єва легенько постукала пальцями по столу і посміхнулася.

- Чи є мені сенс читати звіт?

Пібоді знизала плечима.

- Детектив Саллі був дуже балакучий. Не думаю, що він чинитиме опір, якщо ви захочете взяти цю справу на себе. За його словами, не має значення, біля якого берега річки знайдено вбитого, який проживав у Нью-Йорку, і яке управління займатиметься розслідуванням.

- Я зовсім не збираюся братися за цю справу, просто мене цікавить хід розслідування. А як щодо "Арлінгтона"?

- Усе, що вдалося зібрати, записано на диску, сторона Б.

- Чудово. Зараз я пробіжуся по цьому запису, а потім поїдемо в офіс Бренсона.

На цьому Єва вирішила закінчити всі розмови. Але замість того, щоб втупитися в екран, вона звуженими очима втупилася у двері.

На порозі, переминаючись з ноги на ногу, стояв довготелесий молодий чоловік у поношених джинсах і старовинній парці. "Років двадцять із чимось", - припустила Єва. Сірі мрійливі очі дивилися з такою простодушністю, що вона одразу уявила, як вуличні злодюжки і пройдисвіти шикуються в чергу, щоб обчистити його кишені. З худорлявого обличчя молодого чоловіка можна було писати портрет мученика або самовідданого жерця науки. Але в темно-русявому волоссі, зібраному в гладенький хвостик, виднілися вигорілі на сонці пасма, що явно не свідчило про кабінетне самотництво. Юнак дивився на неї, зніяковіло посміхаючись.

- Ви когось шукаєте? - запитала Єва.

У цей момент Пібоді обернулася, витріщила очі і видала якийсь пронизливий вереск:

- Зак! О, вау! Зак!

Вона зробила величезний стрибок і стрибнула прямо в довгі, простягнуті до неї руки. Спостерігаючи, як Пібоді у своїй бездоганно випрасуваній формі та статутному взутті бовтає ногами за кілька сантиметрів від підлоги, Єва не знала, що й думати. Вона повільно піднялася з-за столу, а Пібоді продовжувала чисто по-дитячому вигукувати в проміжках між поцілунками:

- Що ти тут робиш? Як ти тут опинився? О, як я рада тебе бачити! Ти надовго?

- Ді... - все, що він зміг вимовити, піднявши Пібоді ще вище, щоб поцілувати її в шию.

Єва прекрасно знала, що в їхньому підрозділі достатньо довгих злих язиків, і вирішила втретися:

- Вибачте. Сержанте Пібоді, я вважаю, що цю зворушливу сцену краще продовжити в позаслужбовий час.

- Ой, вибачте! Опустити мене, Заку, - схаменулася Пібоді, але продовжувала з власницьким виглядом обіймати молодого чоловіка навіть тоді, коли її ноги нарешті торкнулися підлоги. - Лейтенанте, це Зак.

- Ну, це я вже чула.

- Мій брат.

Погляд Єви разом змінився. Вона тут же почала шукати споріднену схожість між ними - і не виявила. Вони не були схожі ні конституцією тіла, ні кольором волосся або відтінком шкіри, ні рисами обличчя. Єві залишалося видавити із себе чергову посмішку:

- Дуже приємно.

- Я не хотів перешкодити вам... - Зак, зашарівшись, простягнув їй свою велику руку. - Ді так багато гарного розповідала про вас, лейтенанте...

- Рада чути, - відповіла Єва, відчувши, що її рука немовби загубилася в його руці, яка, однак, була під час потиску м'якою, як шовк. - А ви який із дітей у родині?

- Молодший, - відповіла за нього Пібоді і вимовила це з таким обожнюванням, що Єва не змогла стримати посмішку.

- Молодший? - повторила вона, ще раз смеривши хлопця поглядом. - Отже, найменший... Але, Зак, ви ж метри два чи близько того. Так?

- Два і вісім, - уточнив він і знову сором'язливо посміхнувся.

- Він пішов у нашого тата. Вони обидва високі й худі. - Пібоді знову несамовито стиснула брата в обіймах. - Зак у нас художник по дереву. Він робить найкрасивіші на світі предмети меблів, особливо шафи.

- Перестань, Ді. - Зак почервонів від збентеження. - Я всього лише столяр. Вмію поводитися з інструментом - ось і все.

- Останнім часом багато хто навчився поводитися з інструментом... - пробурмотіла Єва, несподівано згадавши Лізбет Кук.

- Чому ти не сказав мені, що збираєшся в Нью-Йорк? - запитала Пібоді.

- Хотів зробити тобі сюрприз. Ще два дні тому не був упевнений, що вдасться приїхати.

Зак ласкаво погладив Пібоді по голові, і цей рух знову нагадав Єві про проблему людських взаємин. Усе-таки деякі стосунки будувалися не на сексі, не на владі або розрахунку, а на чомусь менш м'ясоїдному, - можливо, на простій людській любові...

- Я отримав замовлення на несерійні меблі від людей, які бачили мою роботу там, в Аризоні.

- Чудово! І скільки це займе часу? - запитала Пібоді.

- Не знаю, як вийде. Я, напевно, пробуду тут, поки не закінчу.

- Прекрасно! Ти зупинишся у мене. Я дам тобі ключ і розповім, як до мене добиратися. Сядеш у підземку... - Пібоді закусил губу. - Тільки не позіхай на всі боки! Тут усе не так, як удома. Не носи гроші та посвідчення особи в задній кишені, бо...

- Пібоді! - Єва підняла палець, просячи уваги. - Займися-но ти залишок дня особистими справами. Влаштуй брата як слід.

- Я не хочу, щоб через мене виникли якісь проблеми... - почав пручатися Зак.

- Ви створите більше проблем, якщо вона буде турбуватися, як би вас не обібрали шість разів, поки ви доберетеся до її квартири, - доволі суворо припинила його заперечення Єва. Їй раптом справді стало боязко за цього добряка, саме обличчя якого слугувало "позначкою" для вуличної шпани і кишенькових злодіїв. Утім, їй не хотілося надто вже згущувати фарби, і вона спробувала пом'якшити свою суворість посмішкою:

- Головне - не бути тюхтієм, а взагалі-то у нас тут відносно спокійно.

- Але ми ж хотіли поїхати в контору Бренсона, - нагадала Пібоді.

- Думаю, що впораюся сама. Якщо щось раптом знадобиться, зв'яжусь з тобою. Давай, показуй Заку визначні пам'ятки Нью-Йорка.

- Радий був познайомитися, лейтенанте.

- Я теж дуже рада.

Єва подивилася їм услід. Пібоді просто розпирало від сестринської ніжності, а Зак ішов, трохи нахилившись до неї, щоб, напевно, краще чути її нестримне дівчаче щебетання.

Сім'я... Єва задумалася: вона знову зіткнулася із загадкою. Сім'я була для неї чимось майже незбагненим і не надто привабливим. Інститут, заведений людьми для влаштування життя на власний лад у спробі захиститися від жорстокості - або, навпаки, від свободи - зовнішнього світу. Звісно, він був безликий, дріб'язковий і тривіальний, а ті сім'ї, які Єва зустрічала у своєму житті, за всієї зовнішньої схожості засад, були абсолютно різними і підносили сюрпризи, аж ніяк не завжди радісні. У випадку ж, свідком якого вона щойно стала, було приємно побачити, що в цьому ефемерному для неї інституті ще можна зустріти щось вартісне.

Заступнику Бренсона Крісу Тіплу було близько тридцяти. Приємне повнощоче обличчя, яскраво-руде, майже червоне волосся. І приблизно того ж кольору зараз були розпухлі обідки його очей. Він плакав, уже геть не соромлячись своїх сліз, які котилися цими повними щоками.

- Його любили всі... - єдине, що він поки зміг сказати Єві.

Загальна любов... Зазвичай Єва ставилася недовірливо до подібних тверджень. Поки їй було зрозуміло одне: головним наслідком того, що сталося, була невизначеність їхнього подальшого становища, що нависла над усіма співробітниками компанії.

- Я співчуваю вашій втраті, - обережно промовила вона.

- Неможливо повірити в те, що він ніколи не увійде в ці двері! - Дихання Тіпла стало переривчастим, він притиснув хустинку до рота, немов боячись, що в нього знову пропаде голос. - *Ніколи*, розумієте? Усі в шоці. Коли Бі Ді сьогодні вранці оголосив про те, що трапилося, ніхто не зміг вимовити ні слова.

Єва вже знала: Бі Ді - брат і партнер убитого, Б. Дональд Бренсон.

- Кріс, випийте води. Може, дати вам заспокійливе?

- Не допомагає, я вже приймав. Ми були з ним дуже близькі.

Витираючи очі, Кріс не помітив вивчального погляду Єви.

- У вас були особисті стосунки? - запитала вона.

- О, так. Ми працювали разом близько восьми років. Він значив для мене набагато більше, ніж роботодавець. Він був... Він був для мене кимось на кшталт батька! Вибачте, я зараз у такому стані... - Не маючи сил впоратися з емоціями і страхами, що нахлинули на нього, Тіпл закрив обличчя руками, потім ще раз вибачився:

- Вибачте. Кларенс не дозволив би мені так розклеюватися. Сльози не допомагають, але я просто не можу... Ніхто з нас не може повірити в усе це. Ми закриваємося на кілька днів - на поминальний тиждень. Закриється все - офіси, фабрики...

Він замовк. Думати про це, а тим більше перераховувати це вголос для ділової людини було, мабуть, нестерпно. Зусиллям волі взявши себе в руки, Кріс додав:

- Поминальна служба відбудеться завтра.

- Так швидко?

- Кларенс не любив зволікати з чим-небудь... - Тіпл стиснув хустку в руці й невидячим поглядом втупився на Єву. - Як вона могла зробити таке, лейтенанте? Адже Кларенс обожнював її!

- Ви знайомі з Лізбет Кук?

- Звичайно.

Кріс піднявся, щоб трохи пройтися, і Єва була вдячна йому за це. Дуже незручно було дивитися на дорослу людину, яка скорботно сидить у кріслі, зробленому у вигляді рожевого слоненяти. Сама вона сиділа при цьому в пурпуровому кріслі-кенгуру.

З першого погляду на просторий кабінет Кларенса Бренсона було видно, що покійний знаходив задоволення в тому, щоб жити серед іграшок, які, крім інструментів, винаходила і виробляла його фірма. На полицях уздовж однієї зі стін їх була незліченна кількість - від простої радіокерованої космічної станції до серії ускладнених людиноподібних роботів - дройдів.

Видовище дройдів, щоправда, якось не дуже в'язалося з виглядом усіх інших експонатів, що мали більш мажорний вигляд. На відміну від яскравих стрибаючих тварин, кумедних планетоходів або наборів дитячих інструментів для творчості, маленькі дройти-люди не налаштовували на веселий лад. Єва намагалася не дивитися на їхні штучні, наче відморожені очі, які навіть за увімкненого електроживлення не могли відвернути від нерадісних думок. Надто вже ці дройти були схожі на людей...

Утім, Єва чудово розуміла, що її власне враження не відображає ринкового попиту. Крім того, розвиток виробництва визначався тут не однією людиною, а кабінет співголови, мабуть, мав би відображати можливості компанії загалом.

- Кріс, розкажіть мені про Лізбет.

- Лізбет... - Він важко зітхнув, потім машинально поправив жалюзі на широкому вікні позаду столу. - Красива жінка. Та ви самі бачили її. Спритна, амбітна, собі на умі... У неї завжди були чималі запити, але Кларенса це не турбувало. Він якось сказав мені, що якби в нього не було жінки із запитами, він розтринькав би своє життя даремно.

- Вони багато часу проводили разом?

- Два вечори на тиждень. Іноді три. Зазвичай у середу та суботу. Обід, потім театр чи концерт. Часто разом відвідували заходи, які вимагали його чи її присутності. Зустрічалися за другим сніданком щопонеділка - з 10 пів на першу до другої. Разом проводили відпустку в серпні - там, куди хотіла поїхати Лізбет. П'ять разів на рік їхали кудись на вікенд.

- Як за регламентом, - зауважила Єва.

- На цьому наполягла Лізбет. Вона хотіла, щоб зобов'язання з обох сторін були чітко визначені й неухильно виконувалися. Мабуть, вона хотіла підстрахуватися на випадок, якщо Кларенс надумає загуляти. Коли вони бували разом, вона вимагала повної уваги до себе.

- А хто-небудь із них був схильний до того, щоб пошукати задоволень на стороні?

- Вибачте?

- У Кларенса був ще хтось, крім Лізбет?

- Ви хочете знати, чи відчував він до кого-небудь подібні почуття? Ні, абсолютно точно - ні!

- А тільки на сексуальному ґрунті?

Обличчя Кріса стало жорстким, в очах з'явився холодок.

- Якщо ви натякаєте на те, що Кларенс Бренсон міг чинити непорядно щодо жінки, з якою він пов'язав себе зобов'язаннями, ви глибоко помиляєтеся. Він був відданий Лізбет.

- Ви абсолютно впевнені в цьому?

- Я організовував усі його зустрічі - як ділові, так і суто особисті.

- А чи не міг він влаштовувати побачення на власний розсуд, не повідомляючи про це вас?

- Це образливо! - У голосі Кріса почувся метал. - Людина мертва, а ви сидите тут, у його кабінеті, і звинувачуєте його в тому, що він брехун і ошуканник!

- Я нікого не звинувачую. Я запитую. Це мій обов'язок - ставити запитання, Кріс. І я хочу зробити все можливе, щоб у справі Кларенса Бренсона восторжествувала істина.

- Мені не подобається, як ви це робите. - Він відвернувся. - Кларенс був хорошою і чесною людиною. Я знав усі його звички, усі відтінки його настрою. Він ніколи не укладав сумнівних, незаконних угод. І не міг вступати без моєї обізнаності.

- Добре, повернемося до Лізбет Кук. Що вона вигравала від його смерті?

- Не знаю. Він поводився з нею, як із принцесою, давав їй усе, що вона могла побажати. Вона вбила курку, яка несла золоті яйця!

"А якщо вона захотіла отримати весь курник разом?" - подумала Єва, прощаючись із Крісом.

Ще під час входу в будівлю вона вивчила схему розташування контор і знала, що офіс Б. Дональда Бренсона знаходився на тому ж поверсі, у крилі навпроти. Єва сподівалася, що застане Бі Ді на місці.

Штаб-квартира Бренсонів немов занурилася в жалобу - багато приміщень виявилися закритими, в коридорах було безлюдно. Але в холах голографічні рекламні дисплеї продовжували показувати зразки просунутої на ринок продукції компанії "Бренсон тулз енд тойз". Перед одним із них Єва зупинилася зі змішаним почуттям здивування і гіркоти. Картинка на екрані в пульсуючому зображенні

показувала одягненого в поліцейську форму дройда, який повертав вдячній матері, яка плакала, її загублену дитину. Форма була відпрасована, як у Пібоді. Титр на зображенні свідчив: "Наше призначення - служити і захищати". Потім картинку змінили незліченні зразки продукції компанії, їх супроводжувало перерахування умов поставок і цін. Останнім на екрані з'явився вуличний дройд-кишеньковий кишеньковий злодій з аероконьками в руках - це теж був зразок продукції Бренсонів.

Єві залишилося тільки похитати головою. Виникало природне запитання: фірма виробляла запатентованих дройдів для нормальних громадян чи орієнтувалася на кримінальний попит? А може, все це винайшла парочка психопатів, яка вирішила зіграти на підтримці людського азарту? Адже завжди хтось захоплено купував, а хтось захоплено крав. Але тоді об'єктивно мала б існувати потреба не тільки в дройдах-нападниках, дройдах-поліцейських, а й у дройдах-жертвах?

Абсолютно прозорі скляні двері одразу відсунулися, щойно Єва увійшла в їхню магнітну зону. У приймальні за столом сиділа жінка, явно втомлена відповідати на протокольні дзвінки: "Дякую вам. Ваше повідомлення записано, і ваші співчуття буде передано родичам. Поминальна служба за містером Бренсоном призначена на завтра о другій годині пополудні в церкві Благого Шляху, у південній частині Центрального парку... Так, усе це жахливо. Величезна втрата... Спасибі за співчуття".

Жінка поклала слухавку і, розпізнавши у ввійшовшій не зовсім звичного відвідувача, змінила черговий вираз обличчя на скорботний, напівпосмішку, що перепрошувала:

- На жаль, містера Бренсона немає на місці. Усі контори закриті на тиждень.

Єва показала свій поліцейський значок:

- Я з приводу вбивства його брата. Можливо, містер Бренсон все-таки зможе мене прийняти?

- О, лейтенанте!.. Секундочку.

Жінка втомлено піднялася зі стільця, зникла за масивними дверима кабінету господаря і досить швидко повернулася.

- Будь ласка, лейтенанте. Містер Бренсон чекає на вас.

Перше, що впало Єві в око, це несхожість кабінетів братів Бренсонів. На противагу веселому робочому місцю Кларенса кабінет Бі Ді був обладнаний дуже консервативно. Тут не могло бути й мови про меблі, виконані за мотивами випущених компанією іграшок, а тим паче дройдів. Превалювали сірі тони, на широкому столі не красувалися жодні технічні дивини - він був вільний для ділових паперів.

Бі Ді піднявся Єві назустріч. Він не був таким огрядним, як його покійний брат, і у своєму чудово пошитому костюмі мав вельми стрункий вигляд. Блякло-руде волосся було ретельно пригладжене, зеленуваті очі на блідому обличчі дивилися втомлено.

- Лейтенанте, я зворушений тим, що ви вирішили відвідати нас особисто. - Його голос був настільки ж рівним і заспокійливим, як і тони оздоблення кабінету. - Я збирався сам зателефонувати вам і подякувати за те, що ви знайшли можливість зателефонувати вчора ввечері і повідомити про те, що трапилося.

- Прошу вибачення, що обрушила на вас таку сумну звістку, містере Бренсон.

- Ні-ні, заради бога. Сідайте.

- Як я зрозуміла з бесід з персоналом компанії, ваш брат подобався всім.

- Його *любили* всі, - поправив Бі Ді. - Його неможливо було не любити. Ось чому так важко уявити собі, що його більше немає серед нас. А якщо подумати про те, яким чином це сталося... Боже! Ми всі вважали Лізбет членом сім'ї!

Бі Ді відвернувся, щоб приховати почуття, що переповнювали його, але швидко впорався з собою.

- Вибачте... Чим можу бути вам корисним?

- Містере Бренсон, я постараюся довго не займати вашу увагу і буду стислою. Міс Кук стверджує, що у вашого брата був зв'язок з іншою жінкою.

- Що?! Ну ні, це абсурд! - Бі Ді сердито махнув рукою. - Кларенс був відданий їй і не дивився на інших жінок.

- Якщо так, то чому, на ваш погляд, вона вирішила вбити його? Між ними часто виникали сварки? Можливо, хтось із них застосовував або погрожував застосувати силу?

- Кларенс узагалі не витримував жодних конфліктних ситуацій більше п'яти хвилин! Насильство в будь-якому вигляді було абсолютно невластивим для нього. І він вже точно не був бабієм.

- Вам важко уявити собі, що він міг покласти око на якусь іншу особу?

- Навіть якби міг, що справді дуже важко уявити, він обов'язково сказав би про це Лізбет. Він завжди був відвертим із нею. Думаю, якби він вирішив зв'язатися з іншою жінкою, то негайно розлучився б із Лізбет. Кларенс завжди був людиною честі.

- Але в такому разі виникає питання про інші мотиви злочину. Скажіть, містере Бренсон, хто успадковує частку вашого брата в компанії?

- Я. - Бі Ді склав руки на столі. - Компанію заснував ще наш дід. Ми з Кларенсом керували нею понад тридцять років. Згідно з угодою, після смерті одного з нас усе успадковує той, хто залишився в живих.

- А чи міг ваш брат заповісти щось Лізбет?

- Тільки не частку в компанії. У нас із Лізбет були контрактні відносини.

- Може, тоді щось із його особистих накопичень?

- Можливо. Він був вільний заповідати свої заощадження кому завгодно. - Бі Ді похитав головою. - Ви вважаєте, вона могла вбити його через гроші? Не віриться. Він завжди був вельми щедрим по відношенню до неї. Крім того, Лізбет була одним із найбільш високооплачуваних співробітників компанії. Навряд чи гроші були тут вирішальним мотивом.

- Просто це один із імовірних аспектів справи, - сказала Єва, завершуючи розмову.

- Буду вельми вдячна, якщо ви дозволите мені ознайомитися з подробицями заповіту вашого брата і повідомите ім'я його адвоката.

- Зрозуміло. - Бі Ді висунув одну з шухляд столу. - Ось візитна картка Сюзанни. Я зараз же зв'яжуся з нею, і вона повідомить вам усі необхідні відомості.

- Дякую за сприяння, - Єва взяла картку і попрощалася.

Виходячи зі штаб-квартири Бренсонів, вона поглянула на годинник і вирішила, що до зустрічі з адвокатом встигне побувати в крамниці Наладчика.

Пібоді поставила на підлогу пакети з їжею, яку вони прихопили дорогою додому, і почала ритися в кишенях у пошуках ключів. Зак присів на свою туристську сумку і притулив до ноги ще кілька пакунків, які взяв у сестри, коли виходив із магазину.

- Ді, тобі не треба було купувати стільки харчів.

- Я пам'ятаю твій апетит, - Пібоді посміхнулася Заку через плече.

Її брат, як і вся родина, належав до секти квакерів і дотримувався відповідних моральних і дієтичних норм. Вони користувалися мережею кооперативних магазинів цієї секти, де продукти мали не тільки стерпні ціни, а й вельми стерпну якість, будучи екологічно бездоганними. Пібоді не наважилася сказати йому, що всі її припаси до його приїзду склалися з таких продуктів, про які він узагалі вважав за краще б не знати: начинені жиром і хімічними добавками закуски, м'ясні сурогати й випивка.

- Тутешні ціни на свіжі фрукти - це ж формений грабіж! - не міг заспокоїтися Зак. - І дуже сумніваюся в тому, що ті яблука, які ти купила, були зірвані з дерева менше десяти днів тому. - Було схоже, що він узагалі не впевнений у тому, що їх виростили природним шляхом.

- У нас не було можливості пошукати який-небудь найближчий сад, - усміхнулася Пібоді.

- Усе ж тобі не потрібно було забороняти мені хоча б платити за це.

- Зак, це моє місто. А ти - перший із нашої родини, хто приїхав до мене. - Пібоді відчинила двері й обернулася, щоб підняти пакети. - Ну, ось ми й на місці. Не надто просторо, але це дім.

Увійшовши слідом за Пібоді, Зак окинув поглядом кімнату. Просіла софа, завалений паперами стіл, яскраві постери на стінах. Жалюзі, мабуть, не працювали, а в Пібоді, звісно ж, не було ні часу, ні вправності, щоб налагодити їх. Краєвид із вікна був не дуже мальовничим, але Пібоді все одно вистачало його, щоб спостерігати згори повсякденну людську метушню і чути міський шум. Коли вуличні вогні вривалися у квартиру, ставало видніше, що вона перебувала в такому ж безладі, як і вулиця.

Пібоді з досадою помітила, що диск із записом інформації про серійного вбивцю залишено в гнізді комп'ютера. А вже його слід було заховати кудись подалі...

- Якби я знала, що ти приїдеш, то хоч трохи прибрала б у квартирі.

- Навіщо? Ти ж і раніше, ще в батьків, ніколи не приводила до ладу свою кімнату, - нагадав Зак і пройшов у вузьеньку кухню, щоб поставити пакет із їжею.

Він із полегшенням побачив, що тут житло Пібоді все-таки хоч якось відображає її натуру - у кухні все виглядало більш обжитим. Помітивши, що з крана повільно капає вода, а на стінці над ним роздулася водяна бульбашка, Зак подумав, що це він міг би полагодити.

Перехопивши його погляд, Пібоді сказала:

- Не звертай уваги, я все виправлю. Іди, розташовуйся в спальні. Поки ти живеш у мене, я спатиму на тахті.

- Ні, не згоден. Це я буду спати на тахті. - Зак розсовував покупки по полицях холодильника. Якщо його і шокували якісь несподівані знахідки, він нічого не сказав про це вголос.

- Вона розсувна і дуже простора, але вся в буграх, - сказала Пібоді.

- Я можу спати де завгодно.

- Знаю. Я прекрасно пам'ятаю наші поїздки із зупинками в кемпінгах. Дайте Заку ковдру і камінь під голову - і він засне за лічені секунди. - Пібоді знову стиснула брата в обіймах. - Господи, як же я скучила за тобою!

- Ми всі сподівалися, що ти виберешся на Різдво.

- Не змогла. Виникли складнощі. - Пібоді вирішила, що не варто розповідати братові про все, що з нею сталося і що довелося пережити. - Але я викрою час, обіцяю.

- Ти змінилася, Ді. Стала такою... Ну, офіційною, чи що, влаштованою, задоволеною.

- Так, я задоволена. Як не дивно, мені подобається моя робота. Не знаю, як пояснити, щоб ти справді правильно зрозумів.

- Не потрібно, до мене і так усе доходить. Мені ніяково, що я потягнув тебе сьогодні з роботи.

- Не бери в голову. У мене не було вільного часу протягом уже... Навіть не пам'ятаю. Даллас не змогла б відпустити мене, якби в нас із нею сьогодні була запарка.

- Вона мені сподобалася. Сильна, стримана - але не кам'яна.

- Ти маєш рацію. А тепер зізнайся, що мама доручила тобі непомітно з'ясувати що-небудь про мої захоплення?

Зак почервонів і спробував відбутися посмішкою:

- Мама переживає за тебе. Та я й сам, зізнатися, хотів би знати, хто має види на мою старшу сестру.

- Твоя старша сестра цілком справляється зі своїми проблемами самотійно. Чому ти не розпаковуєш речі?

- На це знадобиться всього кілька хвилин.

- Удвічі більше, ніж буде потрібно на екскурсію.

Пібоді повела брата квартирою. Спальня здалася йому зовсім маленькою. Постіль акуратно була заправлена - звичка і наслідок багаторічного тренування. На тумбочці біля ліжка лежала книга - Пібоді не розуміла, як можна згорнутися в ліжку з пультом телевізора або плеєром. Але вона заплющила очі, коли Зак почав гортати страшний детективний трилер, який вона читала.

- "Зіпсована відпустка"? - Зак усміхнувся. - Тобі завжди подобалася подібна нісенітниця. Напевно йдеться про одвічну боротьбу між добром і злом - і врешті-решт добро перемагає.

- Ну, і що тут поганого?

- Нічого. Ну, а як питання про те, що є першоджерелом зла?

Пібоді могла б, звісно, вдаритися у спогади й поділитися із Заком власними спостереженнями, але вирішила утриматися.

- Ніхто не зможе тобі відразу відповісти на таке запитання. Спочатку ти стикаєшся з тим, що зло скоєно, а вже потім розбираєшся з ним. Цим я і займаюся.

Зак кивнув, вивчаючи її обличчя. Він уже зрозумів, що нинішнє життя Пібоді відрізняється від того, яке вона вела в перші місяці після того, як переїхала до Нью-Йорка й уперше вдягла поліцейську форму.

Тоді вона розбиралася з наслідками аварій, розбороняла вуличних забіяк, вела паперову роботу. Тепер Пібоді була переведена у відділ із розслідування вбивств і щодня мала справу зі смертю, постійно стикаючись із тими, хто чинив зло. І на обличчі її це відбилося. Пібоді виглядала іншою. Якщо раніше всі емоції його сестри вихлюпувалися назовні, то зараз її переживання ховалися десь глибоко всередині темних серйозних очей.

- Ти справляєшся? - запитав Зак.

- Цілком справляюся. А працюватиму ще краще, - усміхнулася Пібоді.

- Наскільки я зрозумів, ти вчишся у Даллас?

Пібоді присіла на край ліжка.

- Так. Вона мені завжди дуже подобалася - ще до того, як вона взяла мене до себе в помічники. Я вивчала її саму, її файли, техніку роботи... Ніколи не думала, що працюватиму з нею. Може, це була удача, може - доля. Вона дала мені можливість з'ясувати, на що я здатна, зрозуміти, хто я є. Вона допомогла мені здійснити те, чого нас із тобою вчили: знайти свою дорогу в житті, впевнено йти нею і робити максимум того, що можемо. Я так і роблю.

- Думаєш, я не розумію і не схвалюю тебе?

- Зізнатися, мене це питання турбує. Для мене важливо, що думаєш про це саме ти, - з відтінком настороженості сказала Пібоді.

- Нехай не турбує. Мені навіть не потрібно розбиратися в тому, чим ти займаєшся, - я бачу, що це заняття тобі потрібне.

- Зак! Ти завжди був ліберальнішим за всіх інших.

- Ще б пак. Коли підростаєш останнім у сім'ї, тобі краще видно, як і в чому накуролесили інші - ті, хто старший. А тепер не заперечуєш, якщо я прийму душ?

Коли Зак пішов зі своєю сумкою до ванної, Пібоді набрала номер Чарльза Монро, скасувала призначене на той вечір побачення. Вона подумала, що, яким би мудрим, ліберальним і дорослим не виглядав молодший брат, він навряд чи був би в захваті від її обранця і від їхнього нерегулярного, якогось дещо сумнівного зв'язку.

Пібоді була б чимало здивована тим, наскільки "ліберальнішим" був її молодший брат насправді.

Зак стояв під гарячим струменем душі, даючи воді змити втому після довгої дороги, і теж думав про зв'язок, - якого, втім, не було, та й бути не могло. Він думав про жінку, яка несподівано з'явилася в його житті, яку бачив лише раз і яка була радше видіннями, ніж предметом його конкретних турбот.

Вона була заміжня, і вона була... його роботодавцем. Зак переконував себе в тому, що не має права думати про неї, тим паче відчувати солодке тремтіння від думки, що незабаром побачить її. Він говорив сам собі, що це дурне дитяче захоплення ніяк не в'яжеться з реальністю, і навіть закликав на допомогу свою віру, але все було марно.

Зак ніяк не міг викинути з голови спогади про неї, стерти у своїй уяві її ідеально вродливе обличчя, сумні очі, м'який тембр голосу... Тут, залишившись наодинці із собою в одній із квартир міста, де мешкала вона, Зак не міг не зізнатися собі, що вона була чи не найголовнішою причиною його приїзду з Аризони. Він хотів бачити її будь-що-будь, яким би ганебним не здавалося йому це бажання.

Не маючи сил здолати протиріччя, що роздирають його, Зак намагався знайти щось середнє, примирити власні моральні принципи з жагою, яку він безуспішно придушував. Поки що все складалося якнайкраще: він нарешті побачить цю жінку, але побачить у її будинку, з чоловіком. Адже вони зустрілися зовсім випадково, і, отже, ця нерозважлива пристрасть теж виникла випадково і напевно була швидкоплинною. Там, в Аризоні, ця жінка була одна і виглядала самотньою. Тут, у її власному місті, вона могла виявитися іншою. "Швидше за все, так і станеться", - говорив сам собі Зак, але здогадувався, що ніщо не зможе змінити однієї конкретної обставини - він закохався в цю жінку.

Змучений власним святенництвом, Зак вирішив спростити для себе завдання хоча б на день приїзду. Йому належало виконати роботу, на яку він підрядився, - і не більше того. Весь вільний час він проводитиме із сестрою, за якою так скучив і про яку так турбувався. Він мав краще роздивитися це місто і познайомитися з тією роботою, яка заманила його сестру, виманивши її з дому, з сім'ї.

А місто, як тепер змушений був зізнатися собі Зак, заворожило і його.

Витершись рушником, він подивився у вузьке запітніле вікно ванної кімнати на вулицю, і серце його знову заколотилося в неясному очікуванні чогось хвилюючого. У цьому невеликому фрагменті міського пейзажу для Зака містилося дуже багато. Тут не було пустельних просторів, величних гір чи безкрайніх полів - того, до чого Зак з дитинства звик в Аризоні. І все ж у цьому живому малюнку, обмеженому рамками маленького вікна, йому марилося щось значно більше, ніж нагромадження безликих будинків на тлі похмурого неба.

Йому так багато хотілося побачити, так багато зробити! Одягаючи чисту сорочку і джинси, він уже почав щось планувати, замишляти, відчуючи, як розігралася його уява. А коли Зак повернувся з ванної, він був готовий почати діяти.

На той час Пібоді прибрала з очей геть усе зайве, сховала секретні диски й детективи та поралася на кухні. Побачивши сестру, Зак не втримався від усмішки:

- Ну, тепер я починаю почуватися гостем, який раптово нагрянув.

А Пібоді, дивлячись на посвіжілого брата, зрозуміла, що в пориві захоплення під час зустрічі в кабінеті Єви не розгледіла Зака як слід. Тільки тепер вона виявила, як він виріс і яким став красивим.

- Ти маєш просто чудовий вигляд - зміцнів, змужнів, зовсім чоловік! - захоплено вимовила Пібоді.

- Просто вдягнув чисту сорочку.

- Добре, нехай буде так. Вип'єш соку? Або, може, чаю?

- Хм... Взагалі-то я хотів би сходити куди-небудь. Я прихопив із собою путівник і вивчав його всю дорогу. Знаєш, скільки музеїв тільки на Мангеттені?

- Ні, але ти-то напевно знаєш! - Ноги Пібоді нили від ходьби в статутних черевиках, і їй захотілося швидше їх позбутися. - Тобі доведеться трохи почекати, поки я переодягнуся, і ми підемо перераховувати ці музеї.

Через годину, насолоджуючись легким цивільним одягом, Пібоді була готова йти із Заком куди завгодно. Йому ж хотілося бачити не тільки музеї, а все підряд. Зак взяв із собою відеокамеру - в основному щоб попіджонити, як він зізнався сестрі, і цю камеру за час прогулянки містом могли б у нього вкрати не один раз, якби Пібоді не стежила за вуличними злодюжками, що миготіли в натовпі. Сам Зак у відповідь на всі повчання сестри про те, як розпізнавати на вулиці небезпеку, лише посміхався і кивав.

Вони піднялися на Емпайр стейт білдінг і простояли там на суворому вітрі, доки в Пібоді не зааніміли вуха; пройшлися по "Метрополітену"; подивилися на вітрини на П'ятій авеню. І тільки всепрощальна любов до брата могла змусити Пібоді ще й покататися на санчатах на ковзанці в Центрі Рокфеллера після трьох годин блукання містом. Однак Зак був так приголомшений враженнями, які могло запропонувати йому величезне місто, і з таким благоговінням задивлявся на чергову дивину, що Пібоді стало ніяково. Вона зрозуміла, що давно вже розучилася дивитися.

На той час, коли їй нарешті вдалося вмовити брата зробити зупинку, щоб випити чогось гарячого і перекусити, Пібоді вирішила, що необхідно окреслити Заку якісь конкретні "рамки дозволеного". Адже він розпоряджатиметься вільним від роботи часом як йому заманеться, але в ньому, двадцятирічному чоловікові, сиділа невгамовна наївна енергія допитливої, беззахисної п'ятирічної дитини. Пібоді побоювалася, що в умовах Нью-Йорка це поєднання могло зіграти фатальну роль.

- Заку, - почала Пібоді, гріючи пальці на кухлі гарячого сочевичного супу, - нам потрібно поговорити про те, чим ти займатимешся, поки я на службі.

- Буду працювати над замовленням, - знизав плечима Зак.

- Бачиш, я іноді затримуюся на службі допізна. - Пібоді зробила невизначений жест. - У тебе залишиться багато часу на себе, тому...

- Тобі не потрібно турбуватися про мене, - усміхнувся він. - Я давно виріс із коротких штанців.

- Але ти ніколи раніше не бував тут!

Зак зітхнув і подивився на неї тим поглядом, яким зазвичай дивляться на занудних сестер втомлені від їхніх нотацій молодші брати:

- Я ношу гроші в нагрудній кишені. Я не заговорюю з людьми, які катають візки з електронними браслетами і кишеньковими комп'ютерами. Я не збираюся грати в карткові ігри, які влаштовують на П'ятій авеню, навіть якщо ці ігри здаються просто забавою.

- Ні в якому разі! Ти завжди програєш.

- Звичайно. А все одно це має кумедний вигляд! - Зак кинув на сестру пустотливий погляд, але, побачивши похмуру складку в Пібоді на лобі, вирішив більше не жартувати над нею. - І я не заводжу розмов у підземці.

- І жодних бесід із лохотронщиками! Зак, зрозумій, я не чекаю, що ти будеш замикатися у квартирі на весь свій вільний час. Я тільки хочу, щоб ти був обережний. Це величезне місто, і воно щодня пожирає наївних людей. Мені не хочеться, щоб ти виявився одним із них.

- Я буду обережний.
- І обіцяй мені, що не будеш виходити на вулицю без мобільника!
- Так, матусю. - Він підкреслено смиренно подивився на неї і, почекавши паузу, запитав: - А тепер як ти щодо польоту над Мангеттеном?
- Так і бути. - Пібоді придушила важкий подих і посміхнулася. - Твоя взяла. Ось тільки покінчимо з їжею. Коли ти приступаєш до роботи?
- Завтра. Ми про все домовилися ще перед моїм від'їздом сюди. Узгодили плани, розцінки... Вони оплатили мені дорогу і всі пов'язані з нею витрати.
- Ти казав, що вони бачили твої вироби, коли були у відпустці в Аризоні?
- Вона бачила, - уточнив Зак і тут же відчув прилив крові до голови. - Вона купила одну з моїх різьблених робіт, яку я зробив для кооперативного художнього салону. Того дня в салоні чергувала Сільві. Ти навряд чи її знаєш. Вона - художник по склу. Покупець стала цікавитися автором, і Сільві розповіла їй, що я займаюся оздобленням кабінетів, прилавків, вітрин, виставкових стендів. Тоді місіс Бренсон сказала, що вони з чоловіком якраз шукали столяра, і...
- Що? - Пібоді підняла голову.
- Вони підшукували столяра, і...
- Ні, не те! Яке ім'я ти назвав? - Пібоді нетерпляче схопила його за руку. - Ти сказав "Бренсон"?
- Ну так... Мене найняли Бренсони - місіс і містер Б. Дональд Бренсон. Йому належить "Бренсон тулз енд тойз". Це відома компанія, яка випускає хороші інструменти...
- О, Зак! - Пібоді відставила свій суп. - О, чорт забирай!..

Крамниця-майстерня Наладчика здавалася брудною плямою на тлі району, який і без того не вирізнявся охайністю. Вона знаходилася неподалік від Дев'ятої вулиці, лише за квартал від станції підземки, і займала частину першого поверху застарілого будинку. Тоноване скло вікон дивилося на перехожих брудно-чорними очницями. Двері були зроблені з армованої сталі й обладнані складними замками, численними захисними пристроями та оптичними вічками. На тлі такого укріплення паперова наклейка з поліцейською печаткою виглядала сумно жартівливою.

Люди, які тинялися в цьому районі, здебільшого промишляли разовими гонорарами сумнівної легальності, вуличним шахрайством, а то й підторгували малими дозами наркотиків. Були тут і домушники, які спеціалізувалися на дрібних крадіжках, проникаючи в чужі квартири із зовнішніх сходів або спускаючись із дахів по мотузках і водостічних трубах. При одному швидкоплинному погляді на Єву більшість із місцевих мешканців робили вигляд, що страшенно зайняті якимись життєвими справами, або просто поспішали піти куди подалі.

Єва скористалася поліцейською відмичкою, з полегшенням зазначивши, що "чистильники" не закрили двері на всі замки: принаймні їй не довелося возитися з розкодуванням. Увійшовши всередину крамниці Наладчика, вона скривилася - у ніс їй ударила суміш запахів поту, якихось мастил, паршивої кави, застоюної сечі, які в'їлися в стіни.

У напівтемряві крамниці насилу можна було що-небудь розрізнити. Єва ввімкнула світло й інстинктивно прикрила очі, засліплена несподіваною яскравістю. Усередині заклад Наладчика виявився не більш привабливим, ніж зовні. Стільці не спонукали до того, щоб на них присісти і відпочити; стан підлоги вказував на те, що прибирання не було однією з основних турбот покійного господаря.

Одна стіна була заставлена сірими металевими полицями, заваленими всякою всячиною за системою, що не піддається логіці стороннього. Тут лежали міні-екрани, камери охоронних пристроїв, різні апарати зв'язку, настільні прилади для робочих записів, електронні ігри, які перебували в різній стадії ремонту.

Біля іншої стіни розташовувався склад, як припустила Єва, вже готових замовлень: до приладів були прикріплені написані від руки папірці, з яких випливало, що замовлення, яке не зажадали протягом тридцяти днів після виконання, переставало бути власністю замовника. На стінах приміщення, яке завширшки не перевищувало чотирьох із половиною метрів, Єва нарахувала щонайменше п'ять плакатів, які повідомляли відвідувачів, що товар у кредит не відпускається.

Почуття гумору Наладчика знайшло наочне відображення в людському черепі, що висів над касовим апаратом, під щелепою, що відпала, був прикріплений напис: "Останній магазинний грабіжник".

"Так-а, хохмач", - усміхнулася про себе Єва. Їй раптом стало здаватися, що огляд цього місця нічого не дасть. Вікно було закрите ґратами, на дверях не залишалось місця, вільного від замків. Єва глянула на монітор: камера зовнішнього спостереження давала повний огляд прилеглої вулиці. На іншому моніторі Єва побачила себе всередині крамниці. Схоже було, що ніхто не міг проникнути сюди, крім тих, кого захотів впустити сам Наладчик.

Вона зробила у себе позначку: запросити в детектива Саллі з Нью-Джерсі відеозаписи системи безпеки, вилучені в крамниці Наладчика. Підійшовши до прилавка, вона виявила комп'ютер, що був жахливим на вигляд гібридом із частин різних моделей. Але Єва подумала, що це саморобне електронне чудовисько напевно має набагато більшу швидкість і ефективність роботи, ніж той комп'ютер, який стояв у неї в кабінеті в Центральному управлінні.

Єва спробувала увімкнути його, але на моніторі висвітилося попередження: "Система забезпечена захистом. Наберіть пароль протягом тридцяти секунд або вимкніть комп'ютер". Єві довелося відмовитися від своєї витівки, і вона вирішила за нагоди звернутися по допомогу до найкращої шукачки Відділу електронного розшуку - Раяна Фіні. Якщо, звісно, у нього знайдеться час і бажання побавитися з цією іграшкою.

Не виявивши на прилавку нічого, крім слідів зняття відбитків пальців, проведеного "чистильниками", Єва пройшла до дверей, що вели у внутрішні приміщення. Розкодувавши замок і відчинивши двері, вона побачила власне майстерню Наладчика, де він, мабуть, і проводив майже весь свій час, працюючи над замовленнями.

У господаря явно не було команди гномів, які наводили б тут хоч якийсь порядок. Приміщення являло собою звалище розрізнених деталей всяких пристроїв. Інструменти теж валялися абияк. Складалося враження, що Налагоджувальник

зовсім не дорожив усім цим добром: розкидані були, зокрема, міні-лазери, тонкі пінцети і викрутки для роботи з деталями не товщі за волосину. А може, все це розкидали ті, хто напав на нього? Але Єва вже була впевнена, що це сталося не тут..

Доля зіштовхувала її з Налагоджувальником лише кілька разів, але вона знала, що старий завжди утримував своє помешкання і самого себе в цілковитому безладді. "І знову ж таки, ніхто не зміг би проникнути в цю в'язницю, якби господар не захотів випустити його сам", - пробурмотіла Єва, побачивши, що і тут на неї дивляться вічка кількох камер спостереження. "У нього явно була параноя на ґрунті безпеки", - подумала вона. Кожен куточок і кожен метр лавки-майстерні проглядалися цілодобово.

Навряд чи його могли так запросто скрутити тут. Якщо, як сказав Рацо, Наладчик запанікував, то тим більше був як ніколи обережний. І якщо він не почувався в цілковитій безпеці, то, забарикадувавшись тут, цілком міг покликати когось на підмогу.

Єва пройшла далі, у житлову частину приміщення. У маленькій кімнаті вона виявила ліжко з жовтим покривалом, столик з пультом аварійного зв'язку, у кутку валялася купа невипраного одягу. Поруч була крихітна ванна кімнатка, в якій ледве вміщалися худорлява стійка душа і туалет. Роль кухні виконував закуток, у якому ледь помістився стіл і пара табуреток. Холодильник був набитий вщерт, кілька банок консервів навіть вивалилися, коли вона відчинила дверцята. "Боже! Та він міг витримати тут довготривалу облогу інопланетян, - подумала Єва. - Навіщо потрібно було кудись виходити і шукати ще глибше укриття?"

Єва заплющила очі і спробувала уявити собі Наладчика у фатальні для нього години. Худий, сивий, старий... і скупий.

Він наляканий; отже, діє поспіхом. Наладчик бере із собою тільки те, що йому найбільше необхідно. Усе-таки він у минулому військова людина і вміє швидко знятися з місця - прихопити якийсь одяг, якісь гроші... А Єва знала, що грошей у Наладчика має бути досить багато: він обдирав клієнтів як липку, користуючись своєю репутацією висококласного майстра на всі руки. Напевно він приймав до оплати все вартісне - готівку, кредитки, коди до банківських і маклерських операцій. Але де ж була та сумка, в яку Наладчик склав усе, що встиг схопити перед фатальною втечею? У річці? Чи ці гроші взяв той, хто його вбив?..

"Отже, він кидає все в сумку, збираючись в інше, потаємне місце. Що він кладе в сумку? Найімовірніше, він бере стільниковий, ноутбук - йому потрібні його записи, координати зв'язків - і... зброю".

Єва повернулася в переднє приміщення, пошарила під прилавком і виявила порожній футляр із застібкою-"блискавкою". Чи був у цього старого хрича той самий, горезвісний армійський бластер? Чи був цей футляр ємністю для незаконного зберігання зброї? Єва вирішила, що потрібно ще раз пройти по протоколу "чистильників" і подивитися, чи конфіскували вони що-небудь вогнепальне. На жаль, вона не мала уявлення про те, як хоча б приблизно могли виглядати старі армійські бластери.

Єва поклала футляр у свою сумку для речових доказів, вирішивши, що знає, хто допоможе їй скласти таке уявлення.

Загальний зал Відділу електронного розшуку нагадував бджолиний вулик. Деякі співробітники розбиралися з комп'ютерами, щойно привезеними з місця події, інші в окремих кабінках переглядали конфісковані диски і знімали копії з необхідних матеріалів. У приміщенні стояла какофонія зумерів, тонових сигналів та інших електронних писків. Було дивно, як у такому шумі людина могла на чомусь зосередитися.

Однак, незважаючи на цей звуковий фон, двері до кабінету капітана Раяна Фіні були відчинені. Він сидів за своїм столом у сорочці з закоченими до ліктів рукавами, його жорстке, з іржавим відливом волосся було скуйовджене. Втомлені очі за лінзами спецочків здавалися величезними. Єва застала його за тим, що він витягував із нутроців розкладеного на столі комп'ютера якийсь напівпрозорий чип.

- Ану ж бо, йди сюди, гадючий, - пробурмотів Фіні, беручи чип з обережністю хірурга і кладучи його в пакет для речових доказів.

- Що це таке? - запитала Єва.

- А? - Фіні підняв окуляри на лоб, щоб розгледіти того, хто увійшов. - Гей, Далласе, привіт! Цей малюк - за своєю суттю лічильник. Якась касирка в банку, володарка таланту в електронній справі, вставила цю штуківину у свій апарат на роботі. І через кожні двадцять переказів один депозит перекидався на заведений нею рахунок у Стокгольмі. Дуже спритно.

- Ну, ти-то хитріший?

- Це точно. А що тебе сюди привело? - розмовляючи, він не відривався від роботи.

- Вирішила зайти поспілкуватися зі справжніми копами?

- Може, я скучила за твоєю чарівною фізіономією, - Єва не втрималася від єхидної посмішки. - А може, вирішила поцікавитися, чи не знайдеться у тебе зовсім небагато зайвого часу.

- Дивлячись на що.

- Пам'ятаєш Наладчика?

- Ще б пак! Огидна життєва позиція, але руки чарівника. Цей сучий син майже такий самий умілець, як я. Він здатний узяти в руки машину типу ось цієї, роздягнути її догола і за допомогою якихось залізяк зробити ще шість таких самих машин. Він до біса талановитий.

- Тепер він до біса мертвий.

- Наладчик мертвий? - в очах Фіні з'явився непідробний жаль. - Що сталося?

- Він востаннє в житті скупався.

Єва розповіла йому коротко історію, починаючи з повідомлення Рацо і закінчуючи своїм відвідуванням крамниці Наладчика.

- Такого старого бійця, як Наладчик, могло налякати тільки щось дуже суттєве - і дуже погане. - Фіні задумався. - Кажеш, його не могли дістати всередині майстерні?

- Я б сказала, що це було майже неможливо зробити. У нього там повно камер стеження і всіляких захисних пристроїв. На вікнах - тоноване скло, решітки... А ти б бачив його припаси! Він міг би цілий місяць нікуди не виходити.

- Отже, Наладчик міг би витримати справжню облогу?

- Саме так. Тоді виникає питання: чому він утік?

- А що каже слідчий із Нью-Джерсі?

- Наскільки я зрозуміла, у нього нічого немає. Та й мені вдалося прояснити для себе не набагато більше. Відомості я отримала від свого агента, який зі страху або сп'яну міг щось наплутати. Ясно одне: Наладчик у щось вляпався. Але ці люди не проникали до нього в крамницю, не копалися в його обладнанні. Крім того, в його комп'ютері встановлено якийсь хитрий захист. Цю штуковину взагалі треба бачити! Мені здалося, що ти міг би від душі потішитися, якби спромігся залізти в неї.

Фіні почухав за вухом, машинально сунув руку в блюдце із зацукрованими горішками на своєму столі і нарешті прорік:

- Я міг би зробити це, але боюся, що Наладчик, вирішивши залягти на дно, забрав свої ділові записи з собою. Адже він був крутим і навряд чи залишив сліди. Хоча не можна виключати, що десь усе-таки він впустив копію останніх позначок. Потрібно пошукати.

- Ось це мені подобається! Адже я копаюся в усьому цьому поки що зі своєї волі, а не за наказом начальства.

- Давай-но подивимося, що мені вдасться розкопати. Потім видно буде, що саме тягнути на стіл начальству.

- Давай.

Зібравшись йти, Єва взяла в нього з блюдця кілька горішків,

- І на скільки років можуть засадити талановиту електронницю з банку?

Фіні знизав плечима.

- На три мільйони з гаком... Жартую. Вона цілком може відбутися трьома роками, якщо поводитиметься добре.

- Нормальні обвинувачі зазвичай вимагають якомога більше, - буркнула Єва.

Жуючи горішки, Єва йшла до себе в кабінет. Її шлях лежав повз кімнати слідчих, звідки долинали гучні голоси, прокльони, матюки, скиглення підозрюваних і ридання представників постраждалої сторони. У загальній залі стояла безперервна трель телефонних сигналів. У кабінеті одного з офіцерів, Бакстера, двері були не зачинені, і Єва встигла на ходу побачити сутичку між двома жінками із застосуванням зубів і нігтів. З їхніх криків можна було зрозуміти, що помер якийсь чоловік, якого кожна з них любила більше, ніж інша. І все ж у такій обстановці Єва чомусь почувалася спокійніше, ніж в атмосфері Відділу електронного розшуку...

З почуття колегіальної солідарності Єва зробила крок у закуток Бакстера і допомогла розборонити бійку. Їй довелося схопити в борцівський замок голову однієї з суперниць, а тим часом її колега скрутив іншу претендентку на вічне кохання покійного. Впоравшись з обома, Єва і Бакстер обмінялися поглядами.

- Спасибі, Далласе, - втомлено посміхнувся Бакстер. - Немає нічого гіршого за сварку між кішками. Якби ти прийшла на хвилину пізніше, в тебе полетіли б уривки їхнього одягу.

Єва витримала деяку паузу і сказала:

- Бакстере, але ж ти втомився. Ну дуже втомився! - Вона нахилилася до вуха жінки, голову якої все ще тримала руками, і повільно промовила: - Ти ж чула: офіцер втомився. Хлопцям з його команди зовсім не хочеться возитися ні з тобою, ні з цією сукою. Їм набагато простіше прикінчити вас обох і зобразити все це як звичайну битовуху. Тобі це підходить?

- Ні-ні-ні! - Скута залізними руками Єви, сторона, що воює, ледве вичавила з себе хоч таку відповідь і знову запричитала: - Але поверніть мені мого Баррі!

Скрик цієї жінки підігрів почуття її супротивниці, і приміщення наповнилося гучними жіночими схлипуваннями. Було видно, що борцівські пристрасті почали остигати, і мускулатура обох валькірій пом'якла. Помітивши, що Бакстер поморщився, Єва відпустила жінку і підштовхнула її до нього:

- Ну ось, молодчина, прийшла до тям.

Вирішивши, що досить конструктивно взяла участь у цій маленькій драмі, Єва вирушила до себе. Вона щільно зачинила за собою двері кабінету і, перш ніж набрати номер Сюзанни Дей, адвоката покійного Дж. Кларенса Бренсона, вивчила фотографію в її досьє.

Це виявилася жінка близько сорока, з різкуватими, але по-своєму приємними рисами обличчя, коротко стриženим чорним волоссям і очима, що нагадують гагат; на губах, що не усміхаються, - яскраво-малинова губна помада.

Сюзанна Дей підійшла до телефону сама.

- Слухаю вас, лейтенанте Даллас. Бі Ді попередив, що ви хотіли зв'язатися зі мною.

- Дякую вам за те, що ви приділили мені час. Ви в курсі, що я веду розслідування справи про смерть Дж. Кларенса Бренсона?

- Так. Я також у курсі того, що Лізбет Кук пред'явлено обвинувачення у вбивстві другого ступеня.

- Здогадуюся, що ви не в захваті з приводу такого рішення.

- Кларенс був моїм другом - і хорошим другом. Звісно, я не в захваті від того, що жінка, яка вбила його, відбудеться швидкоплинним перебуванням у комфортабельній клітці.

"Адвокати, обвинувачі та психологи знімають вершки, а копи пораються з лайном і отримують стусани", - чомусь подумала Єва, намагаючись придушити безпричинне роздратування.

- Моя робота полягає не в тому, щоб підігнати якісь факти під це рішення, а в тому, щоб зібрати всі відомості, які проливають світло на дійсні обставини смерті містера Бренсона. Його заповіт може прояснити картину.

- Заповіт буде зачитано сьогодні ввечері в будинку Дональда Бренсона.

- У вас уже є уявлення про те, хто виграє від цього заповіту?

- Так, є, - Сюзанна помовчала. - Але я нічого не можу сказати вам до того, як заповіт буде офіційно оприлюднено. Такою була воля мого клієнта, лейтенанте. Я пов'язана своїми зобов'язаннями.

- Але ваш клієнт не думав, що його можуть убити.

- Це не впливає на умови волевиявлення, лейтенанте. Я вже втомилася повторювати всім, що заповіт буде зачитано сьогодні ввечері.

Єва трохи поміркувала.

- О котрій годині?

- О восьмій.

- У вас не буде заперечень проти того, щоб я при цьому була присутня? Сюзанна помовчала:

- Ні - якщо містер і місіс Бренсон дозволять. Я зв'яжуся з ними і повідомлю вам про їхню думку.

- Гаразд. Зараз я вирушаю на завдання, але ви можете залишити повідомлення. І, вибачте, ще одне. Ви знайомі з Лізбет Кук особисто?

- Так, і дуже добре. Ми часто проводили разом вільний час - я, вона і Кларенс.

- Коротенько, яке у вас склалося враження про неї?

- Амбіційна, добре знає, що їй потрібно, владолюбна... І темпераментна. Єва кивнула.

- Вона не подобалася вам?

- Навпаки, - відповіла Сюзанна. - Дуже подобалася. Мені подобаються жінки, які твердо знають, чого хочуть, і домагаються цього. Кларенс був щасливий із нею, - голос Сюзанни несподівано здригнувся. - Я зв'яжуся з вами.

І Сюзанна поклати слухавку.

"Усі любили Кларенса..." - пробурмотіла Єва і попрямувала до дверей, але тут знову задзвонив телефон.

- Лейтенант... - почула Єва знайомий голос.

- Пібоді, я думала, що ви з братом оглядаєте місто.

- Я вже побувала на верхівці Емпайр стейт білдінг, покаталася навколо Палацу срібла, подивилася на людей, які вбивають час у Рокфеллерівському центрі, і потопталася у двох музеях. Тепер Зак згорає від нетерпіння потрапити на повітряний обліт Мангеттена, який починається о третій пополудні.

- Купа задовольень, однак, - зауважила Єва.

- Зак раніше ніколи не бував у Нью-Йорку. Доводилося його гальмувати щоразу, коли він збирався розговоритися з яким-небудь пройдисвітом на вулиці. Боже, він збирався навіть зіграти в підкидного!

Єва усміхнулася:

- Добре, що в нього сестра - поліцейський.

- Звичайно, - погодилася Пібоді і зітхнула. - Послухайте, може, це все дурниця, але мені здалося, що я маю повідомити вам... Пам'ятаєте, Зак сказав, що він приїхав до Нью-Йорка для виконання замовлення? Так от, виходить, що замовлення надійшло від Б. Д. Бренсона!

- Що?! - Єва навіть підвелася зі стільця. - Бренсон найняв твого брата? - Вона схаменулася, що сприймає все занадто знервовано, і постаралася взяти себе в руки. - Але як міг Бренсон дізнатися про Зака?

- Взагалі-то не він, а місіс Бренсон, його дружина. Вона відпочивала в Аризоні, пройшлася там художніми салонами і побачила зразок роботи Зака. Мій брат багато чим займається: меблі за індивідуальними проектами, вбудовані шафи, інтер'єр кабінетів... У нього справді непогані руки. Коли мадам запитала про автора, її зв'язали із Заком. І ось він тут.

- Ну що ж, у всьому цьому немає нічого підозрілого. А він не зв'язувався з Бренсонами після приїзду сюди?

- Він зараз намагається це зробити. Коли я почула їхнє прізвище, я розповіла Заку коротко про те, що сталося. Він подумав, що йому слід зателефонувати місіс Бренсон і запитати, чи не зручніше їй буде у зв'язку з тим, що трапилося, відкласти справу з цим замовленням.

- Добре. Напевно, це правильно. Але ви обидва, вирішуючи питання про дзвінок Бренсонам, не дуже-то переймайтеся міркуваннями делікатності. У будь-якому разі розкажеш мені, як вони відреагують на пропозицію Зака. І слухай, якщо Зак ще ніяк не проговорився їм про те, що в нього сестра працює копом, то нехай краще не робить цього й надалі.

- Гаразд, але не схоже, що Бренсонів можна в чомусь підозрювати. Адже ми знаємо вбивцю.

- Усе правильно. Але про всяк випадок будемо обережними. А зараз іди виконувати роль екскурсовода. Завтра побачимося.

Вийжджаючи з гаража, Єва намагалася зрозуміти, чому так гостро сприйняла повідомлення Пібоді. Адже ясно ж, що це випадковий збіг. Але Єва ненавиділа збіги.

Коли укладали контракт із Заком, Кларенс ще був живий... Ніхто з Бренсонів не причетний до його смерті... Та й узагалі, до чого тут Зак? "Ні, Єво, ти втомилася, і в тебе їде дах, - сказала вона собі. - Пора подумати про щось інше, більш предметне".

Єва рідко поверталася додому серед дня. Почувши тиху музику, що заповнювала хол, вона здивувалася, але потім вирішила, що, мабуть, таким чином розважається Соммерсет, коли нікого немає вдома. Перед тим як піднятися нагору, вона, як завжди, кинула куртку на перила. Цей урод помічав усі дрібниці і тепер по куртці на перилах мав зрозуміти, що вона - вдома. Окликати його їй не хотілося - навіщо викликати зайве роздратування? Єва сама не любила, коли її смикали по дрібницях і відривали від справи, тож тут у них із Соммерсетом був паритет.

Єва звернула в коридор, де знаходилася збройова кімната Рорка. Прихований за високими подвійними дверима комплекс приміщень із тиром завжди викликав у неї дивні відчуття. Сюди мали доступ лише троє: сам господар, Соммерсет і вона. Колекція зброї Рорка була зареєстрована і мала офіційний статус - принаймні тепер, - але Єва не знала, наскільки легально свого часу були придбані складові цієї колекції. Вона дуже сумнівалася щодо абсолютної законності походження "експонатів". Звісно, колекція була оформлена в установленому порядку, і тут не могло бути причіпок у правовому плані, і все одно... Єва схаменулася, що в ній знову говорить вузьколюбий коп-законовед, який, за ідеєю, при вході до цього будинку мав би автоматично вмирати.

Вона притиснула долоню до сенсорної пластинки, дочекалася, коли на індикаторі з'явилося зелене світло, потім набрала своє ім'я і номер коду. Комп'ютерний пристрій звірив дані, і двері відчинилися.

Кімната нагадувала справжній арсенальний музей, де були зібрані зразки зброї різних століть. Під склом, у витончених шафках, і на стінах поблискували або тьмяніли рушниці, пістолети, кинджали, лазери, мечі, піки, булави та багато інших

нерухомих, але виразних рукотворних проявів невгамовної пристрасті людини до знищення собі подібних.

Єва згадала своє перше враження, коли Рорк показав їй це сховище. У ній тоді боролися два начала: розум та інстинкт. Той самий підозрілий поліцейський усередині її твердив, що Рорк у минулому міг бути кілером, а закохана жінка вважала, що це неможливо.

Уперше він поцілував її тут, у своєму приватному музеї війни, і після того поцілунку вона вже не могла бути об'єктивною в жодному з питань, що стосувалися Рорка.

Єва окинула поглядом "експонати". Згідно із законом про заборону зброї, багато з них вважалися б незаконно збереженими, якби весь набір не був оформлений як колекція. При вигляді цих зразків виникало враження безглуздості: деякі знаряддя вбивства за своєю конструкцією і вагою - але зроблені, наприклад, зі шкіри, - перевершували в потенційній забійній силі вироби з металу, але не значилися у списку заборонених лише через склад матеріалу.

Звісно, за ідеєю, слід було забороняти будь-яку зброю, яка вже тільки за своїм класичним призначенням могла провокувати когось на вбивство. Але вся історія людства - і випадок із Лізбет Кук тут не був винятком - показувала, що окремо взята людина завжди могла знайти оригінальний спосіб убити собі подібного. Винахідливість людей у цьому напрямку була невичерпна. І аж ніяк не завжди вона вкладалася в рамки того неперемінного поняття, яке було прийнято називати законом.

Єва дістала з сумки футляр, узятий у крамниці Наладчика, і спробувала приміряти його до деяких зі зразків. Зрештою коло її пошуків звузилося до трьох схожих за розмірами предметів, але тут почувся звук дверей, що відчинилися. Зібравшись уже розсердитися на Соммерсета за те, що він завадив їй, Єва побачила, що до збройової увійшов Рорк.

- Я думала, ти в офісі, - насупилася Єва.

- Сьогодні я працюю вдома, - відповів Рорк і уважно подивився на неї. Вона виглядала втомленою, стурбованою - і чарівною. - Може, ти теж зібралася попрацювати вдома? Чи просто вирішила побавитися зі зброєю?

- Мені попався ось такий чохол, - Єва поклала свою знахідку на стіл. - Якщо вже ти тут, я швидше визначу, з-під чого він. Імовірно, це старий армійський бластер або щось у цьому дусі.

- Американський?

- Найімовірніше, так.

- Я запитую тому, що європейські зразки дещо відрізняються від американських.

Рорк підійшов до однієї зі скляних шафок і дістав звідти "експонат" зі з двоєним стволом.

- За останній час на озброєнні армії США змінилися два типи ручних бластерів. Зброя другого покоління була легшою і точнішою. Ось, дивись. Інфрачервона система наведення. Сила стрільби варіюється: наприклад, можна поставити стокілограмового мужика на коліна, оглушивши його хвилин на двадцять, а можна пробити величезну дірку в найбільшому носорозі. Ця зброя може бути налаштована на точковий удар, а може рознести все в радіусі десятків метрів.

Рорк простягнув Єві бластер, щоб вона розгледіла його краще.

- Важить не більше двох із половиною кілограмів. А як він заряджається? - запитала Єва.

- Гніздо для обойми - у рукоятці, як у старій автоматичній зброї.

Єва покрутила бластер у руках і приміряла до нього принесений із крамниці Налагоджувальника чохол. Зброя помістилася у футлярі, як нога у звичному черевyku.

- Схоже, з такою штукаю можна відбити будь-який напад. І багато таких іграшок ходить по руках? - запитала вона.

- Це залежить від того, наскільки ти віриш уряду США, який стверджує, що основна частина цієї зброї була вилучена в збройних силах і знищена. Але якщо ти в це віриш, значить, ти не той цинік, якого я знаю і люблю.

Єва хмикнула:

- Я хочу його випробувати. У тебе є патрони?

- Звісно. Поїхали в тир.

Рорк узяв зброю і чохол, підійшов до стіни і натисканням кнопки відсунув панель. Тут була шахта ліфта.

У кабіні ліфта Єва запитала:

- Тобі не потрібно повертатися на роботу?

- У тому-то й принадність становища господаря, що вирішуєш це сам, - усміхнувся Рорк. - А що означають ці проби зброї?

- Може, нічого не означають, і це все виявиться марною тратою часу.

- Нам із тобою не слід гаяти час даремно.

На відміну від решти будинку, під час оздоблення тиру Рорк не дозволив собі жодних вишукувань. Тут усе було спартанським і призначалося тільки для конкретної справи. Рорк увімкнув світло, пройшов до вогневої позиції і встановив зброю на довгу чорну консоль. Діставши з шафи коробку з патронами, він вставив обойму в рукоятку.

- Все. Повністю заряджено. Тобі залишається тільки визначитися з ціллю і натиснути кнопку. Ця зброя дуже ефективна і швидко приводиться в дію. Але якщо побоюєшся нападу, то таку гармату потрібно заздалегідь тримати напоготові. Утім, за хорошої реакції ти можеш встигнути дістати її, прицілитися і вистрілити першою. Але на все це в тебе лічені секунди. Спробуй, розряди кілька разів.

Рорк дістав навушники й окуляри, простягнув їх Єві та запитав:

- Тобі встановити голограму чи нерухому мішень?

- Дай голограму: парочку нападників. Дії в нічній темряві.

Рорк набрав програму цілі. Він "підібрав" двох здоровенних молодиків, які, однак, незважаючи на масивну комплекцію, пересувалися досить спритно. Їхні зображення з'явилися з двох боків. Швидко навівши приціл, Єва покінчила з ними ментально.

- Це занадто легкий варіант, - заявила вона. - Потрібно бути одноруким кривооком ідіотом, щоб промазати.

Рорк набрав іншу програму.

- Давай, спробуй ще раз, - запропонував він.

Єва переминалася з ноги на ногу і намагалася уявити себе в ролі переляканої старої людини, яка збиралася втекти.

Перший із бугаїв на голограмі миттєво з'явився з тіні, рушивши прямо на Єву. Вона швидко змінила позу, вистріливши в нього майже лежачи, а потім кілька разів перевернулася, чекаючи появи другого нападника. Цього разу сутичка відбувалася на меншій відстані. У нього в руках опинилася металева бита, якою він почав розмахувати. Але Єва легко викотилася з-під удару і влучним пострілом рознесла молодика голову.

- Обожаю дивитися, як ти працюєш, - тихо сказав Рорк.

- Може, Наладчик був недостатньо спритний? - припустила Єва, піднімаючись із підлоги. - А може, вони знали про бластер. Але, в будь-якому разі, у нього була перевага. Адже я налаштувала зброю на точкове ураження. Якби бластер був налаштований на віялову стрільбу, я з першого пострілу рознесла б півкварталу.

На підтвердження своїх слів Єва переключила зброю на інший режим і полила вогнем усю "вулицю". Зображення показало, як на протилежному боці вибухнула й спалахнула автівка, полетіли шибки в будинках, заверещали сигнальні системи.

- Ось, бачиш?

- Про що я і говорив, - відповів Рорк, беручи з її рук зброю.

Він відійшов убік і окинув Єву поглядом. Вигляд у неї після боротьби з голографічними бандитами був вельми барвистим: волосся скуйовдилось, щоки палають.

- Я обожаю спостерігати, як ти працюєш, - повторив Рорк.

- Якщо при ньому була така штуковина, вони не могли його взяти голеньким, - не вгамовувалася Єва. - Або вони зуміли ввести його в оману, або послали до нього підсадну качку - людину, якій він довіряв. У них мав бути час, щоб запудрити йому мізки, інакше він розніс би їх ось такою штукаю на шматки. У нього не було машини, він не викликав таксі - я все це перевірила. Уяви: озброєний, наготові, навчений війною і нинішньою вулицею, а його виманюють назовні так само просто, як чистять кишені провінційного ротозея на Таймс-сквер.

- А ти впевнена, що це сталося легко чи швидко?

- Наладчик отримав удар по голові. Слідів інших ударів, які свідчили б про те, що він чинив опір, немає. І якби він пальнув із такої іграшки, залишилися б якісь сліди цього пострілу. Їх теж немає. Зрештою, можливо, він просто став застарий і повільний для ковбоя.

- Не кожен здатен реагувати на небезпеку холоднокрівно, лейтенанте,

- Зрозуміло. Але б'юся об заклад, він був здатний. Я припускаю, що нападники були озброєні, і один із них відволік Наладчика.

Єва підійшла до пульта і стала сама набирати програму сцени нападу. Щоб максимально наблизити цей сценарій до передбачуваної реальності, вона скасувала режим власного захисту. Потім знову взяла зброю у Рорка і ввімкнула програму.

Перший нападник з'явився з темряви. Швидкий поворот у його бік... І якраз у той момент, коли в цьому повороті Єва вихоплювала зброю, вона відчула легкий комп'ютерний удар у верхню частину плеча.

"Так, я уникла прямого попадання, - подумала Єва, машинально потираючи плече. - Але я набагато молодша і рухливіша за Наладчика. Крім того, у мене був абсолютно холодний розрахунок".

Єва продовжувала розмірковувати вголос:

- Він був немолодий, наляканий, але зарекомендував себе людиною досвідченою. Навряд чи вони зважилися б напасти на нього в крамниці. Найімовірніше, вони взяли його з двох сторін десь на шляху від майстерні до станції підземки. Він пішов на одного, і тут його оглушив другий. Приглушливий удар не визначається під час розтину, якщо він не викликав шоку нервової системи. Та їм це й не потрібно було. Усе, що їм було потрібно, це стукнути, вирубати його і відвезти. - Вона поклала бластер на стіл. - У всякому разі, дещо прояснилося.

- Ну, раз так, я забираю цю штуковину. Мабуть, маленька демонстрація закінчилася?

- Так. Мені потрібно йти... Гей, що ти робиш? - протестувально вигукнула Єва, миттєво опинившись в обіймах Рорка.

- Я згадую, як уперше опинився удвох із тобою. Адже це сталося саме тут... - Рорк знав, що спочатку вона трохи посперечатиметься, але це робило її поступку ще солодшою. Він доторкнувся губами до щоки Єви, щоб відчутти такий бажаний для нього аромат і смак. - Треба ж, відтоді минув майже цілий рік! Але вже тоді ти була для мене всім, чого я хотів.

- Ти завжди хотів тільки сексу!

Єва спробувала вивернутися, але вправні губи Рорка повільно ковзнули по її шиї вниз. Він відчув, як під її шкірою тут же запульсували десятки чуйних точок.

- Так, я завжди хотів сексу, - усміхнувся Рорк. - І зараз хочу. І завжди буду хотіти - з тобою. Тільки з тобою, мила Єво.

Його рука ковзнула по її грудях.

- Ти не повинен спокушати мене серед робочого дня...

Але Рорк уже вів її до ліфта.

- Ти обідала сьогодні?

- Ні.

- І я ні.

З виразом людожера він став жадібно і швидко цілувати її, злегка прикушуючи своїм гарячим, вимогливим ротом.

- О диявол!.. - проворчала Єва, однією рукою незграбно намагаючись свій комунікатор поліцейського зв'язку, що запищав, а іншою тримаючись за шию Рорка. - Стій, зачекай хвилинку! Потрібно відключити сигнал...

Єва затримала подих. Боже! Цей чоловік був здатний витворяти своїм язиком чудеса!

- У мене година особистого часу, - відповіла вона в комунікатор.

У цей час рука Рорка владно лягла на її груди, а інша рука ковзнула вниз, між ніг, і Єва відчувала, як її заливає гаряча хвиля. Вона ледве встигла відключити зв'язок, перш ніж Рорк відчинив на ній сорочку. Насилу відстебнувши на собі "збрую" зі зброєю, вона запустила пальці у волосся Рорка.

- Адже це безумство! Чому нам завжди цього хочеться, Рорк?

- Я не замислююся про це. - Його губи знову заковзнули по її обличчю. - Не замислююся і тільки дякую богові за все.

З ліфта Рорк виніс Єву на руках і попрямував до спальні.

- Тоді, рік тому, я не знав твоє тіло, відтінки твого настрою, твої бажання і потреби, - шепотів він їй на вухо. - Тепер знаю. І тому хочу тебе дедалі більше.

Її губи нарешті зустрілися з його губами в такому ж нестримному й ненаситному бажанні відчувати аромат коханого тіла. Уже крізь пелену чуттєвого дурману, що застинала її свідомість, Єва подумала, що, напевно, це ненормально. Кожен його дотик викликав у ній невгамовну спрагу. Хоч би як відбувалося їхнє з'єднання - так само швидко і несамовито, як зараз, або з поступово наростаючою ніжністю, - ця спрага, ця вогняна пристрасть здавалася невичерпною.

Рорк мав рацію: він тепер знав її тіло, так само як вона знала його тіло. Вона навчилася, де саме потрібно було доторкнутися до нього, щоб напружилися його м'язи, де провести рукою, щоб змусити його тремтіти. Це знання породжувало нестерпну спокусу. Вона безпомилково передбачала, що саме він може дати їй щоразу, - і все ж це завжди був новий екстаз, нова глибина відчуттів...

Рорк із захватом взяв своїми ніжними, наполегливими губами її сосок, і Єва мимоволі вигнула спину, у неї перехопило подих, а серце заколотилося майже в ритмі рухів його язика. Потім вони одночасно звільнилися від залишків одягу, і їхні тіла сплелися.

Дихання Єви почастишало, змушуючи кров Рорка швидше бігти по жилах. Він так і не зміг звикнути до того, що ця жінка - сильна й непохитна - може тремтіти під ним. Він відчув, як її тіло напружилось перед кульмінацією, а в очах з'явилися знайомі іскри потрясіння і насолоди. Він притулився ротом до її губ і поглинув її довгий, здригаючийся стогін...

Потім, як Рорк і передчував, Єва піднялася і почала швидко одягатися, поспішаючи на свою прокляту роботу.

- Тобі потрібно частіше приходити обідати додому, - проворчав він.

- Усе, дорогенький. Справі час, потісі час. Мені час повертатися.

- М-м-м... - Рорк підвівся на лікті й буденно вимовив: - Сподіваюся, ти пам'ятаєш, що о восьмій вечора в нас вечера в "Палас-готелі". Зберуться директори моїх транспортних фірм та їхні дружини.

Єва насупилася:

- Хіба мені було про це відомо?

- Зрозуміло.

- Ось тобі на... А в мене на цей час виникла справа.

- Яке?

- Читання заповіту в будинку Бі Ді Бренсона.

Рорк підняв брови:

- Це ж не проблема. Я перенесу вечеру на восьму тридцять, і ми з тобою спочатку поїдемо до Бренсона.

- Ми - у цьому разі не варіант.

- Мені здається, ми щойно довели, що ми є ми.
- Рорк, це не секс, а кримінальна справа! Ти ж не слідчий і не родич...
- Гаразд. Я не буду займатися з тобою сексом у будинку Бренсона. Хоча це було б цікаво.
- Перестань! Ти не можеш ні з того ні з сього з'явитися на читання чийогось заповіту. Цей захід не для всіх охочих.
- Я впевнений, що у Бі Ді знайдеться затишне містечко, де я зможу тихо почекати свою дружину, нікому не заважаючи. Взагалі, це не проблема. Наскільки я пам'ятаю, у Бренсона досить просторий будинок.
- Отже, ти з ним знайомий?
- Зрозуміло. Адже ми конкуренти - правда, не ворогуючі.
- Єва зітхнула:
- Гаразд, подивимося. Якщо адвокат погодиться... І, може, після цього ти мені висловиш свою думку про братів Бренсон.
- Дорога, я завжди радий допомогти тобі.
- М-да. Це - те, що мене завжди насторожує...

Єва совалася на задньому сидінні величезного лімузина. Це був явно не той тип транспорту, який вона вибрала б, перебуваючи на чергуванні. Було щось декадентське в тому, щоб тягнутися в щільному вуличному потоці на такому манірному і неповороткому, нехай і красивому, автомобілі. До того ж вона їхала в будинок родичів жертви вбивства як простий коп, який розслідував це вбивство, і та обставина, що вона прибуде на розкішному, явно не службовому лімузині розміром зі старовинний трамвай, викликала в неї почуття дискомфорту. Але вона не стала говорити Рорку про свої відчуття: їй не хотілося, щоб він, як завжди, почав знущатися з неї.

Слава богу, хоч сукня не бентежила її: довга, сувора, чорна, доволі проста за кроєм, вона годилася для присутності і на процедурі зачитання заповіту, і на званій вечері. Єва визнала сукню досить практичною, намагаючись абстрагуватися від її шаленої вартості. Звичайно, до цієї сукні не пасували б наплічна кобура або поліцейський значок, тож залишалося задовольнятися маленькою вечірньою дамською сумочкою.

Коли Єва знову зморщилася, Рорк, який сидів поруч із нею, усміхаючись, запитав:

- Якісь проблеми?

- Копи не носять виробів із натуральної вовни і не їздять на лімузинах.

- Копи, які одружені зі мною, носять і їздять. - Рорк торкнувся манжета її сукні під шубою. Йому подобалося, як ця сукня сиділа на ній - довга, пряма, без жодних надмірностей, вона дуже вдало підкреслювала її форми. - Як ти думаєш, ті вівці, з яких зістригли вовну для цієї сукні, були незайманими?

- Ах, як смішно! Справді, Рорк, ми могли б поїхати на моїй машині.

- Хоча твоя теперішня колимага значно краща за попередню, мені вона не видається достатньо комфортабельною. Через неї ми не змогли б по-справжньому насолодитися винами, які подадуть сьогодні на вечерю. Але ще важливіше те, що я не зміг би дорогою покусувати тебе.

- Рорк, припини, я при виконанні.

- Ні. Твоя зміна вже годину як закінчилася.

Єва з єхидцею подивилася на нього:

- Адже мені довелося взяти годину на особисті потреби, якщо ти пам'ятаєш.

- Саме так. - Його рука ковзнула по її стегні. - Ти знову будеш на службі, коли ми доберемося до місця. А поки що...

- Слухай, розумнику, я не йшла зі служби. Прибери свою руку, інакше я заарештую тебе за замах на офіцера поліції.

- А коли ми приїдемо додому, ти зачитаєш мені мої права і допитаєш мене?

- Збоченець!

Вони під'їхали до значного, оздобленого бурим каменем будинку.

- А для копа ти пахнеш надто добре, - піддражнив Єву Рорк.

- Ти сам бризнув на мене цією гидотою, а я не встигла ухилитися. Ти щось надто грайливий сьогодні, Рорк.

- У мене був чудовий обід, - сказав Рорк абсолютно спокійно, навіть діловито. - Він налаштував мене на веселий лад.

- Тепер зітри цю веселість з обличчя. Ми тут не зі святкового приводу.

- Не турбуйся, я тебе не підведу. - Рорк допоміг Єві вибратися з машини і повів її до ганку. - А знаєш, мені шкода Кларенса.

- Ти і з ним був знайомий?

- Не надто близько, але достатньо, щоб він сподобався мені. Кларенс був вельми привітною і відкритою людиною.

- Усі говорять про нього приблизно так само. І що, він був відкритим настільки, щоб примудритися при цьому обманювати подругу?

- Секс здатний збити з пантелику навіть найдостойніших представників роду людського. Усі можуть робити помилки. Але Кларенс не був лукавим.

Єва підняла брову:

- Ну, якщо ти сам, один із "найдостойніших", готовий робити помилки в любовних стосунках, то мусиш пам'ятати, на що здатна жінка з дрилем марки "Бренсон" у руках.

- Дорога, - Рорк злегка стиснув її руку, - я готовий лише до того, щоб любити - і щоб мене любили.

Двері відчинила покоївка з бездоганно скорботним обличчям, у чорній, суворого крою сукні. Приглушеним голосом, з легким британським акцентом вона вимовила:

- Вибачте. Сім'я Бренсонів зараз не приймає гостей у зв'язку з нещастям, що сталося, - смертю родича...

- Лейтенант Даллас, - представилася Єва і простягнула значок. - На нас чекають.

Покоївка уважно вивчила значок.

- Заходьте, лейтенанте. Дозвольте ваші пальта.

Вона допомогла їм роздягнутися і запропонувала йти за нею.

Хол був побудований у вигляді портика, з якого вгору піднімалися елегантні сходи. Стіни кольору темних перлів були прикрашені розписом із зображенням міських пейзажів. Підлога була викладена мармуром того ж кольору, що й стіни. Світло падало зі стелі під кутом і нагадувало місячні промені, що пробивалися крізь туман. Усе це надавало величезному холу враження повітряного простору, в якому сходовий проліт, здавалося, ширяв. Вітальня розташовувалася на другому поверсі. Коли вони підійшли до величезних дверей, дві стулочки безшумно ковзнули в сторони, і покоївка, зробивши ввічливу паузу, оголосила:

- Лейтенант Даллас і Рорк.

- Як це ми не додумалися завести в себе таку саму, замість Соммерсета? - пробурмотіла Єва, за що отримала від чоловіка вбивчий погляд.

В оформленні просторої вітальні переважали сині тони - від м'яких пастельних до кобальтових. На камінній дошці красувалися срібні вазони різних розмірів і форм, у кожній з яких стояли білі лілії. Аромат цих квітів довершував відчуття заупокійної атмосфери в домі.

З крайнього крісла піднялася якась жінка і підійшла до Єви та Рорка. На тлі чорного костюма її обличчя виглядало таким же білим, як лілії. Пшеничного кольору волосся було туго стягнуте вузлом на потилиці - так могли дозволити собі зачісуватися тільки найвпевненіші в собі, дуже красиві жінки. Її обличчя і справді

було вражаючим: вузькі вилиці, тонкий прямий ніс, гладкий лоб, красиві ненафарбовані губи, великі темно-лілові очі, що зачаровують.

Зараз у цих очах застигла скорбота.

Жінка простягнула руку; її голос звучав приглушено, м'яко, у повній відповідності з обстановкою:

- Лейтенанте, дякую, що прийшли. Я - Кларисса Бренсон. Рада вас бачити, Рорк. - Жінка привітним і граціозним жестом простягнула йому іншу руку, і на якусь мить усі троє виявилися з'єднані потиском.

- Я глибоко шкодую з приводу того, що сталося з Кларенсом, - заговорила Єва.

- Ми всі приголомшені. Я бачила його востаннє в неділю вранці. Ми снідали разом. Ні, не можу... Я все ще не можу...

Плечі Кларисси затремтіли; тієї самої миті з'явився Бі Ді й обійняв дружину за талію. Єва помітила, як жінка трохи напружилася і потупила свої чудові очі.

- Люба, чому б тобі не запропонувати гостям чогось випити?

- О, звісно. - Кларисса потерла віскі. - Чи не хочете вина?

- Ні, дякую. Якщо можна, каву.

- Піду скажу, щоб принесли. Вибачте.

- Кларисса дуже важко переживає те, що трапилося, - тихо сказав Бренсон, не відриваючи погляду від дружини.

- Вона і ваш брат тісно спілкувалися?

- Так. У Кларисси не було своєї сім'ї, і Кларенс став для неї братом, яким був завжди для мене. Тепер нас залишилося тільки двоє. - Бренсон при цьому, як і раніше, не спускав очей із дружини. - Лейтенанте, а я ж не побачив жодного зв'язку між вами і Рорком, поки ви були у мене в офісі.

- Цей зв'язок становить для вас якусь проблему?

- О, ні. Звісно, ні. - Бренсон змусив себе посміхнутися Рорку. - Ми конкуренти, але я б не сказав, що противники.

- Мені подобався Кларенс, - коротко сказав Рорк. - Його нам усім буде не вистачати.

- Поспілкуйтеся з адвокатами, і ми можемо приступати. Ви ж розмовляли із Сюзанною Дей?

Перехопивши погляд Бренсона, Сюзанна підійшла до них. Обмінявшись з Євою коротким і формальним рукостисканням, вона представила їй свого колегу, і Єва одразу впізнала його. Це був Лукас Манц, один із найкращих і найбільш високооплачуваних у місті захисників у кримінальних справах. Підтягнутий, елегантний, по-своєму привабливий чоловік із хвилястим чорним волоссям, у якому пробивалася сивина. Він усміхнувся холодно і ввічливо, погляд його сірих очей був колючим і настороженим.

- Лейтенант... Рорк... - кивнув він кожному, потім пригубив вино з келиха, який тримав у руці. - Я представляю інтереси міс Кук.

- Вона не поскупилася на витрати, - сухо зауважила Єва. - Мабуть, вашій клієнтці світять великі гроші, Манц?

Він підняв брови в іронічній усмішці:

- Якщо вас цікавлять фінансові справи моєї клієнтки, ми із задоволенням надамо вам усі належні папери - зрозуміло, за приписом прокурора. Обвинувачення міс Кук уже висунуто.

- Але справу ще не закрито, - наголосила Єва.

- Усе готово. Чому б нам не приступити? - сказав Бренсон, стежачи очима, як Кларисса показує покоївці, куди поставити тацю з кавою. - Будь ласка, прошу сідати.

Усі зайняли місця, Кларисса сіла поруч із чоловіком і взяла його за руку. Лукас Манц послав Єві ще одну холодну посмішку і влаштувався подалі. Сюзанна зайняла крісло навпроти і відкрила процедуру:

- Покійний залишив на випадок своєї смерті іменні диски своєму братові та його дружині, а також міс Лізбет Кук і своєму заступнику, Крісу Тіплу. Ці диски будуть вручені особисто в руки кожному з перерахованих протягом доби з моменту зачитання заповіту. Містер Тіпл був повідомлений про сьогodнішню процедуру, але не зміг бути присутнім на ній. Він... нездоровий.

Сюзанна дістала з портфеля документ і почала його зачитувати. Єві одразу стало зрозуміло, що заповіт Кларенса Бренсона не був чимось незвичайним і, у всякому разі, його початок цілком можна було пропустити повз вуха. Вона подумала, що мова, яка використовується в таких паперах, навряд чи могла істотно змінитися за два століття. Зрештою, усвідомлення живою істотою власної недовговічності мало природне біологічне коріння і давні традиції. Номо sapiens відчував схильність готуватися до своєї кончини заздалегідь і поведився при цьому досить специфічно. Це приготування іноді виглядало як якесь парі з системою страхування життя: *Я ставлю стільки-то щомісяця на те, що доживу до смерті.*

У заповітах зазвичай слідували розпорядження щодо ділянки на цвинтарі або урни з прахом - усе залежно від вподобань чи доходів. Багато хто заздалегідь купував це або отримував у подарунок, обираючи сонячне місце за містом або гарну скриньку для зберігання попелу в кабінеті. *Спочатку купити, потім померти.* Як неуважно зауважила Єва, покійний Кларенс тут не виявився великим оригіналом, хоча подібні дрібниці в заповітах варіювалися залежно від швидкоплинної моди або усталених місцевих звичаїв. Але так чи інакше, завжди залишалося незмінним одне - можливість проявити свою *волю*, на яку вже ніхто не міг вплинути.

У випадках зі слабкими людьми заповіт часто був узагалі єдиним шансом безповоротно наполягти на чомусь своєму, не побоюючись подальших нападок, - нехай навіть якщо заповідані дрібниці були зовсім дрібними. Але якщо йшлося про сильних людей, які заповідають... Тут спадкоємців хвилювало не стільки самодурство як таке, скільки його масштаби в грошовому еквіваленті, поділеному на кількість спадкоємців. І десь тут проходила межа протокольного терпіння. Дрібниці залишалися позаду. Попереду було головне. Хто і що мав отримати? Коли і за яких умов одержувач заволодіє тим добром, яке зумів зібрати покійний за час, відведений йому долею? Так чи інакше Єва, яка мала справу з чужою смертю щодня, вважала за краще не бути присутньою на подібних тривіальних, а часом і образливих церемоніях.

Тим часом адвокат, виправдовуючи гонорар, зачитував заповіт. Якийсь час йшло перерахування досить дрібних розпоряджень. Від них у Єви склалося враження про вбитого як про людину, що тільки тим і жила, що вигадувала свої безглузді іграшки,

колекціонувала пурпурові халати і знаходила задоволення в третій моркві з бобами і вершковим соусом. Він не забув людей, які брали участь у тих чи інших проявах його повсякденної плинності, - від воротаря до оператора зв'язку в офісі. Покійний заповів своєму адвокату, Сюзанні Дей, витвір скульптора-ревізіоніста, якого вона обожнювала... Зачитуючи це місце в заповіті, Сюзанна зам'ялася, але мужньо продовжила. Відчувалося, що наближалось найголовніше.

"Моєму заступнику, Крісу Тіплу, який став моєю правою рукою, я заповідаю свій золотий браслет і суму в один мільйон доларів, маючи на увазі, що він буде цінувати перше і з користю використовуватиме друге. Моїй прекрасній, коханій невістці - Кларисі Стенлі Бренсон - заповідаю перлове намисто, залишене мені моєю матір'ю, діамантову брошку моєї бабусі - і мою любов..."

Кларисса почала беззвучно плакати, закривши обличчя руками. Її вузькі плечі затремтіли, і тремтіння не вгамувалося навіть тоді, коли її обійняв чоловік.

- Кларисо, заспокойся, - прошепотів Бренсон, але так, що його почула Єва. - Тримай себе в руках.

- Вибач, - вона не підняла голови. - Вибач...

- Бі Ді, - звернулася до Бренсона Сюзанна, глянувши на Кларису з мовчазним співчуттям. - Може, мені краще перерватися ненадовго?

- Ні, - твердо сказав він, міцніше обійнявши дружину за плечі. - Давайте продовжимо.

- "Щодо мого брата і партнера, Б. Дональда Бренсона. - Сюзанна перевела подих. - Розміщення моєї частки в нашій спільній справі обумовлено в окремому документі. У цьому заповіті я підтверджую, що все належне мені в "Бренсон тойз енд тулз" переходить у його володіння. Якщо ж він помре раніше за мене, вся ця частка після моєї смерті стає власністю його дружини або дітей від цього шлюбу.

Цим заповітом Б. Дональду Бренсону передають також смарагдову каблучку і діамантові запонки нашого батька, мою колекцію дисків, а також мою нову яхту "Ті енд Ті" - у надії, що брат її нарешті випробує і переконається, що не ця яхта була причиною зачитування цього заповіту".

Бренсон видав звук, схожий на короткий неприродний смішок, і заплющив очі.

- "Щодо Лізбет Кук... - Тут голос Сюзанни наче став холоднішим на кілька градусів, і вона обдала Манца поглядом, у якому проглядалася погано прихована неприязнь. - ... Я заповідаю їй усю іншу частку належних мені статків, включно з готівкою, банківськими рахунками, нерухомістю, фінансовими авуарами, меблями, творами мистецтва, рухомим майном. Ліззі, любов моя, не горюй занадто довго", - дочитала Сюзанна з видимими труднощами.

- Мільйони! - Бренсон повільно піднявся. Його обличчя було смертельно блідим, а очі виблискували. - Вона вбиває його, а їй належить отримати мільйони! Я буду оскаржувати це і боротися проти цього, використовуючи все, що в мене є!

Він стиснув кулаки і повернувся до Манца.

- Я розумію ваше засмучення. - Манц теж піднявся. - Але, як би там не було, остання воля вашого брата чітко виражена і законно оформлена. Міс Кук звинувачується не в умисному вбивстві, а всього лише у вбивстві другого ступеня. Є судові прецеденти, які захищають її право на спадщину.

Бренсон очерився подібно до пса і кинувся до Манца. Єва схопилася, щоб зупинити його, але Рорк зреагував швидше. Міцно тримаючи Брендона за руку, він тихо сказав:

- Бі Ді, це не допоможе. Доручіть справу своєму адвокату. Ваша дружина приголомшена горем, їй потрібно лягти. Відведіть її наверх і заспокойте.

Кларисса в цей час нестримно плакала, уткнувшись у спинку крісла. Обличчя Брендона було настільки напруженим, що кістки, здавалося, ось-ось проступлять назовні.

- Геть із мого будинку! - крикнув він Манцу. - Забирайтеся звідси до бісової матері!

- Я проводжу містера Манца, - запевнив його Рорк. - Подбайте про свою дружину.

Бренсон якось одразу обм'як, кивнув головою і повернувся до Кларисси. Він підняв її на руки, як дитину, і поніс із вітальні, а Єва звернулася до адвоката Лізбет:

- Ви зробили свою справу, і ваша присутність тут більше не потрібна, Манц. Якщо не хочете з'ясувати, чи є у Брендонів собака, вам краще забиратися геть.

Манц взяв це до відома і взяв портфель.

- Ми всі робимо свою справу, лейтенанте.

- Правильно, і ваша справа зараз полягає в тому, щоб побігти до вбивці і повідомити їй, що вона стала багатою.

В обличчі Манца не здригнувся жоден мускул.

- У житті рідко буває або тільки чорне, або тільки біле. - Обернувшись до Сюзанни, він кивнув їй: - Всього доброго, колего.

Коли Манц вийшов, Сюзанна знову опустилася в крісло і важко зітхнула:

- Він має рацію. Він тільки виконує свою роботу.

- Вона справді все це успадкує? - запитала Єва.

Сюзанна потерла ніс і трохи помовчала.

- Усі обставини на її користь. За висунутого обвинувачення у скоєнні вбивства другого ступеня захист може наполягти на тому, що Лізбет підняла руку на Кларенса в нападі ревності. Заповіт зберігався в адвоката, ми не можемо довести, що вона була ознайомлена з його змістом і що цей зміст якось вплинув на неї. За нормами цивільного права теоретично вона могла щось виграти від його смерті, але з цілої низки причин це не може слугувати обвинувальною аргументацією.

- А якщо нинішнє обвинувачення побудоване на штучному ґрунті?

Сюзанна опустила руки на коліна й уважно подивилася на Єву:

- У такому разі ситуація змінюється. А що, є можливість це довести? У мене склалося враження, що справу ось-ось закриють.

- Я постараюся цьому перешкодити.

- Сподіваюся, ви триматимете мене в курсі.

Сюзанна знову піднялася і вийшла в хол разом з Євою та Рорком.

- Якщо буде щось нове, я повідомлю вас, - відповіла їй Єва.

Зовні чекав лімузин, і Єва знову відчула незручність.

- Міс Дей, вас підвезти? - запропонував Рорк.

- Дякую, я можу дістатися пішки. - Вона помовчала, а потім знову зітхнула, випустивши білу хмарку пари: - Як адвокат з питань нерухомості, я стикаюся з цим постійно: горе і жадібність. Я давно навчилася не сприймати такі речі близько до

серця, але мені дуже подобався Кларенс. Іноді думаєш, що деякі люди мають жити вічно. Він у моєму уявленні завжди був саме таким.

Похитавши головою, Сюзанна пішла вулицею, а Єва рушила до лімузина.

- М-да, весело... - пробурмотіла вона. - Цікаво, чи пролле Ліззі Кук хоча б половину тих сліз за Кларенсом, що їх уже пролила дружина його брата. До речі, ти добре знайомий із Кларисою?

- Та ні, - відповів Рорк, сідаючи в машину поруч з Євою. - Ти ж знаєш усю лицемірність нібито близьких і дружніх стосунків при світських знайомствах. Я бував у компаніях із братами Бренсон час від часу. А Кларису і Лізбет знав лише остільки, оскільки вони зазвичай з'являлися з Бі Ді і Кларенсом.

- А знаєш, я б поміняла їх місцями, - задумливо сказала Єва.

Рорк закурив сигарету і відкинувся на спинку сидіння:

- Що ти маєш на увазі?

- Я б поставила Кларису поруч із братом її чоловіка. З того, що я встигла дізнатися про нього, у мене склалося враження, що Кларенс був більш легкою, більш емоційною людиною, ніж його брат. А Кларисса виглядає такою тендітною, чутливою, навіть вразливою. Схоже, вона дещо... залякана чоловіком. По ній не скажеш, що це дружина людини, яка очолює велику міжнародну компанію. На ній це ніяк не відбивається. Як ти думаєш, чому?

Рорк ехидно посміхнувся, і Єва примружилася:

- Що ти посміхаєшся?

- Я хотів сказати, що таке трапляється навіть із ми великих міжнародних компаній.

Тепер очі Єви засяяли:

- Ти хотів сказати, що в мене немає корпоративного почуття і я не годжуся на роль твоєї дружини?

Рорк знизав плечима, споглядаючи власну сигарету.

- Якби я сказав так, ти почала б ображати мене. І ми запізнилися б на звану вечерю.

- Вибач, - проворчала Єва. - Ти, до речі, теж не типовий для чоловіка жінки-копа, друже.

- Скажімо, для великого бізнесмена я теж не особливо типовий. - Рорк погасив цигарку, потім обережно й повільно провів пальцем по шії дружини й нижче, до талії. - Подобається?

Тепер Єва знизала плечима.

- Я не відполірована, тому можеш сміливо залишати на мені відбитки пальців.

Він усміхнувся і поклав долоню їй на груди.

- Люба, я ніколи не залишаю відбитків!

Під час вечері, поки присутні вели належні на подібних вечерях розмови, Єві вдалося непомітно вислизнути, щоб запросити телефоном санкцію на доступ до інформації про фінансові справи Лізбет Кук. Вона обґрунтувала свій запит тим, що ця особа є одержувачем солідної спадщини. Їй пощастило - суддя чи то був у глибині

душі згоден з нею, чи то просто надто втопився, для того щоб оскаржувати таке обґрунтування. У результаті, коли вони з Рорком повернулися додому, Єва була вся як на голках.

- Я дещо здобула, і мені потрібно терміново цим скористатися, - сказала Єва, входячи в спальню. - Зараз переодягнуся і на деякий час з'їжджу в офіс.

- Серед ночі?

- Я запросила санкцію на доступ до інформації про грошові справи Кук. - Вона вислизнула змією з сукні, відкинула її і, на превеликий потіху чоловіка, залишилася у двох тоненьких чорних клаптиках і у високих черевиках. - І отримала її, поки ви всі були зайняті десертом!

- У мене десь поблизу має бути батіг, - пробурмотів Рорк.

- Що має бути?!

Він зробив крок до неї з посмішкою і здивувався тому, як загрозово примружилися її очі.

- Не наближайся, розумнику! Я сказала, що в мене термінова робота.

- Для цієї роботи зовсім не обов'язково їхати в офіс. У мене є можливість дістатися до потрібної тобі інформації вдвічі швидше. Давай допоможу.

- Я не просила про допомогу!

- Звісно, не просила. Але ми обидва знаємо, що в мене виходить краще, і я розтлумачу тобі все без жодних зусиль. Натомість мені потрібно зовсім мало...

- Що саме?

- Я б хотів усього лише, щоб, коли ми закінчимо працювати, ти залишилася саме в цьому цікавому обмундируванні.

- Обмундируванні? - Єва глянула на себе в дзеркало і заплющила очі. - О, боже! Адже я виглядаю, як...

- О так, маєш вигляд!

Єва знову подивилася на нього, намагаючись не помічати жадання, що з'явилося в його очах.

- Чоловіки - такі дивні створіння.

- Безумовно, і за це нас потрібно жаліти.

- Я не ходжу в спідній білизні для того, щоб підігрівати твою жалюгідну, низинну уяву!

- Правильно, - підтакував він, поки Єва одягала на себе халат. - Не треба мене підігрівати, я вже готовий. Думаю, ми зробимо це швидше в моєму кабінеті.

Єва зав'язала пояс і підозріло подивилася на Рорка:

- Що зробимо швидше?

- Ну як же? Доберемося до потрібної інформації, лейтенанте. Чи ви хотіли б зробити щось інше?

Єва постаралася переконати себе в тому, що анітрохи не розчарована, і суворо подивилася на нього.

- Це офіційна справа, тож пошук інформації ми вестимемо на моєму комп'ютері.

- Твоя воля, начальник. - Рорк простягнув їй руку, щоб разом вийти з кімнати.

- Ось і не забувай про це!

- Люба, як я можу забути про це, якщо в мене в пам'яті назавжди закарбувалося те, що вдягнуте на тобі під халатом?

- Не всі шляхи ведуть до сексу, - сухо сказала вона.
- Ведуть тільки найкращі з них. - Рорк дружньо поплескав її по сідницях.

Галахад лежав, згорнувшись клубком у кріслі. Він підняв морду, що виражала явне невдоволення тим, що його потривожили. Але оскільки ніхто з тих, хто проходив повз, не попрямував на кухню, кіт знову заплющив очі й перестав звертати на них увагу.

Єва ввела в комп'ютер повідомлення про санкцію і попередила Рорка:

- Я вмію відшукувати дані з фінансових питань. Ти тут тільки для того, щоб дохідливо витлумачити їх і визначити, чи не приховано за ними щось, що комусь потрібно було приховати.

- Завжди готовий служити, лейтенанте.

- Припини!

Єва опустила на стілець і знайшла файл зі справою Лізбет Кук.

- Зараз перевіримо всі її рахунки, накопичення, кредити, заборгованості... Мабуть, достатньо буде відомостей за останній рік.

- А рухома власність? - запитав Рорк.

- Я не забула про неї. Почнемо поки що з готівки. *Кук, Лізбет. Має чотири діючі прибутково-видаткові рахунки.* Виводимо дані на екран...

На екрані почали висвічуватися цифри, і Єва тихо охнула:

- Понад два мільйони в "Нью-Йорк сек'юріті", ще півтора мільйона в "Нью-Ворлд бенк", трохи менше мільйона в "Амерікен траст" і чверть мільйона в "Кредит менеджрс". Ось це так!

- Останній, четвертий банківський рахунок заведений для поточних розрахунків, - відгукнувся Рорк. - Перші три рахунки призначаються для забезпечення гарантійних зобов'язань і маклерських операцій. Це насамперед довгострокові інвестиції, фінансовий дилінг... Непростий бізнес: високий ризик, великий виграш і скромні відсотки.

- Як ти можеш судити про це тільки за назвою банку і сумою рахунку?

- За родом своєї діяльності я зобов'язаний знати характер основної діяльності банків, тобто їхню спеціалізацію. Якщо ти зараз переведеш пошук на інший рівень, то побачиш, що у нашої пані напевно є збалансована суміш цінних паперів, облігацій, взаємозаліків і вільна готівка для вкидання інвестицій залежно від зміни кон'юнктури на фінансовому ринку.

Рорк сам змінив рівень пошуку і показав Єві на екран:

- Ось, дивись. Вона впевнена у своїй компанії: гроші вкладені в солідну пачку цінних паперів "Бренсон тулз енд тойз". Але Кук встановлює для цих ставок ліміти, щоб застрахуватися від можливої значної зміни курсу. У неї також є цінні папери й інших компаній, включно з деякими з моїх, - зокрема три фірми, які безпосередньо конкурують із "Бренсон". Вона вкладає гроші обачливо, без емоцій.

- Вона вміє рахувати, - погодилася Єва. - І для цих ігор у неї в розпорядженні понад чотири мільйони! Забагато для контрактної співробітниці рекламної служби, нехай навіть високооплачуваної. Так, подивимося докладніше її депозити й електронні перекази.

Коли на екрані висвітилися дані, у Єви піднялися брови:

- Поглянь-но на це! Електронні перекази з рахунку Кларенса Бренсона на її рахунок для повсякденних потреб. Чверть мільйона щокварталу. Нічого собі, мільйон на рік! Якби ще це можна було чимось пояснити... - пробурмотіла Єва.

- Він забезпечував їй стабільний і великий дохід. - Рорк неухважно поклав руку Єві на плече. - Не розумію, навіщо потрібно було вбивати його.

Єва хмикнула і застукала пальцями по столу:

- А що, як у неї заграла жадібність, і їй набридло по року чекати цього мільйона? Прикінчила його - і порядочок: отримала все й одразу.

- У цьому був занадто великий ризик. А раптом усе піде не за планом, і її звинуватять у вбивстві першого ступеня. Тоді вона не здобуде нічого, крім ґрат.

- Отже, вона підраховує, зважує всі "за" і "проти"... Давай-но з'ясуємо розміри власності Кларенса Бренсона, за винятком його частки в "Бренсон тулз енд тойз".

Рорк відійшов налити собі коньяку. Єві він нічого не запропонував, оскільки знав, що вона в такому стані не пила нічого, крім кави, а він хотів, щоб сьогодні вона виспалася. Коли він повернувся, Єва вже встала з-за столу і міряла кроками кабінет. Пояс на халаті трохи ослаб, нагадавши Рорку про його плани на сьогоднішню ніч - дуже специфічні, цікаві плани...

На екрані світився напис: Обчислена вартість, включно з оцінками нерухомості, транспортних засобів, творів мистецтва і коштовностей, становить двісті шістдесят вісім мільйонів доларів.

- Нічого собі надбавка до зарплати... - Єва оторопіло запустила пальці у волосся. - Віднімаємо невеликі посмертні дари і податки, які вона напевно примудриться скостити, і будь ласка: Лізбет Кук отримує близько двохсот мільйонів доларів.

- Манц стверджуватиме, що вона не знала про спадщину, - зауважив Рорк.

- Знала! Вони були разом понад три роки. Щоб мені провалитися, знала вона!

- Цікаво, а ти знаєш, яка моя вартість? Як розподіляються посмертні дари в моєму заповіті?

Вона коротко, роздратовано глянула на нього.

- Якого біса я маю це знати? - І, коли Рорк усміхнувся, додала: - Ми - це інша справа. У нас немає шлюбного контракту.

- І все-таки Манц стоятиме на своєму.

- Він може робити це, поки в нього не відвалиться язик, а вона все одно знала. Я хочу завтра поговорити з нею - і дістану її. Байки про якусь іншу бабу і гра в божевільну ревнивицю їй не допоможуть.

Єва знову сіла за комп'ютер і викликала дані за борговими зобов'язаннями Лізбет Кук. Засунувши руки в кишені, вона розчаровано дивилася на екран:

- Дорогі смаки, але все в межах доходу. Вона купувала багато чоловічих коштовностей та одягу. Може, в неї був альфонс? Мабуть, тут варто покопатися...

Рорк хмикнув: халат на Єві відчинився, відкривши клаптик чорного шовку.

- Мені здається, все це може почекати до завтра.

- А я сьогодні більше не здатна що-небудь робити.

- Не вірю. - Він швидким рухом зняв з неї халат і заковзав руками по її тілу. - Думаю, що ти здатна на набагато більше.

- Хіба? - Її кров уже почала закипати: у нього були воістину вправні руки. - На що, наприклад?

- Я можу зробити кілька пропозицій.

Рорк прошепотів їй на вухо перше з них, і очі Єви розширилися від подиву.

- Вау! Це цікаво. Я тільки не зовсім впевнена, що це фізично можливо.

- Ніколи не суди, поки не спробуєш, - незворушно сказав Рорк і почав показувати...

Коли вранці Єва прийшла в офіс, на неї вже чекала Пібоді.

- Дякую за вільний час, Далласе.

Єва побачила на своєму столі струнку вазу з червоними тепличними трояндами.

- Ти купила мені квіти? - запитала вона.

- Це Зак. - Пібоді досить кисло посміхнулася. - Він завжди робить такі дурниці. Він хотів подякувати вам за вчорашній день. Я сказала йому, що ви не з тих, хто любить квіти, але він вважає, що їх усі люблять.

- Що значить "не люблю"? Мені подобаються квіти... - заперчила Єва: категоричність Пібоді її чомусь покорила. Вона навіть нахилилася й понюхала троянди. - Ну, а чим твій молодший брат займатиметься сьогодні?

- У нього довгий список музеїв і галерей. Крім того, він сподівається ввечері потрапити в театр. Йому все одно, що подивитися. Головне, щоб це було на Бродвеї.

Єва уважно подивилася на Пібоді, відзначивши заклопотані очі і неспокійно закушену нижню губу.

- Пібоді, усе те, що він задумав, люди проробляють у Нью-Йорку щодня - і нічого, живуть.

- Так, я розумію. Ми кілька разів учора опинялися в ситуаціях, які мали навчити його чогось на майбутнє. Але Зак... Він, знаєте, такий... Хай там як, насамперед він збирається зв'язатися з Бренсонами: учора він не зміг цього зробити.

- Не дивно. - Єва сіла за стіл і стала перебирати ранкову пошту, яку вже приготувала для неї Пібоді. - Учора ввечері ми з Рорком були присутні на зачитанні заповіту. Уяви собі, Кук, яка ліквідувала свого коханця, успадковує від нього мільйони! Сьогодні вранці ми з тобою відвідаємо її і трохи з нею поговоримо... А що це ще за "Кассандра"?

- Хто?

- Та ось, - Єва простягнула їй диск. - Судячи зі зворотної адреси на пакеті, це з Нижнього Іст-Сайду. Не люблю отримувати пакунки від незнайомих...

- У нас у будівлі всю доставку перевіряють на предмет наявності вибухових, отруйних та інших небезпечних речовин.

- Так-так, звісно. - Інстинкт, однак, змусив її насамперед дістати зі столу розчин і гумові рукавички. - Антивірусна штуковина в нас у порядку?

Пібоді сумно подивилася на комп'ютер Єви:

- Хотілося б на це сподіватися...

- Проклятий шматок старого лайна! - проворчала Єва, вставляючи диск у гніздо.

Спочатку почулося глухе дзижчання, немов знімався з місця рій бджіл. Світло на екрані з'явилося, потім згасло і з завиванням знову ввімкнулося.

- За першої ж нагоди нанесу персональний візит цим клоунам у відділі технічного забезпечення! - клятвено вимовила вона.

На екрані з'явилися літери.

Лейтенанту Єві Даллас, Центральне управління поліції та громадської безпеки Нью-Йорка, Відділ розслідування вбивств.

Ми - "Кассандра", боги справедливості, хранителі вірності.

Нинішній корумпований уряд з його слабкими лідерами не приносить користі суспільству, його треба і треба буде знищити. Ми зруйнуємо і скасуємо цю систему, щоб розчистити шлях до справжньої республіки. Народні маси більше не можуть терпіти насильство, придушення думки і волевиявлення, нехтування суспільними інтересами з боку нікчемної меншості, яка чіпляється за владу.

Під нашим правлінням усі будуть вільними.

Лейтенанте, ми захоплюємося вашим професіоналізмом у розслідуванні справи Говарда Бессі, відомого як Наладчик. Він був корисний для нас, але його довелося ліквідувати, оскільки він виявився неповноцінним.

Ми - "Кассандра". Наша пам'ять усе довго зберігає. У потрібний час ми заявимо про свої цілі та вимоги. Сьогодні вранці о дев'ятій п'ятнадцятій ми проведемо невелику демонстрацію наших можливостей і масштабів - і тоді ви повірите в них. Ми впевнені, що ви прислухаєтеся до нас.

- Демонстрація... - пробурмотіла Єва, коли скінчився текст. Швидкими рухами вона вихопила з комп'ютера диск, запечатала в пакет для речових доказів і, подивившись на годинник, ткнула пальцем у конверт. - Вони дали нам адресу. Потрібно терміново перевірити її.

Єва підхопила куртку, і вони з Пібоді швидко покрокували до ліфта. Дорогою Пібоді почала розмірковувати вголос:

- Якщо це ті, хто взяв Наладчика, то як вони знали, що ви цікавитесь цією справою?

- Дізнатися про це не так уже й важко. Я зв'язувалася з Нью-Джерсі, учора була в майстерні Налагоджувальника... Пробіжи за адресами, подивися, що це може бути - квартира, приватний будинок, підприємство або що там ще.

- Так, сер.

Вони сіли в машину і виїхали з гаража.

- Виведи на дисплей карту, - веліла Єва. - Нижній Іст-Сайд, сектор 6.

Коли на екрані висвітилася розділена на сітки схема вулиць потрібного району, Єва кивнула:

- Те, що я думала: щось на кшталт заводського кварталу.

- Будівля, що нас цікавить, є старою фабрикою скла, значиться в списку об'єктів, що підлягають реконструкції. Поки що не зайнята, - уточнила Пібоді.

- Може, адреса фіктивна? Але вони явно чекають, що ми станемо її перевіряти. Не будемо розчаровувати їх.

Шуканий квартал зустрів їх похмурими обрисами занедбаних старих фабрик, майстерень і складів. Ні перехожих, ні шуму. Це було схоже на щось на кшталт індустріального могильника: цегляні стіни будівель закоптилися від диму й часу, уламки скла з вікон, що зяяли порожнечою, виблискували на землі, перемішавшись з

покидьками й шматками подрібненого бетону, крізь товщу яких подекуди пробивалася до сонця трава.

Єва зупинила машину біля квадратної шестиповерхової цегляної будівлі, обнесеної парканом. На воротах виднівся кодовий магнітний замок, але вони були відчинені навстіж.

- Я ж казала, вони чекають на нас, - сказала Єва й окинула будівлю уважним поглядом, виглядаючи свіжі сліди перебування людей.

- Ну що, увійдемо? - запитала Пібоді.

- Не зараз, - Єва раптом згадала свої неприємні відчуття в крамниці Наладчика. - Викликай підмогу. Відправ у диспетчерський центр наші координати. Не подобається мені все це...

Не встигла вона договорити, як пролунав гуркіт, і під ногами в них затремтіла земля. В очницях розбитих вікон фабрики заблищали яскраві блискавки полум'я.

- Сховайся! - вилаявшись, крикнула Єва Пібоді.

Вони обидві кинулися за машину, і в цей момент у повітрі прогрімів новий вибух. Звук його був потужнішим і боляче вдарив по барабаних перетинках. Розлетілася цегла, димлячий осколок чогось ударився в землю за кілька сантиметрів від Єви й закотився під машину. Єва повернулася до Пібоді:

- Тебе не зачепило?

- Ні... О боже, Даллас!

Їх обдало пружною і спекотною повітряною хвилею. У повітрі все свистіло, вило і гуркотіло. Усюди падали уламки, що били по машині, немов люті кулаки. Машина тряслася, скреготіла і кренилася. "Приблизно так має виглядати кінець світу", - подумалося Єві. Вона насилу змогла вдихнути повітря - гаряче, димне і запорошене пилом.

Потім усе стихло. Було чути лише дзвін у вухах і гучний стукіт власного серця. Єва ще трохи полежала, переконавшись, що жива і що всі частини тіла на місці, і вибралася з-за машини. Руки в неї були чомусь закривавлені, і таке повернення до реальності її засмутило.

Там, де щойно стояла покинута квадратна будівля, простягалося плоскогір'я з димлячих дрібних уламків, над яким зависла хмара цегляного пилу.

- Чорт візьми! Ти тільки подивися на мою колимагу!

Машина була вся у вм'ятинах і підпалинах, лобове скло являло собою фантастичну павутину, а на даху зяяла величезна діра.

Пібоді повільно встала на ноги і тут же закашлялася від диму і запаху гару, якими просочилося повітря.

- Ви на себе-то подивіться, сер!

- Це просто подряпини, - пробурмотіла Єва і витерла свої закривавлені пальці об рвані штани.

- Ні, я маю на увазі - загалом.

Єва оглянула себе і насупилася. Пібоді мала не кращий вигляд: обличчя було чорним від кіптяви та бруду, і білки очей на цьому тлі здавалися схожими на два місяці. Формений кашкет десь загубився, і волосся стирчало дибки.

Єва провела пальцями по власному обличчю, подивилася на ще більше почорнілі від цього кінчики пальців і вилаялася:

- Диявол, цього ще не вистачало... Давай викликай Центральне. Тут потрібно виставити людей, щоб не пускати натовп, а то клопоту не оберешся, коли народ виповзе з-під своїх ліжок і потягнеться сюди.

Почувся звук автомобіля, що під'їжджав, і Єва інстинктивно взялася за рукоятку зброї. За мить машину вже можна було розгледіти, і Єва трохи розгубилася: вона не знала, зітхнути їй із полегшенням чи розсердитися.

- Якого біса тобі тут треба? - запитала вона, коли Рорк вибрався з машини.

- Я міг би запитати тебе про те саме. У вас кровоточить нога, лейтенанте.

- Дрібниці. - Вона насупилася і потерла лоб. - Тут місце злочину і небезпечна зона, Рорк. Іди геть.

Він вийняв із кишені носовичок і, нагнувшись, обв'язав ранку хусткою.

- Це потрібно обробити. Там повно бруду. - Випрямившись, він уважно подивився на Єву і провів рукою по її волоссю. - Ну що ж, виглядаєш цікаво, але тебе, принаймні, можна впізнати.

Краєм ока Єва вловила усмішку Пібоді, але вирішила зробити вигляд, що нічого не помітила.

- Рорк, у мене немає на тебе часу. Я зайнята.

- Це я і сам бачу. Але мені здається, тобі все-таки доведеться витратити час. - Рорк пильніше подивився на "місце злочину", його погляд став холодним і якимось невиразним. - Ця будова належала мені.

- О, чорт! - Засунувши руки в кишені, Єва почала ходити туди-назад. - Чорт...

- Я знав, що ти будеш у захваті. - Рорк вийняв із кишені диск і простягнув його Єві. - Це я отримав сьогодні вранці. Від якоїсь групи, що називає себе "Кассандра". Послання, в якому вони називають мене капіталістичним опортуністом, з чим я, до речі, абсолютно згоден, і заявляють, що вибрали мене для своєї першої демонстрації. Вони використовують досить затасканий політичний жаргон: "перерозподіл благ", "експлуатація бідних багатими" та інші вульгарності. Нічого нового.

Рорк говорив абсолютно спокійно, але відчувалося, що він щосили намагається тримати себе в руках. Єва його знала, і їй було зрозуміло, що за цими холодними очима ховається шаленство, що закипає.

Сама ж вона поставилася до ситуації єдиним доступним їй чином - тобто професійно:

- Ти мені скоро знадобишся. Тобі потрібно прийти до мене в офіс, щоб зробити детальну заяву. Я повинна буду розглядати її як свідчення свідків...

Вона замовкла, відчувши, що гаїв Рорка почав проступати назовні, і подумала, що, мабуть, ніхто не може бути таким небезпечним, як Рорк у стані холодної стриманості.

Він різко повернувся і покрокував по димлячих уламках.

- Хай йому грець! - Єва провела рукою по скуйовдженому волоссю і подивилася на Пібоді.

- Підрозділи вже в дорозі, лейтенанте.

- Добре. А поки стій біля воріт і нікого не пускай.

- Є, сер. - Пібоді співчутливо подивилася вслід Єві, яка попрямувала до свого чоловіка.

- Послухай, Рорк. Я розумію, ти засмучений, і не засуджую тебе. Хтось підриває твої будівлі, і в тебе є право розлютитися...

- Це моя справа! - Він обернувся до неї, і вона побачила, що його очі сповнені люті.

Єва розлютилася. Вона вже готова була відступитися і мало не кинулася його втішати, а він цього навіть не помітив! Рішуче підійшовши до Рорка впритул, вона заявила:

- Чорт забирай, це місце злочину, і в мене немає ні часу, ні найменшого бажання стирчати тут і погладжувати тебе по голівці. Усе через те, що один із твоїх шести мільйонів будинків злетів до бісової матері в повітря! Мені дуже шкода, що так сталося, я розумію, що ти почуваєшся ображеним і розгніваним, але не відігравайся на мені!

Рорк несподівано схопив Єву за лікті, підняв її і як слід струснув.

- Ти що, справді вважаєш, що проблема в цьому дурному складі?

Єва спробувала впоратися зі своїм настроєм і міркувати тверезо.

- А в чому ж іще?

Він підняв її ще на кілька сантиметрів.

- Ти ідіотка!

- Я ідіотка? Це я ідіотка? А ти - дурень, якщо думаєш, що я буду кудкудакати навколо тебе, коли я майже сіла на хвіст тій наволочці, що звіряє свій годинник із моїм, щоб підривати будинки! Забери від мене свої руки, а то...

- Наскільки близько ти збиралася підійти до цієї будівлі?

- Це не...

Єва осіклася, раптом відчувши, як щось кольнуло їй у серці. Причиною того, що в очах Рорка з'явилася злість, була не зруйнована будівля, а вона сама!

- Я зовсім не збиралася до нього підходити, - сказала вона тихо, коли він поставив її на землю. - Мені не сподобалася ця ситуація, і я веліла Пібоді викликати підтримку. Я знаю, як треба чинити в таких випадках.

- Так, - сказав Рорк, провівши рукою по її замурзаній щоці, - це помітно. - Він відпустив її і відступив назад. - Нехай тобі оброблять ногу. Побачимося в тебе в офісі.

Він пішов назад до своєї машини, а Єва в розгубленості сунула руки в кишені. Вона почувалася по-дурному і не знала, як поводитися.

- Рорк!

Він зупинився і ледь помітно посміхнувся, побачивши, як на її обличчі відбивається боротьба між обов'язком і почуттям. Озирнувшись на Пібоді і переконавшись, що помічниця дивиться зовсім в інший бік, Єва підійшла до Рорка і доторкнулася рукою до його щоки.

- Вибач. Я сама була ошелешена. Не щодня просто в тебе під носом вибухають будівлі... - Почувши звуки сирен, що наближаються, вона опустила руку і насупилася: - Не будемо цілуватися перед строем.

Рорк розсміявся.

- Звичайно, моя люба. Ніяких поцілунків, поки ти не вмиєшся. Зустрінемося в тебе в офісі, - повторив він і пішов до машини.

- Я на тебе чекаю за годину! - крикнула Єва навздогін. - Раніше ми тут не впраємося.

- Чудово. - Проходячи повз машину Єви, Рорк на секунду затримався і показав на неї рукою. - Треба сказати, зараз вона тобі дуже пасує.

Єва не дозволила собі навіть посміхнутися: наближалася команда саперів.

Повернувшись у Центральне управління, Єва насамперед пішла в душову. Під гарячою водою захищало ногу, і вона згадала, що там був поріз. Зціпивши зуби, вона сама промила й обробила рану, а потім пройшлася по залишках свого "аварійного" гардероба, зазначивши, що непогано було б поповнити його: ті речі, які вона брала з нього, ніколи сюди не поверталися і йшли просто на брук.

У своєму кабінеті вона побачила Рорка, який невимушено розмовляв із Надін Ферст - репортером телевізійної програми "Канал-75" та її доброю знайомою. Але зараз Єві було не до репортерів.

- Забирайся геть, Надін. Що тобі тут треба?

- Досить тобі, Далласе. Якийсь невідомий закладає бомбу, і коп ледь не злітає в повітря під час вибуху будівлі, що належить її чоловікові. Це вже новина. - Надін посміхнулася Єві однією зі своїх чарівних котячих посмішок, але в очах у неї була тривога. - З тобою все гаразд?

- Зі мною все гаразд і на повітря злітати не збиралася. Коли рвонуло, я була на відстані кількох сотень метрів від будівлі. У мене зараз немає нічого, що я могла б повідомити офіційно.

Але Надін, схоже, і не думала йти. Замість цього вона зручніше влаштувалася в кріслі, поклавши ногу на ногу.

- А що ти робила біля тієї будівлі?

- Можливо, хотіла оглянути власність свого чоловіка.

Надін фиркнула, але постаралася, щоб це вийшло аристократично.

- Звісно. Я навіть не відкидаю, що ти взагалі вирішила піти у відставку і розводити цуценят... Далласе, дай хоч що-небудь!

- Будівля була занедбаною. Я займаюся вбивствами, а там не було вбивства. Гадаю, тобі краще піти у Відділ зі знешкодження вибухових пристроїв.

Надін звузила очі:

- Так це що, не твоя справа?

- А чому я маю ним займатися? Ніхто не загинув. Слухай, якщо ти зараз же не заберешся з мого крісла, я за себе не ручаюся!

- Ну добре-добре. - Потиснувши плечима, Надін піднялася. - Піду охмурювати хлопчиків із "вибухового відділу". До речі, я вчора бачила кліп із Мевіс. Вона виглядала приголомшливо. Коли вона повертається?

- Наступного тижня.

- Ми влаштовуємо вечірку на честь її повернення, - додав Рорк. - Про деталі я тобі повідомлю.

- Дякую. Ти набагато привітніша, ніж Даллас, - з'їдзивила Надін і, гордо піднявши голову, вийшла з кабінету.

Єва зачинила двері й проворчала:

- Я їй пригадаю цей сарказм, коли вона знову з'явиться сюди в пошуках інформації.

- Чому ти їй нічого не сказала?

Єва втомлено опустила в крісло.

- Знадобиться ще якийсь час, щоб люди з "вибухового відділу" обстежили і знешкодили цю помсту. Поки що вони знайшли лише якісь частини вибухових пристроїв і припускають, що їх було принаймні шість, і всі з годинниковими механізмами. Пройде ще щонайменше два дні, перш ніж я отримаю звіт із цього приводу.

- А чому ти набрехала, що це не твоя справа?

Єва насупилася. Справу Наладчика справді було передано їй - вона домоглася цього, - але Рорку нічого не говорила. І чому він завжди про все здогадується?

- На цьому етапі вибух пов'язують зі справою про вбивство, яку я розслідую. Люди, які займаються кожною з цих справ, підтримують зв'язок зі мною. Скоро в мене зустріч із Вітні, але поки що від нього немає прямих вказівок, що справу про вибух теж веду я. Скажи краще, ти мав коли-небудь якісь справи з Наладчиком?

Рорк витягнув ноги.

- Це що, офіційний допит?

- Чорт! - Єва заплющила очі. - Значить, мав?

- У нього були чарівні руки, - сказав Рорк, розглядаючи власні.

- Я вже втомилася чути це від людей, які насправді напевно знають більше. Говори!

- П'ять чи шість років тому він працював над одним пристроєм для мене. Це був детектор систем безпеки - дуже майстерно придуманий визначник кодів.

- Який, я вважаю, придумав ти?

- Здебільшого так, але Наладчик зробив цікаву систему введення даних. Він був блискучим електронщиком, але... не зовсім надійною людиною. І я вирішив більше не користуватися його послугами.

- Тобто нічого такого, що відносилось б до недавнього часу.

- Нічого. Ми розлучилися по-дружньому. Повір, у мене не було жодних зв'язків із ним, які могли б спантеличити тебе або ускладнити твоє розслідування.

- А що з цією фабрикою-складом? Ця будівля давно належала тобі?

- Я купив його близько трьох місяців тому. Якщо потрібно, я пізніше повідомлю тобі точну дату придбання і всі пов'язані з цим подробиці. Цю будівлю планували реконструювати. Оскільки всі необхідні дозволи було отримано тільки нещодавно, роботи збиралися розпочати з наступного тижня.

- На що його планувалося переробити?

- У житлове приміщення. У мене там уже є будинки по обидва боки вулиці, і зроблено заявку ще на кілька будівель у цьому ж районі. Усе це підлягає відновленню та оновленню. У моєму проєкті передбачалися квартири, магазин і кафе. Частина приміщень можна було б здавати під офіси.

- Ти думаєш, що це принесло б тобі дохід? - Єва підозріло примружилася.

- Думаю, так.

Єва похитала головою. Вона знала, що Рорк у своїх планах завжди враховував не тільки матеріальний і технічний бік справи. Задумуючи той чи інший проєкт, він

завжди намагався сприяти розв'язанню тих чи інших соціальних проблем у цій місцевості.

- Рорк, мені здається, ти чогось недоговорюєш. Будівля була застрахована?

- На суму трохи більшу, ніж ціна придбання на той момент. Звичайно, будівля була старою, але ще цілком міцною. Паршива властивість прогресу полягає в тому, що він частіше передбачає знесення і руйнування того, що було побудовано до нас, ніж шанобливе і дбайливе ставлення до створеного.

Вона знала його трепетне ставлення до старих речей, але не була впевнена, що у випадку з даним проектом це було основним спонукальним фактором. До того, як усе злетіло в повітря, вона, подібно до вуличного роззяви, встигла побачити лише мляве нагромадження цегли. А виявилось, що це вже були його гроші, його витрачений час, частинка його майбутнього...

- Можливо, ти знаєш і хто така "Кассандра"?

Рорк усміхнувся.

- Думаю, так. Однак я щиро сумніваюся в тому, що це злісні підступи якоїсь моєї ревнивої колишньої пасії.

- Але вони звідкись взяли це ім'я!

Він знизав плечима:

- Можливо, від греків.

Єва насупилася:

- Ти знову мене дражниш? Поблизу немає жодного грецького кварталу.

Якийсь час він просто роздивлявся її, потім розсміявся:

- Йдеться про стародавніх греків, лейтенант. У грецькій міфології Кассандра - дочка троянського царя Пріама. Вона мала дар передбачення, попереджала про майбутні смерті та руйнування і передбачила, зокрема, падіння Трої. Їй ніхто не вірив, але її передбачення завжди збувалися.

- Звідки ти все це знаєш? - здивувалася Єва і, не чекаючи відповіді, поставила інше запитання: - А що пророкує нинішня "Кассандра"?

- Судячи з надісланого мені диску, настають повстання мас, падіння корумпованого уряду і повалення жадібного вищого класу, до представників якого, до речі, я себе з гордістю відношу.

- Революція? По-моєму, вбити старого і підірвати порожній склад - вже дуже жалюгідний спосіб повстати. Гаразд, Фіні зараз працює над комп'ютером із контори Наладчика. Там поставлена захисна система, але він вважає, що зможе через неї пролізти.

- Чудово. Я тобі ще для чогось потрібен?

- Не зараз. Триматиму тебе в курсі. Якщо щось потрібно буде сказати для преси, постарайся дотримуватися мінімуму.

- Гаразд. Ти попросила кого-небудь оглянути твою ногу?

- Я обробила ранку сама.

Він підняв брову:

- Дай мені поглянути.

Єва інстинктивно сунула ноги під стіл:

- Ні!

Рорк піднявся і, нахилившись, силою витягнув ноги Єви з-під столу. Не звертаючи уваги на її метушливі протести, він закатав одну штанину,

- Ти з глузду з'їхав! Припини!" - у панічному збентеженні вона спробувала вирватися, щоб хоча б щільніше зачинити двері. - Хто-небудь може увійти...

- Тоді тим паче не смикайся. - Рорк обережно зняв пов'язку, оглянув поріз і схвально кивнув головою: - Гарна робота. - Ігноруючи її гнівне шипіння, він нахилився до ранки й поцілував її: - А так буде ще краще!

Відчинилися двері, і увійшла Пібоді. Побачивши їх, вона здивовано витріщила очі, зашарілася і, запинаючись, почала виправдовуватися:

- Вибачте мені... Я не хотіла заважати... Я не знала...

- Уже йду, - сказав Рорк, наклеюючи пов'язку назад на місце. - Пібоді, як вам сьогоднішня ранкова розвага?

- Ну... Це було... Взагалі-то... - Пібоді відкашлялася і подивилася на нього з надією на пощаду. - У мене тільки подряпина ось тут, на вилиці.

Рорк усміхнувся, підійшов ближче до Пібоді й обережно доторкнувся губами до маленької червоної рисочки. Пібоді відчула, що серце її підскочило кудись до горла. Коли Рорк вийшов, вона, похитуючи головою, забурмотіла:

- Чорт забирай, який чоловік! У нього такий чудовий рот... І як це ви примудряєтеся стримуватися, щоб не вкусити його?

- Заради бога, витри слину зі скули і сідай. Нам належить накатати доповідь начальству.

- Я мало не злетіла в повітря, і мене поцілував Рорк! І все це в один ранок! Обов'язково запишу в себе в календарі.

- Сядь!

- Так, сер.

Пібоді взяла свої записи і взялася за роботу, але по обличчю її все ще блукала блаженна усмішка.

За своїм столом поліцейський бос майор Вітні мав доволі імпозантний вигляд: великий чоловік із м'язистими плечима і широким обличчям. Чоло його поборознили зморшки, з приводу яких завжди голосила його дружина. Вітні, однак, щодо цих складок мав власну думку. Він вважав, що дбати про фотогенічність свого вигляду - справа нероб і піжонів. Сам же Вітні нехтував суєтним марнославством і вважав за краще витрачати зусилля і час насамперед на отримання конкретних результатів у роботі. Зібрані на лобі складки, як він потай вважав, надавали його зовнішньому вигляду більшої переконливості в очах підлеглих, а відтак допомагали надавати їм прискорення.

До боса були викликані провідні співробітники підрозділів, задіяних у розслідуванні справи, - лейтенант Енн Меллой з Відділу зі знешкодження вибухових пристроїв, Фіні з Відділу електронного розшуку і Єва. Вислухавши їхні доповіді, Вітні підбив підсумок того, що вже зроблено, і попросив кожного ознайомити його з подальшими планами.

Першою заговорила Енн Меллой:

- За моїми розрахунками, нам знадобиться щонайменше тридцять шість годин, щоб "зачистити" це місце. Знайдені фрагменти показують, що були використані кратні пластові вибухові заряди з ускладненими таймерами. Усе говорить про те, що робота була дорогою і професійною. Ми маємо справу не з простими вандалами або якоюсь групою, що виникла випадково. Найімовірніше, це була добре організована операція.

- А як можна оцінити ймовірність того, що знайдені фрагменти можуть навести вас на якийсь слід?

Енн забарилася з відповіддю. Маленька жінка з обличчям карамелевого відтінку, величезними наївними очима і хвостиком білявого волосся, вона мала репутацію веселої і безстрашної. Але відчувалося, що запитання Вітні навело її на невеселі роздуми.

- Я не хочу давати обіцянок, які не можу виконати, сер. Але якщо слід є, ми візьмемо його. Для початку нам потрібно зібрати шматки воєдино.

- Капітане? - звернувся Вітні до Фіні.

- Я на підході до нижніх шарів бази даних у комп'ютері Наладчика. До кінця дня розраховую закінчити. Його захист являє собою складний лабіринт, але ми просуваємося і, сподіваюся, зможемо дістатися до всіх наявних там даних. Мені вдалося підібрати до його обладнання один хитрий "ключик". Якщо Наладчик мав хоч якийсь стосунок до сьогоднішнього вибуху, ми знайдемо цей зв'язок.

- Лейтенанте Даллас, згідно з вашою доповіддю, Наладчик ніколи не був пов'язаний із політичними організаціями і не брав участі в терористичній діяльності.

- Так, сер. Він був сам по собі. Останнім часом більша частина його напівкримінального бізнесу опосередковано, тобто через замовлення, стикалася з такими видами злочинності, як пограбування, розкриття захисних систем. Він виготовляв вибухові пристрої для таких операцій. Колись він звільнився в запас з армії; про нього подекуди вважали як про людину, яка розчарувалася у військових, в уряді та в людях узагалі, але ні в чії політичні витівки не вплутувалася. Налагоджувальник називав себе "вільним художником від електроніки", тримав ремонтну майстерню і уникав прямого залучення в будь-які кримінальні операції. Мені здається, що, з огляду на цю позицію, Наладчик і повівся таким чином в угоді зі своїми останніми замовниками: коли він запідозрив, що може виявитися втягнутим у щось надзвичайне, він запанікував і спробував сховатися, але його було вбито.

Вислухавши оцінки офіцерів, Вітні, як завжди, підбив нещадний підсумок:

- Отже, що в нас поки що є на сьогоднішній день: мертвий електронник, який міг ввести, а міг і не ввести дані про цю справу в комп'ютер; раніше невідома група з поки що незрозумілими цілями; приватна будова, яку зруйнували з таким професіоналізмом, що вона засипала уламками територію площею з два квартали.

Вітні відкинувся на спинку крісла і зчепив руки на животі.

- Кожен із вас працюватиме над своїм аспектом цієї справи, але мені б хотілося, щоб ви координували свої зусилля. Діліться інформацією один з одним. Сьогодні вранці нам заявили, що це була демонстрація. Це означає, що наступного разу об'єктом може стати вже не занедбана будівля в малонаселеному районі. Їх потрібно "накрити" до того, як нам доведеться збирати з-під уламків не тільки фрагменти

вибухових пристроїв, а й шматки тіл мирних громадян. Про просування в розслідуванні доповісти мені до кінця зміни.

- Сер, - подала голос Єва, - мені хотілося б мати копії обох дисків - того, який надіслали мені, і того, що отримав Рорк. Я могла б показати їх доктору Мірі для аналізу, і тоді в нас було б більш чітке уявлення про природу людей, з якими ми тепер змушені мати справу.

- Будь ласка, дозволяю. І останнє: пресі говорити тільки те, що вибух став запланованим актом і за його фактом ведеться розслідування. Я не хотів би допустити витоків інформації з приводу дисків або можливого зв'язку між вибухом і вбивством. Усім працювати швидше, - закінчив нараду Вітні.

- Нормально, - сказала Енн, коли всі троє йшли коридором від боса. - Далласе, я поборюся з тобою за першість у цій справі.

Єва ковзнула поглядом по її худенькій фігурці і пирснула:

- Я ж тебе покладу!

- Но-но! Я маленька, та удаленька. Дивись, які біцепси. Однак у цьому випадку тобі пощастило: ці негідники вийшли на тебе. Тут я здаюся. Тим паче що розпізнавання цих осколків і частин, визначення траєкторії їхнього розльоту вимагають багато часу - і, чорт забирай, великої удачі.

- Ми зіставимо те, що ви знайдете, з тим, що вдасться витягти моїм людям у крамниці Наладчика, - сказав їй Фіні. - Можливо, нашому відділу пощастить більше, і я отримаю з жорсткого диска його комп'ютера імена, дати й адреси.

- Я завжди вірю в удачу, але вважаю за краще не розраховувати на неї. - Єва засунула руки в кишені. - Якщо це добре фінансована організована група, Наладчик міг до неї не вступати, але ж він міг і не тікати від неї - принаймні, поки йому платили. Однак він усе-таки втік, тому що був наляканий, і це не дає мені спокою. Я хочу знову зустрітися з Рацо: може, він згадає ще що-небудь. Фіні, тобі говорить про що-небудь назва "Арлінгтон"?

Не встиг він відповісти, як Енн схопила Єву за руку:

- Арлінгтон? Де, у зв'язку з чим це відбувається?

- Наладчик сказав моєму агенту, що він боявся повторення Арлінгтона. - Єва з подивом подивилася у стривожені очі Енн. - А ти щось знаєш про це?

- О, боже! Звичайно! І не тільки я, а кожен співробітник "вибухового відділу" знає. Цій історії багато років. Невже ви не пам'ятаєте радикальну терористичну групу "Аполлон"? Замахи, саботаж, вибухівка... За плату вони могли вбити будь-кого, виправдовуючи це "революцією".

- О, чорт! - зітхнув Фіні: він нарешті згадав цю назву. - Матір Божа!

- Не розумію, - Єва смикнула Енн за рукав. - Я зовсім не сильна в історії. Розкажи мені швидше!

- Ця група взяла на себе відповідальність за вибухи в графстві Арлінгтон, штат Вірджинія. Вони використовували на ті часи новий вид вибухівки - пластон. І заклали його в таких кількостях і в таких місцях, що цілий комплекс філії Пентагону розлетівся на дрібний пил, немов випарувавшись. Результат: загалом вісім тисяч осіб - військові та цивільні, включно з діточками в патронажному центрі. Ніхто не вижив.

У квартирі Пібоді Зак намагався лагодити поточний кран і прокручував запис розмови з Кларисою Бренсон. Першого разу він змушував себе думати, що йому просто потрібно уточнити, о котрій годині й куди слід з'явитися для обговорення конкретних питань, пов'язаних із його роботою. Іншим разом він переконував себе в тому, що необхідно перевірити, чи не пропустив він щось важливе. Третього разу він зовсім забув про розібраний кран і просто слухав, відчуючи, як її голос обволікає його.

- "Я впевнена, що в нас знайдуться всі необхідні інструменти. - У цьому місці Заку здалося, що вона посміхнулася, і серце його забилося швидше. - Але якщо ще щось знадобиться, вам варто лише сказати".

Йому соромно було зізнатися самому собі в тому, що він хоче тільки одного: володіти дружиною іншої людини. Це було нерозумно, нерозважливо, ганебно, зрештою! Вона найняла його для роботи - ось і все, у нього з нею більше нічого не було і бути не могло. Вона була заміжньою жінкою, далекою від нього, як місяць, і не зробила нічого такого, що могло б підігріти в ньому ці пристрасні бажання...

Але всі самонавіювання виявилися марними. З люттю збираючи кран, він продовжував думати про неї.

- Що ще ви можете розповісти мені? - запитала Єва.

Вона привела своїх колег у зал для нарад, щоб не тіснитися в її маленькому кабінеті. Пібоді розміщувала на дошці фотографії місць злочину і пов'язані з цим дані.

- Випадок в Арлінгтоні вивчає кожен, хто хоче служити у Відділі зі знешкодження вибухових пристроїв, - сказала Енн, потягуючи рідку каву, яку подавали в буфеті управління. - Групі доводилося вербувати людей усередині установ, що її цікавили. Наприклад, у таку споруду, як філія Пентагону, сторонній людині, незнайомій із плануванням, взагалі складно проникнути. До того ж на той час заходи безпеки в цьому міністерстві були вельми суворими. І тим не менше операція пройшла для організаторів дуже гладко. Слідство встановило, що по три вибухові пристрої з пластоном було закладено в кожному кутку будівлі та ще кілька - у підземних приміщеннях.

Непосидюча Енн схопилася і пройшлася вздовж дошки.

- Щоб встановити заряди в підземних приміщеннях, принаймні один з учасників операції повинен був мати доступ високої категорії. Напередодні вибуху не було висунуто жодних вимог або умов. Загинули тисячі людей. Впізнати всіх було неможливо: від людей мало що залишилося.

- А що відомо про "Аполлон"? - запитала її Єва.

- Вони взяли на себе відповідальність за вибух. При цьому похвалилися, що можуть повторити таку операцію де завгодно і коли завгодно, і будуть це робити, поки президент не піде у відставку. Вони вимагали, щоб обраний ними представник

був проголошений керівником нового державного устрою - або, як вони називали це, "нового порядку".

- Я пам'ятаю, як звали цього "представника". Джеймс Роуван, - додав Фіні. - На нього є досє, але я не думаю, що там багато інформації. Діяч парламентарного типу. Так, Меллой? Колишній співробітник ЦРУ. Амбіції в політиці та купа грошей. Його вважали ватажком і припускали, що саме він - завербована людина в Пентагоні. Але хтось прибрав його зі сцени ще до того, як це почали перевіряти.

- Усе правильно, - підтвердила Енн. - Передбачалося, що Роуван був керівником групи і всім заправляв. Після Арлінгтона йому якимось чином вдалося вийти в ефір. Як багато фанатиків, ця людина мала певну харизму. Піднялася паніка. На адміністрацію стали чинити сильний тиск ті, хто вважав, що краще було піти на поступки, ніж пережити ще одне побоїще. Але замість цього було оголошено нагороду за його голову - п'ять мільйонів за живого або мертвого. І будь ласка, без проблем.

- Хто його порішив?

- Ці файли закриті, що було однією з умов угоди. Відомо тільки, що його штаб-квартиру - будинок у передмісті Бостона - підірвали разом із ним, його тіло впізнали. Організація розсіялася. Утворювалися групи, що відкололися, які то тут, то там заподіювали якусь шкоду, але кістяк первісної організації був винищений. Протягом десяти наступних років було виловлено майже всіх бойовиків.

- А скільком вдалося втекти? - запитала Єва.

- Я знаю, що так і не змогли зловити праву руку Роувана - Вільяма Генсона. Він був керівником усіх політичних кампаній Роувана і, як припускали, перебував у верхівці "Аполлона". Однак підтвердженень цьому не було. Хенсон зник того ж дня, коли підірвали Роувана. Дехто стверджував, що під час вибуху вони разом перебували в будинку, але, можливо, люди приймали бажане за дійсне.

- А що стало з їхніми укриттями, штабами, арсеналами? - не вгамовувалася Єва.

- Усе розшукали, знищили або вилучили. У всякому разі, передбачалося, що все, хоча особисто я в цьому дуже сумніваюся. До багатьох даних допуск закритий досі, але викоринити все це остаточно було, напевно, неможливо.

- Як ти вважаєш, сьогоднішній випадок якимось пов'язаний із тим, що сталося в Арлінгтоні? - запитала Єва, піднімаючись із місця.

- Я хочу вивчити все докладніше, підняти наявну інформацію щодо Арлінгтона, але мені здається, пов'язано. Поміркуй сама: назви і в тому, і в іншому випадку взяті з античної міфології, словесне політичне лушпиння, вибухова речовина - все перегукується. Але є деяка суттєва відмінність. У сьогоднішньому випадку підірваний об'єкт не був військовим, перед вибухом було отримано попередження, людських жертв немає.

- Поки що ні, - зауважила Єва, важко зітхнувши. - Повідом мені, якщо хоч щось з'ясуєш, добре? Пібоді, Наладчик у той час, судячи з усього, служив в армії. Потрібно підняти армійські архіви, подивитися, що там є про нього. Фіні, нам якнайшвидше потрібно отримати все, що Наладчик заклав у комп'ютер.

- Цим я і займаюся, - відповів Фіні, теж піднімаючись. - Давай я посаджу Макнаба на пошуки в армійському архіві. Він уміє просочуватися крізь будь-які заборони і печатки швидше за інших.

Пібоді вже було відкрила рот, але швидко стиснула губи, побачивши застережливий погляд Єви.

- Чудово, Фіні. І попроси його відразу передати мені всі відомості, які йому вдасться отримати. Поїхали, Пібоді. Мені потрібно розшукати Рацо.

Єва та її помічниця пішли до ліфта, щоб спуститися в гараж.

- Я теж дещо вмію і цілком могла б дістатися до військової бази даних, - ображено буркнула Пібоді дорогою. - Тут тільки пройти каналами, ось і все.

- Макнаб пропливає канали швидше.

- Він просто хвальк, - продовжувала бурчати Пібоді.

- Мене цілком влаштовує хвальк, який швидко робить свою роботу. А тобі зовсім не обов'язково любити кожного, з ким ти працюєш.

- Гарненька справа.

- О, чорт! Пібоді, глянь-но.

Єва зупинилася, обходячи свою пом'яту машину. Якийсь жартівник залишив на задньому склі напис: "Я - загнаний кінь. Прояви милосердя, пристрель мене!"

Єва зірвала напис і сіла за кермо, невдоволено кинувши:

- Впізнаю збочене почуття гумору Бакстера! Якщо я здам свою колимагу у Відділ технічного забезпечення, вони все одно нічого не зможуть зробити. Провозяться місяць, не менше, але вона ніколи не стане такою, як раніше.

- Але вам, принаймні, доведеться замінити хоча б шибки, - сказала Пібоді, намагаючись щось розгледіти крізь розсип тріщин на лобовому склі.

- Доведеться, - зітхнула Єва.

Вони виїхали з гаража. Через дірку в даху можна було бачити блакитне небо.

- Я можу подати заявку на заміну машини, - запропонувала Пібоді.

- Ти що, забула? Адже це ж і є заміна, - похмуро нагадала Єва. - Хто мені так швидко дасть нову?

- Я можу попросити Зака поглянути на неї...

- Мені здавалося, що він столяр.

- Він на всі руки майстер. Не знаю, чи зможе він зробити що-небудь у нутрощах, зате будуть нові шибки і латка на даху. Вийде, напевно, не дуже красиво, але зате вам не потрібно буде здавати всю машину в ремонт або заповнювати купу заявок.

У кнопковому управлінні щось почало загрозовито потріскувати, і Єва запитала:

- Коли він зможе її подивитися?

- Коли хочете, - відповіла Пібоді, скоса поглянувши на Єву. - Я думаю, йому буде цікаво побувати у вашому домі. Я Заку розповідала, що у вас є чудові роботи по дереву, про меблі і про все таке інше.

Єва поерзала на сидінні.

- А я думала, ви збираєтеся сьогодні до театру або кудись на кшталт цього.

- Зв'яжусь з ним, скажу, щоб він не купував квитки.

- Я поки що не знаю, чи були у Рорка якісь плани... - зам'ялася Єва.

- Справлюся у Соммерсета щодо цього.

- Чорт... Ну добре, гаразд.

- Це так великодушно з вашого боку, сер!

Задоволена, Пібоді вийняла з кишені стільниковий телефон, щоб зателефонувати братові.

Вони застали Рацо в "Бру" за спогляданням тарілки з чимось, що нагадувало недосмажені мізки. Він мигцем глянув на Єву, коли вона опустилася на стілець навпроти нього.

- Це, кажуть, яєчня, тільки я не можу зрозуміти, чому яйця не жовті.

- Мабуть, від сірих курей.

- Во-во! - Рацо задовольнився відповіддю і знову втупився в тарілку. - Ну, що там, Даллас? Зловила тих хлопців, які замочили Наладчика?

- Знайшла деякі ниточки, за які можна потягнути. А ти добув що-небудь?

- Отже, коротше: того вечора Наладчика ніхто не бачив. Ну, нормально, нічого особливого: він вечорами нікуди не виходив. А Покі... Та ти знаєш Покі! Він приторговує наркотиками, якщо достатньо нашибає в борг на закупівлю, і пропонує дівчаток на вулиці.

- Не думаю, що ми з Покі знайомі особисто.

- Ну, з Покі все нормально, хоча взагалі-то він собі на умі. Так от, він розповідав, як у нього того вечора йшла справа на вулиці. Погано йшла: холодно було страшенно як, занадто холодно, щоб комусь хотілося трахатися. Але йому перекрили крани з грошима, і довелося блукати вулицею, щоб заробити на віддачу боргів. Ну і це, він побачив недалеко від лавки Наладчика автофургон - гарненький такий, новенький. Ну, він того, прикинув, що хтось ошивається в тих місцях, шукає розваги. Але у фургоні нікого не було видно. Ну, Покі й подумав, що водій напевно повернеться і, може, захоче швиденько перепихнутися - а тут і він.

Рацо поколупався виделкою в яєчні і зробив спробу вдавати з себе спритника:

- Я сказав Покі, що ти захочеш отримати відомості і, якщо вони виявляться суттєвими, ти йому заплатиш...

Єва зробила вигляд, що повірила.

- Може, ти вже мені сам розповіси? А я гроші передам йому через тебе.

Рацо пожвавився:

- Точно! Так зручніше. Ну ось, значить... Поки сказав, що це була якась із моделей "Ейрстрім", чорний, класний вигляд мав. На ньому була система електрошокового захисту. Він знає, бо спробував влізти всередину - і того... зловив удар струмом. Ну так от, він стояв, пританцьовував і дув на руку - обпікся, і тут почув якийсь шум.

- Що за шум?

- Не знаю. Ну, начебто волали, чи що, потім кроки. Поки сховався за ріг, щоб не подумали, що він хотів того... розкрити фургончик-то. Ну й побачив двох малих. В одного на плечі був великий мішок, а інший ніс щось схоже на рушницю - ну, типу тієї, що бувають у відеофільмах. Ну і ось, вони кинули мішок у фургон, а мішок глухо так бухнув. Потім вони сіли в кабінку і поїхали.

Рацо підчепив виделкою ще один шматочок яєчні й запив її якоюсь мочевидною рідиною зі склянки.

- Я зараз сидів тут і думав, чи не зателефонувати тобі, а ти тут як тут. Може, в тому мішку був Наладчик? Вони його з крамниці винесли, потім прикінчили і втопили в річці. Адже могло так бути?

- Поки не запам'ятав номерний знак на фургоні?

- Ні-ні. Поки не такий уже й крутий, і в нього тоді рука боліла від опіку. Потім він уже не згадував про фургон, поки не з'явився я з розпитуваннями про Наладчика.

- Отже, чорний фургон "Ейрстрім"?

- Так, з електрошокером. А, ще згадав! Він сказав, що бачив у фургоні пульт управління феєрверками, весь у кнопочках. Ось ще чому він подумав, а чи не забратися йому всередину. Адже він іноді збуває електроніку і трохи розбирається в цих штуковинах.

- Ну прямо солідний громадянин цей Покі!

- А що? Ходить на вибори і таке інше. То як, Далласе, щодо... Непогана ж інформація, а?

Єва вийняла з кишені двадцять доларів, сказавши:

- Якщо ця інформація дасть що-небудь, отримаєш ще двадцять. Тепер скажи, що ти знаєш про службу Наладчика в армії?

Двадцятка зникла в одній із кишень брудного пальта Рацо.

- В армії?

- Чим він там займався? Він тобі коли-небудь розповідав про це?

- Говорив, але мало, раз-другий. Якось ми з ним піддали, Наладчик пристойно набрався і в розмові, не пам'ятаю у зв'язку з чим, сказав, що у В'єтнамі він зняв багато цілей. Він розповідав, що військові називали їх "цілями", тому що у них, у військових, не було мужності називати їх народом. Взагалі він суворо говорив про військових. Казав, що віддавав службі все, і вона все забрала в нього, що, коли йому кинули гроші під кінець, він забив болт на армію, на копів теж, на ЦРУ і на президента США, матір його... Але він говорив так тільки під мухою. Тверезий він про армію нічого не розповідав.

- Ти що-небудь чув про "Аполлона" або про "Кассандру"?

Рацо почував у потилиці, намагаючись згадати.

- Кассандру знаю. Це дівчиця з "Пікабу", яка танцює на столі. У неї цицьки як кавуни.

Єва похитала головою:

- Я маю на увазі щось інше. Поцікався в окрузі, Рацо. Але цікався обережно. І якщо щось дізнаєшся, більше не роздумуй, дзвонити мені чи ні. Одразу зв'яжися.

- Зауважено. Однак я того... не потягну оперативні витрати...

Єва піднялася, сунула йому ще двадцять доларів і попередила:

- Не тринькай мої гроші.

На виході з "Бру" Пібоді почала вголос прикидати свої завдання:

- Я почну пошук серед furgonів "Ейрстрім" за номерами реєстрації Нью-Йорка і Нью-Джерсі. Потім...

- Прокляття! Ти тільки подивися на це! - Єва кинулася до своєї машини і стукнула кулаком по понівеченому капоту. На ньому хтось намалював чимось червоним велику похмуру пику. - Ні, ти тільки подивися! Жодної поваги до муніципальної власності, якою б вона не була!

Пібоді кашлянула, насилу змусивши себе зобразити на обличчі щось на кшталт осуду.

- Це жахливо непристойно, сер.

- Сержанте, це що за посмішка?!

- Ні-ні, це зовсім не посмішка. Це я насупилася, обурилася. Це справедливе обурення! Лейтенанте, мені обстежити територію на предмет балонів із пультверизаторами?

- Замокни!

Розлючена Єва залізла на сидіння, і Пібоді, поки відчиняла дверцята, нарешті дозволила собі посміхнутися.

- Я затикаюся, - пробурмотіла вона, - і завжди роблю це справно.

Єва ввімкнула двигун, усе ще киплячи від обурення.

- Закінчимо зміну в моєму домашньому кабінеті. Пропади я пропадом, якщо припаркую цю потвору у службовому гаражі й уся ділянка безсовісно іржатиме над нею!

- Це мене влаштовує. У вас їжа краща. Крім того, не буду бачити, як Макнаб відбиває чечітку, - погодилася Пібоді.

- Ти дізналася адресу Лізбет Кук? Стеж, щоб ми встигли вчасно звернути. Я не хочу об'їжджати весь цей квартал.

- Так, сер. Нам якраз по дорозі. Може, зателефонувати їй і домовитися про зустріч?

- Ні, нагрянемо несподівано.

Так воно й вийшло: було видно, що Лізбет не готова до сюрпризів. Однак присутності духу вона не втратила.

- Я не буду розмовляти з вами без свого адвоката, - заявила вона, відчинивши двері.

- Покличте його, якщо вам є що приховувати, - відповіла Єва.

- Мені нема чого приховувати. Я дала вам свідчення, пройшла бесіду в офісі обвинувача, підписала заяву. Я не зобов'язана більше відповідати ні на які запитання.

- Оскільки все в законному порядку, вам не варто турбуватися з приводу розмови зі мною. Якщо, звісно, те, що ви виклали у свідченнях, не брехня, - спокійно сказала Єва.

Очі Лізбет спалахнули, підборіддя трохи висунулося. Єва зрозуміла, що самолюбство цієї жінки виявилось вірною мішенню.

- Я не брешу! І завжди наполягаю на чесності по відношенню до мене. Чесність, вірність і шанобливість!

- В іншому разі ви вбиваєте. Ми це вже встановили.

У погляді Лізбет щось здригнулося, але вона тут же стиснула губи, і очі її знову стали холодними.

- Що вам потрібно?

- Лише кілька запитань. Мені потрібно закрити ваш файл, а я звикла завжди бути акуратною. Ви включаєте акуратність у ваш список необхідних переваг?

Лізбет відступила назад, пропускаючи їх у квартиру.

- Попереджаю: якщо ви почнете ставити запитання, які не стосуються справи, я викличу свого представника і висуну звинувачення в переслідуванні.

- Пібоді, візьми собі на замітку. Ніяких переслідувань міс Кук.

- Відзначила, лейтенанте.

- Ти мені щось не подобається, Пібоді.

- Ну, можна сказати, що ви образили мої почуття, лейтенанте. На жаль, це не можна кваліфікувати як переслідування.

Єва уважно оглянула житло Лізбет. Абсолютний порядок, бездоганний смак. Єві довелося внутрішньо визнати, що в цієї жінки свій стиль у всьому, і вона навіть зловила себе на думці, що захоплюється ним. У вітальні, куди Лізбет їх провела, стояли здвоєні обтічні дивани темно-зеленого кольору з синіми смугами, які навіть на вигляд здавалися дуже зручними. Стиль відбивався і у виборі елегантних столів із димчастого скла, і в морських пейзажах. Єва побачила шафу з книжками у вицвілих шкіряних палітурках і згадала про Рорка: йому, з його пристрастю до старовини, це напевно б сподобалося. З вікна відкривався чудовий вид на місто.

- У вас дуже приємно, - зауважила Єва й обернулася, щоб уважніше розгледіти прекрасно доглянуту жінку в домашніх темно-жовтих слаксах і туніці.

- Думаю, ви прийшли сюди не для того, щоб обговорювати майстерність мого дизайнера?

- Кларенс допомагав вам у складанні інтер'єру?

- Ні. Діапазон смаку Кларенса знаходився десь між безглуздістю і вульгарністю.

Єва вирішила більше не чекати запрошення і сіла на диван, витягнувши ноги.

- Складається враження, що у вас із ним було мало спільного.

- Навпаки, нам обом подобалося дуже багато речей. А головне - я вірила, що в нього гаряче, щедre й чесне серце. Але я помилилася.

- Не знаю, як вам, а з боку двісті п'ятдесят тисяч на квартал здаються приголомшливим проявом щедрості.

Лізбет підійшла до вбудованого холодильника, дістала звідти пляшку води, налила собі у велику гранчасту склянку і відповіла не одразу, ніби зважуючи зауваження Єви:

- Я говорила не про гроші, а про душу. Але на гроші він був справді щедрий.

- Він платив вам за те, що ви спали з ним?

Пролунав дзвін скла - Лізбет зі стуком поставила склянку.

- Ні! Абсолютно точно - ні. Фінансові справи - це інше, окреме, суто особисте питання, яке було обговорено нами від самого початку. Нам так було зручніше.

- Лізбет, ви обдирали хлопця на мільйон на рік!

- Я не обдирала його ні на скільки. У нас існувала домовленість - зокрема й про грошові виплати. Такі договори часто укладаються у випадках, коли одна сторона має суттєву фінансову перевагу над іншою.

- Тепер, коли він мертвий, суттєву фінансову перевагу маєте ви.

- Мені про це повідомили. - Вона знову підняла склянку і поверх неї подивилася на Єву. - Раніше я не знала про умови його заповіту.

- У це важко повірити. У вас були інтимні стосунки, давні інтимні стосунки, які включали, як ви самі визнаєте, регулярні грошові виплати. А ви, виходить, ніколи не обговорювали питання про те, що сталося б у разі його смерті?

- Він був міцним, здоровим чоловіком... - Лізбет знизала плечима - Ми не говорили про його смерть, просто не загострювали на цьому увагу. Він казав, що ніколи не залишить мене, і я вірила йому.

Вона опустила склянку, і її очі наповнилися люттю.

- Я вірила йому, вірила в нього. А він зрадив мене найобразливішим способом! Ну прийшов би, сказав би мені, що хоче перервати наші стосунки... Так, це зробило б мене нещасною. Так, я розсердилася б. Але я прийняла б це.

- Так запросто? - Єва підняла брову. - І вам було б байдуже, що більше не буде ні виплат, ні фантастичних подорожей, ні дорогих подарунків? І потім, адже вам, напевно, лестило становище тіні боса?

- Як ви смієте?! Як ви смієте опошляти те, що у нас з ним було?! Адже ви нічого, *нічого* не знаєте про наші стосунки!

Лізбет схрестила руки на грудях, її дихання стало переривчастим.

- Ви бачите тільки те, що лежить на поверхні, лейтенанте! Напевно, це тому, що ви самі - тінь. Тінь Рорка. Ви змусили Рорка одружитися з вами. Скільки "фантастичних подорожей і дорогих подарунків" ви гребете собі, лейтенанте? Скільки мільйонів на рік іде вам у кишеню?

Єва насилу втрималася, щоб не схопитися з дивана, а Лізбет уже не володіла собою. Її обличчя стало багряним, очі перетворилися на розпечене скло. Зараз вона виглядала цілком здатною встромити ввімкнений дріль у серце людини.

- Адже я не вбивала Рорка, - холодно відповіла Єва. - Ну, якщо вже ви про це заговорили, чому ж ви не змусили Кларенса одружитися з вами?

Лізбет відповіла миттєво:

- Я не хотіла цього. Я взагалі не вірю в інститут шлюбу. У цьому питанні наші думки розходилися, але він поважав моє право на свою точку зору. Він поважав мої почуття! І коли ви, зі своїми брудними звинуваченнями...

Стиснувши кулаки, вона зробила три великі кроки до Єви, але її зупинила Пібоді. Лізбет трусило, її суглоби побіліли від напруження; проте за мить кров відлила від її обличчя, вона обм'якла і слухняно опустилася в крісло.

- Вочевидь, зараз у вас саме той стан, який привів вас до вбивства? - спокійно запитала Єва.

- Так. Мою заяву про ненавмисність було прийнято з однією умовою: я зобов'язалася пройти курс профілактики нападів гніву. Цей курс розпочнеться з наступного тижня.

Єва трохи помовчала, потім повернулася до розмови:

- Що ж, краще пізно, ніж ніколи. Отже, ви стверджуєте, що такий напад стався, коли ви дізналися, що Кларенс обманював вас. Однак ніхто не знає про будь-яку іншу жінку в його житті, крім вас. Заступник Кларенса, наприклад, готовий заприсягтися в цьому.

- Він помиляється. Кларенс обманював його так само, як і мене. Або Кріс бреше. Заради Кларенса він готовий був дати відрізати собі руку, тож у цьому разі брехня для нього ніщо, - відповіла Лізбет, знизавши плечима.

- Але чому Кларенс збрехав? Навіщо обманювати, якщо, як ви кажете, йому достатньо було прийти до вас і розірвати ваші домовленості?

- Не знаю! - Лізбет збуджено провела рукою по волоссю, зруйнувавши ідеальну укладку. - Я не знаю... Може, зрештою йому, як більшості чоловіків, подобалося обманювати?

- Ви не дуже-то любите чоловіків?

- Загалом - ні.

- А як ви дізналися про ту, іншу жінку? Хто вона? Де вона? Чому більше ніхто не знав про неї?

- Дехто знав, - повільно промовила Лізбет. - Дехто надіслав мені фотографії, де вони зняті разом - Кларенс і вона, - а також записи розмов. Ці розмови стосувалися мене - вони насміхалися наді мною! О боже, я б убила його ще раз!

Лізбет схопилася з крісла, підійшла до шафи і вийняла звідти великий пакет.

- Ось, це копії. Оригінали ми віддали обвинувачеві. Подивіться.

Єва виклала вміст пакета на стіл. Перша пачка фотографій мала гарну якість. Чоловік на знімках був явно Кларенсом Бренсоном. На одній з фотографій він був знятий на лавці в парку разом з молоденькою блондинкою в короткій спідничці. Його рука лежала на її стегні. На наступному фото вони цілувалися з видимою пристрасстю, а його рука була вже під її спідничкою.

В іншій пачці виявилися знімки гіршої якості: вони були зернистими, немов їх передрукували з відеоплівки. Те, що було зображено на знімках, відбувалося, очевидно, в одній з інтимних кімнат якогось клубу. Єва подумала, що цей клуб втратив би більше половини своїх членів, якби було б виявлено, що там проводили таку зйомку.

Зернисті чи ні, але знімки досить чітко показували Кларенса і блондинку в найрізноманітніших енергійних сексуальних позах.

- І коли ви отримали це? - запитала Єва.

- Усі відомості я надала обвинувачу.

Єва про себе чортихнулася, вирішивши неодмінно з'ясувати, чому співробітники офісу обвинувача не потрудилися передати матеріал попередньому слідству.

- Думаю, вам не зашкодить, якщо ви дасте їх мені, - зауважила вона.

Лізбет низала плечима.

- Я дістала пакет зі своєї поштової скриньки, коли прийшла додому з роботи. Переглянула його й одразу пішла до Кларенса, щоб з'ясувати стосунки. Він усе заперечував. Він просто стояв і все заперечував! Сказав, що це підробка, що він ніколи не бачив цієї жінки... Це було образливо! Я втратила самовладання, ніби осліпла від люті, схопила цей дриль і...

Вона трохи помовчала, намагаючись узяти себе в руки, - очевидно, згадала настанови адвоката.

- Мабуть, я втратила розум. Не можу згадати, про що я думала, що робила в той момент. Потім я викликала поліцію.

- Ви знаєте цю жінку?

- Раніше я її не зустрічала. Молода, чи не так? - Губи Лізбет здригнулися. - Дуже молода і дуже... рухлива.

Єва склала все назад у пакет і запитала:

- Навіщо ви тримаєте це в себе?
- Як нагадування про те, що все прожите нами з Кларенсом було брехнею. - Лізбет прибрала пакет у шафу. - І нагадування про те, що я маю насолоджуватися кожним центом із тих грошей, які він мені залишив. - Вона підняла склянку, немов виголошувала тост. - Кожним клятим центом!

Єва сіла в машину, грюкнувши дверцятами, і похмуро задумалася
- Чорт забирай, але ж так воно і могло бути насправді! - Вона стукнула по бублику. - Не подобається мені все це...
- Можна прогнати через ідентифікаційну систему фото тієї жінки. А раптом щонебудь вискочить, - боязко запропонувала Пібоді.
- Так, спробуй, коли буде час і коли ми нарешті отримаємо ці кляті фотографії. - Засмучена, Єва почала виводити машину зі стоянки. - Ніяк не доведеш, що Лізбет знала про зміст заповіту або що це було для неї мотивом. І, чорт забирай, після того, як я побачила її, що називається, в дії, я починаю схилитися до того, щоб повірити в її версію.
- Я вже було подумала, що вона збирається вчепитися вам в обличчя.
- Вона і збиралася, - зітхнула Єва. - "Курс профілактики нападів гніву"... Дуже своєчасно.

- Суцільний біг із перешкодами, - проворчала Єва, поклавши слухавку і встаючи з-за столу. - В офісі обвинувача стверджують, що надсилали нам фото і диски. А не отримали ми їх тільки тому, що в нас допотопний комп'ютер, мати його... Я завжди казала, що SOS у наш час дорівнює мішку з лайном!

Почувши сміх, Єва підозріло глянула на Пібоді:

- Чому ти посміхаєшся?

- Вашим словам, сер. Я просто балдію від того, як ви висловлюєтеся.

Єва знову опустила на стілець.

- Пібоді, ми досить довго працюємо разом, щоб я розуміла, коли ти починаєш мені безбожно лестити.

- А чи достатньо довго, щоб оцінити наше взаєморозуміння?

- Ні.

Намагаючись на якийсь час відволіктися від питання про Бренсона, Єва стиснула голову руками і заговорила про інше:

- Так. Повернемося до першочергових проблем. Давай прочісуй фургони, а я поки що зателефоную Макнабу - дізнаюся, чи вдалося йому докопатися до відомостей про армійську службу Наладчика. А чому в мене немає кави?

- Я щойно задалася тим самим питанням.

Пібоді поспішила на кухню, а Єва знову взялася за телефон. Макнаб підійшов одразу.

- Ви сьогодні працюєте вдома? А чому я не там? - ображено протягнув він, упізнавши за визначником номер.

- Тому що ти, слава богу, тут не живеш. Ну, давай, що в тебе?

- Я все потім пережену на ваш домашній комп'ютер, а коротко поки що можу переказати таке. Говард Бессі, полковник у відставці, пройшов офіцерську підготовку з хорошими показниками і отримав звання лейтенанта. Служив у ВСП - військах спеціальної підготовки. Далі - посади в елітних спеціальних підрозділах. Це я буду дивитися детальніше. Поки що заохочення... Повнісінько. Є особливі позначки щодо навичок в електроніці та вибухових пристроях. Брав участь у військових кампаніях, підвищуючись у званні. Через дев'ять років став капітаном. Отримав полковника під час війни у В'єтнамі.

- У яких місцях він служив? Нью-Йорк?

- Так. Потім був переведений у штат Вашингтон. Подав рапорт із проханням про переведення туди сім'ї. На той час більшість військових не мала права брати з собою свої сім'ї.

- Сім'я? - Єва завмерла від несподіванки. - Яка сім'я?

- Судячи з отриманих даних, у нього була дружина Ненсі та двоє дітей. Він отримав дозвіл, оскільки його дружина працювала репортером і могла слугувати сполучною ланкою між військовими та засобами масової інформації.

- Чорт! - Єва потерла очі. - Макнаб, пройди даними про дружину і дітей.

- Я вже намітив собі це на найближчий час.

- Ні, зроби це просто зараз! Там напевно є номери посвідчень особи. - Єва підвела очі на Пібоді, яка обережно несла каву. - Швиденько поглянь на дати смерті, Макнаб.

- Диявол! - пробурмотів він, мабуть, пробігаючи очима по записах. - Так і є. Усі смерті позначені одним числом і одним місцем.

- Графство Арлінгтон, штат Віржинія? - випредила його Єва.

- Так. Мабуть, вони всі загинули під час вибуху. Одній дитині було всього шість, іншій - вісім.

- Тепер зрозуміло, чому Наладчик кинув службу.

Про себе Єва подумала, що стало зрозуміло і те, чому він намагався сховатися: хіба він міг почуватися в безпеці у своїй маленькій фортеці, якщо йому протистояли люди, здатні стерти з лиця землі військову споруду, яка найбільше охоронялася в країні?

- Продовжуй пошук, Макнабе. Подивися, чи немає там когось, з ким він служив, хто залишив службу і ще може перебувати десь тут. Може, є хто-небудь, кого переводили разом із Наладчиком в один і той самий підрозділ. Не можна виключати, що така людина в якійсь якості могла стикатися з "Аполлоном".

- Я подивлюся... Якщо там із вами Пібоді, передайте їй привіт!

- Задниця, - проворчала Пібоді, розливаючи каву по чашках.

Єва відключила зв'язок.

- Де дані щодо фургонів?

Пібоді вставила в комп'ютер диск.

- Дані тут. Я вже прогнала їх. Якщо брати ті фури, в яких електрошокерний захист було встановлено ще на заводі, то їх п'ятдесят чотири. Якщо ж враховувати також ті, на яких такий захист встановлювали приватно, це число буде втричі більшим.

- Почнемо з більшої цифри. Потрібно подивитися, чи не була якась із цих машин заявлена в угон у межах двох діб навколо дати вбивства. Якщо в цьому переліку нічого не знайдеться, виключимо сімейні фури. Не можу собі уявити, щоб удень якась матуся відвозила дітей на тренування, а вночі татусь у ту саму машину завантажував трупи. Переглянь реєстрацію за організаціями і за чоловіками. Якщо нічого не вийде, пройдемося і по жінках. Використовуй цей комп'ютер: той, що стоїть в іншій кімнаті, мені зараз знадобиться.

Єва зв'язалася з Мירוю і домовилася про зустріч наступного дня. Фіні виявився недосяжним. Дізнавшись, що Єва дзвонила, він надіслав їй електронною поштою записку, з якої випливало, що він зайнятий питанням першорядної важливості і може приймати тільки особливо екстрені повідомлення. Єва вирішила не відривати його від справи, яку він робив краще за всіх, і набрала номер стільникового Енн.

Меллой опинилася на місці вибуху.

- Привіт, Даллас. Твій сексуальний чоловік щойно поїхав.

- Ось як...

- Він хотів подивитися, чим ми тут займаємося, - продовжувала Енн. - Але наразі до того, що ми з тобою вже обговорювали, поки що нічого не додалося. Фрагменти передано в лабораторію. Знаходимо ще якісь шматки. Твій чоловік подивився на один із них і сказав, що це, можливо, високоміцний політекс, який використовується у виробництві космічних апаратів. Цілком імовірно, він має рацію.

"Він напевно має рацію", - подумала Єва. Рідко бувало навпаки.

- І про що тобі це говорить?

- Про дві речі. По-перше, при виготовленні вибухових пристроїв використовували відходи або деталі космічного виробництва. По-друге, у твого чоловіка гостре око.

- Те, що він підказав, звужує сферу пошуку. Я зв'яжуся з тобою.

Єва з цікавості пошукала через комп'ютер дані про політекс і його виробників. Нітрохи не здивувавшись, вона виявила серед чотирьох найбільших підприємств, що виробляють цей матеріал, "Рорк індастріз". Але в цьому списку опинилася і "Бренсон тулз енд тойз", яка теж випускала політекс, щоправда, в меншому обсязі.

Єва вирішила зберегти час і просто розпитати Рорка про дві інші компанії з цієї четвірки. Наступна година пішла в неї на перегляд даних, отриманих від Макнаба. Після цього вона вже зібралася було піти до Пібоді й запитати про результати розшуку фургона, але тут задзвонив телефон.

- Привіт, Далласе! - радісно закричала в слухавку Мевіс Фрістоун, і Єва не змогла стримати посмішку.

- Як турне?

- Даллас, це приголомшливо! Ми мотаємося всюди, і публіка просто божеволіє, коли я виступаю. Рорк усе влаштував так, що краще уявити неможливо, і транспорт, і готелі... Ми зараз у Г'юстоні, йдемо на прийом у музичному центрі. Я буду підписувати диски, давати інтерв'ю для преси і таке інше. Загалом, справ сила-силенна. У мене не вистачає часу на те, щоб зачесатися.

- Однак тобі все-таки вдається справлятися?

- Насилу. Але я точно не впоралася б, якби зі мною не було Леонардо. Гей, Леонардо! У мене на зв'язку Даллас. Підійди привітатися... Йй наплювати, що ти голий.

- Так-так, наплювати, - погодилася Єва. - Мевіс, таке враження, що ти щаслива.

- Навіть більше того, Даллас! Я зараз - два "О".

- Сп'яніла й офігевшая?

- Ні. Ошелешена і збожеволіла. Це те, про що я завжди мріяла, але не знала, що так буває насправді. Коли повернуся, я розцілую Рорка в усі місця, в які захочу.

- Це йому точно сподобається.

- Ні-ні, я обов'язково це зроблю! Леонардо каже, що він не ревнує і, можливо, сам поцілує Рорка. Ну, гаразд, розчирикалася. Скажи, як йдуть справи вдома? Ти, напевно, так і не зустрічалася з Тріною?

Єва одразу насторожилася і поерзала в кріслі:

- Тріна? Це хто?

- Та годі тобі, Далласе. Ти сказала, що запросиш її до себе додому, щоб зробити зачіску та інше, поки я у від'їзді. Ти ж не з'являєшся в салоні тижнями!

- Я, напевно, забула.

- А може, думала, що я не помічу? Ну добре. Коли повернуся, ми її обов'язково покличемо і обидві приведемо себе до ладу.

- Не погрожуй мені, подруго!

- Інакше ти зовсім опустишся. Ой-ой! Мені пора бігти, Леонардо каже, що ми спізнюємося. Тисяча поцілунків!

Єва поклала слухавку і вирушила до Пібоді.

- Ну, що вдалося знайти щодо фургонів?

- Дуже схоже на те, що я зачепила його. Чорний "Ейрстрім", новенький, повністю оснащений. - Пібоді простягнула Єві роздруківку. - Числиться за "Кассандра анлімітед".

- От блін!

- Але я перевірила адресу. Вона липова.

- Так чи інакше, фургон вписується у випадок із Наладчиком, і це дає нам якусь мету. "Кассандру анлімітед" ти вже пошукала?

- Ще ні. Вирішила спочатку дати вам це.

- Добре, давай пошукаємо разом.

Єва подала команду комп'ютеру, і на екрані висвітився напис:

Банківська інформація про "Кассандру анлімітед" відсутня.

- Ось так! Звісно, інакше все було б занадто просто, - пробурмотіла Єва. - Ну, добре. Прочешемо всі фірми та організації, у назві яких використовується ім'я Кассандра. Обмежимося Нью-Йорком і Нью-Джерсі.

- Ви вважаєте, що у своїх заявах вони могли використовувати назву власної фірми?

- Я вважаю, що вони круті, але занадто самовпевнені. А тому їх можна знайти.

Комп'ютер почав видавати запитані дані:

Салон краси "Кассандра" (Бруклін, Нью-Йорк), "Шоколадні радості "Кассандра" (Трентон, Нью-Джерсі), "Кассандра електронікс"...

- Стоп! Усі дані про компанію "Кассандра електронікс".

... "Кассандра електронікс", 10092 Х'юстон. Банківська інформація про фінансовий стан і кількість співробітників відсутня. Філія компанії "Маунт Олімпус ентерпрайсіз" (дані відсутні). Проникнення через кодовий захист даних, згідно з федеральним законодавством, вважається незаконним, і спроба такого проникнення автоматично фіксується службою комп'ютерної охорони.

- Так, інформація десь там. Перевіримо адресу в Г'юстоні.

...За такою адресою "Кассандра електронікс" не значиться.

Єва піднялася і стала ходити колами по кімнаті.

- Але ж вони ввели адресу! Питається, навіщо потрібно було реєструвати компанії, ризикувати потраплянням під автопошук комп'ютерної охорони і під промацування через інформаційно-пошукову програму?

Пібоді налила собі ще кави і припустила:

- Через те, що вони занадто самовпевнені?

- Саме! Вони не знають, що фургон бачили. Але ж вони мають знати, що я буду шукати їх за назвою "Кассандра"!

Єва машинально взяла принесену помічницею каву.

- Вони хочуть, щоб я йшла хибним слідом і даремно витрачала час. Якщо вони можуть незаконно влізати в базу даних, то в них мають бути гроші. І досконале обладнання. І їх не турбує комп'ютерна охорона.

- Комп'ютерна охорона турбує всіх, - заперечила Пібоді. - Її ніяк не обійти.

Єва подумала про незареєстроване обладнання Рорка і про його блискучу здатність спокійно завантажувати інформацію, минаючи всевидюче око комп'ютерної охорони.

- Деякі обходять. Ну гаразд, ми навісимо це на Відділ електронного розшуку, - сказала Єва, але про себе подумала, що це буде офіційний варіант, а неофіційний... Вона вирішила спантеличити цим свого кмітливого чоловіка, а сама повернулася до відомостей про чотири компанії, які виготовляють політекс: "Рорк індастріз", "Бренсон тулз енд тойз", "Юротелл корпорейшн" і "Еріз мен'юфекчурінг".

- Пібоді, чи не пов'язана якась із цих назв із міфологією?

- З міфологією? А, ось - Еріз. Тобто Овен, знак Зодіаку.

- З грецької?

- Так.

- Тепер подивимося, чи не сліднують вони за тим самим зразком.

З виданої комп'ютером інформації стало зрозуміло, що "Еріз" значиться за неіснуючою адресою і є додатком "Маунт Олімпус".

- Вони схожі на впертих акуратистів. Ну що ж, якщо вони діють за шаблоном, ми вже можемо передбачати їхні кроки. Як Кассандра, - додала Єва з холодною усмішкою.

Вона відправила Пібоді переганяти інформацію і складати доповідь, а потім зателефонувала Рорку в офіс.

- Мені потрібно терміново поговорити з ним, - заявила вона, перелякавши вишколену секретарку. - Якщо, звісно, він зараз доступний.

- Один момент, лейтенанте, зараз з'єднаю вас безпосередньо.

Притримуючи однією рукою слухавку, Єва тихенько відчинила двері в іншу кімнату. Пібоді сиділа там, вся занурена в роботу, і Єва раптом відчула докори сумління. Можливо, не варто було приховувати, що вона збирається скористатися неофіційними каналами для отримання інформації?.. Утім, Пібоді ще сама встигне переконатися в тому, що стосунки між законом і реальною справедливістю далеко не безхмарні й не прості.

У слухавці почувся голос:

- Лейтенанте, чим можу допомогти?

Єва мало не передумала, але все-таки зважилася:

- Мені потрібна порада.

- О! А якого роду?

- Неофіційного.

У слухавці почувся сміх:

- Ага...

- Ненавиджу, коли ти так вимовляєш "ага"!

- Знаю.

- Слухай, я зараз не зможу все пояснювати. Якщо тобі ввечері буде нічого робити...

- Нам двом буде що робити, любя. Ти ж покликала гостей.

- Я покликала? - спантеличена Єва. - Я ніколи не запрошую гостей. Цим ти завжди займаєшся.

- Але не цього разу. Ти забула про Пібоді та її молодшого брата?

- О, чорт! - Єва скуйовдила і без того розпатлане волосся і заходила по кімнаті. - І я не можу тепер відмовитися, тому що не можу сказати їй правду. Якщо придумаю якусь убогу відмовку, вона надується. А коли вона надувається, з нею неможливо працювати. - Єва відпила кави і важко зітхнула. - Ну що, ми їх годуємо і все інше?

Рорк розсміявся.

- Єво! Ти - найгостинніша господиня у світі! Що стосується особисто мене, то я хочу познайомитися з братом Пібоді. Квакери - це зі сфери того, що заспокоює нерви.

- Я не дуже налаштована заспокоюватися. Ну, що стосується гостей, то, зрештою, їм же колись знадобиться піти додому...

- Напевно знадобиться. Я буду вдома за кілька годин. За цей час я встигну завантажитися твоїм завданням.

- Добре, так і зробимо. Ти що-небудь чув про "Еріз мен'юфекчурінг"?

- Ні.

- А про "Маунт Олімпус ентерпрайсіз"?

Рорк помовчав, і Єва зрозуміла, що їй вдалося його зацікавити.

- Ні, теж не чув. Але здогадуюся, що ці компанії мають стосунок до "Кассандри".

- Схоже на те. Я буду вдома приблизно в той самий час, що й ти.

Першу проблему - ту, що була пов'язана з роботою, - Єва розв'язала через Пібоді, відрядивши помічницю до Центрального управління з доповіддю і дорученнями для Фіні та Макнаба. Щоб розв'язати другу проблему, потрібно було очистити голову від надлишкового емоційного вантажу, і Єва вирішила, що короткої пробіжки на свіжому повітрі буде достатньо. Однак для цього довелося спуститися вниз, і в холі вона, зрозуміло, натрапила на Соммерсета. З холодною іронією він уважно подивився на її мішкоподібний светр і старі штани:

- Сподіваюся, ви захочете змінити це на щось більш відповідне для сьогоднішньої вечері.

- Сподіваюся, що вам коли-небудь набридне пхати носа в мої справи!

Соммерсет незворушно знизав плечима і, кивнувши на двері, повідомив:

- Там під'їхав посильний із пакетом для вас.

- Посильний? - Вона інстинктивно стала між Соммерсетом і дверима, рука автоматично ковзнула до зброї. - Ви його сканували?

- Звісно, - Соммерсет спантеличено підняв брову. - Це зареєстрована служба доставки. Водій - молода жінка. Сканування на в'їзних воротах показало, що зброї немає. Вибухових речовин - теж.

- Зателефонуйте до служби доставки і перевірте. Я поки що пригляну за дверима.

З похмурим обличчям Соммерсет вийняв з кишені стільниковий, але з холу не вийшов. Він би прокляв сам себе, якби дозволив Єві стати його щитом перед лицем небезпеки, як вона це вже зробила одного разу.

Єва дивилася на екран монітора охоронної системи, який показував міні-моторолер, що наближався до ганку. На паливному бачку чітко виднівся логотип "Зіппі сервіс". Людина за кермом була одягнена у звичайну для цієї служби уніформу яскраво-червоного кольору, на ній були темні окуляри та кепка. Водієм справді

виявилася дівчина. Зійшовши з моторолера, вона зняла окуляри й кепку, потім зупинилася, здивовано оглядаючи будинок. Вона була зовсім юною, і Єва зрозуміла, що житло Рорка справило на неї приголомшливе враження.

Потім дівчина підстрибом збігла сходами парадного входу і зупинилася, зніяковіло озираючись, чи не бачив її при цьому хто-небудь. В одній руці в неї був футляр із диском. Вільною рукою вона обсмикнула куртку і натиснула кнопку дзвінка.

- Предмет доставки перевірено, - пролунав позаду голос Соммерсета, змусивши Єву здригнутися.

- Чудово. А тепер ідіть звідси.

- Ви мені не указчик, - заявив Соммерсет. Він уже попрямував до вхідних дверей, але Єва випередила його, різко кинувши:

- Назад! Упертий сучий син!

Єва відчинила двері. Не встигла дівчина з доставки відкрити рота для звичного привітання, як Єва затягла її всередину, жбурнула обличчям до стіни і змусила завести руки за спину.

- У тебе, напевно, є ім'я?

Дівчина була майже в шоці від переляку:

- Д-д-д-да, мем. Шеррі Комбс. Я - Шеррі Комбс. - Вона заплющила очі. - Я працюю на "Зіппі", і в мене пакет для передачі. Будь ласка, леді...

- Соммерсет, посильного справді так звуть?

- Так. Лейтенанте, вона ще зовсім дитина, і ви налякали її.

- Їй у своєму житті доведеться переживати страх ще не раз. Як ти отримала пакет, Шеррі?

- Я... Я... - Дівчина посилено ковтала, немов захлинаючись слиною. - Я на змінній роботі.

- Ні. Я запитую, як пакет надійшов до вас у службу?

- Напевно, його кинули в ящик... Їй-богу, не знаю! Мій начальник сказав привезти це сюди. Це моя робота.

- Добре, - пом'якшала Єва і легенько поплескала дівчину по плечу. - Не дивуйтеся: ми тут часто стикаємося з усякими домаганнями, і нам це дуже не подобається. - Вона дістала кредитку, сунула її в спітнілу долоню посильної і додала: - Їдьте, але обережно.

- Добре. Спасибі... Чорт забирай! - Дівчина вже підійшла до дверей, але на порозі обернулася майже в сльозах. - Вибачте, леді, взагалі-то тут потрібно було розписатися, але якщо ви не хочете...

Єва кивнула на Соммерсета і почала підніматися з пакетом нагору. Вона почула, як позаду бурчав Соммерсет:

- Мені страшенно шкода, прийміть мої вибачення, міс. Господиня сьогодні ще не пила свої ліки.

Єва усміхнулася: на конверті була зворотна адреса. У себе в кабінеті вона вийняла диск із пакета і вставила в комп'ютер.

Ми - "Кассандра", боги справедливості, хранителі вірності.

Лейтенант Даллас! Сподіваємося, що нашої сьогоднішньої демонстрації було достатньо, щоб переконати вас у наших можливостях і в серйозності наших намірів. Ми - провісники. Ми передбачаємо, що ви виявите повагу до нас і доб'єтесь звільнення з Кентської гестапівської в'язниці Нью-Йорка в'язнів сумління - Карла Мінну, Мілісента Джанга, Пітера Джонсона і Сьюзен Б. Ступс.

Якщо цих борців за свободу не буде звільнено завтра до полудня, нам доведеться принести в жертву одну з визначних пам'яток Нью-Йорка - символ нерозсудливості, де смертні витріщаються на смертних. Завтра опівдні з вами зв'яжуться щодо виконання наших вимог. А якщо вимоги не будуть виконані, всі людські жертви опиняться на вашій совісті.

Ми - "Кассандра".

Єва згадала. Сьюзен Б. Ступс, Сі Бі, отруїла п'ятнадцять старих пацієнтів у реабілітаційному центрі, де вона працювала медсестрою. Вбивця стверджувала, що всі вони були військовими злочинцями. Єва займалася попереднім слідством у цій справі і проводила арешт. Медсестра Ступс відбувала п'ять довічних термінів у відділенні для розумово відсталих у Кентській в'язниці. Було схоже, що решта "в'язнів сумління" потрапили в Кент аналогічним чином.

Єва скопіювала диск і зателефонувала Вітні.

- Я зробила все, що могла, - говорила Єва Рорку, поки вони йшли через головну вітальню. - Тепер наші політичні боси будуть виписувати свої піруети, а мені залишається тільки чекати, коли хто-небудь із них що-небудь скаже.

- Вони не погодяться з цими вимогами.

- Зрозуміло, не погодяться! Якщо скласти кількість жертв, за які ця четвірка мотає терміни, вийде більше сотні. Джанг підірвав церкву, стверджуючи, що всі релігійні символи - інструменти лицемірного правопорядку. Усередині церкви в цей час репетирував дитячий хор. Мінну спалив кафе в Сохо, і у вогняній пастці опинилося понад п'ятдесят осіб. Він оголосив це актом боротьби з фашистськими лівими. Джонсон був найманим убивцею, який міг прибрати будь-кого за хорошу плату. Одного не можу зрозуміти: до чого тут "Кассандра"?

- Може, зв'язок і не потрібно шукати? Це могла бути проба: поступитися губернатор чи ні.

- Повинні ж вони розуміти, що він не може поступитися! Адже вони не залишили можливості для переговорів.

- Тоді сиди й чекай.

- Я й чекаю... Слухай, а яке місце в Нью-Йорку "символізує нерозсудливість"?

- А яке не символізує?

- М-да. - Єва насупилася. - Я почитала трохи про грецьку Кассандру. Аполлон наділив її даром провидіння, але покарав загальною недовірою.

- Можна сказати, ця група просто збожеволіла на символізмі... - Рорк подивився в бік входу, звідки почулися голоси. - Єво, мабуть, прийшли гості. Викинь усе з голови хоча б на кілька годин. Це допомагає.

Рорк привітався з Пібоді, сказав їй, що вона має чудовий вигляд, і обмінявся рукоштовпанням із Заком. Він був до біса світською людиною, і Єва не переставала дивуватися тому, як він легко переходив з одного настрою в інший без будь-яких видимих ускладнень. Присутність поруч Зака - довготелесого, який скуто посміхався і ледве придушував у собі бажання подивитися на всі боки - тільки підкреслювала аристократичність Рорка.

- Зак! - Пібоді ткнула брата ліктем у бік. - Ну, давай.

- О, так... - Зак усміхнувся Єві й вийняв із кишені маленький дерев'яний предмет. - Я тут зробив для вас дещо... Ді сказала, що у вас є кіт...

- Є такий. Він великодушно дозволяє нам тут жити.

Єва мимоволі посміхнулася, побачивши на його долоні різьблену фігурку сплячого кота розміром з великий палець. Різьблення було виконано дуже майстерно, і Єва із задоволенням взяла в нього фігурку.

- Дякую, це класно! І дуже схоже на нашого Галахада. Поряд з умінням поїсти така справа, як поспати, у нього виходить найкраще.

- Я бачив біля будинку ваш автомобіль, - змінив тему Зак. - Він має... не найкращий вигляд.

- Він і працює не найкращим чином.

- Я можу подивитися, підправити зовні.

- Я була б дуже вдячна, - усміхнулася Єва, потай розраховуючи на те, що Зак займеться цим одразу, але помітила застережливий погляд Рорка. - Ах, та що це я! Для початку потрібно запропонувати вам чогось випити...

"Проклятий етикет!" - подумала вона про себе.

- Просто води або соку, якщо можна, - відповів Зак і звернувся до Рорка: - Ніколи не бачив в одному місці стільки антикваріату. У вас є приголомшливі екземпляри!

- Тут усе справді непогано зроблено. Але ми покажемо вам будинок після вечері, - запропонував Рорк, не звертаючи уваги на гримасу Єви. - Більшість робіт є оригінальними. Поважаю майстрів, які все роблять навічно.

- Я не знав, що в міських районах збереглося так багато предметів інтер'єру дев'ятнадцятого століття. Я сторопів, коли сьогодні побачив будинок Бренсона, але ваш...

- Ви побували у Бренсонів? - запитала Єва, мимоволі полишивши свої спроби зробити вибір із безлічі принесених Соммерсетом соків і машинально хлюпнувши щось рожеве в келих для Зака.

- Я зателефонував їм сьогодні вранці, щоб висловити співчуття і запитати, чи не хотіли б вони у зв'язку з тим, що сталося, відкласти замовлення. Але місіс Бренсон відповіла, що вони з чоловіком воліли б бачити мене сьогодні ж, у другій половині дня, після поминальної служби. Вона сказала, що це допоможе їй відволіктися від сумних обставин.

Зак із вдячною посмішкою взяв запропонований йому келих, а Пібоді вирішила доповнити його розповідь:

- Зак каже, що на нижньому поверсі будинку Бренсонів є повністю обладнана майстерня. - Вона глянула на Єву, повівши бровою. - Схоже, що Бі Ді не знає, чим зайнятися у вільний час.

- Це фамільне, - відгукнулася Єва.

- Самого містера Бренсона я ще не бачив. Будинок мені показувала місіс Бренсон. - Він справді провів із нею якийсь час - зовсім короткий, але при згадці про це в Зака паморочилося в голові. - Завтра я приступаю до роботи. Місіс Бренсон сказала, що я можу скористатися їхньою майстернею.

- І попутно виконувати всякі безглузді доручення, - вставила Пібоді.

- Я не проти. Може, мені поки що піти подивитися машину і прикинути, що я можу зробити? - Зак перевів погляд з Єви на Рорка: - У вас знайдуться якісь інструменти?

- Зрозуміло. Але, боюся, це не "Бренсон". Зазвичай я користуюся маркою "Стілбенд".

Зак розважливо промовив:

- "Бренсон" - добре, але "Стілбенд" все-таки кращий.

Пославши дружині сліпучу посмішку, Рорк поклав руку Заку на плече:

- Ходімо поглянемо, що там у нас знайдеться.

- Здорово, а? - Пібоді захоплено подивилася вслід братові. - За двадцять хвилин у будинку Бренсонів він встиг відремонтувати якийсь екран, тепер пішов займатися машиною. Немає нічого такого, що Зак не міг би полагодити!

- Якщо він зможе позбавити мене спілкування з блазнями з Відділу технічного забезпечення, я буду вдячна йому все життя.

- Він зробить це, - з упевненістю сказала Пібоді.

Тим часом вона не могла позбутися тривоги, що раптово виникла. Її щось стурбувало в очах і голосі Зака, коли він говорив про Кларису Бренсон. Це було схоже на сум'яття. "Можливо, це всього лише легке захоплення, - спробувала переконати себе Пібоді. - Усе-таки вона заміжня і на кілька років старша за Зака..." Як би там не було, поділитися своїми переживаннями з Євою Пібоді не наважилася: у розпал важкого розслідування її начальниці явно було не до того.

- Я розумію, що зараз не дуже вдалий час для тусовок. Але, поки Зак зайнятий, ми можемо розслабитися.

- Для початку з'їж що-небудь. - Єва показала на тацю з чудово зробленими канапе. - Як бачиш, Соммерсет постарався.

- Ну, якщо вже ви наполягаєте... - Пібоді взяла один бутербродик. - Що чути від боса?

- Поки що нічого. Не думаю, що ми почуємо що-небудь до ранку. Однак ти мені нагадала: після шостої ми з тобою маємо з'явитися для доповіді в Центральне.

Пібоді поперхнулася і насилу проковтнула канапе.

- Після шостої? Схоже, що на нас чекає довгий вечір...

*Дорогий товаришу!
Передає "Кассандра".*

Почалося. Попередні стадії революції пройдено так, як і планувалося. Наше символічне руйнування власності капіталіста Рорка виявилось елементарно простим. Тупоголова поліція зайнялася розслідуванням. Наші перші послання передано.

Зрозуміло, вони нічого не зрозуміють, не досягнуть глибини і привабливості наших планів. Усе, на що вони зараз здатні, це підняти мишачу метушню в гонитві за крихтами, які ми їм розкидали. Відібраний нами конкретний противник розслідує зараз смерть двох пішаків і поки нічого не може розгледіти. Сьогодні, якщо ми не помилилися в ній, вона йде туди, куди ми її направляємо. Але наш справжній шлях їй невідомий.

Товаришу! Ми боремося за те, щоб підняти свій прапор над новою столицею Нового порядку, коли всі, хто був винен у смерті Мученика, муситимуть загинути в болю і жаху. Вони заплатять за все страхом, грошима і кров'ю - один за одним, місто за містом. Ми, "Кассандра", зруйнуємо те, на що вони моляться.

Товаришу, згуртовуй навколо себе вірних, стеж за екраном. Ми почуємо твій вигук торжества через милі, які розділяють нас.

"Кассандра".

Зак був сумлінною людиною. Його вірування полягало в тому, щоб добре робити доручену роботу, віддаючи їй увесь свій час, увагу та навички. Він навчився столярної майстерності в батька, а коли перевершив його, батько пишався цим разом із ним.

Його виховували в дусі квакерства, і догмати цієї релігії зрослися з ним, як його власна шкіра. Він терпимо ставився до інших - частиною його віри було просте розуміння того, що рід людський складається з різних індивідуумів, кожен з яких, зважаючи на загальні цінності, був вільний все ж таки чинити на свій розсуд.

Його сестра, наприклад, обрала свій шлях. Ніхто зі справжніх квакерів не став би носити зброю, не кажучи вже про те, щоб застосовувати її проти живої істоти. Але родина пишалася тим, що Пібоді обрала саме свій шлях - це узгоджувалося з основами віри.

Зак був дуже радий, що йому належало працювати в Нью-Йорку: це давало можливість провести якийсь час із сестрою. Йому приносило велике задоволення бачити те, що було її середовищем існування, вивчати місто, яке стало її домом, хоча Зак розумів, що замучив сестру, змушуючи водити його всіма заїждженими туристами місцями.

Йому дуже сподобалася її начальниця. Щоправда, Ді багато писала про Єву Даллас, і у свідомості Зака склався образ вельми складної й чарівної жінки, однак побачити її на власні очі було цінніше. Йому здалося, що її оточує аура сили, але він відчував, що в основі цієї аури лежали співчуття і вірність. А ореол деякої загадковості, можливо, був необхідний їй за її методу роботи.

Хай там як, Зак був задоволений тим, що після закінчення роботи в Нью-Йорку він зможе повернутися додому зі свідомістю того, що його сестра знайшла своє місце в житті й була оточена потрібними їй людьми.

Підійшовши до монументального будинку Бренсона, Зак, як і було йому сказано, попрямував до службового входу. Йому відчинив двері слуга з холодним поглядом і підкреслено офіційними манерами і провів у майстерню на першому поверсі. Залишившись наодинці, Зак посміхнувся, як хлопчисько. Майстерня була обладнана приблизно так само, як його власна. Різниця полягала, мабуть, тільки в тому, що тут були речі, якими він у себе не став би користуватися: комп'ютер, настінний екран і дройд-помічник із вимкненим електроживленням.

Він доторкнувся пальцями до заготовки дуба, робота з яким приносила йому особливе задоволення, а потім витягнув свої робочі начерки. Він звик робити їх не на диску, а на папері - так само, як його батько, а ще раніше дід. Зак вважав, що такі ескізи краще відображають суть задуму в переломленні його власного сприйняття світу, а електронні накреслення вносили в роботу безликість і автоматизм.

Розклавши малюнки по порядку на верстаті, Зак дістав з рюкзака пляшку з водою і, потягуючи з неї, став уважно перевіряти свій план стадія за стадією. Потім, помолившись, зробив перший замір.

Коли він почув голос Кларисси, у його руці затремтів олівець, а кров моментально прилила до обличчя. Обернувшись, Зак побачив, що в майстерні нікого не було, і від цього ще більше почервонів. Мабуть, він думав про неї занадто багато, і на цьому ґрунті могли з'явитися слухові галюцинації. Зак знову почав навіювати собі, що ця жінка - хоч би якою б прекрасною і привабливою вона не була, - є його замовницею, і тільки в цій якості він має її сприймати.

Тим часом голос, як і раніше, було чути, просто Зак, розхвилювавшись, не відразу зрозумів, що він лунає зі старих вентиляційних витяжок. Зак не розбирав слів, але не через те, що не намагався їх розібрати й узагалі не любив пхати носа в чуже приватне життя. Він був зачарований уже одним звуком її голосу, і його серце стукало дедалі частіше. Самі слова в той момент для нього нічого не значили.

Зак посміявся над собою і повернувся до своїх вимірів, заспокоюючи себе тим, що зовсім не гріх захоплюватися такою гарною і чарівною жінкою. І коли він почув потім чоловічий голос, то приречено кивнув сам собі: це її чоловік; не можна забувати про те, що вона заміжня. І взагалі, це було чуже життя, втручатися в яке він не мав права.

З цією думкою Зак взяв до рук дошку, яка сподобалася, щоб, не гаючи часу, приступити до роботи. Однак щойно він підніс дошку до лещат, як почув, що тон розмови змінився. Голоси стали різкими, гучними й долинали вже більш виразно. Тепер, хотів того Зак чи ні, він розчув частину розмови:

- Забирайся з дороги, ідіотко!

- Бі Ді, будь ласка, ну вислухай...

- Що вислуховувати - знову ниття? Ти мені набридла!

- Я тільки хочу...

Почувся глухий удар, звук падіння, від якого Зак здригнувся. Потім пролунав благальний голос Клариси:

- Не треба, не треба...

- Це щоб ти, зворушлива стерво, пам'ятала, хто тут заправляє!

Пролунав ще удар - цього разу звук гучно грюкнутих дверей. Потім Зак почув нестримний сумний жіночий плач.

"Не можна підслуховувати розмови, що стосуються інтимної сторони чужого сімейного життя", - переконував себе Зак, намагаючись придушити в собі порив кинутися нагору і заспокоїти Кларису. Він знав, що в нього немає на це права. Але, боже, хіба можна так безсердечно і жорстоко поводитися зі своєю супутницею життя? Адже ця жінка була призначена для того, щоб її ніжно любили.

Засуджуючи себе за те, що підслухав таку інтимну розмову, Зак вдягнув шумопоглинальні навушники й у такий спосіб відгородився від чужих сімейних таємниць.

- Я дуже вдячна вам за те, що ви змінили свої плани і приїхали сюди.

Звільняючи місце, Єва зірвала свою куртку зі спинки обшарпаного крісла і постаралася не думати про те, що її маленький тісний кабінет не витримує жодного порівняння з елегантним і просторим робочим місцем її гості - докторки Міри.

- Я зрозуміла, що ви всі зараз працюєте на межі, - відповіла Міра.

Вона озирнулася і зловила себе на думці, що ще жодного разу до цього не бувала в кабінеті Єви. Його господаря, мабуть, не підозрювала, наскільки пасувала їй ця маленька, тісна кімнатка: жодних зайвих речей, усе продумано і по-своєму затишно.

Міра сіла на запропоноване Євою крісло і здивувалася тому, що господаря залишилася стояти.

- Я збиралася сама прийти до вас. Бачите, у мене навіть чаю для вас немає... - вибачалася Єва.

Міра посміхнулася:

- Кава цілком підійде.

- Це в мене є.

Єва налила з термоса кави, потім одразу перейшла до справи:

- Усі складові частини нашої команди працюють зараз кожна над своїм аспектом розслідування. Ми за годину збираємося, і мені хотілося б до цього часу вже хоч щось мати для обговорення.

- Боюся, що у мене замало їжі для ваших роздумів.

Була тільки сьома ранку, але Міра виглядала підтягнутою й елегантною, як перед вечірнім раутом. Поруч із нею Єва, у своїх потертих джинсах і широкому светрі, здавалася собі неохайною, нечесаною, з очима, засипаними піском.

Єва сіла і згадала, що Рорк годину тому сказав їй те саме - "замало". Він продовжував пошук, але йому доводилося протистояти обладнанню настільки ж складному й інтелекту настільки ж сильному, як у нього самого. Він вважав, що може

знадобитися кілька днів, щоб пройти крізь усі блокування і дістатися до суті питання про "Кассандру".

- Дайте мені те, що у вас є, - попросила Єва. - У будь-якому разі, це буде більше, ніж те, що я маю в своєму розпорядженні на цей момент.

- Загалом поки що вимальовується таке. Діяльність "Кассандри" добре організована - все планується дуже ретельно, до дрібниць. Вони захотіли привернути вашу увагу - і вони домоглися цього. Вони хотіли привернути до себе увагу міської влади - і домоглися цього. Їхня політична спрямованість поки що виглядає вельми невизначеною. Ті чотири людини, звільнення яких вони вимагали, у своїх злочинних діях мали різну орієнтацію і мотивацію. Отже, з боку "Кассандри" це швидше проба сил: спробувати з'ясувати, чи піде влада на поступки. Але я не впевнена, що вони всерйоз розраховують на поступки.

- Тим паче, що вони не дали нам механізму переговорів, - зауважила Єва.

- Для них переговори - не самоціль. Їхнє завдання - домогтися капітуляції тих, кому вони себе протиставили. Учорашнє руйнування колишньої фабрики - просто показуха. Вони можуть сказати, що ніхто не постраждав, мовляв, ми даємо вам можливість виконати наші умови. Але через якийсь час вони почнуть вимагати неможливого.

- І все-таки чому вони вибрали саме цих чотирьох? Я не бачу тут жодної логіки, - сказала Єва. - Як ви вже зазначили, у них не було спільної політичної доктрини. Вони не були пов'язані членством у якійсь організації. Їх не об'єднували ні вік, ні особисті стосунки, ні кримінальне минуле. Таке враження, що ці чотири імені були взяті зі стелі, навмання. Виходить, що в практичному сенсі цій "Кассандрі" байдуже, опиняться ці люди зрештою на волі чи ні.

- Згодна. Але, знаючи про це, ми не можемо недооцінювати можливу небезпеку наступного кроку цієї групи. Вона називає себе "Кассандрою" і явно пов'язана з "Маунт Олімпус". Символізм очевидний: пророцтво і влада. Але всім цим вони швидше підкреслюють свою віддаленість від простих смертних. Намагаються вселити, що ті, хто стоїть за цією назвою, володіють надприродними можливостями для того, щоб керувати нами. Вони хочуть використовувати нас, як використовували Говарда Бессі, поки в нас є корисний для них потенціал. А коли вони доб'ються свого, то або нагородять нас, або покарають - на свій розсуд,

- Це і є "нова республіка", "новий порядок"? - припустила Єва.

- Природно. Але це їхня республіка, їхній порядок.

Міра похвалила каву, сказавши, що у Рорка завжди найкращі сорти, і продовжувала:

- Що стосується їхньої догматики, то мене більше турбує загальний тон, ніж зміст. *"Ми - Кассандра"*... Що це - група чи одинак, який вважає, що здатен правити світом? Якщо припустити, що це саме такий одинак, то ми маємо справу з розумним психом. *"Ми - хранителі вірності"*... Можна припустити, що йдеться про вірність по відношенню до організації, до власної місії або до терористичної групи "Аполлон", у якої "Кассандра" запозичила свої пророчі здібності.

- *"Наша пам'ять усе довго зберігає"*... - підхопила Єва. - Не дивно. "Аполлон" був розгромлений понад тридцять років тому.

- Вони вперто використовують множинний займенник, короткі декларативні вирази, політичний жаргон, пропагандистську фразеологію та обвинувальні ярлики. Тут немає нічого оригінального - усе це має набагато давнішу історію. Але це ще не означає, що вони у своїй діяльності не користуються сучасними прийомами і засобами. Їхні підвалини здаються застарілими і банальними, але наміри і можливості, як мені здається, можуть бути цілком сучасними.

Міра відпила кави і продовжувала:

- Вони вийшли на вас, Єво, оскільки поважають вас. Можливо, навіть захоплюються вами по-своєму. Адже якщо вони переможуть - а вони вірять, що переможуть, - ця перемога для них стане ще більш солодкою від свідомості того, що в них був гідний супротивник.

Єва насупилася.

- Мені потрібно знати, яку мету вони намітили на цей раз.

- Я розумію, що потрібно... - Міра, задумавшись, прикрила очі. - Їм потрібно щось грандіозне, дуже відоме. Як вони заявляють, "символ нерозсудливості, де смертні витріщаються на смертних". Можливо, це театр.

- Або клуб, або стадіон. Це може бути все, що завгодно, від Медісон-сквер до якогось секс-притону на авеню Сі!

- Радше перше, ніж останнє, - Міра відставила свою каву. - Їм потрібен символ, Єво. Щось примітне, що справить сильний ефект,

- Ну, першим виявився покинутий склад. Не дуже-то ефектно.

- Це була власність Рорка, - підкреслила Міра й уважно подивилася на Єву. - Акція привернула вашу увагу, а саме цього вони й домагалися. Тепер їм важливо утримати вашу увагу.

- Хочете сказати, що вони знову націляться на будь-яку належну йому нерухомість? Такий вибір знизив би ефект: цій людині належить більша частина нашого окаянного міста.

- Це зачіпає вас? - запитала Міра, але схаменулася і розсміялася. - Вибачте, автоматичне запитання психолога. Мені здається, тут виникає непогана можливість для більш конкретного пошуку: якщо їм справді потрібні ви, то, найімовірніше, вони сфокусують увагу на володіннях Рорка. Зрозуміло, це не остаточний і не безперечний висновок, але вам доведеться мати це на увазі.

- Добре, я зв'яжусь з ним.

- Спробуйте зосередитися на тих будівлях, які пов'язані з міськими традиціями, які в усьому світі асоціюються з Нью-Йорком.

- Так, я почну з цього.

Міра піднялася:

- На жаль, я мало чим допомогла...

- А я мало що дала вам для роботи. - Єва засунула руки в кишені. - Вибачте, почувуюся зараз не у своїй тарілці, бо звикла мати справу безпосередньо з конкретним убивством, а не із загрозою масового знищення.

- А що, залежно від цього ви можете вживати різних заходів?

- Не знаю. Усе ще не можу позбутися відчуття, що я блукаю навкруги. А поки я тичуся куди попало, як сліпе кошеня, хтось уже тримає палець на кнопці...

Розшукуючи Рорка, Єва навімання зателефонувала в його домашній кабінет - і вгадала. Одразу, без зайвих слів вона випалила:

- Зроби мені послугу, попрацюй сьогодні вдома!
- Є якісь особливі міркування?

Вона не збиралася йому нічого пояснювати, але хто сказав, що його розкішний офіс у центрі міста не може бути обраний як мішень? Однак якби вона повідала йому про це, він кинувся б туди і сам зайнявся б пошуком і скануванням. Такого ризику Єва не могла дозволити.

- Не люблю запитання, але мені б дуже хотілося, щоб ти терміново зайнявся тим проектом, про який ми з тобою говорили вночі. Це було б великою допомогою.

Рорк помовчав.

- Постараюся, хоча мені тут потрібно буде дещо відсунути. Але в будь-якому разі в мене ввімкнено автопошук.

- Розумію, але в тебе виходить швидше, коли ти робиш усе сам.

Рорк усміхнувся:

- Мені це здається майже компліментом.
- Не зазнавайся. - Єва намагалася нічим не видати своєї нової тривоги. - Слухай, мене підтискає час. Не міг би ти перекинути мені сюди деякі дані?

- Які?

- Про твою власність у Нью-Йорку.

- Про всю?!

- Я ж сказала, мене підтискає час. - Єва дуже старалася, щоб її голос звучав спокійно. - У мене немає десяти днів, щоб займатися цим без твого сприяння. Вкажи найжвавіші, улюблені публікою місця.

- Навіщо?

Єва відчула себе незатишно.

- Я просто перевіряю ще раз тут дещо. Треба зв'язати кінці з кінцями. Звичайна справа.

- Єво, люба, ти брешеш мені, - дуже серйозно сказав Рорк.

- Я не брешу. О, боже! Попросила в тебе якусь елементарну інформацію, яку як твоя дружина я маю право знати, а ти обзиваєш мене брехухою!

- Тепер я точно знаю, що ти брешеш. По-перше, ти ніколи не розпитуєш мене про мою власність. По-друге, ти ненавидиш, коли я називаю тебе моєю дружиною.

- Нічого подібного! І потім, я проти того, щоб ти розмовляв зі мною таким тоном.

- Єва знизала плечима. - Гаразд, забудь про це. Зрештою, це не настільки важливо.

- Яке з моїх володінь обрано як ціль?

Єва важко зітхнула:

- Якби я знала, невже не повідомила б тобі? Пережени на мій комп'ютер цю інформацію - і дай мені робити свою роботу!

Його голос став холодним як лід:

- Ти отримаєш її. І якщо визначиш мету, повідом мені. Зможеш знайти мене в офісі в центрі.

- Рорк! Чорт забирай...

- Роби свою роботу, лейтенанте, а я робитиму свою.

Не встигла Єва відповісти, як Рорк відключив зв'язок. Вона стукнула кулаком по столу:

- Упертий, упертий сучий син!

Відкинувши статутні правила, Єва зателефонувала на стільниковий: викликала на зв'язок Енн Меллой:

- Мені потрібно, щоб твої хлопці терміново виїхали на одне місце в центрі міста. Для повного огляду.

- Ти встановила ту саму мету?

- Ні, але... - Єва відчула, що від напруги їй навіть важко говорити, і змусила себе хоч трохи розслабитися. - Це особисте прохання, Енн. Мені ніяково до тебе звертатися, але Міра вважає, що сьогоднішньою мішенню, ймовірно, стане якесь із володінь Рорка. Він помчав у свій офіс, і я...

- Швидко адресу! - коротко сказала Енн. - Зараз усе буде зроблено.

Єва зітхнула з полегшенням.

- Дякую, я твоя боржниця.

- Не варто подяки. У мене в самої є чоловік, і я вчинила б так само.

- Все одно я тобі зобов'язана.

Почувся писк комп'ютера, і Єва додала:

- До мене пішла інформація. Можливо, це про місце, з якого нам треба починати. Зараз я по ній пробіжуся. Сподіваюся, до початку нашого збіговиська вдасться звузити коло пошуків.

- Схрести пальці, Далласе.

- Пібоді, зайти до мене, - покликала Єва помічницю, вирішивши разом із нею переглянути те, що переслав Рорк.

Переступаючи поріг, Пібоді повідомила:

- Прийшов висновок експертизи щодо дисків "Кассандри". Аналіз нічого не виявив. Звичайні диски - нові, запис первинний, жодних відбитків. Зачепитися нема за що.

- Підтягуй стілець. У мене тут список потенційних цілей. Зараз пройдемося по ньому, щоб звузити коло за критерієм найбільшої ймовірності.

- Як ви його склали?

- Міра вважає, що нам, найімовірніше, потрібно шукати клуб або театр. Я з нею згодна. За її оцінкою, дуже велика ймовірність того, що вони знову націлилися на власність Рорка.

Пібоді сіла за стіл поруч з Євою і стала дивитися на монітор. Майже відразу її очі округлилися:

- Боже! І це все належить йому?!

- Не заводь мене, - буркнула Єва. - Зараз я запитаю об'єкти, які вважаються пам'ятками або традиційними символами Нью-Йорка... А ще додамо будівлі, побудовані на історичних місцях.

- Класно! Гарний запит, - не втрималася Пібоді. - А знаєте, ми із Заком побували в багатьох цих місцях. Якби нам було відомо, що вони належать вам, було б ще цікавіше.

- Вони належать *Рорку*.

Комп'ютер спрацював із такою оперативністю, що Єва підозріло оглянула його.

- Пібоді, як ти думаєш, чому ця штуковина сьогодні так добре працює?

- Коли я кажу щось у цьому дусі, то зазвичай стукаю по деревинці.

Пібоді подивилася на новий список і зітхнула:

- За один раз навіть такий набір параметрів не дуже-то скоротив перелік.

- Ось що значить любити старовину. У нього це просто манія! Отже, ми припускаємо клуб або театр. "Смертні витріщаються на смертних"... Де сьогодні йдуть денні вистави? "Кассандрі" потрібно, щоб усередині були люди. Потрібні жертви - і не пара туристичних груп, не персонал. Чому б не підірвати театр під час вистави? Ось буде ефект!

Пібоді занепокоїлася:

- Як ви думаєте, у нас вистачить часу, щоб запобігти цьому?

- Або ми заглядатимемо не в те віконце, а тим часом рвоне якийсь бар в іншому місці... Так-так, ось це вже краще, з цим можна працювати... Ну що, копіюємо і роздруковуємо?

Єва піднялася з-за столу.

- Пібоді, це прихопимо з собою в зал для нарад. І... - Єва схопила роздруківку. - Це ще що за чортівня?!

Пібоді зазирнула до неї через плече.

- Здається, японською, - припустила вона.

- Візьми цей клятий диск. Якщо це японська, Фіні може прогнати текст через перекладацьку систему. Прокляте старе барахло. Ні, я все-таки викину його у вікно, до чортової матері! Найближчими ж днями - все у вікно...

Диск виявився записаним мандаринським діалектом китайської. Але Фіні впорався з ним і, коли всі зібралися, вивів зображення на стінний екран.

Єва стала пояснювати:

- Попередній висновок Міри і комп'ютерний аналіз дають змогу окреслити коло найімовірніших цілей. Усі вони є розважальними комплексами - і при цьому пам'ятками. У кожному з них у другій половині дня мають відбутися вистави.

- Це гарна підказка, - сказала Енн, читаючи список. - Я негайно направлю туди свої пошукові бригади.

- Скільки часу вам знадобиться? - запитала її Єва.

- Дорога кожна хвилина, - Енн вихопила з кишені комунікатор.

- Тільки не в уніформі і не на службових поліцейських машинах, - швидко попередила Єва. - Терористи можуть тримати будівлі під наглядом, і не можна виключати, що вони вирішать змінити час вибуху.

Енн кивнула і почала роздавати вказівки в комунікатор.

- А що в тебе, Фіні? - запитала Єва.

- Ми пробралися через захист комп'ютера Налагоджувальника, але старий виронок закодував інформацію. Я намагаюся використовувати свій дешифратор. На

жаль, Наладчик використовував хорошу систему, і нам знадобиться більше часу, ніж ми очікували, щоб розкрити її.

- Залишається сподіватися, що там знайдеться що-небудь вартісне.

Фіні знизав плечима:

- Я й не впадаю у відчай. Макнаб відстежив пару імен з комп'ютера Наладчика. Обидві людини в межах досяжності, і зараз він намагається про них що-небудь дізнатися.

- Бригади виїхали на місця, - повідомила Енн. - Я теж виїжджаю. Повідомлю вам, щойно щось з'ясує.

І вже підходячи до дверей, вона гукнула Єву:

- Даллас! Щодо тієї адреси, яку ти мені дала раніше. Там чисто.

- Дякую, Енн.

Меллой усміхнулася:

- Завжди до твоїх послуг.

Прощаючись, Фіні попередив:

- Поки не знайдемо щось для подальшого просування, я буду на кодовому зв'язку.

- Похрускуючи пакетом із горішками в цукрі, він додав: - Скільки ж цього лайна загнали в кут за час війни у В'єтнамі... Але теперішнє лайно побільше - і досконаліше.

- Не сперечаюся. Але ми теж більші й досконаліші.

Всупереч своєму похмурому настрою Фіні посміхнувся:

- Диявольськи вірно.

Єва і Пібоді залишилися удвох. Єва потерла очі: тих трьох годин, які вона урвала для сну, було явно недостатньо.

- Пібоді, стеж за комп'ютером. Коли підуть повідомлення від бригад Меллой, записуй. Я йду на доповідь до Вітні, потім поїду на місця.

- Ви могли б і мене використовувати на місцях, Далласе.

Єва згадала, як їм обом дивом вдалося залишитися живими під час попереднього вибуху, і похитала головою:

- Ти потрібна мені тут.

Минула година. До цього часу було перевірено чотири будівлі, але за дві години, що залишалися до полудня, треба було оглянути ще близько десяти. Пібоді охоплював розпач через те, що пошук йшов так повільно. Вона бродила кімнатою, безперервно пила каву і спробувала поставити себе на місце політичного терориста, як це робила Єва. Лейтенант уміла влізти в шкуру злочинця, і Пібоді заздрила цій здатності, хоча їй не раз здавалося, що така властивість не приносила задоволення своєму власникові.

Пібоді намагалася прикинути, яку будівлю в Нью-Йорку вибрала б вона сама, але їй катастрофічно не вистачало знань. Вона уникала відвідувати визначні пам'ятки, вирішивши, що приїхала в Нью-Йорк для того, щоб стати класним копом, а не тусуватися в місцях паломництва туристів, і це навіть було предметом її гордості. У всякому разі, до приїзду Зака вона не була в середині Емпайр-стейт білдінг або "Метрополітен".

Раптово Пібоді підбадьорилося: їй на думку спала думка зателефонувати Заку. Він вивчив увесь путівник містом, і, напевно, у нього, як у спраглого до вражень туриста з Аризони, склалася думка, куди можна було б у Нью-Йорку піти на денну виставу у звичайний день тижня. Вона відвернулася від вікна і попрямувала до телефону, але тут до кімнати увійшов Макнаб.

- Привіт! Тебе теж кинули на диспетчерську роботу?

- Я зайнята, Макнаб.

- Так, бачу.

Він підійшов до кавоварки і з жалем констатував:

- Порожньо, кава скінчилася.

- От і піди випий де-небудь в іншому місці. Тут тобі не кафе.

Присутність Макнаба її завжди дратувала, і, вже в усякому разі, вона не хотіла при ньому дзвонити братові.

- А мені тут подобається, - заявив Макнаб, ставлячи хрест на її надіях.

Частково з цікавості, частково для того, щоб позлити Пібоді, він схилювся над монітором.

- Забавляєшся електронними іграми? Ну, і скількох ти знищила?

- Забирайся звідси! Я працюю на цьому комп'ютері!

- Чому ти така дратівлива? З Чарлі посварилася?

- Моє особисте життя тебе не стосується! - Пібоді завжди намагалася дотримуватися дистанції у стосунках з Макнабом, але їй постійно щось заважало. Вона з діловим виглядом пройшлася кімнатою, ліктем злегка відштовхнувши Макнаба. - І взагалі, що тобі тут потрібно?

- Так сталося, що я став учасником цієї надзвичайної команди і... - Щоб ще більше розлютити Пібоді, він сів на стіл. - І крім того, я вищий за тебе за званням, моя люба.

- Це тільки через недосконалість системи. - Пібоді підійшла до нього впритул і ткнула його в груди пальцем. - І не смій називати мене "моя люба"! Моє ім'я - Пібоді, сержант Пібоді. І я не хочу, щоб якийсь недоумкуватий, вузькозадий електронник дихав мені в потилицю, коли я перебуваю під час виконання завдання!

Макнаб подивився на її палець, який уже двічі ткнувся в його груди. Коли він знову підняв голову, Пібоді з подивом побачила, що його зазвичай веселі ясні очі перетворилися на гострі крижинки.

- Тобі слід бути обережною, - сказав він, і металеві нотки в його голосі теж здалися їй несподіваними.

Однак Пібоді не збиралася відступати. Вона майже з радістю ще раз ткнула його пальцем у груди:

- Обережною щодо чого?

- Щодо фізичного нападу на старшого за званням офіцера. Я поки що терплю це насильство, але до певного часу - доти, доки я не змушений буду вжити заходів у відповідь.

- Моє насильство?! Ти приходиш, принохуєшся тут... Ти дістав мене своїми убогими коментарями і безглуздими натяками! Ти втручаєшся в розслідування моїх справ...

- Твоїх справ? Та в тебе з'явилася манія величі!

- Справи, які веде Даллас, це і мої справи. І нам не потрібно, щоб ти пхав у них свого носа. Нам не потрібно, щоб ти шлявся сюди зі своїми дурними жартами. І мені не потрібно, щоб ти ставив запитання про мої стосунки з Чарльзом, які є суто особистою справою і ніяк тебе не стосуються!

- А ти знаєш, що тобі потрібно, Пібоді?

Макнаб зліз зі столу, і тепер вони стояли ніс до носа.

- Я-то знаю, а ось ти...

Він не збирався так чинити. Він і не думав про це. Хоча, може, і думав трошки, непомітно для самого себе?.. Хай там як, він це зробив: схопив її за руки, різко притягнув до себе і диявольськи майстерно заволодів її ротом. Вона видала звук, що чимось нагадував схлип плавця, який ненавмисно поперхнувся водою. Десь у підкірці його закипілої свідомості сиділо розуміння того, що що, щойно Пібоді прокинеться від несподіванки, вона дасть йому хорошого стусана. І тому Макнаб використовував момент, як міг.

Вона була паралізована. Це було єдине логічне пояснення тому, що цей чоловік ще володарював над її ротом, а не лежав збитим з ніг, стікаючи кров'ю на підлозі. Їй би слід було застосувати удар, як вчили, але... О боже! Хто б подумав, що його дратівливо маленький глузливий рот може так чарівно поводитися!

У Пібоді зашуміло в голові. Раптово вона усвідомила, що зовсім не паралізована, а її руки наче самі по собі вже обвили його шию, губи стали відповідати на вимоги його губ.

Потім вони стискали одне одного в обіймах і вже зовсім не стримували поцілунки, видаючи то стогони, то молитовні вигуки... І раптово зупинилися. Вони стояли, захекавшись, і дивилися одне на одного, немов не впізнаючи.

- Що це було, чорт забирай? - вирвалося в Пібоді з якимось дивним писком.

- Сам не знаю, - прохрипів Макнаб. - Але давай повторимо.

І вони повторювали доти, доки з порога не пролунав голос Фіні:

- Чорт забирай, Макнаб!

Обидва відскочили один від одного зі спритністю кроликів.

- Чим це ви тут займаєтеся?

- Нічим, нічим, - пробурмотів Макнаб, відкашлюючись. - Абсолютно нічим, капітане.

- Свята Діва Марія! - Фіні закрив обличчя руками. - Так. Будемо вважати, що я цього не бачив. Нічого зовсім не бачив. Я увійшов сюди ось тільки зараз, цієї секунди. Зрозуміло?

- Сер... - Пібоді молилася про себе, щоб фарба, яка спалювала її обличчя, зійшла хоча б за десять днів.

- Так, сер. - Макнаб зробив великий крок у бік від Пібоді.

Фіні похитав головою, подумавши, що йому доводилося саджати за ґрати парочки, які мали набагато цнотливіший вигляд.

- Мету встановлено: Радіо-сіті.

"Є час. Ще є час", - це було все, про що дозволила собі думати Єва. Вона була в повному штурмовому спорядженні: протиосколковий жилет, каска з прозорим щитком, - хоча їй було зрозуміло, що, якщо вони запізняться, все це виявиться настільки ж марним, як гола шкіра.

Отже, у них був час, а отже, і єдиний шанс - для Єви, для бригад "вибухового відділу" і для людей, яких потрібно було якнайшвидше евакуювати.

Зал Великої сцени в Радіо-сіті був повний: туристи, місцеві жителі, дошкільнята з батьками або няньками, школярі цілими класами з учителями. Стояв неймовірний гомін, службовці снували по залу без перепочинку.

- У нас більше тисячі місць! - схвильовано говорила висока білявка, яка представилася як менеджерка театру і тепер мчала поруч із Євою, немов бойовий кінь вікінгів. - Ви уявляєте собі, наскільки важко перенести дату вистави або знайти кошти для ще однієї постановки?

- Послухайте, сестричко, якщо ви не дасте нам працювати, від вашої вистави в кращому разі залишаться шматочки декорацій. - Єва відсунула жінку ліктем і вийняла з кишені свій комунікатор: - Меллой? Розповідай.

- Прилади визначили наявність кратних зарядів. Два ми виявили та знешкодили. Сканер показує, що залишилося ще шість. Бригади повністю розгорнуті. У театрі чотири ліфти. Усі чотири можуть опускатися на вісім із половиною метрів у підвальне приміщення. Індикатори оживають у кожній із шахт. Працюємо як можемо швидко.

- Працюйте ще швидше! - попросила Єва, прибрала назад комунікатор і повернулася до блондинки: - Прошу вас негайно покинути театр.

- Як я можу його покинути? Я менеджер!

- Але все-таки не капітан на кораблі, що тоне.

Жінка важила всього кілограмів на двадцять більше за Єву і виглядала занадто виснаженою, щоб затівати показову бійку. У Єви виникло бажання самій відтягнути даму подалі, але вона визнала це нераціональним за витратами часу і зробила знак двом міцним поліцейським:

- Приберіть це!

Потім вона стала пробиратися крізь натовп евакуйованих, які голосно обурювалися.

Єву вразила сама театральна сцена. Її не дарма назвали Великою: завширшки вона розкинулася майже на квартал. Більше десятка поліцейських у штурмовому спорядженні стояли вздовж рампи, щоб не пускати в цей бік глядачів, які розбігалися. Важка червона завіса була піднята, і сцену заливало повне світло, тож можна було сприйняти цих людей у касках за персонажів щойно зірваної вистави.

Діти пхикали, старші намагалися не відпускати їх від себе. Евакуацію проводили під приводом нібито виниклої загрози прориву магістралі водопостачання. Це запобігло виникненню надмірної паніки, але не зробило глядачів особливо поступливими. Бригадам, які займалися евакуацією, доводилося нелегко: вивести на холод із теплого, затишного приміщення театру сотні роздратованих людей, які

заплатили чималі гроші за квитки, було непростою справою. Головний вестибюль, незліченні коридори, фойє, вітальні були заповнені людьми. Поверхом вище розташовувалися костюмерні, апаратні, кабінети і багато інших службових приміщень; усі їх потрібно було звільнити, оглянути й опечатати.

Єва подумала, що якби до роздратування публіки додалася паніка, то дорогою до вихідних дверей було б розчавлено не один десяток людей. Вона піднялася на широкий декоративний карниз, щоб подивитися, як просувається галасливий натовп грандіозним фойє, оздобленим склом і хромованим металом. Вирішивши допомогти поліцейським, Єва ввімкнула свій мікрофон системи гучномовців:

- Це Управління поліції та громадської безпеки Нью-Йорка. Ми дуже цінуємо ваше сприяння. Будь ласка, не скупуйтеся біля дверей, продовжуйте рухатися на вихід.

Не звертаючи уваги на вигуки з натовпу, вона двічі повторила оголошення. Якось дама в перловому намисті схопила Єву за щиколотку, вигукуючи:

- Це неподобство! Я знайома з мером; він розбереться з цим самоуправством! Єва спокійно кивнула:

- Передайте йому мої найкращі побажання. А поки що просувайтесь по порядку до виходу. Приносимо вибачення за завдані незручності.

Слово "незручності" підігріло почуття жалості людей до самих себе, і ремствування у фойє стало гучнішим. Поліцейські почали ще енергійніше направляти натовп до виходу. Єва знову дістала комунікатор, щоб дізнатися про ситуацію з розмінуванням, але тут побачила, що хтось пробирається фойє проти руху натовпу. Її кинуло в жар, коли Рорк спритно просочився крізь зустрічний людський потік і підійшов до неї. Скрипнувши зубами, вона впилася в нього поглядом.

- Якого біса тобі тут знадобилося?!

- Я хотів переконатися в тому, що моя власність і моя дружина, - він витримав паузу, достатню для того, щоб Єва дозріла для гарчання, - поки що становлять одне ціле. - Він моторно піднявся до неї на карниз і, показавши на мікрофон, попросив: - Можна я спробую?

Не чекаючи відповіді, Рорк узяв у неї мікрофон, але Єва все ще пручалася:

- Куди?! Це власність поліції!

- Це означає, що це - продукція низької якості, але, тим не менш, вона має якість діяти.

Абсолютно спокійним голосом він звернувся до бентежного натовпу:

- Леді та джентльмени! Співробітники театру приносять вибачення за ці непередбачені ускладнення. Усі ваші витрати на квитки і транспортні витрати будуть повністю відшкодовані. Перенесення сьогоднішньої вистави на інше число не спричинить жодних додаткових витрат для тих, хто знову захоче прийти до нас. Дякуємо за ваше розуміння і сприяння.

Після цієї заяви шум метушні не вщух, але вигуки в натовпі стали більш мирними. Рорк міг би сказати Єві, що мова грошей завжди спрацьовує безвідмовно, але вважав за краще промовчати.

- Досить спритно, - визнала Єва і зіскочила з карниза.

- Тобі ж потрібно, щоб вони всі якнайшвидше вийшли, - знизав плечима Рорк. - Яке становище на даний момент?

Єва почекала, коли він теж спуститься.

- Евакуйовано близько половини. Люди залишають будівлю, але процес іде повільно. Почекай, я зараз з'єднаю з Енн. Що у вас? - запитала Єва, коли Меллой взяла слухавку.

- Майже те саме. Ми виявили половину пристроїв. Знешкодили один у консолі органу, зараз працюємо ще над одним в оркестровій ямі. До нього ведуть стільки зарядів, що мені не вистачає людей.

Краєм ока Єва побачила, що Рорк, насупившись, дивиться на ручний сканер, і відчула, як у неї занило в животі.

- Тримай мене в курсі, - швидко промовила вона в слухавку і кинулася до Рорка: - Гей, йди звідси!

Рорк навіть не підняв голови. Він не дивлячись поклав руку Єві на плече, ніби застерігаючи її від подальших рухів, і квапливо сказав:

- Є ще один - на колосниках, на перехідному містку. Я займуся ним.

- Ти займешся маршируванням звідси, і просто зараз!

- Єво, ми обидва розуміємо, що в нас немає часу на суперечки. Якщо ці мерзотники тримають будівлю під наглядом, то вони вже знають, що ти їх вирахувала. І тепер вони можуть привести заряди, що залишилися, у дію в будь-який момент.

- Ось тому-то всім, хто тут перебуває... - почала було Єва, але зупинилася. Вона вже бачила тільки його спину - Рорк швидко пробирався крізь натовп, що напивав.

- Чорт забирай! Чорт забирай! - бурмотіла Єва, ліктями торуючи шлях у людському потоці і намагаючись відігнати від себе паніку. Їй вдалося наздогнати Рорка, коли він відкривав замок бічних дверей.

- Тобі не потрібно тут бути! - одночасно сказали вони одне одному, і Рорк ледь не розсміявся: - Нічого страшного, тільки не метушись навколо мене.

Впоравшись із замком, він став швидко підніматися вузькими металевими сходами. Єва намагалася не відставати, розуміючи, що тепер за них вирішує доля: перемогти чи програти.

Знизу долинали відлуння голосів, яке, відбиваючись від товстих стін, злилося в монотонний гул. Тут, нагорі, далеко від рампи, від велетенських люстр і розкоші інтер'єру, театр виглядав уже не таким гарним, а подекуди - навіть відразливим. Нефарбовані стіни, обшарпані двері, брудні вузькі сходи, абсолютно незрозуміле для людини з вулиці планування якихось пустот і ходів. Цей внутрішній, робочий бік театру нагадував актора без костюма і гриму.

Після довгого виснажливого підйому вони опинилися перед чимось схожим на палубу судна: містки, лебідки, металеві драбинки... Звідси сцену було видно як на долоні. Єва страшенно боялася висоти; вона поспішно відвела погляд від сцени і почала з подивом роздивлятися масивні механізми управління і товсті катушки тросів.

- Де... - почала вона, але втратила дар мови, побачивши, як Рорк зробив крок кудись у простір.

- Я ненадовго, - сказав він.

- О боже, Рорк!

Вона піднялася вище і побачила, що він іде все-таки не зовсім по повітрю. Але довга металева пластина, якою він крокував, була не більше шістдесяти сантиметрів завширшки. Вона нагадувала місток, перекинутий на величезній висоті над сценою, який пролягав серед величезних софітів, канатів, тросів, блоків і металевих балок. Щойно Єва ступила на цю пластину, у неї зашуміло у вухах і стало здаватися, що мозок почав плавати в голові.

Рорк прекрасно знав, що Єва боїться висоти, але, обернувшись, він зрозумів, що вона все ж піде за ним.

- Єво, йди назад, не будь такою впертою!

- Замовкни. Де ця хреновина?

Рорк вирішив хоч якось допомогти їй і опустився на карачки, розраховуючи на те, що вона наслідуватиме його приклад.

- Тут, під містком.

Єва, вдячна йому за показаний приклад, теж опустилася на коліна. Зчепивши зуби, вона наказувала собі дивитися тільки на Рорка: "Не дивись вниз, тільки не дивись вниз, дурепо!"

Але, звісно ж, униз вона подивилася. Натовп сильно порідшав, і тепер поліцейські випроводжували тих, хто залишився. Співробітники "вибухового відділу", що копошилися в оркестровій ямі, здавалися іграшковими. Але крізь оглушливий шум у вухах Єва все ж таки почула з висоти їхній урочистий крик.

- Вони здолали ще один заряд, - сказала вона Рорку.

- Угу.

Спітнілою рукою Єва дістала комунікатор, щоб відповісти на виклик Енн.

- Даллесе, ми знешкодили ще два. Справа добігає кінця. Я відправляю бригаду на колосники й іншу в...

- Я на колосниках, на містку. Ми тут працюємо над зарядом.

- "Ми"?

Єва побачила, як Енн піднялася на сцену і задерла голову вгору.

- Ви поки що займайтеся тими, хто залишився. У нас тут усе гаразд, - запевнила її Єва.

- Господи, сподіваюся, що так.

Енн вимкнула зв'язок.

- З нами тут усе гаразд, Рорк?

- Угу... Ти, хитромудрий гаденець! У твоїх терористів товсті кишені. Виготовлення такої штуки я б міг, мабуть, доручити тільки Фіні, - неуважно сказав Рорк і простягнув Єві ліхтарик. - Потримай.

- Де світити?

- Ось тут, - показав він і подивився на Єву. Її обличчя було мертвотно-блідим і вкрите потом. - Лягай на живіт, люба. І дихай повільно.

- Я знаю, як треба дихати, - уривчасто сказала вона, але слухняно лягла на живіт. Їй здалося при цьому, що шлунок зробив божевільний стрибок, проте її рука залишалася твердою.

Рорк витягнувся навпроти неї так, що вони опинилися віч-на-віч. У його руці блиснув якийсь маленький інструмент.

- Вони хотіли, щоб ви розрізали ось ці дроти. Якби ви так зробили, вас рознесло б на шматки, - пояснював Рорк, тим часом обережно знімаючи кришку пристрою. - Приманка. Зроблено так, щоб здавалося, ніби цю штуку виготовив не дуже класний фахівець.

- Захоплююче, - пробурмотіла Єва. - Ну, то вбий цього гаднюка.

- Зазвичай мене розчулює твій боксерський стиль, лейтенанте. Але якщо застосувати його тут, надалі ми займатимемося коханням на небесах.

- Небеса нас не приймуть.

Він усміхнувся:

- Ну, тоді де доведеться... Ось! Ось він, чип, який мені потрібен. Трохи посунь промінь... Так, ось так. Єво, мені тут потрібна твоя рука.

- Для чого?

- Щоб зловити його, коли він випаде. Якщо вони настільки розумні, як я думаю, то вони встановили імпульсний чип. Це означає, що, щойно ця штучка впаде і стукнеться, нас струсить із цього сідала вибуховою хвилею... Ти готова?

- Так, звісно. - Єва витерла спітнілу руку об штани і простягнула йому. - Отже, ти вважаєш, що ми ще зможемо займатися сексом - хоч де-небудь?

Рорк уважно подивився на неї й усміхнувся:

- Так, звісно. - Він узяв її руку, трохи потримав і підвів до того місця, звідки мав випасти чип. - Тепер тобі доведеться трохи звисити голову і дивитися за тим, що я роблю. Стеж за чипом.

Єва слухняно звисила голову, через що її плечі залишилися без упору, і побачила маленьку коробочку, зелений вогник і різнокольорові дроти.

- Ось він. - Рорк доторкнувся інструментом до сірого чіпа розміром не більшим за суглоб на мізинці немовляти.

- Я взялася за нього. Закінчуй швидше.

- Не стискай його, тримай обережно. Тепер на рахунок "три"... Один, два... - Він м'яко зняв кришку з чіпа. - ...Три!

Чіп звільнився з тихим клацанням, яке відгукнулося у вухах Єви немов вибух бомби.

- Усе, він у мене.

- Не рухайся, - застеріг Рорк.

- Я нікуди не збираюся рухатися, - пригнічуючи страх, намагалася смикатися Єва.

Рорк піднявся на коліна, дістав із кишені носовичок і зробив із нього на долоні щось на зразок подушки. Потім він узяв Єву за руку, в якій був чип, розтиснув її пальці і накрив долоню хусткою. Перевіривши, що чип опинився в хустці, Рорк ретельно загорнув її і обережно засунув згорток у задню кишеню штанів.

- Не надто добре упаковано, але краще, ніж ніяк. Поки я на нього не сяду, ми будемо в безпеці.

- Обережніше. Мені надто подобається твоя дупа, я не хочу, щоб її розірвало на шматочки. А тепер, чорт забирай, як нам звідси вибратися?

- Ми можемо повернутися тим самим шляхом, яким добиралися сюди, - відповів Рорк, встаючи на ноги, і Єва раптом помітила пустотливу іскорку в його очах. - Але можемо зробити повернення веселішим.

- Не хочу я ніяких веселощів!

- Зате я хочу.

Він простягнув їй руку, щоб допомогти піднятися. Потім підчепив хвіст якогось каната, призначення якого він, судячи з усього, знав безпомилково, і запитав:

- Знаєш, у чому була суть сьогоднішньої вистави? У відродженні образу давнього улюбленця дітей - Пітера Пена! Тримайся міцніше, люба.

- Ні!

Але Рорк уже щільно притиснув її до себе. Автоматично вона вхопилася за нього обома руками, пробурмотівши:

- Я вб'ю тебе за все це!

- Пірати мали чудовий вигляд, бавлячись такими трюками... Вдих! - скомандував він і зі сміхом зірвався вниз разом із нею.

Єву обдало вітром, який, як їй здалося, вирвав із неї нутрощі й залишив їх бовтатися десь позаду, нагорі. Єдине, що утримувало Єву від крику, це залишки гордості. Але навіть і ці залишки майже вичерпалися в ту мить, коли вони пролітали над оркестровою ямою. Потім безумець, за яким вона якимось чином виявилася одруженою, ніжно поцілував її, і, можливо, саме це допомогло їй вчасно згрупуватися перед тим, як її черевики торкнулися сцени. Але перше, що вона вимовила відразу після приземлення, було:

- Усе, тобі кінець! Вважай, що ти - шматок лайна, нікому не потрібного м'яса...

Рорк знову поцілував її і розсміявся:

- Ти впевнена, що я тобі зовсім не потрібен?

- Дуже ефектна поява, - почувся голос Фіні, який ішов до них із втомленим, стурбованим обличчям. - А тепер, коли ви, дітки, скінчили гратися, в'їжджайте в ситуацію: нам залишилося знайти ще два заряди.

Єва відсунула ліктем Рорка і, перевіривши подих, запитала:

- Публіку вивели?

- Так, тут усе звільнили. Якщо терористи дотримуватимуться заявленого ними граничного терміну, то ми, можливо, впораємося. Щоб бути точнішим...

І тут пролунав гуркіт. Внизу, під ногами, здригнулася сцена. Над головами людей захиталися світильники й кабелі.

- О, чорт! - вирвалося у Єви, і вона вихопила з кишені свій комунікатор: - Меллой? Енн? Що сталося?!

Почувши в навушниках незрозумілий шум, Єва інстинктивно вхопилася за руку Фіні. Потім у комунікаторі з'явився якийсь тріск, і пролунав голос Енн:

- Це Меллой. Ми локалізували вибух. Поранених і загиблих немає. Таймер був зовсім на межі, нам довелося терміново ізолювати вибуховий пристрій ковпаком і привести в дію. Іншого виходу не було. Повторюю: поранених і загиблих немає. Але приміщення під сценою - тепер неймовірний бардак.

Єва провела рукою по обличчю і запитала:

- І яка зараз ситуація?

- Ми знайшли всі заряди, Далласе. Будівлю повністю очищено.

- Доповіси в Центральне одразу, як оговтаєшся. Удачі вам.

Єва запхала комунікатор у кишеню і нарешті удостоїла Рорка коротким поглядом.

- Ти, друже, йдеш зі мною, - кинула вона йому. - Потрібна вся інформація про систему безпеки цієї будівлі, включно з повним списком співробітників - техперсонал, постановники, матеріальне забезпечення, менеджери... Коротше - все!

- Ці дані я зажадав для тебе, щойно вирахував мету нападу. Вони вже мають бути в Центральному управлінні.

- Чудово. У такому разі ти можеш повертатися до своїх справ - купувати музеї, театри, острови... І віддай мені чип.

Рорк підняв брови:

- Який чип?

- Не вдавай із себе дурника! Віддай мені імпульсний чип, або детонатор, або як там його.

- О, той чип... - Рорк вдавав, що схаменувся, і з готовністю поліз у кишеню по свою хустку. У хустці нічого не виявилось. - Ах, мабуть, я його десь загубив.

- До біса! Дай мені цей паршивий чип, Рорк, це речовий доказ!

Винувато посміхаючись, він струснув хустку і знизав плечима.

Єва наблизилася до нього впритул і голосно прошипіла:

- Віддай цю чортову штуку, поки я не наказала обшукати тебе з ніг до голови!

- Ти не маєш права влаштовувати такі обшуки без ордеру, - звісно, якщо ти не хочеш це зробити сама. А якщо хочеш, я готовий заради такої справи відмовитися від частини своїх громадянських прав.

- Це офіційне розслідування!

- А цей чип був моєю власністю. Зрозуміло, жінко? - Його погляд став холодним. - Якщо я тобі потрібен, ти знаєш, де мене знайти.

Єва схопила його за руку:

- Якщо "моя жінка" - це новий вираз замість "моя дружина", він мені подобається нітрохи не більше!

- А я й не думав, що тобі сподобається. - Він поцілував її дружньо в лоб і вже на ходу кинув: - Побачимося вдома.

Єві раптом стало ліньки навіть бурчати. Вона зв'язалася з Пібоді і попросила передати іншим учасникам команди, що всі бригади повертаються в Центральне управління.

Кларисса увійшла в майстерню, де Зак підганяв пази на деталях шафи. Він зі здивуванням глянув на неї, зазначивши, що очі її стали начебто ще більшими, а обличчя - блідішим.

- Ви чули? - запитала вона. - Хтось хотів підірвати бомбу в Радіо-сіті.

- У театрі? - Зак насупився й опустив свій інструмент. - Але чому?

- Не знаю. Може, гроші або ще що-небудь... - Вона провела рукою по волоссю. - Ах так, ви ж не вмикаєте радіо! Жодних подробиць поки що не повідомили. Сказали тільки те, що будівля перебуває в безпеці й загрози вибуху запобігли.

Здавалося, Кларисса не знає, куди подіти руки. Вибачливим тоном вона додала:

- Я не хотіла заважати вашій роботі.

- Театр - гарне місце, осередок культури. Чому комусь знадобилося його зруйнувати?

- Люди такі жорстокі, - сказала вона, провівши пальцем по гладко зачищених дощечках, які Зак склав стопкою на верстаті. - Іноді для жорстокості немає взагалі жодних причин. Колись я щороку ходила туди на різдвяні вистави - мене водили батьки. Це приємні для мене спогади; напевно, через них я так засмутилася, коли почула в новинах повідомлення... Ну, мені, напевно, краще не заважати вам.

- Що ви! Я якраз збирався зробити перерву.

Досить було поглянути на її обличчя, щоб зрозуміти, яка вона самотня. Цього разу Кларисса скористалася косметикою, але все ж був помітний невеликий синець на вилиці.

Зак дістав із сумки пакет з обідом і пляшку із соком:

- Хочете пити?

- Ні, дякую. Хоча, мабуть, хочу. Але, Зак, вам не потрібно приносити з собою обід. Я скажу покоївці...

- Дякую, але я звик сам готувати собі їжу. Це особливий сік. У вас знайдуться келихи?

- Так, звісно.

Кларисса вийшла з кімнати. Зак намагався не дивитися їй услід, але не зміг утриматися. Адже це було такою насолодою - бачити, як вона рухається! Уся її нервова енергія була прихована бездоганною витонченістю. Ця жінка була струнка і прекрасна. І сумна. Зака розпирало від бажання якось втішити її.

Вона повернулася з двома високими склянками, поставила їх і відійшла подивитися роботу Зака.

- Ви вже так багато зробили! Мені здавалося, це мало зайняти набагато більше часу.

Зак знизав плечима:

- Залежить від старанності.

- Ви любите те, що робите. - Кларисса подивилася на нього й усміхнулася, очі її потеплішали. - Це помітно. Я теж закохалася у вашу роботу одразу, як побачила її. Закохалася в суть цієї роботи, в її, якщо хочете, душу. - Вона зніяковіло розсміялася і промовила тоном, що перепрошує: - Напевно, я несучу якусь нісенітницю. Я завжди кажу щось безглузде.

- Зовсім ні. Я вас добре розумію, і це для мене багато значить.

Зак простягнув їй наповнену склянку. Як не дивно, він не відчував поруч із нею скутості й сорому, як це часто бувало в нього під час спілкування з іншими жінками. Він відчував, що Кларисса потребує друга, і для нього цього було достатньо.

- Батько вчив мене: те, що вкладеш у роботу, повернеться тобі подвійно.

- Це чудово! - Її посмішка стала м'якшою. - Дуже важливо, коли в людини є сім'я. У мене її немає. Я втратила батьків понад десять років тому і досі тужу за ними.

- Вибачте...

Вона відпила сік, потримала склянку в руці й відпила ще раз:

- Прекрасно! Що це?

- Це за маминим рецептом. Суміш фруктових соків із переважанням манго.

- Чудово! А ось я занадто багато п'ю кави. Краще б я пила такий коктейль.

- Якщо хочете, я наступного разу знову вам його принесу, - запропонував він.

- Дуже мило з вашого боку. Ви добра людина, Зак.

Кларисса поклала долоню на його руку. Їхні очі зустрілися, і Зак відчув, як його серце заколотилося в грудях. Але Кларисса швидко відвела руку і погляд.

- Тут чудово пахне, - зауважила вона. - Мені подобається запах дерева.

Він же відчував тільки аромат її парфумів - ніжний і тонкий, як і аромат її шкіри. Йому здалося, що те місце на його руці, якого торкнулися її пальці, горить і пульсує особливо сильно.

- Ви забилися, місіс Бренсон? - несподівано вирвалося в нього.

Вона швидко обернулася:

- Що?

- У вас на щоці синяк...

В її очах відбилася паніка, і Кларисса інстинктивно притиснула руку до щоки.

- О, це дрібниці. Я... спіткнулася сьогодні. Іноді я поспішаю і не дивлюся під ноги...

- Вона поставила свою склянку, потім знову підняла. - Мені здається, вам краще називати мене Кларисою. "Місіс Бренсон" мене ніби тримає на шанобливій відстані.

- Я можу зробити для вас мазь від удару, Кларисо.

Її очі затагнулися вологою.

- Дякую. Це справді дрібниці, але все одно спасибі... Я маю піти і дати вам можливість працювати. Мій чоловік, наприклад, не любить, коли я втручаюся в його проекти.

- А я люблю компанію, - сказав Зак і зробив крок до неї. Йому дуже хотілося обійняти її й просто потримати в руках - не більше того, - але навіть це здавалося йому блюзнірським. - Я був би дуже радий, якби ви залишилися.

- Я... - З її ока викотилася сльозинка. - Вибачте, я сьогодні трохи не в собі. Брат мого чоловіка... Напевно, це шок. Я не могла... Бі Ді не любить, коли на публіці оголюють емоції.

- Ви зараз не на публіці, - сказав Зак і підійшов до неї впритул.

Він стискав її в обіймах, і йому здавалося, що вона створена для них. І це зовсім не було блюзнірським. Кларисса плакала тихо, майже беззвучно, зарившись обличчям у його груди й обхопивши Зака руками. Він був високим, сильним, від природи ласкавим, і це мимоволі пробуджувало довіру до нього.

Коли сльози почали вичерпуватися, Кларисса глибоко зітхнула:

- Ви добра і терпляча людина - дозволили жінці, яку майже не знаєте, поплакатися у вас на плечі. Мені, право, ніяково. Вибачте. Я повинна була вчасно схаменутися і стримати себе. - Вона посміхнулася, піднялася на шкарпетки й легенько поцілувала Зака в щоку. - Дякую вам.

Вона поцілувала його ще раз - так само легко, - але її очі, здавалося, потемніли, а серце немов било його в груди. Наступної миті, незрозуміло як і чому, його губи зустрілися з її губами. Це вийшло так само природно, як дихання, і так само м'яко, як шепіт. Вони пригорнулися одне до одного в довгому поцілунку, наче побоюючись, що для цього вже більше не буде ні часу, ні можливості, ні іншого місця - тільки тут і зараз.

Заку здавалося, що Кларисса тане в його руках, наче вона втратила голову так само, як і він. Потім, затремтівши, вона відскочила від Зака з почервонілими щоками, з неймовірно розкритими, переляканими очима і плутано вимовила:

- Вибачте, це я в усьому винна. У мене навіть у думках не було... Вибачте!

- Усе сталося через мене. Вибачте. - Зак не знав, що ще можна було сказати. Він зблід настільки ж, наскільки розчервонілася вона, і тремтів кожною клітинкою, так само як і вона.

- Просто ви були добрі до мене, - Кларисса притиснула руку до грудей, немов боячись, що серце її вистрибне з грудної клітки. - Я вже забула, що це таке. Будь ласка, забудемо про це, Зак.

Він дивився на неї, не відриваючись. Потім повільно кивнув, відчуваючи, що серце все ще калатає в його грудях, як тисяча величезних барабанів.

- Добре, забудемо, якщо ви цього хочете.

- Мабуть, так треба. Я вже давно перестала змінювати що-небудь у своєму житті... Мені потрібно йти. Хотілося б... - Кларисса похитнулася, немов зважуючи, чи варто продовжувати, але одразу струснула головою і рішуче сказала: - Усе, мені потрібно йти.

Вона майже вибігла з майстерні, і Зак залишився сам. Він сів на лаву і заплющив очі. Що ж він накоїв? Що він накоїв?! Це запитання не потребувало відповіді. Усе було дуже просто: шалено закохався в заміжню жінку.

У залі для нарад Єву зустріла Пібоді, яка йшла їй назустріч із тривожним виразом на обличчі.

- Для вас знову поштове надходження.

Єва скинула куртку і запитала:

- "Кассандра"?

Пібоді простягнула їй пакет:

- Я його не розкривала, але він просканований приладами. Усе чисто.

Кивнувши, Єва взяла конверт і покрутила його в руках. Він був схожий на попередній.

- Усі інші учасники команди - на підході, - сказала вона. - А де Макнаб?

- Звідки я знаю? - відповіла Пібоді, але її інтонація при цьому виявилася настільки незвичною, що Єва уважніше придивилася до помічниці. - Я ж не вішаю на нього датчики! Мені наплювати, де він.

- Вирахуй його, Пібоді, і негайно притягни сюди! - рявкнула Єва і в роздратуванні почала розкривати пакет.

Це справді виявилось чергове послання "Кассандри".

Ми - "Кассандра", боги правосуддя, хранителі вірності.

Лейтенант Даллас! Сьогоднішні події принесли нам справжнє задоволення. Ми анітрохи не розчаровані у виборі вас як гідного захоплення противника. Ви дуже швидко виявили намічену нами ціль, ми в захваті від вашої майстерності.

Можливо, ви вважатимете, що виграли цю сутичку. Але хоча ми і вітаємо вас з успішно виконаною роботою, ми вважаємо своїм обов'язком чесно попередити вас, що сьогоднішні події стали лише попередньою пробою сил.

Перші підрозділи поліції з'явилися на об'єкті об одинадцятій тридцять. Евакуація почалася через вісім хвилин. Протягом цього часу об'єкт міг бути підірваний у будь-який момент, але ми вважали за краще поспостерігати за вашими діями.

Нам було цікаво побачити, що в ці події втрутився сам Рорк. Його прибуття на місце було для нас приємним сюрпризом і дало нам змогу поспостерігати, як ви дієте спільно - коп і капіталіст. Ми мимоволі захоплювалися вашим протиборством - і вашим взаєморозумінням. На нас справило велике враження те, як, незважаючи на страх, ви виконували свій обов'язок як інструмент фашистської держави. Щоправда, іншої поведінки ми й не очікували.

Під час заряджання останнього пристрою ми передбачили деякий час для можливої локалізації наслідків вибуху. Лейтенант Меллой підтвердить, що без цього часу, без такої можливості були б людські жертви і великі руйнування.

Але на наступному об'єкті ми таких послаблень не дамо.

Наші вимоги мають бути задоволені протягом двох діб. На додаток до наших початкових умов ми вимагаємо виплати шістдесяти мільйонів доларів в облігаціях на пред'явника. Нехай капіталістичні акули, що набивають свої кишені і пригнічують народ, заплатять тим тільким, на якого вони моляться!

Для того щоб ви не сумнівалися в нашій стійкій прихильності до своєї справи, ми проведемо демонстрацію нашої сили рівно о чотирнадцятій годині.

Ми - "Кассандра".

- Ще одна демонстрація? - Єва швидко глянула на годинник. - Через десять хвилин?! - Вона вихопила з кишені комунікатор: - Меллой! Ти ще на об'єкті?

- Поки що так, про всяк випадок...

- Виведи всіх із приміщення! Не давай нікому входити принаймні ще хвилин п'ятнадцять. Проскануй усе ще раз, - швидко промовила Єва.

- Це місце очищено, Далласе.

- І все-таки зроби все це. І нехай Фіні через п'ятнадцять хвилин заведе туди групу електронних "санітарів" - будівля нашпигована "жучками". Виявляється, за кожним нашим кроком велося спостереження. Нам потрібно дістати ці "жучки" для експертизи. Але раніше чотирнадцятої нуль-нуль всередину нехай ніхто не сунеться!

Енн трохи сторопіла, але розпитувати не стала і завершила зв'язок статутною фразою:

- Повідомлення прийнято. Розрахунковий термін прибуття в Центральне - тридцять хвилин.

- Ви вважаєте, що сканування могло не виявити ще якийсь заряд? - запитала Пібоді, коли Єва вимкнула комунікатор.

- Ні. Але я не хочу ризикувати. Вони знають, що ми не можемо прочесати кожен дім у цьому місті, але при цьому хочуть показати нам, які вони сильні. Отже, все-таки збираються щось відмочити. Вийде в них що-небудь чи ні - інше питання, але поберегтися варто.

Єва піднялася з-за столу і підійшла до вікна.

- Чорт забирай! Я нічого не можу зробити, щоб зупинити їх!

Вона дивилася на місто. Старе каміння, нова сталь, натовпи людей, затиснутих у заторах або тих, що товчуться на тротуарах, вулична метушня і шум...

Служити й захищати - це була її робота, її зобов'язання. І ось будь ласка - все, на що вона була здатна в цей момент, це мовчки спостерігати і чекати...

Увійшов Макнаб, стріляючи очима усюди, але тільки не в бік Пібоді - він робив вигляд, що її взагалі немає в цьому кабінеті.

- Мене шукали, лейтенанте?

- Давай подивимось, що можна витягти з цього диска. Скопіюй його для моїх файлів і для боса. Тепер скажи, як справи із захистом у комп'ютері Наладчика?

Макнаб крадькома, скося поглянув на Пібоді.

- Я щойно зламав її, - відповів він і простягнув свій диск Єві, намагаючись не помічати, як Пібоді водночас демонстративно відвернулася і почала надто уважно розглядати власні нігті.

- А якого ж біса ти мені нічого не сказав?! - Єва вихопила з його рук диск.

Приголомшений, Макнаб відкрив було рота, щоб відповісти, але одразу стиснув губи, щойно помітив краєм ока усмішку на обличчі Пібоді.

- Я ледь встиг переглянути дублі, коли мені сказали, що мене розшукують. У мене не було часу як слід вчитатися у зміст. Але навіть поверхневий погляд дає змогу судити про те, що Наладчик ретельно заносив у свої записи все, що стосувалося останнього замовлення. Він перерахував використані вихідні матеріали і всі виготовлені пристрої. Так от, навіть частини їх вистачило б для того, щоб стерти з лиця землі якусь із країн, що розвиваються, або величезне місто!

- "П'ять кілограмів пластону..." - читала Єва.

- Тридцяти грамів достатньо для того, щоб наполовину зменшити висоту будівлі нашого Центрального управління, - прокоментував Макнаб.

- Таймери; дистанційне керування; детонатори, що реагують на звук і на дію; чортова хмара датчиків, сенсорів, камер... Боже мій! Та він, мабуть, налаштував усю свою клятву майстерню на це замовлення!

- Вони йому добряче заплатили, - промовила Пібоді. - Він повернув свої витрати, отримав плату за роботу і прибуток... Усе акуратно зазначено за переліком пунктів замовлення.

- Нічого собі! - У Єви звузилися очі. - Він виготовив для них заборонені види зброї часів в'єтнамської війни!

- А що саме? - зацікавився Макнаб і нахилився до монітора. - Коли я пробігав очима цей список, я не зрозумів, що він тут вказав. Не було часу наводити довідки.

- Це армійська зброя для розгону бунтівників. З такою штуковиною один солдат міг разом покласти на землю всіх мародерів на площі приблизно з міський квартал.

У Рорка в колекції був екземпляр цієї зброї. Єва одного разу випробувала її в дії сама і була вражена ефектом потужної, гарячої віддачі в руках під час пострілу.

Пібоді теж нахилилася ближче до монітора, пробігаючи список далі, їхні з Макнабом плечі зіткнулися, і обидва різко відсахнулися одне від одного. Єва спантеличено подивилася на них:

- Що це з вами, друзі?

- Нічого, сер, - миттєво відреагувала Пібоді, але обличчя її залила фарба.

- Так. Припиніть ваші танці і займіться справою. Пібоді, зв'яжися з босом. Попроси його прийняти нас для доповіді або зв'язатися з нами, щойно він зможе. Повідом йому про терміни та умови нового ультиматуму, - насупилася Єва.

- Нового ультиматуму? - перепитав Макнаб.

- Так. Я отримала нове послання - вони погрожують влаштувати чергову демонстрацію своєї сили о чотирнадцятій нуль-нуль. - Єва глянула на годинник. - Залишилося менше двох хвилин.

Уже нічого не можна було зробити, залишалося чекати. Подумавши про це, Єва повернулася до монітора і, ніби підсумовуючи список, сказала:

- Отже, ми тепер знаємо, що саме і скільки Наладчик виготовив для них. Однак нам невідомо, чи не робили вони замовлень ще комусь. З того списку, який у нас є,

можна зрозуміти, що протягом трьох місяців Наладчик мав отримати понад два мільйони баксів готівкою. Але мені здається, що ці гроші або залишилися в них, або повернулися до них після того, як Наладчика прибрали.

Макнаб підняв очі від монітора:

- Він передбачав такий перебіг подій. Давайте повернемося до сторінки 17. У нього тут щось на кшталт щоденникового запису.

"Тільки я міг таке зробити! Тільки я сам, мудак, у цьому винен. Побачив бабки й очманів. Ці засранці надули мене, і міцно. Судячи з того, що вони мені поназамовляли, вони задумали брати зовсім не якийсь зачуханий банк, а щонайменше Федеральний монетний двір. Може, їхня мета - гроші, а може, й ні.

Спочатку я їх просто не зрозумів. Та мені було до фені, я ні про що не замислювався, доки раптом не почав згадувати... І краще б я цього не робив.

У мене була дружина, були діти, і в одну мить їх не стало. Їх розірвало на шматки. І я подумав про те, що це замовлення виходить на кшталт того набору, який використовували ті сволота в Арлінгтоні.

Ці два придурки, з якими я зв'язався, мабуть, думали, що я - старий, жадібний і впертий козел. Прорахувалися, сучі діти! У мене ще не остаточно висохли мізки, щоб не бачити, як вони тут вішають мені локшину на вуха. Грьобані відморозки! Тепер-то я розумію, хто вони і що їм було потрібно.

Вони хочуть виманити мене звідси. Для них єдиний спосіб прикрити свою дупу - прибрати мене. Може, сьогодні або завтра хтось із цих соколиків зайде сюди, як ні в чому не бувало, і примудриться перерізати мені горлянку.

О боже! Я вперше в житті боюся. Я їм продав стільки всякої гидоти, що їм її вистачить підірвати все це місто до чортової матері. Вони це зроблять, і, мабуть, найближчим часом.

Для чого їм це все потрібно - для грошей, для влади, для помсти, для забави? Хто знає... Спаси нас господь!

У мене вже немає часу на роздуми. О боже! Може, мені слід було б звернутися з цією справою до чортових копів, мати їх...

Як би там не було, мені доведеться залягти на дно. У цих придурків не вистачить розуму, щоб пробратися в мій комп'ютер, прочитати ці записи. На випадок, якщо за мною буде погоня, я беру з собою два заряди".

- Приїхали, - сказала Єва, стиснувши кулаки. - Старий, смердючий гівнюк! Адже знав імена, мав якісь відомості... Якого біса він не закрив це в комп'ютер?! Забрав усе із собою в могилу. Прибрали його - і всі кінці у воду, ніхто нічого не знає і не дізнається...

Єві раптом здалося, що зараз вона просто вибухне від злості. Вона знову підійшла до вікна. Знову той самий вид частини Нью-Йорка. На годиннику було п'ять хвилин третьої.

- Пібоді, мені потрібно все, що попадеться про групу "Аполлон": будь-яке прізвище, будь-який акт, за який вони взяли відповідальність. - Це було все, що вона могла придумати в той момент для продовження хоч якоїсь діяльності. - А ти, Макнаб...

Єва почула позаду звук дверей, що відчиняються, і озирнулася. На порозі стояв Фіні, блідий, з потухлим поглядом,

- О боже! Фіні, що їм вдалося?.. - вирвалося в неї.

- "Плаза-готель", чайний зал. - Фіні повільно опустився на найближчий стілець. - Вони підірвали сам зал, частину прилеглих віталень і коридорів із кіосками. Меллой зараз прямує туди. Даних про кількість жертв поки що немає. - Він провів тремтячою рукою по лобі й додав: - Мені здається, ми потрібні зараз там.

Єва ніколи не бачила війни - тим паче такої, яка вбивала людей масами, без розбору. Стосунки Єви зі смертю завжди були персональними, особистими і нібито ближчими. Досі її підхід до розгляду кожного вбивства будувався на спочатку простій основі: тіло, спосіб, мотив, загадка конкретної людської особистості. У тому, з чим їй довелося зіткнутися тепер, нічого особистісного або індивідуального вже не було.

Картина потужного руйнування зламала в уяві Єви звичний конкретний взаємозв'язок між убивцею і жертвою. У "Плазі" і навколо неї панував хаос, кругом чулися стогони поранених, крики випадкових свідків, виття сирен. Це була атмосфера загального шоку, майже правця.

Те, що було колись розкішним престижним готелем на П'ятій авеню, перетворилося на купу руїн, над якою здіймалися клуби диму. Уламки цегли й бетону, понівечений метал, бите скло, шматки дерев'яних панелей і уламки мармуру нагромаджувалися упереміш із скривавленими частинами людських тіл і уривками одягу. Єві попалася на очі самотня дитяча туфелька зі сріблястою пряжкою. Вона не втрималася і присіла, щоб розгледіти її. Коли юна власниця туфельки вбиралася перед приходом сюди, черевичок був, мабуть, начищений. Тепер він був у пилу та крові.

Піднявшись, Єва повільно пішла серед завалів, намагаючись охолодити свої емоції та привести думки до ладу.

- Даллас! - почула вона.

Лавіруючи між уламками, до неї пробиралася Надін у туфлях на високих підборах.

- Надін, піди за огорожу для преси!

- Ніхто цього загородження ще не встановлював. Далласе, заради бога, допоможи! Мені доручено передачу про випадок у Радіо-сіті, але студія вимагає оновити інформацію. Що, взагалі, за чортівня відбувається? Там ви, виходить, евакуювали всіх, а тут не встигли? - Надін подивилася на руїни. - Адже там теж справа була не в небезпеці затоплення?

- Мені зараз ніколи розмовляти з тобою.

- Даллас!

Надін схопила Єву за рукав. Її очі були сповнені жаху. Вона сказала Єві тихо, але вимогливо:

- Люди повинні знати. Люди мають право знати про це.

Єва побачила на лацкані в Надін прикріплений мікрофон, а за її спиною - людину з камерою. Кожен робив свою роботу. Вона завжди ставилася до цього з розумінням.

- Мені нічого додати до того, що ти бачиш тут, Надін. Зараз не час і не місце для заяв. - Єва знову поглянула на дитячу туфельку зі сріблястою пряжкою. - Мертві говорять за себе.

Надін зробила знак оператору з камерою і прибрала свій мікрофон:

- Гарзд, ти по-своєму права. Але і я - теж. Тепер слухай, це не стосується мого матеріалу. Якщо я щось можу зробити - знайти якісь джерела, відомості, що завгодно - дай мені знати.

Кивнувши, Єва стала пробиратися далі. Руїнами снували санітарні бригади; неподалік кілька лікарів поралися над закривавленим тілом. Мабуть, це був один із воратарів, якого віднесло вибуховою хвилею на кілька метрів від входу. Руку в нього, схоже, відірвало. Єва підійшла до величезної темної діри, яка утворилася на місці розкішної вітальні. Полум'я вже встигли погасити, і між купами уламків текли струмки води. Під туфлями Єви зачавкала рідина. Стояв жакливий сморід - суміш запахів гару і крові. Єва намагалася не думати про те, що було розкидано навколо. Вона шукала Енн.

Озирнувшись, Єва відкашлялася і обернулася до Фіні.

- Нам доведеться збільшити години роботи в моргах і лабораторіях, щоб впоратися зі встановленням особистостей загиблих. Ти можеш узгодити це питання з Центральним?

- А?.. Так, звісно. Я пам'ятаю, як приводив сюди доньку в день її шістнадцятиріччя... Брудні свині!

Єва згадала, що і вони з Рорком колись бували тут. У пам'яті відклалася вишуканість обстановки, гарно вбрані люди, широко розплющені очі дітей, захоплені туристи, які збиралися групами за столами, щоб долучитися до старих традицій чаювання в "Плазі".

Подолавши кілька метрів, що залишилися до епіцентру, Єва з жахом зупинилася перед зяючою величезною воронкою. Підійшла Енн із запаленими, почервонілими від сліз очима.

- У них не було ані найменшого шансу вижити, Далласе, ані найменшого... Ще годину тому тут було повно людей! Сиділи за столиками, слухали скрипаля, попивали чай чи вино, їли глазуровані тістечка...

- Ти знаєш, яку речовину було використано для вибуху?

- ...Тут були діти, - голос Енн став голоснішим і затремтів. - Маленькі діти в прогулянкових візочках. І це їх не зупинило. Для наших мерзотників це не мало жодного значення!

Єва все бачила на власні очі і знала, що тепер це довго приходитиме до неї уві сні. Але вона знала також, що зараз вони не мають права піддаватися емоціям. Їй захотілося як слід струсити Енн:

- Ми нічим не можемо їм допомогти, не можемо повернути час назад і зробити все по-іншому. Це сталося, нічого не зміниш. Усе, що від нас вимагається тепер, - це постаратися запобігти чомусь подібному надалі. Мені потрібна твоя доповідь!

- Ти хочеш якнайшвидше завести справу? - Енн різко повернулася до Єви; здавалося, що вона зараз вчепиться їй в обличчя. - Ти можеш тут спокійно стояти, дивитися на все це і вимагати від мене доповідь - як ні в чому не бувало, як зазвичай?

- Вони роблять свою справу, - неголосно відповіла Єва. - І ні на що інше не відволікаються. Якщо ми хочемо зупинити їх, то маємо чинити так само.

- Тобі б мати під рукою чортових дroids замість людей! Звернися в пекло!

- Лейтенант Меллой, - підійшла Пібоді і доторкнулася до руки Енн.

- Назад, сержанте! - зупинила її Єва, яка вже забула, що помічниця весь час перебувала поруч із нею. - Я домовлюся про дroids, якщо ви не в змозі представити мені звіт, лейтенант Меллой.

- Ви отримаєте доповідь, коли мені буде що повідомити вам. А поки що мені ніколи з вами розмовляти, - з роздратуванням кинула Енн і пішла руїнами.

- Вона не в собі, Даллас, не звертайте уваги.

- Я все розумію, - відповіла Єва, намагаючись не показувати, як боляче зачепив її цей епізод. - Меллой скоро збереться з силами. Зітри пов'язаний із нею шматок хронозапису, він до справи не стосується. Тепер ось що. З "польового набору" нам потрібні маски і рукавички, інакше ми не зможемо тут працювати.

- А чим ми будемо займатися?

- Єдине, що ми зараз зможемо робити, - це допомагати рятувальним командам.

Це була сумна і жахлива праця - її могла виконувати тільки людина, здатна повністю забути про саму себе. Єва намагалася виставити перед собою якийсь психологічний захист. Вона переконувала себе, що має справу не з людьми, а з фрагментами, з речовими доказами. Коли ж цей щит починав опускатися і її захльостувала хвиля жаху, вона знову намагалася обдурити себе, звільнитися від усвідомлення жахливої реальності і знайти в собі сили продовжувати роботу.

Коли Єва і Пібоді вийшли з будівлі, було вже темно.

- Ти як? - запитала Єва.

- Думала, не оживу.

- Іди додому, прийми душ - і напийся. А краще подзвони Чарльзу і займися сексом. Роби все, що завгодно, аби забутися.

- Мабуть, я виконаю всі три побажання, - пообіцяла Пібоді, але тут побачила, що в їхній бік прямував Макнаб, і напружено витягнулася, як флагшток.

- Мені потрібно випити, - сказав він, демонстративно дивлячись тільки на Єву. - Зараз піду і куплю ящик пива. Ми потрібні вам у Центральному, Далласе?

- Ні. З усіх нас на сьогодні досить. Доповідь завтра вранці, о восьмій нуль-нуль.

- Ви його отримаєте.

Потім, дотримуючись своїх планів, які він виношував з учорашнього дня, Макнаб змусив себе поглянути на Пібоді:

- Тебе підвезти додому?

- Я... Ну... - Пібоді зніяковіло переминалася з ноги на ногу.

- Погоджуйся, - сказала їй Єва. - На тебе сумно дивитися. У таку годину тягнутися громадським транспортом нерозумно.

- Мені не хотілося б... - Під здивованим поглядом Єви Пібоді раптом почервоніла, як школярка. - Думаю, буде краще, якщо... - Вона закашлялася, потім договорила: - Дякую за пропозицію, Макнабе. Але я в повному порядку, дякую.

- Ти просто виглядаєш втомленою, - пробурмотів Макнаб, і Єва з подивом побачила, як його обличчя тяж залилося фарбою. - Сьогодні було нелегко, і я подумав...

- Ні, я непогано почуваюся, - Пібоді вперто розглядала власні черевики.

- Ну, якщо так... Добре, завтра о восьмій нуль-нуль.

Засунувши руки в кишені і зсугулившись, Макнаб покрокував вулицею.

- Пібоді, що це за справи? - запитала Єва.

- Нічого. Ніяких справ. - Пібоді підняла голову і, зневажаючи себе, подивилася вслід Макнабу. - Я не розумію, чому всі до мене причепилися... - І тут вона побачила порятунок: - О, дивіться! Вас, здається, підвезуть додому!

Пібоді з невимовним полегшенням показала рукою на інший бік вулиці - там із лімузина виходив Рорк. Єва подивилася на свого чоловіка, який йшов до неї в мерехтінні синього і червоного світла мигалок спецмашин, і відчула, що зараз розридається.

- Бери мою машину і їдь додому, - сказала вона Пібоді. - Я вже бачу, на чому доберуся до Центрального завтра вранці.

- Є, сер, - сказала Пібоді, але Єва вже переходила вулицю назустріч Рорку.

- У тебе був насичений день, лейтенанте.

Він підняв руку, щоб доторкнутися до її щок, але Єва відступила назад.

- Не торкайся, я брудна. - За його поглядом вона зрозуміла, що її слова не подіяли, і благально додала: - Тільки не зараз. Добре? О, боже, тільки не зараз!

Коли вони обидва сіли, Рорк наказав шоферу везти їх додому і закрив шторку за його сидінням.

- А тепер? - запитав він тихо.

Єва мовчки повернулася до нього, уткнулася в його плече - і заплакала.

Виплакати завжди корисно - особливо якщо поруч чоловік, який усе розуміє і може просто помовчати й почекати, коли вичерпаються сльози. Коли вони приїхали додому, Єва прийняла душ, випила вина, яке їй налив Рорк, і навіть повечеряла, хоча була впевнена, що не зможе проковтнути ні крихти. Перша ж ложка гарячого супу викликала в її порожньому шлунку відчуття непередаваного блаженства.

Після вечері вона відкинулася на подушки крісла, полегшено зітхнула і сказала:

- Дякую за те, що дав мені цей час. Він був мені так потрібен...

"Насправді їй потрібно набагато більше часу", - подумав Рорк, розглядаючи її бліде обличчя і темні кола під очима.

- Я приїжджав на те місце сьогодні, - неголосно сказав він. - Хотілося зробити щонебудь, щоб допомогти тобі. Але цивільних осіб туди не пускали.

- Так, - Єва заплющила очі, - не пускали.

Рорк пробув на місці вибуху недовго, але встиг усвідомити весь жах того, що сталося. Йому навіть вдалося мигцем побачити Єву - з очима, потьмянілими від горя, яке, як їй здавалося, вона приховала від усіх.

- Я не заздрю тобі з твоєю роботою, лейтенанте.

Вона спробувала посміхнутися:

- Звучить непереконливо, оскільки ти завжди підглядаєш за мною. - Не відкриваючи очей, Єва доторкнулася до його руки. - Це був один із твоїх готелів? У мене не було часу дізнатися про це.

- Так, один із моїх. Так само як і загиблі там люди.

- Ні, - Єва розплющила очі. - Люди - не твої.

- А чиї ж? Ти вважаєш, що мертві є твоєю виключною власністю? - Рорк різко піднявся і налив собі бренді, яке не збирався до цього пити. - Воротар, який втратив руку і тепер може втратити життя, - мій старий друг. Ми знайомі не менше десяти років, і це я привіз його з Лондона, бо він дуже хотів жити в Нью-Йорку.

- Вибач, не знала.

- Офіціанти, музиканти, адміністратори, коридорні... Усі вони загинули, працюючи на мене. - В очах Рорка виблискувала холодна лють. - Кожен гість, кожен турист, кожен роззява - будь-яка людина там перебувала під дахом моєї будівлі, і це робить їх усіх моїми!

Єва піднялася і взяла Рорка за руку:

- Ти не маєш сприймати все на свій рахунок. Цим негідникам потрібен не ти особисто і не твоя власність. Їхня мета - влада.

- Мені наплювати, які в них цілі! Я хочу одного - розшукати їх.

- Це моя робота - знайти їх. І я знайду.

Він поставив своє бренді і взяв її за підборіддя:

- Ти хочеш вивести мене з гри?

- Ні.

Рорк провів пальцем по ямочці на підборідді Єви і тихо зронив:

- Це вже прогрес.

- Давай розберемося, - запропонувала Єва.

- О, будь ласка!

Вона залпом випила вино і заявила:

- Тільки не починай розмовляти зі мною в такому дусі! "О, будь ласка"... Можна подумати, що ти якийсь немислимий аристократ. А ми обоє з тобою знаємо, що ти починав із вибивання окулярів на дублінських кегельбанах.

Рорк усміхнувся:

- Тепер ти бачиш, що ми вже розібралися - принаймні, одне в одному. Ти не заперечуєш, якщо я влаштуюся зручніше перед початком лекції?

Він сів, дістав сигарету, знову взяв свій келих і зобразив крайню зацікавленість.

- Ти хочеш розлютити мене? - скинулася Єва.

- Не дуже. А взагалі-то, для цього рідко потрібні якісь зусилля. - Він затягнувся, випустив хмару ароматного диму, а потім раптом вирішив полегшити їй працю: - Але давай не будемо. Ти ж розумієш, що насправді мені не потрібна лекція. Я давно вже

запам'ятав і засвоїв основні принципи: це твоя робота, я не повинен у неї втручатися, опрацьовувати власні версії тощо.

- А якщо ти засвоїв ці основні принципи, то якого біса ти їх не дотримуєшся?

- Тому що не хочу... Якби я їх дотримувався, ти б не отримала розшифрованих даних Налагоджувальника, наприклад.

Рорк усміхнувся, побачивши, як у Єви округлилися очі.

- Я отримав їх вранці і нишком перегнав на комп'ютер Макнаба. Хлопець був уже близький до розшифровки, але я виявився спритнішим за нього. Але про це не будемо. Не хочу вражати самолюбство Макнаба.

Єва насупилася:

- Тепер ти, мабуть, очікуєш, що я буду дякувати тобі?

- Справді, я сподівався, що ти це зробиш, - відповів Рорк, загасив цигарку і відставив бренді вбік. Але щойно він торкнувся її пальців, Єва швидко склала руки на грудях:

- Кинь, друже. Мені потрібно працювати.

- І ти, так і бути, дозволиш тобі допомогти. - Він підчепив пальцями поясний ремінь Єви і став тягнути її до себе, поки вона не опинилася на ньому. - Але спочатку... я хочу тебе!

Рорк заклично доторкнувся губами до її рота. Він, як завжди, чекав опору, але його не було. Замість цього Єва запустила пальці в його волосся:

- Здається, я можу поступитися парою хвилин.

Він розсміявся, притягнув її ближче і перевернув на спину.

- Ти поспішаєш? Ну, тоді...

Його рот обрушився на неї - спекотний і спраглий, що змушує несамовито битися серце. Вона не очікувала, що буде так, - як, утім, ніколи не могла передбачити того, що саме він міг зробити з нею одним лише дотиком, смаком своїх губ, просто поглядом.

І весь жах, увесь біль, уся гіркота того, крізь що вона пройшла того дня, відлетіли геть у цьому шаленому прагненні до з'єднання...

- Ми робимо це тут не тому, що я хочу обійти Службу комп'ютерної охорони, - заявила Єва. Вона стояла посеред домашнього кабінету Рорка, а він сидів за пультом свого незареєстрованого - а отже, незаконного - обладнання.

- Хм, - пролунало у відповідь.

Єва примружилася:

- Повторюю, Рорк, що ми тут не для того!

- Це твоя версія, і я готовий її дотримуватися.

- Краще притримай свої коментарі, друже. Ти чудово знаєш, чому я йду таким, скажімо, приватним шляхом. У "Кассандри" є ще більше всяких незаконних іграшок, ніж і в тебе. І їм так само, як і тобі, наплювати на святість чужої конфіденційності. Цілком можливо, вони пролізли в мої комп'ютери і тут, і в Центральному. А я не хочу, щоб вони й далі піратським шляхом отримували відомості про перебіг розслідування.

Рорк випростався і розважливо кивнув:

- Це теж дуже гарна версія, і ти чудово її обґрунтувала. Ну, а тепер, якщо ти закінчила заспокоювати свою совість, можливо, зробиш для нас обох каву?

- Терпіти не можу, коли ти смієшся наді мною!

- Навіть якщо в мене є для цього привід?

- Особливо якщо є, - огризнулася Єва і підійшла до кавоварки. - У цьому разі я маю справу з групою, у якої немає і малої дещини совісті, але є сильна фінансова база, високопрофесійні технічні навички та досвід конспірації. - Вона поставила на пульт дві чашки й уїдливо посміхнулася: - До речі, ці люди нагадують мені декого...

- Серйозно? - дуже м'яким голосом запитав Рорк, беручи одну з чашок.

- Ось тому-то я і хочу використати все, що у тебе є для цього випадку, - гроші, обладнання, досвід, - і цей твій кримінальний мозок.

- Люба, усе, що ти перерахувала, завжди до твоїх послуг. А тепер на продовження всього цього хочу тобі повідомити, що я домігся певного прогресу в розкопуванні відомостей про "Маунт Олімпус" і його відгалуження.

- У тебе є щось? - стрепенулася Єва. - А що ж мовчав?!

- Були інші турботи: тобі була потрібна година, мені була потрібна ти...

- Але ж це ж найважливіше!.. - почала було Єва, але махнула рукою: бурчання було б марною тратою часу. - Що тобі вдалося добути?

- Рівним рахунком нічого.

- Але ж ти сказав, що виявив їх!

- Ні, я сказав, що домігся прогресу, але цей прогрес - ніщо. І вони - ніщо. Їх не існує.

- Тобто як?!

Єва відчула себе збентеженою. Вона болісно переживала ситуації, коли несподівано руйнувалося її уявлення про злочинця, яке вже почало складатися, - свого роду "скелет" злочину, - і вона залишалася ні з чим і була змушена починати все спочатку. Немов ще хапаючись за залишки якоїсь надії, вона вигукнула:

- Але ж вони наслідили по всій комп'ютерній мережі! Електронні компанії, сховища, ділові комплекси, виробництво...

- Усе це існує тільки в комп'ютерних записах. А інформаційно-пошукова мова... Вона в реальному житті теж ніщо. Можна назвати "Маунт Олімпус" віртуальною компанією. Це вивіска, Євро.

- Віртуальна вивіска? Але навіщо?.. - І тут до неї дійшло: - Диявол! Це ж спроба відвести нас убік, збити з пантелику і змусити витратити час даремно! Вони знали, що у своєму розслідуванні я буду шукати все, що пов'язано з ім'ям Кассандра, і, отже, вийду на "Маунт Олімпус". Таким чином, я угроблю багато часу в марних розшуках того, чого насправді немає, і врешті-решт видихнуся.

- Не дуже багато часу, - підкреслив Рорк. - Хто б там не вигадав цей лабіринт - такий складний і непогано розроблений, - вони не знають, з якою швидкістю ти будеш пробиратися ним.

- Зараз-то вони думають, що я все ще йду цією плутаною доріжкою... Отже, Відділ електронного розшуку продовжує свій пошук! Потрібно тільки сказати Фіні, щоб він робив це повільніше. Нехай "Кассандра" думає, що ми досі вперто просуваємося до глухого кута.

- Чудово. Вони зміцняться в цій упевненості, а ти тим часом зосередишся на інших напрямках.

Відпивши кави, Євро стала розмірковувати далі:

- Ну, із цим усе зрозуміло. Тепер мені потрібно дізнатися все, що можна, про групу "Аполлон". Я дала завдання Пібоді, але боюся, що вона нарве небагато і не скоро. Мені потрібна не тільки формальна атрибутика групи та її історія, а й тіньовий бік. Мені здається, що, якщо гарненько покопатися за фасадом, то можна знайти якісь зачіпки для прояснення питання про "Кассандру".

- Що ж, тоді звідси й почнемо, - запропонував Рорк.

- Потрібна інформація про найактивніших учасників: що з ними стало, адреси тих, хто залишився живим, відомості про членів їхніх сімей, про коханок, братів, сестер, дітей, онуків.

Євро зробила паузу. Її очі поступово ставали справжніми очима копа - по-казенному невиразними. Потім перелік завдань для Рорка було продовжено:

- У своєму щоденнику Наладчик говорив про відплату. Потрібно дізнатися імена тих, хто був особливо близький до загиблих діячів "Аполлона" або перебував у безпосередньому оточенні Джеймса Роувана.

- У ФБР мають бути досьє. Закриті, але є. - Рорк підняв брову, розважаючись явною внутрішньою боротьбою, написаною на обличчі Євро. - Однак мені потрібен час.

- Ось часу-то в нас якраз і немає. Ти не міг би паралельно передавати те, що вдасться вивудити, на один із допоміжних комп'ютерів? Я б тоді відразу почала зіставлення установчих даних. Хочу подивитися, чи не зустрінесться там хтось із тих, хто мав відношення до цієї справи, хто працював або працює на якомусь із трьох об'єктів нападу "Аполлона".

Рорк кивнув на комп'ютер ліворуч від пульта:

- Давай, розташовуйся. Я б звернув основну увагу спочатку на посади низького рівня: їх не так ретельно перевіряли.

Наступні двадцять хвилин Єва переглядала все, що траплялося про вибух у філії Пентагону, а Рорк за своїм пультом просочувався крізь захисні перепони комп'ютерної системи ФБР і копався в закритих файлах. Він знав дорогу, оскільки робив це не вперше, і прослизав через закриті рівні, як тінь крізь темряву. Принагідно заради забави він зазірнув у вміст файлу, якому ФБР присвоїло назву "Рорк", і усміхнувся.

Досє містило напрочуд мізерну інформацію про людину такого масштабу. З іншого боку, свого часу, коли йому ще не було двадцяти, Рорк знищив, підправив, "скоригував" значну частину даних. У результаті файли ФБР, Інтерполу, ірландської та британської поліції не містили нічого такого, чого він міг би побоюватися. Тоді він вважав, що це, зрештою, питання його приватного життя і нікого не стосуються. Утім, якщо дивитися правді в очі, відтоді він не змінив своєї думки...

- Так, є... - пробурмотів він.

- Вже?!

- Але це поки що тільки ФБР, - попередив Рорк. - Ось, будь ласка, твій найбажаніший чоловік - Джеймс Томас Роуан, уродженець Бостона.

- Серед діячів такого типу рідко трапляються такі, які виглядали б явними божевільними, - зронила Єва, вивчаючи обличчя на екрані.

Гострі вилиці, усміхнений рот, ясні блакитні очі, коротко стрижене і злегка затягнуте сивиною темне волосся. За зовнішністю його можна було віднести до типуажу процвітаючих адміністраторів.

Рорк став вголос відзначати основні моменти:

- Джеймі, як його звали друзі, виріс у багатій родині. Закриті приватні школи, Гарвард. Спеціалізація - суспільні науки. Ймовірно призначення - політична кар'єра. Пройшов курс військової підготовки за профілем спецвійськ. Виконував якусь роботу для ЦРУ. Батьки померли. Є сестра - Джулія Роуан Пітерман...

Єва нахилилася до монітора.

- На пенсії, живе в Тампі. Так, йдемо далі. Був одружений з Монікою Стоун. Двоє дітей: Шарлотта і Джеймс-молодший... Рорк, давай подивимося Моніку.

Підрахувавши вік дружини Роувана, Єва вирішила, що знімок, який з'явився на екрані, був зроблений зовсім недавно. Отже, ФБР все ще тримає цю сім'ю в полі зору. Судячи із зображення, Моніка була колись привабливою жінкою - обличчя залишилося приємним, тільки навколо рота й очей залягли глибокі зморшки. І рот, і очі несли відбиток гіркоти. Волосся посивіло, а стрижка мала не надто акуратний вигляд.

Єва стала читати далі:

- Живе в штаті Мен, на самоті, без роботи. Отримує пенсію... Слухай, напевно, цієї пори року в Мені моторошний холодище!

- Так уже. Тобі доведеться надіти кальсони, лейтенанте.

- А може, і варто було б трохи померзнути, щоб переговорити з Монікою... Так, а що там із дітьми?

На екрані з'явилося продовження тексту, і Єва насупилася.

- Вважаються померлими. Обидва? Одна й та сама дата смерті?! Нумо, подивимося докладніше.

- Хвилиночку, - зупинив її Рорк. - Зауваж, ця дата збігається з датою смерті самого Роувана.

- Так, бачила.

- Це вибух. Федеральні сили підірвали його будинок, хоча офіційно було оголошено, що він зробив це сам. До речі, у файлі підтверджується, що це була справа рук федералів: зазначено час, підрозділ, наведено наказ про ліквідацію... За датою виходить, що діти були з ним у будинку.

- Ти хочеш сказати, що для усунення Роувана ФБР підірвало його будинок разом із ним, а разом і з дітьми? - запитала Єва.

Рорк почав перераховувати:

- Роуван, його діти, коханка, яка в цей момент перебувала в домі, двоє його найближчих помічників і ще троє членів "Аполлона". - Він піднявся, щоб приготувати ще кави. - Прочитай весь файл, Єво. Вони сіли йому на хвіст. За ним ганялися відтоді, як його група взяла на себе відповідальність за вибух у філії Пентагону. За його голову було обіцяно велику винагороду.

- Мені ніколи читати, розкажи основне.

Рорк приніс Єві свіжу каву і продовжував:

- Він пішов у підпілля, переїжджав з місця на місце, міняв ім'я, а якщо треба було, то й зовнішність. І весь цей час він примудрявся робити записи своїх звернень і запускати їх в ефір. Він відривався від гончаків протягом кількох місяців, але всього лише на крок чи два.

- І тягав за собою двох дітей? - здивувалася Єва.

- Згідно з цими файлами, він постійно тримав їх поблизу. Потім агенти ФБР вкрай загнали його, оточили його будинок, увірвалися всередину - і зробили справу. Вони хотіли прибрати його, щоб зламати хребет організації, і вони свого домоглися.

"Але чому ж діти були не з матір'ю?" - було першою мимовільною думкою Єви. А втім, що вона взагалі знала про матерів? Власна мати покинула її, залишивши з людиною, яка її била та гвалтувала протягом усього дитинства. Чи мала жінка, яка дала життя Єві, таку саму гіркоту в очах, як та жінка, знімок якої дивився з екрана? Чи був у неї, матері Єви, настільки ж насторожений і похмурий погляд?..

Єва відігнала від себе ці думки і відпила кави, але цього разу вона залишила в роті гіркуватий присмак.

- Відплата... - сказала вона. - Якщо Наладчик мав рацію, і це є одним із мотивів "Кассандри"... *"Ми - хранителі вірності"*. Ця фраза містилася в кожному з їхніх послань. Вірність Роувану? Його пам'яті?

- Логічно.

- Хенсон. Фіні розповідав, що чоловік на ім'я Вільям Генсон був одним із наближених Роувана. Тут є список загиблих, так чи інакше пов'язаних з "Аполлоном"?

Рорк вивів на екран перелік і тихо ахнув:

- О боже, та тут їх сотні!

- Наскільки мені відомо, співробітники ФБР полювали на них кілька років. - Єва швидко переглядала список, що пробігав на екрані. - І були не дуже-то розбірливі. Схоже, Генсона тут немає.

- Почекай. Я пошукаю його для тебе.

- Дякую. Перекинь ось той шматок на мій комп'ютер і продовжуй копати.

- Добре, люба. - Він провів рукою по її волоссю. - Тільки спочатку тобі потрібно заспокоїтися. Чому ти так нервуєш?

- Не можу зрозуміти, навіщо йому знадобилося тримати при собі дітей... Вже я чудово знаю, як це буває, коли твоє життя перебуває у владі людини, яка дивиться на тебе як на річ, яку можна використовувати або викинути - залежно від настрою.

- Але хтось когось любить, Єво. І любить несамовито. - Він притиснув губи до її чола. - А хтось - ні.

- М-да, звісно. От давай і подивимося, що Роуван і його група любили, до того ж несамовито, - сказала Єва і пішла до комп'ютера: їй здавалося, що відповідь можна було знайти в заявах "Аполлона".

"Ми - боги війни..."

Кожна заява починалася з цього окремого рядка. Що за цим стояло? Зарозумілість? Прихильність до насильства? Прагнення до влади?

"Ми дійшли остаточного висновку про те, що уряд країни корумпований, є знаряддям для експлуатації мас, для придушення думки і для увічнення свого безглузлого існування. Система наскрізь поїдена пороками і має бути знищена. На її димлячому праху виникне новий режим. Вставайте на наш бік, ті, хто вірить у справедливість! Ми, "Аполлон", використовуємо проти гнобителів власну зброю. І наша справа восторжествує. Громадяни світу! Порвіть ланцюги, якими обплутала вас панівна верхівка! Ми обіцяємо вам свободу".

Єва намагалася знайти підтекст. Нападки на систему? Спроби звертатися до звичайних людей чи до інтелектуалів? Виправдання масового вбивства невинних заради торжества нового життя?

Наступна заява була ще більш рішучою:

"Ми - боги війни.

Сьогодні опівдні наш гнів обрушився на головну військову установу, відому під назвою Пентагон, цей символ прогнилої системи. Усередині підірваної будівлі всі були злочинцями, і всі вони тепер мертві.

Ми знову вимагаємо беззастережної капітуляції влади і відмови так званого Головнокомандувача від усіх його повноважень. Ми вимагаємо, щоб усі військовослужбовці, усі сили поліції склали зброю.

Ми, "Аполлон", обіцяємо проявити милосердя до всіх, хто виконає наші умови протягом трьох діб. І нещадність до тих, хто продовжуватиме протистояння!"

Це звернення було передано в ефір менш ніж за півроку до того, як було підірвано будинок Роувана з усіма його мешканцями. Що було потрібно цьому самозваному богу? Очевидно, те саме, чого хотіли всі боги, - низькопоклонство, страх, підкорення, вихваляння.

- Ти хотів би правити світом - або хоча б країною? - запитала вона в Рорка.

- Боронь Боже! Занадто багато роботи за занадто малу винагороду. І жодного часу на те, щоб насолоджуватися своїм царством. Я вважаю за краще володіти якомога більшою частиною світу, - зрозуміло, в межах людських можливостей. Але правити ним? Ні, дякую.

Єва розсміялася і кивнула на екран:

- А він хотів. Якщо зняти словесне лушпиння, виходить, що він дуже хотів стати президентом, королем або деспотом - байдуже, як це називалося б. Але я не можу знайти жодної вимоги грошей - ні у вигляді викупу, ні у формі відсотків. Просто: здавайтеся, смердючі фашистські копії, або тремтіть і йдіть у відставку, жирні політики.

- Він купався в грошах з народження. А такі люди часто не здатні оцінити їхню приналежність.

- Можливо, - сказала Єва і знову почала переглядати досвід на Роувана. - Він двічі виставляв свою кандидатуру на виборах мера Бостона і двічі програвав. Потім двічі претендував на посаду губернатора - і теж не потягнув. Та він був просто розлюченим. Розлюченим і божевільним... Найчастіше це поєднання буває фатальним.

- Ти вважаєш, що цей мотив зараз має велике значення?

- Без цього не можна скласти повну картину. Хто б там не командував у "Кассандри", він має якийсь стосунок до Роувана. Тільки не думаю, щоб ці, з "Кассандри", були розлюченими.

- Тобто тільки божевільні?

- Ні-ні-ні. Я поки що не зрозуміла, що там ще домішується...

Єва почала зіставляти імена на своєму комп'ютері, куди Рорк перегнав частину здобутого ним матеріалу. Це був повільний і виснажливий процес - на екрані монітора проходив нескінченний потік імен, фотографій, даних - і її свідомість почала поступово затуманюватися.

Єва навіть не зрозуміла, що це сон, коли раптом побачила, що йде вброд через річку крові. Її очі й горло роз'їдав дим; під ногами кричали діти. Навкруги все було всіяне маленькими тілами, і ті дітлахи, у яких збереглися обличчя, просили про допомогу. Єва переступала через поранених. "Занадто багато, - думала вона з відчаєм. - Занадто багато, щоб врятувати!"

За її щиколотки хапалися рученята, не даючи йти. Вона відчувала, що ноги починають слабшати й підкошуватися, і раптом почала повільно падати в глибоку темну воронку, заповнену тілами. Щось тягнуло її всередину цієї воронки, чинити опір не було сил, і нарешті вона опинилася внизу.

Задихаючись, хапаючи ротом повітря, Єва намагалася вибратися назад нагору. Вона відчайдушно чіплялася за слизькі краї, роздираючи пальці в кров. Знову звідкись повалив дим. Єва безуспішно дерлася, борючись за залишки повітря, і намагалася позбутися паралізуючої паніки, щоб придумати, як бути. Потрібно було щось робити, але що - вона не знала.

Раптово хтось заплакав - слабо і тихо. На неслухняних ногах, раз у раз спотикаючись, Єва почала насилу пробиратися в бік цього звуку крізь смердючу і сліпучу імлу. Нарешті в темряві вона побачила дитину - маленьку дівчинку, що згорнулася калачиком на землі. Дівчинка плакала і ніяк не могла влаштуватися зручніше.

- Усе добре, - прокашлявшись, сказала Єва й опустилася на коліна. - Ми звідси виберемося.

- Навіщо? - прошепотіла дівчинка на вухо Єві. - Ми вже були там...

Але Єва знала, що вони повинні вибратися будь-що-будь. Намагаючись не звертати уваги на жах, що крижаною рукою стискав її серце, Єва підняла дитину на руки й понесла крізь дим. Їхні серця стукали в унісон, пальчики дівчинки вчепилися в її плече, і тут із непроглядної темряви донеслися голоси:

- *Мені потрібна доза! Якого біса немає грошей на дозу?!*

- *Замовкни, потвора!*

Єва завмерла на місці. Вона не впізнала перший, жіночий голос, але чоловічий, який відповів, був той самий, який жив у її снах і кошмарах, - голос батька.

- *Це ти заткнуся, виродку гръобаний. Якби ти не обрѳхатив мене насамперед, хрін би я стирчала в цій дірі з тобою і з твоїм скигліючим кодлом!*

Дитина раптом стала здаватися Єві важкою, як кам'яна лялька. Затамувавши подих, вона прокралася вперед і побачила дві фігури - чоловічу і жіночу. Крізь димову завісу їх було важко розрізнити, але чоловіка Єва впізнала одразу - його статуру, лінію плечей, нахил голови.

"Я ж убила тебе! - билосся в її голові. - Адже я вбила тебе, сучий ти син! Чому ти не залишаєшся мертвим?"

- Це монстри, - прошепотіла дівчинка Єві. - Монстри не вмирають.

"Ні, вони все ж помирають, - думала Єва. - Якщо довше постояти, вони вмирають".

- *Треба було позбутися її, коли ще була можливість, - сказав, недбало низавши плечима, чоловік, так страшенно схожий на її батька. - Тепер, дороженька, надто пізно.*

- *Видить бог, мені потрібно було це зробити. Я не збиралася заводити дитину, це все через тебе, Ріку. Дай на дозу, або...*

- *Ти що, вирішила мені погрожувати?*

- *А чому б і ні? Ти мені винен, матір твою...*

- *Ось що я тобі винен!*

Єва зіщулилася від страху при звуці удару. Потім пролунав різкий крик:

- *Ось що я, матір твою, винен вам обом.*

Єва стояла, ніби паралізована, дивлячись, як він бив жінку, а потім гвалтував її. Раптово вона зрозуміла, що дитина, яка була в неї на руках, це вона сама, і почала пронизливо кричати...

- Єво, прокинься. Прокинься зараз же!

Почувши її перший зойк, Рорк зірвався з місця і за секунду вже тримав Єву на руках.

- Це ж я! - кричала вона і била його кулачками по грудях. - Це я, і я не можу вибратися!

- Ні, ти можеш. Ти вже вибралася. Ти тепер зі мною...

Рорк натиснув кнопку, і зі стіни висунулося ліжко. Він уклав Єву, продовжуючи заспокоювати, і вона почала оговтуватися.

- Я в порядку і не хочу більше спати. Усе гаразд.

- Ти просто розслабся, - сказав Рорк. - Просто притиснися до мене і розслабся.

Єву трясло, і Рорк, присівши на краєчок ліжка, міцно обійняв її.

- Ну що ти мене заколисуєш, як маленьку? Я заснула, от і все. Задрімала на хвилину...

Рорк уважно подивився їй в обличчя. Єва побачила заспокійливе розуміння в його очах, не схожих ні на чийсь інші; побачила терпіння і любов, яка привела її до тями.

- О боже! - вимовила вона і, здаючись, уткнулася обличчям у його плече. - О боже... Дай мені хвилинку.

- Все, що потрібно.

- Напевно, я не змогла викинути з голови сьогоднішній день, хоча дуже старалася. У мене досі перед очима ця страшна воронка, ці люди - точніше, те, що від них залишилося... Позбутися такого за допомогою роботи неможливо - не буде ні позбавлення, ні роботи. Я просто не знаю, що робити.

Рорк провів губами по її волоссю.

- Єво, люба, ти пережила всі їхні страждання. У тебе завжди так буває.

- Але якщо я не сприйматиму кожную жертву як людину, тоді який сенс мені взагалі чимось займатися?

- Я знаю, ти по-іншому не можеш. І я люблю тебе таку, яка ти є. З іншого боку, мене це турбує. Скільки ще ти можеш віддати сил - і водночас справлятися з тим, що ти на себе звалила?

- Стільки, скільки знадобиться, - сказала Єва втомлено, але так само вперто. Перед її очима все ще пропливали видіння: маленькі тіла в кривавій річці, воронка, дитина, що згорнулася калачиком, і дві тіні в диму. - Рорк, те, що сталося вдень, - це ще не все. Є й давні болячки. Я навіть не зрозуміла, що було зі мною зараз - сон чи спогади.

- Розкажи.

І Єва розповіла - бо йому вона могла розповісти майже про все.

Дитина, що згорнулася калачиком, розпливчасті силуети...

- Думаєш, це була твоя мати? - запитав Рорк, помовчавши.

- Не знаю! - Єві захотілося встати і трохи порухатися - вона все ще намагалася знайти своєму забуттю раціональне пояснення: - Може, я була в стані... Ну, як там це називають? "Проектування"? Чи "переміщення"? Чорт його знає. Я розмірковувала про Моніку Роуван, про те, якою могла бути жінка, яка віддала дітей такій людині, як Джеймс Роуван. І мені все це нагадало...

- Нам невідомо, чи віддала, - обережно зауважив Рорк.

- Гаразд, так чи інакше, вони були з ним. Так само, як я була зі своїм батьком. Але я нічого не пам'ятаю про неї, ну нічогошеньки!

- Ти пам'ятаєш якісь інші речі. - Він теж встав і, підійшовши до неї, спробував зігріти її руки своїми. - Поговори з Мірою.

- Я не готова до цього! - Вона відсахнулася. - Не готова. Можливо, потім, коли-небудь, якщо взагалі зможу...

- Усе це мучить тебе, - переконував Рорк, не сказавши вголос про те, що болісні екскурси Єви в незрозумілі події її далекого минулого мучили і його.

- Але це ж не визначає моє життя! Я дуже рідко згадую про матір - тим паче, що й згадувати нічого, - і це заняття аж ніяк не приносить мені заспокоєння. Для мене вона мертва, так само як і він.

Рорк, однак, подумав, що сама проблема ще аж ніяк не померла.

- Тобі потрібно трохи поспати.

- Ні, я можу потерпіти ще годинку.

- Добре, - відповів він і несподівано притягнув її до себе.

- Гей!..

- Годинка - це якраз те, що потрібно. Ти рано мене завела.

- Ми не будемо займатися сексом!

- Гаразд. Я буду займатися сексом, а ти можеш просто полежати.

Із цими словами він скотився разом із нею на ліжку.

Було щось надприродне в тому, як його тіло зливалося з її. Перш ніж Єва встигла щось сказати, на її губах опинився його рот - м'який, спокусливий і надзвичайно підступний - і заволодів її губами. Його руки ковзали по всьому її тілу, і вона нарешті здалася:

- Добре, будь твариною.

- Дякую, люба. Мені подобається ним бути.

Рорк використав усю цю годину до секунди, доставив задоволення і їй, і собі. Відчувши, як її тіло обм'якло під ним, він зрозумів, що вона зараз провалиться в сон, уже не думаючи ні про що, і - принаймні в решту ночі - не бачитиме снів.

Коли Єва прокинулася, у кімнаті було темно. Лише від екранів розходилися відблиски слабкого світла. Ще сонна, насилу приходячи до тями, вона сіла і побачила Рорка за пультом.

- Котра година? - запитала вона і, тільки тепер зрозумівши, що абсолютно роздягнена, натягнула на себе простирадло.

- Шість. Тут вам приготовлено дещо для перегляду, лейтенанте. Усе переписано на диски.

- Ти спав? - Єва почала шукати штани, але побачила в ногах акуратно складений халат. Ця людина завжди все передбачала.

- Так, хоча вважаю за краще робити це в спальні. Сподіваюся, коли ти сьогодні повернешся, то підеш прямо туди?

У напівтемряві кабінету він виглядав страшно: волосся скуповджене, на обличчі темніє щетина, що виросла за ніч.

- Постараюся. Ну, мені потрібно потихеньку збиратися. Нарада всієї команди відбудеться о восьмій нуль-нуль.

Рорк став її напучувати, немов проводжаючи в далеку дорогу:

- Дані щодо Генсона - усе, що вдалося нашкребти, - роздруковано. Мені потрібно сьогодні ще багато чого подивитися, але ти можеш знайти мене в будь-який момент. У матеріалах, які я для тебе приготував, мені попалася пара знайомих імен. Одне з них найбільше наводить на роздуми. Поль Ламон. Його татусь був класним фахівцем і передав синові більшу частину свого багатого досвіду. Поль є співробітником одного з моїх підприємств тут, у Нью-Йорку. Підприємство називається "Автотрон". Ми виробляємо там дройдів і всілякий електронний дріб'язок.

- Ви приятелі? - запитала Єва.

Рорк знизав плечима:

- Він працює на мене. Крім того, кілька років тому ми... розробили разом один проєкт.

- Із тих проєктів, про які не потрібно знати копу? - примружилася Єва.

- Якраз потрібно було б. Останнім часом ми з Полем майже не спілкувалися, і я не знаю, чим він займається у вільний від роботи час.

- Ну-ну. І що ж це за досвід, який передав йому дорогий старенький татко? - хмикнула Єва.

- Батько Поля був диверсантом і спеціалізувався на підливних операціях.

Пібоді не виспалася. Вона встала з ліжка з відчуттям, що в неї болить усе, що тільки може боліти, - нібито вона підхопила якусь інфекцію. Повіки набрякли, *"і світло їй було майже немиле"*, - згадала вона якусь пісеньку, неохоче роздивляючись своє сумне зображення в дзеркалі. Вона навіть не поснідала, хоча зазвичай не страждала відсутністю апетиту. Спочатку вона сама здивувалася цьому, але потім подумала, що, мабуть, мало хто був здатний дивитися на їжу після того, як кілька годин поспіль відшукував і позначав фрагменти людських тіл.

Утім, із таким початком ранку Пібоді ще могла змиритися. Зрештою, такою була робота, яку вона обрала колись. За час служби під началом Єви Пібоді навчилася, як спрямовувати свої думки та енергію на справу.

З чим вона не могла змиритися і що сприймалося нею як злочинна слабкість, так це те, що всю ніч значна частина її думок - до того ж аж ніяк не цнотливих - крутилася навколо Макнаба.

Вона не могла поговорити із Заком про свою дивну тягу до Макнаба і не хотіла розповідати йому про події, пов'язані з вибухом у "Плазі". Як їй здалося, він був засмучений чимось своїм, і вони немов уникали одне одного напередодні ввечері - та й уранці теж.

Пібоді вирішила, що спробує згладити цю незручність, викроївши ввечері кілька годин і запросивши Зака до якогось скромного маленького клубу повечеряти і послухати музику. Він любив музику, і їй здалося, що це буде корисно для них обох.

Приїхавши в Центральне, Пібоді попрямувала до зали для нарад і в коридорі зустрілася з Макнабом. Він відскочив назад, немов побачивши привида, і налетів на двох людей у формі, які не були безмірно щасливі від його вибачень. Тож до того моменту, коли Макнаб набрався сил ще раз подивитись на Пібоді, він уже весь вкрився фарбою і потом.

- О... Ти йдеш на нараду?

- Так. - Вона обсмикнула свій формений плащ. - А ти?

- Я теж.

Вони стояли і дивилися один на одного в штовханині людей, що снували повз.

- Ти знайшла що-небудь щодо "Аполлона"?

- Трохи.

Пібоді відкашлялася, знову обсмикнула плащ і наважилася рушити далі.

- Лейтенант, напевно, вже чекає, - сказала вона.

- Так-так, звісно, - погодився він, ідучи поруч із нею. - Тобі вдалося поспати?

- Трохи, - відповіла Пібоді і почервоніла, згадавши про свої нічні видіння: два злиті гарячі тіла...

- Мені теж.

Його щелепа вже боліла від того, що він мимоволі стискав зуби до скрипу. І все ж він наважився сказати:

- Слухай, щодо вчорашнього...

- Забудь! - відрізала вона.

- Я забув. Але якщо ти будеш ходити тут у напрузі з цього приводу...

- Де хочу, там і ходжу. А ти, придурок, тримай свої руки від мене подалі, бо я їх висмикну!

- Аналогічно, моя люба. Я швидше поцілую в дупу дохлу кішку.

У Пібоді перехопило подих від люті:

- Упевнена, це в дусі твоїх постійних занять.

- Це краще, ніж ходити затягнутою в мундир, проковтнувши кілок.

- Засранець!

- Придурочна!

Не змовляючись, вони обидва звернули в порожнє приміщення, зачинили двері й кинулися одне до одного.

Вона закусила його губи; він втягнув у рот її язик. Макнаб запустив руки під її плащ і стиснув її сідниці. В обох вирвався єдиний мученицький стогін. Потім Макнаб притиснув Пібоді спиною до стіни, а його долоні стиснули її груди.

- О боже, наскільки ж ти дозріла...

Він цілував її так, немов готовий був проковтнути всю, немов уся світобудова зосередилася в цій дівчині. У Пібоді в голові все змішалось. Якимось чином гудзики її уніформи виявилися розстебнутими, і його пальці вже торкалися її голого тіла.

Хто б міг подумати, що у цього чоловіка такі незвичайні пальці!

- Ми не повинні цього робити, - насилу вимовила вона і тут же притиснулася губами до його шиї.

- Я знаю. Ми зараз загальмуємо. Через хвилинку...

Її аромат зводив його з розуму. Він почав возитися з її бюстгальтером, але тут за спиною пролунав писк телезв'язку. Дихаючи, як загнані гончі собаки, у зім'ятому одязі, витріщивши очі, вони дивилися один на одного з виразом жаху на обличчях.

- Боже ти мій! - пробурмотів Макнаб.

- Відійди від мене! - Пібоді штовхнула його так, що він мало не впав, і почала гарячково застібати гудзики. - Ми обидва збожеволіли. А все через те, що це не відбувається.

- Абсолютно вірно. І якщо найближчим часом цього не станеться, я просто помру.

- Якщо ти помреш, у мене не буде проблем. - Вона побачила, що неправильно застебнула гудзики, вилаялася і знову розстебнула їх.

При погляді на неї в нього все занило всередині.

- Секс - мати всіх помилок, - пробурмотів він.

- Згодна, - сказала вона, знову застібаючи гудзики, і подивилася на нього впритул, не кліпаючи. - Де?

- У тебе?

- Ні. У мене зупинився брат.

- Отже, у мене. Після зміни. Ми це обов'язково зробимо, і по-іншому бути не може. Позбудемося всього зайвого - і знову зможемо жити нормально.

- Домовилися. - Пібоді нагнулася, щоб підняти кашкети. - Застебни штани, Макнабе.

- Саме зараз це не найкраща думка, - посміхнувся він. - Даллас задасться питанням, що це в мене стирчить розміром з Юту.

Пібоді фиркнула:

- Напевно, твоє "его".

- Крихітко, подивимося, що ти скажеш після зміни.

Пібоді відчула деяке поколювання між стегон, але невдоволено кинула йому:

- Не називай мене крихіткою!

Вона поправила кашкет, випрямилася і, намагаючись дивитися тільки прямо перед собою, попрямувала коридором у бік залу.

Єва вже перебувала там, викликавши тим самим у Пібоді укол совісті. Дві дошки вже були заповнені, і її начальниця розташовувала на третій решту матеріалів із жорсткого диска.

- Я рада, що ти знайшла час прийти, - сухо сказала Єва, не обернувшись.

- Я потрапила в затор... Давайте я закінчу, сер.

- Усе вже готово. Принеси мені каву і налаштуй екран на показ жорсткого диска. Все інше я розповім сама, коли прийдуть інші.

- Я налаштую, - зголосився Макнаб, - і зроблю каву.

Вони пішли виконувати доручення удвох, і за спиною її запанувала така тиша, що Єва відчула свербіж між лопатками. "Напевно, пікіруються поглядами", - подумала вона й озирнулася через плече.

Пібоді простягнула Макнабу його каву, що вже саме по собі було дивовижним видовищем. Але коли вона посміхнулася Макнабу - ну, може, не зовсім посміхнулася, але близько до того, - Єва з подивом задумалася.

- Ви що, обидва зранку ковтнули пігулок щастя? - запитала вона й насупилася, побачивши, як вони миттєво почервоніли. - Що за справи, чорт забирай?

Але тут увійшли Енн Меллой і Фіні. Енн зупинилася в дверях і звернулася до Єви:

- Далласе, можна тебе на хвилину?

- Звичайно.

- Тільки швидко, - сказав Фіні. - Вітні та шеф на підході.

- Я коротко, - відповіла Енн і, глибоко вдихнувши, затримала дихання.

Коли до неї підійшла Єва, Енн видихнула:

- Я хочу вибачитися перед тобою за вчорашнє. Я не повинна була так накидатися на тебе.

- Що й казати, це була крута сцена.

Енн оглянула зал і ще більше понизила голос:

- Я не впоралася з собою. Пробач. Це не повториться.

- Не страчай себе через дрібниці.

- Це не дрібниці! Ти очолюєш слідство і покладаєшся на кожного з нас, а я тебе підвела. Але знаєш, чому я розлютилася? Там кругом було стільки мертвих дітлахів, а я... Я знову вагітна.

- Ох! - заморгала Єва. - Це добре чи?

- Ось заведеш дитинку, тоді дізнаєшся. - Енн тихенько розсміялася і поклала долоню на живіт. - Уже близько чотирьох місяців. Через тиждень-другий я повідомлю про це начальству. У мене вже двоє дітей, але це якось ніколи не заважало роботі. А вчора, через те, що я побачила там, у "Плазі"... Але зараз усе гаразд, я тримаю себе в узді.

- Дуже добре. А як ти почуваєшся після всього цього? Нічого... незвичайного?

- Ні-ні-ні. Все добре. Я тільки хочу потримати це кілька тижнів у секреті. Зазвичай, коли хтось раптом дізнається, одразу починаються всілякі жарти, ігри зі ставками... Мені хочеться закрити нашу справу до того, як усе це почнеться. У нас тут велике збіговисько?

- Так. Ось іде начальство, - відповіла Єва. - Передай Пібоді свій звіт і диски. Ми будемо користуватися тут тільки жорсткими дисками.

У супроводі майора Вітні в зал увійшов шеф поліції Тіббл - високий і трохи огрядний чоловік із гострим поглядом. Він глянув на приготовані до наради дошки з матеріалами і за звичкою заклав руки за спину.

- Будь ласка, всі можуть сісти. Вітні, будьте люб'язні, зачиніть двері.

Тіббл почекав. Це був дуже терплячий і ґрунтовний чоловік зі спостережливістю як у патрульного копа і талантом адміністрування. Він оглянув команду, яку зібрав Вітні, і його обличчя не висловило ні схвалення, ні невдоволення.

- Перш ніж ви почнете доповідати, хочу повідомити вам, що мер і губернатор хочуть запросити антитерористичний підрозділ федеральних сил для сприяння в розслідуванні цієї справи.

Тіббл помітив, як Єва примружилася при цих словах, і оцінив її самовладання.

- Це не означає, що нам із вами не довіряють. Справа в масштабі самої проблеми, яка виходить на федеральний рівень. Сьогодні вранці в мене відбулася зустріч, на якій ми мали обговорити перебіг розслідування й ухвалити остаточне рішення про те, запрошувати федеральні сили чи ні.

- Сер, - Єва намагалася говорити спокійно, - якщо будуть покликані федеральні сили, то хто спрямовуватиме розслідування?

- Думаю, що командувати будуть федерали, а ви - сприяти. Важко уявити, щоб від цього було затишно вам, лейтенанте, чи будь-кому ще з вашої команди.

- Не було б, сер.

Шеф пройшов до крісла і сів.

- Ну, в такому разі спробуйте переконати мене в тому, що розслідування має залишатися у ваших руках. Отже, протягом двох днів ми в себе в місті маємо три випадки, пов'язані з вибухівкою. Що нам вдалося дізнатися і що нам належить зробити?

Єва піднялася і підійшла до першої дошки.

- Група "Аполлон". Хенсон Вільям Дженкінс...

Вона зробила невелику паузу, побачивши обличчя з квадратними вилицями і жорсткими очима, що з'явилося на екрані. У неї перед цим не вистачило часу, щоб як слід його роздивитися.

- Він був керівником політичних кампаній Роувана, але, судячи з деяких даних, коло його обов'язків було набагато ширшим. У так званій "революції" Роувана він відігравав роль свого роду генерала, беручи участь у розробці військової стратегії, у виборі цілей, у підготовці "військ". Сам він, так само як і Роуван, пройшов військову підготовку в ЦРУ, спеціалізувався на проведенні таємних операцій. Спочатку вважалося, що він загинув під час вибуху штаб-квартири Роувана в Бостоні, але пізніші свідчення цю версію спростували. Хенсона бачили то тут, то там, проте його місцезнаходження жодного разу не було встановлено.

Вітні, подивившись на зображення Генсона, запитав:

- Ви вважаєте, що він входить до нинішньої групи "Кассандра"?

- Я в цьому майже впевнена. У всякому разі, тут є зв'язок. Як би там не було, справу Генсона у ФБР не закрито.

Єва змінила експозицію матеріалів, перейшовши до питання про липові фірми, введені в банки даних:

- "Кассандра", "Маунт Олімпус", "Еріз", "Афродіта" та інші назви об'єднані міфологічною тематикою. З "Аполлоном" їх пов'язує також висока якість матеріалів у вибухових пристроях, використання відставників у виготовленні обладнання, тон і зміст заяв. Загалом, я переконана, що "Кассандра" сягає корінням у первісну групу.

Побоюючись, що подальше може прозвучати безглуздо в стінах поліцейської установи, яка не звикла до тематики такого роду, Єва перевела подих.

- Згідно з грецькою міфологією, Аполлон наділив Кассандру даром провидіння. Унаслідок сварки, що сталася між ними, Аполлон зробив так, що вона, як і раніше, залишалася яснovidицею, але в її передбачення вже ніхто не вірив. Проте, цей дар вона отримала від нього. Нинішню ж "Кассандру" не турбує, вірять їй чи ні. Її завдання - не рятувати, а руйнувати.

- Цікава теорія, лейтенанте, і досить логічна, - сказав Тіббл. Увесь цей час він уважно спостерігав за матеріалами на дошці та моніторі і, схоже, поставився до історичної тематики без іронії. - Ви встановили сполучні лінії та навели, хоча б частково, мотиви. Хороша робота. Але антитерористичний підрозділ ФБР може зацікавитися, звідки ви отримали основну частину всієї цієї інформації, лейтенанте.

Єва відповіла моментально:

- Я використовувала ті джерела, якими володіла.

- Упевнений у цьому, - Тіббл склав руки на грудях. - Як я вже сказав, це хороша робота.

- Дякую, - Єва, минаючи другу дошку, перейшла до третьої. - Отже, під час нинішнього розслідування підтверджується висновок про те, що існує зв'язок між давньою групою "Аполлон" і теперішньою "Кассандрою". Такої ж думки дотримувався і Наладчик, хоча багато доказів, які він зібрав, ймовірно, знищено. Існує явна схожість у тактиці обох груп. Крім того, доктор Міра у своїй доповіді визначає політичну доктрину "Кассандри" як переробку концепцій "Аполлона". Якщо слідувати цій логіці, можна дійти висновку про те, що деякі члени "Кассандри" входили колись в організацію "Аполлон" або були тісно пов'язані з нею.

Тіббл підняв руку:

- А ви не припускаєте ймовірність того, що ці, нинішні, просто вивчили історію "Аполлона" - так само, як ви, наприклад, - і вирішили скопіювати цю групу?

- Ні, не допускаю, сер. Це неможливо.

- Якби вони були наслідувачами, - втрутився Фіні, - вони не змогли б так точно скопіювати її структуру.

- Коли були вбиті Роуан і деякі з його основних помічників, "Аполлон" розпався, - продовжувала Єва. - Це сталося понад тридцять років тому. Громадськості не була втаємничена в таємниці цієї організації, про неї були лише найуриривчастіші поверхневі відомості. Хто зараз зацікавився б цією темою, не маючи якогось стосунку до тих давніх подій? Про Роуана немає навіть швидкоплинних згадок у книгах і

підручниках з історії - адже офіційно так і не було доведено, що він був керівником "Аполлона". Документи, що прояснюють це питання, недоступні, закриті. "Аполлон" узяв на себе відповідальність за кілька вибухів - і зник. Тож я думаю, що це не наслідування, сер, а чиясь особиста ставка. Зараз я намагаюся довести, що "Кассандра" в точності копіює тактику попередньої організації.

Єва перейшла до наступного блоку інформації:

- Перша будівля, підірвана "Аполлоном", була занедбаним складом поблизу округу Колумбія. На ноги підняли тільки місцеву поліцію. Жертв не було. Після цього місцева поліція отримала відомості, що було закладено вибухівку в Центрі Кеннеді. Усі заряди, за винятком одного, було знешкоджено, людей встигли евакуювати з будівлі, і єдиний заряд, що залишився, під час вибуху заподіяв незначної шкоди. Однак слідом за цим актом стався вибух у холі готелю "Мейфлауер". Цього разу без попередження. Кількість жертв була величезною. "Аполлон" узяв відповідальність за всі три вибухи, але в пресі було повідомлено тільки про третій.

Вітні нахилився вперед, вивчаючи матеріали на екрані, потім запитав:

- Так, і що було далі?

- Спортивна арена "Юлайн" під час баскетбольного матчу. Чотирнадцять тисяч людей убитих і поранених. Якщо "Кассандра" справді наслідуватиме приклад "Аполлона", то нам можна очікувати на аналогічні дії на Медісон-сквер або у Світі ігор. Поки що в нас немає жодних реальних зачіпок. Але якщо ми триматимемо всю інформацію у цій справі не в базовій ЕОМ, а в межах цього приміщення, "Кассандра" не матиме змоги отримувати інформацію про реальний перебіг розслідування. Ми повинні попереджувати кроки цих людей.

- Дякую, лейтенанте Даллас. Тепер технічні аспекти. Лейтенант Меллой, щодо вибухових пристроїв доповідатимете ви?

Енн піднялася і підійшла до середньої дошки. Наступні півгодини йшлося про технічний бік справи: електронні засоби, пускові пристрої, детонатори, таймери, дистанційне керування, матеріали, швидкість детонації, зона ураження.

- Зараз триває пошук частин вибухових пристроїв і проводять їхній аналіз у лабораторії, - дійшла висновку Енн. - На даний момент ми знаємо тільки, що маємо справу з хитромудрими пристроями ручного виготовлення. Схоже, що перевагу віддавали пластону. За попередніми даними, радіус дії дистанційного керування досить великий. Це не кустарні вироби, а вибухові системи військових стандартів високого рівня. Я згодна з точкою зору лейтенанта Даллас щодо випадку в Радіо-сіті: вони хотіли лише перевірити нашу реакцію. Якби група захотіла підірвати цей об'єкт, від нього залишився б пил.

Енн сіла, поступившись місцем біля дошки Фіні. Він узяв до рук невеликий круглий предмет і показав присутнім:

- Це одна з камер спостереження, яку мої люди вилучили в Радіо-сіті. Чудово зроблений апарат. Ми виявили на місці двадцять п'ять таких камер. Вони стежили за кожним нашим кроком і могли підірвати все в будь-яку секунду.

Він прибрав камеру і продовжував:

- Наш відділ працює з відділом Енн Меллой над розробкою більш чутливого сканера зі збільшеною дальністю пошуку вибухових пристроїв. До речі, я не хочу сказати, що у федералів немає хороших фахівців, але ж і у нас вони є. І, врешті-решт,

це наше місто! До того ж "Кассандра" вийшла на Даллас. Вони обрали її мішенню. Якщо зараз її відсунути назад - і нас разом із нею, - баланс порушиться. Ми вже вхопилися хоч за щось, але за необережного чужого втручання можемо втратити все, навіть цю дещицю.

- Врахуємо. - Тіббл знову підняв палець. - Далласе, а у вас є якісь припущення щодо того, чому вони обрали саме вас?

- Тільки припущення, сер. Думаю, мене це торкнулося лише остільки, оскільки Рорку належать усі ці об'єкти.

Єва знову піднялася і викликала на екран зображення Моніки Роуван.

- Я б хотіла поговорити з цією жінкою, шефе. У неї найсильніший мотив для пошуку відплати. Крім того, як вдова Роувана вона напевно була в курсі справ його групи і добре знала людей.

- Дозволю вам і вашій помічниці негайно вирушити в Мен, - сказав їй Тіббл. - Вітні, у вас є що додати?

Вітні піднявся.

- Ця команда за короткий час збрала значний обсяг інформації і зуміла визначити напрямки подальшого пошуку. На мій погляд, у залученні федеральних сил поки немає необхідності.

Піднявся і Тіббл.

- Ну що ж, лейтенант і її команда надали мені достатньо матеріалу, щоб обіграти політиків. Даллас, поки не надійде подальших розпоряджень, ви залишаєтеся відповідальною за цю справу. Чекаю повідомлень про просування розслідування і про всі ваші дії. - Уже попрямувавши до виходу, він кивнув Фіні: - Капітане, я згоден, це наше місто. Давайте ж забезпечимо йому безпеку.

Двері зачинилися, і Макнаб шумно зітхнув:

- Фу! Пронесло.

- Ну, якщо ми не хочемо прогавити цю справу, то мусимо працювати, задираючи дупу, - сказала Єва і звернулася до Макнаба з єхидною посмішкою: - А твоє особисте життя, приятелю, відтепер спущено в каналізацію. Нам конче потрібен далекодіючий сканер. І щоб кожен стадіон і спортивний комплекс у кожній дірі був просканий! У Нью-Джерсі теж.

- Боже! Даллас, при нашому обладнанні та кількісному складі для цього знадобиться тиждень!

- У тебе в розпорядженні день. Зв'яжися з Рорком. Жарти жартами, а в нього є якась іграшка, яка схожа на те, що ви намагаєтеся винайти. Фіні, чи є спосіб захистити апаратуру, яка тут встановлена? Наприклад, встановити систему перешкод? Або, ще краще, добути нову апаратуру із захистом?

Фіні розцвів:

- Думаю, що в аварійному порядку що-небудь споруджу. Але вже не з тих пристосувань, які ми в себе у відділі використовуємо проти незаконного обладнання.

- Звичайно, не з тих! Пібоді, ти зі мною?

- Гей, а коли ви повернетесь? - окликнув її Макнаб.

Єва обернулася і кілька секунд, не кліпаючи, дивилася йому в очі. Пібоді в цей час пристрасно мріяла стати невидимкою.

- Повернемося, коли закінчимо. Мені здається, у тебе цілком достатньо справ, щоб займатися ними весь цей час.

Макнаб змішався і нерозумно залепетав:

- О, так, звісно. Я просто поцікавився... Щасливої дороги!

- Ми йдемо не лобстерів їсти, - проворчала Єва і, хитнувши головою, вийшла із залу.

Пібоді поквапилася поруч і через кілька кроків запитала підкреслено недбалим тоном:

- А взагалі-то, як ви думаєте, сер, ми повернемося до кінця зміни?

Єва, на ходу одягаючи куртку, кинула:

- Слухай, якщо в тебе побачення, то не метушись раніше, ніж воно почнеться. Інакше завчасно спітнієш і застудишся.

- Та ні ж, я зовсім не мала на увазі... Я тільки хотіла повідомити Заку, що затримаюся. Ось і все.

Пібоді стало соромно подвійно: вона тільки зараз згадала про брата, та й то у зв'язку знову-таки з Макнабом. Але ж сьогодні вранці вона твердо вирішила сходити із Заком увечері в клуб...

- Повернемося не раніше, ніж упораємося. Доведеться почекати, поки буде рейс на північ, - буркнула Єва.

- Зрозуміло. Адже ми не збиралися летіти, наприклад, на будь-якому з літаків Рорка.

Зустрівши вбивчий погляд Єви, Пібоді втягнула голову в плечі. Вона відчула, що її затягує вир якоїсь безглуздості. І це на службі, поруч із Євою Даллас, при виконанні! Пібоді щосили намагалася здригнутися й узяти себе в руки.

- Я тільки подумала, що приватні літаки добираються до місця набагато швидше, ніж звичайні, рейсові. Але якщо це незручно, ми, звісно, можемо почекати в аеропорту рейсу на північ.

- Тебе цікавить насамперед швидкість. Так, Пібоді? - запитала Єва, коли вони увійшли в ліфт. - І тут абсолютно ні до чого просторі плюшеві сидіння, вишукана їжа, вибір фільмів...

- Ну чому?... Зручно розташоване тіло сприяє гостроті мислення.

- Звучить непереконливо. У звичайному стані ти поводишся краще, ніж коли прикидаєшся шлангом. Пібоді, ти вільна сьогодні. Утім, якщо ви зайняті, сержанте, я можу злітати й сама.

Пібоді згадала пристрасний епізод із Макнабом у порожньому приміщенні, зітхнула і, остаточно здригнувшись, пробурмотіла:

- Скажете теж...

Зак працював старанно, акуратно, щосили намагаючись зосередитися на дереві й на насолоді, яку він завжди одержував від роботи із заготівлею.

Він знав, що Ді погано спала цієї ночі: було чути, як вона підхоплювалася з ліжка і ходила по кімнаті. Він сам теж майже не спав. Йому хотілося піти до сестри, запропонувати їй виговоритися, хоч якось заспокоїти. Але він відчував, що його

обличчя може перетворитися на маску, під якою він намагатиметься - і напевно невдало - приховати почуття, далекі від проблем Ді. Зак боявся, що її уважний погляд зможе без зусиль виявити в його обличчі ознаки незвичної заклопотаності, аж ніяк не пов'язаної з ескізами, вимірами, деталями дизайну та іншими робочими головоломками...

Усі його думки були зайняті Кларисою. Події минулого дня прокручувалися в голові Зака знову і знову, немов він вмикав повтор відеозапису. Він майже фізично відчував, як Кларисса падала в його обійми; у пам'яті залишився солодкий присмак її губ - такий виразний, ніби він щойно цілував їх.

Зак відчував почуття сорому. Він завжди вірив у святість шлюбу, і одна з причин, чому він уникав встановлення серйозних зв'язків із жінками, полягала в цій твердій позиції. Він знав, що, зв'язавши себе коли-небудь шлюбними узами, залишиться їм вірним усе життя. А в його житті поки що не було нікого, стосовно кого він міг би дати якісь зобов'язання.

І ось тепер усе виходило як у кривому дзеркалі. Він непомітно перетворювався на порушника цих самих принципів, яких, можливо, дотримувався той, інший чоловік. То невже святість шлюбних уз він визнавав тільки для себе?..

Роздираємий протиріччями, Зак усвідомив, що в цій його внутрішній боротьбі поступово беруть гору не принципи, а щось більш живе і непідвладне, пов'язане не стільки з розумом, скільки з усією його природою. Він зловив себе на тому, що вже шукає виправдання своєму гріхопадінню, яке почалося. Наприклад, переконував себе в тому, що чоловік, який зв'язав себе зобов'язаннями з Кларисою, насправді їх не виконує, не цінує її, кепсько поводить з нею і робить її нещасною, самотньою і беззахисною.

Ні, Зак не міг розмовляти з сестрою в такому стані й тим паче бути втішником. Але ж знав, що їй як ніколи потрібна його допомога...

У вечірніх теленовинах Зак побачив репортаж із місця вибуху в "Плазі". І цей репортаж привів його в жах. Він знав, звісно, що далеко не кожен на цьому світі поділяє заповідь "Не нашкодь" та інші моральні засади квакерів. Ба більше, навіть деякі квакери самі змінювали ці підвалини, пристосовуючи їх до свого стилю життя. Ну, зрештою, ця релігія була створена для того, щоб бути гнучкою. Зак також розумів, що у світі існує жорстокість і вбивства відбуваються щодня. Але він ніколи не бачив, щоб нехтування людським життям набувало настільки жахливих форм, як це виглядало напередодні ввечері - навіть у пом'якшеній подачі - на телеекрані.

Ті, хто це зробив, не могли бути людьми. У Зака ніяк не вкладалося в голову, щоб хтось, хто має серце, душу та гідність, міг скоїти таке. Він ще намагався вірити, що це було лише випадком відхилення або мутації і що світ розвивається в іншому напрямку, не приймаючи насильницької масової смерті.

Зак був у шоці, коли раптом побачив на екрані Єву, яка пробивалася між уламків. Її обличчя не виражало жодних емоцій, а тим часом одяг був весь у крові. Вона здалася йому виснаженою, спустошеною, але такою, що не втратила мужності. І тут до нього дійшло, що його сестра теж була десь там, у центрі всього цього кошмару...

Єва розмовляла всього з одним репортером - миловидною жінкою з лисячим личком, в очах якої відбилися горе. "Мені нічого додати до того, що ти бачиш тут, Надін, - сказала тоді Єва. - Це не час і не місце для заяв. Мертві говорять за себе".

І коли повернулася додому Ді з таким же спустошеним, як у Єви, поглядом, Зак залишив її саму. Тепер він переконував себе в тому, що вчинив так заради неї, а не заради себе. Але все ж довелося собі зізнатися, що з його боку це було малодушністю. Він подумав, що тепер Ді цуратиметься його, вони обоє цуратимуться одне одного, і це, напевно, найкраще. Він виконає замовлення і повернеться в Аризону, набравшись вражень від Нью-Йорка і звільнившись від думок про цю жінку. А в Аризоні можна буде на кілька днів вирушити в пустелю, щоб знову знайти душевну рівновагу...

І тут Зак знову почув голоси, що долинали з вентиляційних отворів, - злий сміх чоловіка і слабкі благання жінки:

- А я сказав, що хочу трахатися! Це все, на що ти хоч якось годишся.

- Будь ласка, Бі Ді, я сьогодні себе не дуже добре почуваю...

- Мені наплювати, як ти там почуваєшся. Це твій обов'язок - розсунути стегна, коли я велю тобі!

Пролунав глухий стукіт тіла, що впало, потім короткий скрик і дзвін розбитого скла.

- На коліна! На коліна, сука!

- Ти робиш мені боляче! Будь ласка...

- Використовуй свій рот для чогось, крім пхикання. Так... Ось так... Доклади трохи зусиль, чорт забирай. Це чудово, що я можу зробити це з тобою на самому початку... Ну, щільніше ж, шльондро! А ти знаєш, де був мій член учора ввечері? Ти знаєш, де було те, що ти тримаєш у своєму плаксивому роті? У тій новенькій операційній зв'язку, яку я нещодавно найняв. Виявляється, я з користю вклав гроші.

Він став голосно і часто дихати, мукати, як тварина. Зак заплющив очі й почав молитися про те, щоб усе скоріше скінчилося. Але це не закінчувалося. Це тільки змінилося. Почувся гучний плач, потім благання Клариси. Тепер, судячи з цих звуків, Бренсон гвалтував її.

Зак схаменувся біля підніжжя сходів, з переляком виявивши, що стискає в руці рукоятку молотка. Кров шалено стукала у вухах. Боже! Що він робить?!

Коли він поклав тремтячою рукою молоток, звуки у вентиляції стихли. Було чути тільки тихий плач. Зак повільно піднявся сходами. Потрібно було зупинитися, проте він ішов. Йшов, щоб зустрітися з Бренсоном, як чоловік із чоловіком. Йшов із порожніми руками, бо знав, що його супротивник не озброєний.

Зак пройшов через кухню, де на нього ніхто не звернув уваги, і вийшов у широкий коридор, повз прекрасні кімнати, до головних сходів. Звісно, у нього не було права втручатися в чуже життя, але ніхто не мав права так поводитися з жінкою, як це робив Бі Ді.

На ходу він прикинув, яке приміщення повинно було знаходитися прямо над майстернею. Двері в кімнату були прочинені, і з неї долинав плач. Увійшовши, він побачив Кларису, що згорнулася грудочкою на ліжку. На її оголеному тілі червоніли сліди побоїв.

Вона підняла голову, широко розплющивши очі, і її розпухлі губи затремтіли:

- О, боже! Ні! Я не хочу, щоб ти бачив мене такою... Йди геть!

- Де він?

- Не знаю. Пішов. О, будь ласка... - Вона уткнулася обличчям у зім'яті простирадла.

- Він не міг піти. Я піднявся головними сходами.

- Він зазвичай користується бічним ходом. Але він пішов, уже пішов, слава богу. Якби він бачив, що ти піднімаєшся...

- Цьому потрібно покласти край. - Зак підійшов до ліжка, обережно розправив простирадло і накрив ним Кларису. - Ти не повинна дозволяти йому так поводитися з тобою.

- Він... Він мій чоловік.

Вона зітхнула так безпорадно, що в Зака занило серце.

- Мені нікуди йти. Абсолютно нікуди. Він не ображав би мене так, якби я не була такою повільною і впертою. Якби я його слухалася, якби я...

- Припини! - У нього це вийшло різкувато, і він поклав руку їй на плече. - У тому, що тут сталося, немає твоєї провини.

Він розумів, що їй потрібна допомога, що сама вона не впорається, і готовий був зробити для неї все, що завгодно.

- Я хочу допомогти тобі. Я можу відвезти тебе звідси. Ти можеш пожити в моєї сестри, поки не вирішиш, що робити далі. Адже існують програми допомоги, є люди, з якими можна порадитися, є, зрештою, поліція. Ти можеш висунути звинувачення...

- Ні! Не треба поліції! - Кларисса, притиснувши до себе простирадло, сіла на ліжку; в її темно-лілових очах застиг страх. - Він уб'є мене, якщо я звернуся в поліцію. У нього скрізь є свої люди. Я не можу звертатися в поліцію.

Кларису почало трясти, і Зак, обережно присівши на край ліжка, взяв її за руку.

- Ну, зараз це не так важливо. Давай я допоможу тобі одягнутися і відведу до лікаря. А про подальше поговоримо потім.

- О, Зак. - Кларисса уткнулася йому в плече, і він відчув, що вона вся тремтить. - Ніякого "подальшого" не існує. Невже ти не розумієш, що він мене звідси не випустить? Він сам сказав мені про це. Він сказав, що він зі мною зробить, якщо я спробую піти. А я занадто слабка, щоб боротися з ним.

Він обхопив її руками і злегка струснув:

- Ти не повинна впадати у відчай! Покладися на мене. У мене сил вистачить.

- О, я знаю, ти такий молодий... - Вона похитала головою. - А я - уже ні.

- Це неправда. Ти відчуваєшся безпорадною, тому що самотня. Але тепер ти не одна. Я допоможу тобі. Я відвезу тебе в Аризону, ти житимеш у нормальній сім'ї - у моїй родині. У нас там спокійне місце. Пам'ятаєш, якою величезною, відкритою і тихою може бути пустеля? Ти вилікуєшся там.

Кларисса важко зітхнула:

- Так, я пам'ятаю. Ті кілька днів я була майже щаслива. Цей простір, зірки, ти... Якби я зрозуміла тоді, що це був шанс...

- Дай мені тепер цей шанс! - Він трохи відсторонився, щоб подивитися на неї. - Я кохаю тебе.

Очі її наповнилися сльозами.

- Ти не повинен! Ти не знаєш, що я накоїла...

- Ніщо не йде в порівняння з тим, що він накоїв. Зараз неважливо, що я відчуваю, важливо, що потрібно тобі. Ти не можеш залишатися з ним.

- Я не хочу тебе втягувати в усе це, Зак. Це було б неправильно.

- Я тебе не залишу. - Він доторкнувся губами до її волосся. - Якщо потім ти захочеш, щоб я пішов, я піду. Але тільки переконавшись, що ти в безпеці.

- У безпеці... - Кларисса ледь змогла вимовити це слово. - Зак, я вже давно забула, що це таке. Але якщо є якийсь шанс... - Вона відкинула голову і подивилася йому в очі. - Мені потрібно подумати.

- Кларисса...

- Я повинна бути впевненою, що зможу так вчинити, а для цього потрібен час. Будь ласка, постарайся мене зрозуміти. Дай мені хоча б сьогоднішній день. - Вона стиснула його руку. - Він не зможе мені заподіяти більшого зла, ніж уже заподіяв. Дозволь мені зазирнути в саму себе і подивитися, чи можу я хоч щось тобі запропонувати.

- Я ні про що не прошу!

- Зате я прошу. - Її губи здригнулися у спробі посміхнутися. - Ти даси мені номер телефону, за яким я зможу зв'язатися з тобою? А зараз я хочу, щоб ти пішов додому. Бі Ді не буде вдома до завтрашнього ранку, і мені потрібен цей час, щоб побути самій.

- Добре. Я дам тобі телефон, якщо ти обіцяєш, що подзвониш у будь-якому разі, - що б не вирішила.

Вона дістала електронний записник і простягнула йому.

- Я зателефоную тобі ввечері, обіцяю.

Він ввів у пам'ять номер телефону Пібоді, і Кларисса взяла в нього книжку.

- А тепер іди, будь ласка. Мені потрібно надто багато про що подумати.

Зак слухняно пішов до дверей, але Кларисса гукнула його.

- Зак! Коли я зустріла тебе в Аризоні... Коли я побачила тебе, у мені воскресло раптом щось таке, що, як мені здавалося, давно померло. Не знаю, чи любов це. Не знаю, чи зможу я ще коли-небудь кохати. Але якщо так, то це буде для тебе!

- Я дбатиму про тебе, Клариссо. Він більше не заподіє тобі болю.

Закрити за собою двері і залишити цю жінку на самоті було для нього найважчим кроком, який він коли-небудь робив.

Спустившись у гараж, Єва похмуро оглянула свою машину. Зак і Рорк, поклопотавшись над нею, хоч якось підправили її після випадку з вибухом на складі. Але все ж це була безнадійно стара модель.

- Мати їх усіх!.. "Забійний" лейтенант їздить геть на якійсь колимазі, а ці "тіньовики" та інші піжони мало не на вертольотах літають! - вибухнула Єва, люто подивившись на новенькі авто співробітників інших відділів, що стояли в гаражі.

- Ну, тут потрібно дещо підфарбувати, новенькі щитки поставити... - діловито, як ні в чому не бувало, сказала Пібоді, відчиняючи дверцята.

- Річ у самому принципі! "Забійникам" завжди діставалися одні недоїдки. - Єва сіла на сидіння і в серцях грюкнула дверцятами. Це була неприпустима помилка: дверцята відскочили назад, відчинившись. - О! Тільки подивіться!

- Я помітила цей маленький недолік учора, коли приїхала додому. Дверцята потрібно трохи підняти і, коли вони підійдуть впритул, опустити ручку. Тоді вони самі не відчиняться. За першої можливості Зак виправить це. Учора я просто забула йому сказати.

Важко зітхнувши, Єва дослухалася до її поради і сяк-так зачинила дверцята, а потім кинула швидкий погляд на свою помічницю:

- Ти починаєш турбувати мене. За останні два дні я щось не чула від тебе жодних підколювань.

- Я збилася з ритму, - буркнула Пібоді, стиснувши губи, на яких усе ще відчувався смак губ Макнаба.

- Щось трапилося?

- Я... - Пібоді раптом захотілося виговоритися кому-небудь, але вона одразу ж подумала, що це було б надто принизливим. - Ні, нічого не сталося. Ми відразу поїдемо в аеропорт чи є ще якісь справи?

Єва була здивована. Рідко бувало так, щоб Пібоді не увійшла у відчинені нею двері. Але особисте життя є особистим життям, і хіба мало які проблеми у когось виникають. Звинувативши себе в надмірній цікавості, Єва вивела машину зі стоянки.

- Мені потрібна адреса "Автотрона".

- Я знаю, де це - за кілька кварталів від мого будинку, на перехресті Дев'ятої та Дванадцятої вулиць. І що там, в "Автотроні"?

- Малий, який любить збирати бомбочки.

При в'їзді в гараж "Автотрона" до машини Єви підскочив охоронець і, глянувши на поліцейський значок, повідомив:

- Вам уже дозволено в'їзд, лейтенанте. Для вас зарезервовано місце номер 36, рівень "А". Вам потрібно зараз повернути відразу наліво.

- А хто дозволив?

- Рорк. Коли поставите машину, піднімайтеся на восьмий поверх, вас там зустрінуть.

Сердито насупившись, Єва в'їхала в гараж.

- Вічно він висовується, коли його не просять!

Пібоді була налаштована більш позитивно:

- Ну, це все-таки прискорює процес, економить час...

Вона всіляко хотіла показати, що зовсім нікуди не поспішає, але це було настільки очевидною брехнею, що Єва стиснула губи, щоб не пожартувати. Однак щодо Рорка вона все ж не втрималася:

- Якщо він уже допитав Ламона, я зав'яжу йому язик вузлом!

- А можна буде на це подивитися? - усміхнулася Пібоді. - Здається, я знову входжу в ритм.

Єва в'їхала на місце стоянки, різко загальмувавши.

- Ти нічого не чула.

Вийшовши з машини, вона в роздратуванні забула про поломку і знову сильно грюкнула дверцятами, які одразу ж відчинилися. Пробурмотівши: "Сучий син!", ніби в усьому був винен Рорк, Єва штовхнула дверцята ногою, потім напружилася і встала їх на місце.

- Нічого не кажи! - попередила вона Пібоді.

Коли вони увійшли в ліфт, Пібоді склала руки на грудях і почала дивитися на табло з миготливими номерами поверхів. Мовчати так мовчати.

Восьмий поверх виявився просторим приміщенням із приймальною і службовою залом, якою снували люди. Приймальня була витримана в темних тонах, на тлі яких червоні квіти вздовж вікон і навколо консолі виглядали просто зухвало яскравими. Єва подумала про те, що в Рорка просто пунктик щодо квітів на робочих місцях у будь-якому з його володінь.

Тільки-но Єва і Пібоді вийшли з ліфта, до них підійшов високий чоловік у суворому чорному костюмі і з сяючою посмішкою на обличчі.

- Лейтенанте Даллас, Рорк чекає на вас. Не заперечує, якщо я проводжу вас і вашу помічницю?

За інерцією Єва ледь не попросила його передати босові, щоб той не пхав свого прекрасного носа в її справи, але стрималася. Їй потрібно було поговорити з Ламоном. Якщо Рорк вирішив стати між ними сполучною ланкою, могло знадобитися занадто багато часу і сил, щоб іти в обхід.

Чоловік у чорному костюмі провів їх коридором у велику конференц-залу. У центрі залу розташовувався величезний стіл, що являв собою товсту, ідеально рівну плиту, по периметру якої стояли стільці з м'якими сидіннями і спинками. Навіть при поверхневому погляді було помітно, що зал оснащений новітнім обладнанням, що було характерно для всього, до чого Рорк доклав руку або на чому стояло його ім'я.

За столом обличчям до дверей сидів один-єдиний чоловік. Побачивши тих, хто увійшов, він піднявся і найчарівнішим чином посміхнувся своїй дружині:

- Лейтенанте, Пібоді, ласкаво просимо! Гейтс, дякую вам. - Рорк зачекав, коли за Гейтсом зачинилися двері, і жестом показав на стільці: - Прошу сідати. Хочете кави?

- Я не збираюся сидіти і не хочу твоєї дурної кави! - відрізала Єва.

- А я б хотіла кави, - вклинилася Пібоді, але тут же здригнулася під спопеляючим поглядом Єви. - З іншого боку...

- Сядь! - наказала Єва. - І мовчи.

- Є, сер. - Пібоді сіла й замовкла, але глянула на Рорка зі співчуттям. Потім вона щосили постаралася стати сліпою, глухою і невидимою.

- Я тебе просила давати мені дозвіл на проїзд сюди? - почала Єва. - Я просила тебе приходити і втручатися в мою розмову з Ламоном? Я займаюся розслідуванням, яке може призвести до виходу на федеральний рівень, розслідуванням, яке федерали хотіли б висмикнути з-під мене... - Вона підійшла до Рорка і ткнула його пальцем у плече: - Я не хочу, щоб твоє ім'я фігурувало в моїх звітах частіше, ніж це необхідно!

- Боже, як я люблю, коли ти бурчиш на мене, - усміхнувся Рорк. - Не зупиняйся.

- Це не жарти! Терпіти не можу, коли ти втручаєшся в мої справи!

Смішинки зникли з очей Рорка, його погляд став похмурим і напруженим.

- Це моє підприємство - так само як і готель, де вчора загинули люди, - неголосно промовив він. - І якщо з'ясується, що хтось із моїх співробітників якимось чином пов'язаний із цією подією, то це справа не менш моя, ніж твоя, лейтенанте. Сподіваюся, зрозуміло?

- Ти не повинен звинувачувати себе в тому, що сталося.

- Якщо я скажу те саме тобі, ти мене послухаєшся?

Єва якийсь час мовчки дивилася на нього. Він мав рацію, як завжди, рацію, а вона знову повелася, як дівчисько.

- Ти допитував Ламона? - запитала вона нарешті, намагаючись не втратити почуття власної гідності.

- Я думав, ти про мене кращої думки. Уранці я перепланував день, потім розпорядився, щоб тебе пропустили, і впевнився, що Ламон у цей час буде в лабораторії. Я його ще не викликав - знав, що спочатку тобі знадобиться трохи посваритися зі мною.

"Раз він вважає мене настільки передбачуваною, - подумала Єва, - потрібно терміново відновити рівність".

- Поки не прийшов Ламон, я, мабуть, вип'ю кави, - заявила вона.

Рорк усміхнувся. Проходячи повз Єву, він швидко погладив її по голові.

Єва опустила на стілець і похмуро глянула на Пібоді:

- Ну, що ти дивишся?

- Ні, нічого, сер, - Пібоді відвела погляд.

Вона завжди любила дивитися на них, коли вони разом, і вважала, що це дуже повчальний приклад. Щоправда, інколи їхні взаємини були схожі на перетягування каната, але треба було бачити, як ці двоє дивляться одне на одного, коли вони в злагоді. Пібоді раніше не уявляла собі, що може існувати такий тісний взаємозв'язок, таке взаємопереплетення, коли простий дотик до волосся був безсумнівним вираженням любові.

Пібоді зітхнула. Поставивши перед нею каву, Рорк поклав їй руку на плече:

- Втомилася?

Пібоді відчула приємний приплив тепла і навіть легкого потягу, як це було щоразу, коли вона дивилася на нього.

- Важкий вечір, - сказала вона і уткнулася в чашку з кавою.

Рорк легенько стиснув її плечі, що змусило серце Пібоді пуститися навскач, і повернувся до Єви.

- Ламон зараз прийде. Мені б хотілося бути присутнім при твоїй бесіді з ним і... - Рорк підняв руку. - І перш ніж ти скажеш мені, що я не повинен перебувати тут під

час офіційного допиту, я нагадую: річ не тільки в тому, що я є роботодавцем цієї людини. Просто я знаю його вже кілька років і краще побачу, коли він почне брехати.

Єва постукала пальцями по столу. Їй був дуже добре знайомий цей його погляд - холодний, загадковий, уважний. Рорк був здатний помічати кожну дрібницю не гірше за досвідченого поліцейського, який з'їв собаку на допитах.

- Добре, але тільки спостерігай, не більше того. Не став йому запитань і не коментуй його відповідей, якщо я не попрошу.

- Згоден. Тебе відпустили в Мен?

- Ми полетимо одразу, як закінчимо допит. Найближчим рейсом.

- У мене стоїть літак в аеропорту. Беріть його.

- Ми полетимо рейсовим, - повторила Єва, щойно побачила, що Пібоді підвела голову і в її очах спалахнула надія, наче в цуценятко, яке відчуло запах материнського молока.

- Не вперся, - м'яко сказав Рорк. - На моєму літаку ви доберетеся вдвічі швидше. І ще встигнете виловити пару лобстерів нам на вечерю.

"Жирно буде", - крутилося у Єви язиком, але її зупинив стукіт у двері.

- Отже, починаємо, - сказав Рорк. - Увійдіть!

Ламон виявився круглолицим усміхненим чоловіком з живими блакитними очима. На підборідді його красувалося татуювання у вигляді палаючої стріли, яке з'явилося, мабуть, уже після того, як було зроблено ідентифікаційне фото. Волосся він теж відростив пізніше, і воно спускалося крученими локонами до підборіддя, надаючи обличчю подобу ангельського лику. Усе це дещо здивувало Єву: на світліні він здався їй вельми консервативною молодого людиною.

На Ламоні був робочий білий халат, трубоподібні чорні штани і доволі дорогі черевики індивідуального пошиття, подібні до тих, які міг дозволити собі хіба що багач Рорк.

Ламон ввічливо подивився на Єву, трохи затримав погляд на поліцейській формі Пібоді, потім звернувся до Рорка:

- Викликали мене? - У його голосі пролунав ледь вловимий відтінок французької інтонації.

Рорк не піднявся і не показав Ламону на стілець, даючи зрозуміти, що в даному випадку чільне становище не в нього.

- Це лейтенант Даллас з Управління поліції та громадської безпеки Нью-Йорка. Вона хотіла зустрітися з вами.

- От як? - На ввічливо усміхненому обличчі Ламона з'явився вираз деякої спантеличеності.

Єва приступила до роботи:

- Сідайте, містере Ламон. Я хотіла б поставити вам кілька запитань. Ви маєте право запросити адвоката, якщо вам завгодно.

Він здивовано подивився на неї:

- А що, я потребую адвоката?

- Не знаю, містере Ламон. Це на ваш розсуд.

- Я поки що не бачу причин для цього. - Він сів і влаштувався зручніше. - А в чому, власне, справа?

- У бомбах, - посміхнулася Єва. Потім вона веліла Пібоді увімкнути запис, зачитала Ламону його права і почала сам допит: - Що вам відомо про вчорашній вибух у готелі "Плаза"?

- Тільки те, що показували по телебаченню. Сьогодні вранці було уточнено кількість жертв. Вважається, що загинуло понад триста осіб.

- Вам доводилося коли-небудь працювати з пластоном, містере Ламон?

- Так.

- Отже, ви знайомі з цим матеріалом, - уточнила Єва.

- Звичайно. Це легка, еластична, вкрай нестійка маса, яку зазвичай використовують як компонент, що детонує, у вибухових складах. У тих вибухових матеріалах, які ми виробляємо тут, в "Автотроні", за урядовими замовленнями і за контрактами з деякими приватними фірмами, часто використовується пластон.

Ламон трохи поерзав на стільці. Він не відводив погляду від Єви, але обличчя його трохи зблідло, і очі вже не висловлювали тієї жвавості, яка була в них, коли він входив у двері.

- Як у вас із грецькою міфологією?

Ламон насупився:

- Вибачте, не розумію...

- Чи відомий вам хто-небудь, хто називає себе Кассандрою?

- Не думаю, - відповів Ламон.

- Ви знайомі з Говардом Бессі, більше відомим як Наладчик?

- Ні.

- Чим ви займаєтеся у вільний час, містере Ламон?

- У мій... мій вільний час?

Єва знову посміхнулася. Як вона і розраховувала, зміна ритму розмови дещо вибила Ламона з колії.

- Я маю на увазі розваги, хобі, заняття спортом. Адже Рорк не змушує вас працювати цілий тиждень і по двадцять чотири години на добу?

- Я... - Ламон зам'явся і кинув короткий погляд у бік Рорка. - Я іноді граю в теніс.

- У команді чи поодинці?

Ламон потер лоб:

- Здебільшого поодинці.

- Під час війни в Алжирі ваш батько займався виготовленням вибухових пристроїв. Він робив це у складі команди чи поодинці?

- Я... не зовсім вас розумію.

- Як я припускаю, він працював не за наймом і продавав свою продукцію тому, хто пропонував найбільшу ціну.

Обличчя Ламона порожівіло:

- Мій батько був патріотом!

- Підривна діяльність із вищих міркувань? Терористи часто величають себе патріотами. А ви вірите у справедливість саботажу в ім'я високих цілей, Ламоне? У справедливість масових убивств і принесення в жертву невинних людей заради правої справи?

Єва сказала це досить м'яко, але побачила, що очі Ламона вперше блиснули злістю.

- Я виробляю бомби не для високих цілей, а для гірничої справи, для знесення старих порожніх будівель, для військових випробувань. І все це за контрактами. "Автотрон" - поважна компанія з хорошою репутацією.

Ламон вимовив це спокійним голосом; відчувалося, що він уже взяв себе в руки.

- Звичайно. Містере Ламон, вам подобається робити пристрої для феєрверків?

- Ми їх тут не виробляємо. Наша продукція характеризується високими технічними якостями та передовою технологією. Наші вироби - найкращі на ринку.

Його інтонація стала трохи уїдливою, і Єва змінила своє запитання:

- То, значить, вам подобається робити технічно досконалу і технологічно передову продукцію?

- Зрозуміло, я отримую задоволення від своєї роботи. А як ви від своєї?

Єві це здалося дещо фамільярним, але вона не подала виду.

- Я отримую задоволення від її результатів. Дякую вам, містере Ламон. На цьому закінчимо.

Посмішка, що з'явилася було на його обличчі, зникла.

- Що? Я можу йти? - здивовано запитав він.

- Так. Дякую. Пібоді, вимкни запис. Рорк, дякую за надане приміщення.

- Ми в "Автотроні" завжди раді співпрацювати з поліцією, - люб'язно відповів Рорк і повернувся до Ламона: - Ви вільні і можете повертатися до роботи.

- Добре, сер.

Ламон піднявся, холодно кивнув і вийшов із зали.

- Він брехав, - кинула Єва, коли за ним зачинилися двері.

- О, так, - погодився Рорк. - Безумовно.

- Про що? - вирвалося у Пібоді, перш ніж вона встигла змусити себе мовчати.

Єва в задумливості почухала підборіддя.

- Ламон знає про "Кассандру" і про Наладчика. Спочатку він почувався не дуже впевнено, але потім почав розходитися. Судячи з усього, не боїться копів.

- Вельми поширена помилка, - зауважив Рорк. - Особливо часто недооцінюють певних копів. Він упевнений, що ось так от запросто повів тебе за ніс.

Єва хмикнула і піднялася.

- Дилетант! Пібоді, замов "хвоста" за нашим другом Ламоном. Рорк, мені хотілося б...

- ... дістати його робочі файли, опис його обладнання та перелік одержуваних ним матеріалів за всіма позиціями? - домоворив за Єву Рорк і теж піднявся. - Це все вже робиться.

- Випендрежник!

Він узяв Єву за руку і, поки вона не встигла відсмикнути її, поцілував кісточки її пальців.

- Я буду наглядати за ним.

- Тільки тримайся на відстані. Нехай він думає, що благополучно вивернувся на допиті. Пібоді... - Єва обернулася і побачила, що її помічниця сидить на стільці, мрійливо дивлячись у порожній простір. - Пібоді, прокинься!

- Сер! - Дівчина заморгала і схопилася настільки стрімко, що ледь не перекинула стілець. Побачивши, як ніжні губи Рорка доторкнулися до пальців Єви, вона раптом замислилася над тим, що ввечері міг би придумати для неї самої Макнаб.

- Не відривайся від землі, - проворчала Єва і, обернувшись до Рорка, додала: - Я зв'яжуся з тобою.

- Так, будь ласка.

Утрюх вони рушили до виходу. По дорозі Рорк узяв Пібоді за лікоть і трохи притримав, прошепотівши вухо:

- Він щасливчик!

- Е... Хто?

- Той, про який ти щойно мріяла.

Вона відчула, що губи її розпливаються в ідіотській усмішці:

- Його ще немає, але він буде...

- Пібоді! - знову гукнула Єва.

Помічниці довелося припустити, щоб наздогнати начальницю.

- Візьміть мій літак! - крикнув їм навздогін Рорк.

Єва озирнулася. Він стояв у широкому отворі дверей величезного залу - високий, чудовий, - і їй раптом захотілося швидко повернутися до нього, хоч на мить доторкнутися ротом до цих чудових губ.

- Можливо, - знизала вона плечима, і вони з Пібоді повернули до ліфта.

Єва все-таки вирішила взяти літак Рорка: вона врешті-решт зглянулася над Пібоді, а крім того, було зекономлено час. Щодо погоди виправдалися найгірші очікування: Мен зустрів їх моторошним холодом. Природно, Єва забула рукавички і, вийшовши з літака на пронизливий вітер, запхала руки глибше в кишені.

До них одразу ж підійшов працівник аеропорту в теплому спецодязі і простягнув їй автомобільний пульт.

- Що це? - запитала Єва.

- Ваш транспорт, лейтенант Даллас. Машина стоїть на стоянці - рівень два, місце п'ять.

- Знову Рорк, - пробурмотіла Єва і поклала пульт замерзшими пальцями в кишеню.

- Я проводжу вас, - сказав чоловік у спецодязі.

- Так, будь ласка, проведьте.

Вони пройшли через льотне поле й опинилися в будівлі аеровокзалу. У секторі для власників приватних літаків було тепло і стояла майже благоговійна тиша. Це різко відрізняло його від велелюдних залів для пасажирів регулярних рейсів, де панувала метушня, тіснилися люди, снували рознощики їжі та сувенірів.

Коли вони спустилися ліфтом донизу, Єві показали чорного красеня, що виблискував новеньким лаком, поруч із яким навіть химерні всесходові автомобілі детективів з інших відділів Центрального управління здалися б дитячими машинками.

- Якщо ви віддаєте перевагу іншій моделі, то можете вибрати будь-яку з наявних машин, - сказав провідник, помітивши її скептичний погляд.

- Ні-ні-ні. Усе гаразд. Дякую.

Коли вони залишилися удвох із Пібоді, Єва скипіла:

- Він повинен припинити це!

Пібоді із захопленням провела рукою по блискучому крилу і запитала:

- Але чому?

- Та тому! - єдине, що змогла вимовити Єва. - Виведи на екран карту і визнач, як швидше дістатися до Моніки Роуван.

Вони сіли в машину, і Пібоді почала вивчати бортову систему комп'ютерного забезпечення.

- Ось це так! Ніколи не бачила нічого подібного!

- Коли вийдете зі стану шістнадцятирічної, сержанте, усе-таки визначте цей чортів маршрут!

- Та тут ніколи не станеш старшою, - проворчала Пібоді, але наказ виконала.

Монітор моментально показав карту найкращого маршруту. З комп'ютера почувся м'який, оксамитовий баритон:

- Чи не бажаєте отримувати аудіопідказки під час цієї поїздки?

- Думаю, самі впораємося, розумнику, - огризнулася Єва, направляючи машину до виїзду зі стоянки.

Однак комп'ютерний баритон не вгамовувався:

- Відстань поїздки становить шістнадцять з половиною кілометрів. Оціночний час вашого перебування в дорозі в цей час дня і за встановлених обмежень швидкості - дванадцять хвилин вісім секунд.

- О, ми можемо це побити, - посміхнулася Пібоді, кинувши швидкий погляд на Єву.
- Адже так, лейтенанте?

- Ми тут не для того, щоб когось "побивати".

Єва пристойно проїхала паркувальний гараж, територію аеропорту і центральні ворота. Перед ними відкрилося шосе - довге, широке й абсолютно вільне. "Чорт забирай, я теж людина!" - подумала Єва і дала по газах.

- Гей, хлопче! Я хотіла б таку, - засміялася Пібоді, дивлячись, як за вікном побіг навколишній пейзаж. - І за скільки продається така приналежність?

- *Ця модель коштує сто шістдесят дві тисячі доларів, без включення податків, оплати послуг і документації, - відповів комп'ютерний баритон.*

- Мати чесна!

- Все ще відчуваєшся шістнадцятирічною, Пібоді? - усміхнулася Єва і зробила швидкість загрозливою.

- Так! Я хочу надбавки до платні!

Вони минули готельні комплекси на околиці міста та пустельні зони відпочинку. Рух поступово ущільнювався, але залишався розміреним, і на дорозі не було тісно. Єва одразу занудьгувала за Нью-Йорком з його норовливими вулицями, хамовитими торговцями і шттовханиною перехожих.

- І як тільки люди можуть жити в таких місцях? - сказала вона Пібоді. - Усі ці маленькі містечка схожі одне на одне як дві краплі води.

- Декому подобається однаковість. Це заспокоює. Між іншим, коли я була маленькою, ми з мамою побували в Мені. По-моєму, їздили в Маунт-Дезерт-Айленд, національний парк.

Єва пересмикнула плечима:

- У національних парках повно дерев, мандрівників, і тобі обов'язково показують якихось загадкових маленьких жучків.

- Так, а в Нью-Йорку жучків начебто немає... - задумливо сказала Пібоді.

- Ну, я звикла щодня зустрічати на кухні одного знайомого таргана.

- Приходьте з ним до мене в гості. У мене вони збираються на вечірки.

- Йде.

Єва звернула праворуч. Вулиця звузилася, і довелося поступово зменшувати хід. Будинки тут були старенькими й тіснилися сумними компаніями, галявини зберігали печатку тихої убогості. Там, де стояв сніг, проглядала млява жовтизна зимової трави. Єва зупинила машину біля щербатого тротуару і заглушила двигун. Баритон вимовив:

- Поїздка підійшла до кінця. Вона зайняла дев'ять хвилин і сорок вісім секунд. Будь ласка, не забудьте замкнути двері за допомогою шифру.

- Ми дісталися немов по повітрю! - у захваті вигукнула Пібоді.

- Перестань посміхатися і одягни на себе обличчя копа. Здається, Моніка визирає у віконце.

Єва пройшла нерозчищеною доріжкою до дверей будинку і постукала у двері. Чекати довелося довго, хоча, як прикинула Єва, від вікна до дверей було не більше трьох кроків. Утім, вона не розраховувала на привітний прийом - і не зустріла його.

Двері прочинилися лише на щілину, в якій показалося похмуре сіре око.

- Що вам потрібно?

- Лейтенант Даллас із нью-йоркської поліції. Нам хотілося б поставити вам кілька запитань, місіс Роуан. Можна увійти?

- Це не Нью-Йорк, і тут у вас немає жодних прав і повноважень.

- У нас до вас лише кілька запитань, - повторила Єва. - І в нас є офіційний дозвіл. Для вас, місіс Роуан, буде простіше, якщо ми зробимо це тут, ніж якщо вас перепроводять для допиту в Нью-Йорк. - Єва витягла значок і показала його Моніці. - Нам не хотілося б завдавати вам незручностей. Ми не заберемо у вас багато часу.

- Не хочу, щоб у мене в домі тинялася поліція, - проворчала жінка, але двері відчинила. - Ні до чого тут не торкайтеся!

Єва увійшла в крихітний передпокій, який тільки в насмішку можна було б назвати холлом. Його площа становила не більш як квадратний метр, підлога була вкрита збляклим, нещадно зношеним лінолеумом.

- Витирайте ноги. Витирайте свої погані поліцейські черевики, перш ніж ввійдете в мій дім!

Єва слухняно відступила і витерла ноги об килимок. Це дало їй ще хвилину, щоб розгледіти Моніку Роуан.

Фотографія в досє цілком відповідала натурі. Єва бачила перед собою жінку із суворим обличчям і похмурим поглядом сірих очей. Очі, шкіра і волосся, здавалося, мали однаково збляклий колір. На Моніці був довгий, до п'ят, фланелевий халат. Господиня, мабуть, боялася холоду: у хаті було спекотно, і Єва одразу відчула себе незатишно у своїй куртці та джинсах. Варто було Єві тільки подумати про це, як Моніка гаркнула:

- Зачиніть двері! Нема чого випускати з дому тепло! Знаєте, у скільки обходиться опалення в цих краях? Комунальною компанією заправляють державні трутні.

Пібоді теж витерла ноги, ступила всередину і, зачинивши за собою двері, опинилася впритул притиснутою до спини Єви. Моніка люто дивилася на них, схрестивши руки на грудях.

- Тепер запитуйте, що ви там збиралися запитати, і провалюйте!

З гостинністю місцевих янкі все було зрозуміло, але Єва вирішила не звертати на це уваги.

- Тут затісно, місіс Роуван. Може, нам пройти у вітальню і присісти?

- Тільки швидше. У мене ще є справи.

Вона повернулася і провела гостей у вітальню іграшкових розмірів. Обстановка була досить убогою, але вражала чистотою. Єва подумала, що якби сюди випадково залетіла якась порошинка, вона вилетіла б геть із криком жаху. Худий кіт неквапливо піднявся з килима, видав одне скрипуче "мяу" і знову влігся на місце.

- Ставте ваші запитання і йдіть. Мені потрібно закінчити роботу по дому.

Пібоді ввімкнула запис, Єва повторила звичайну преамбулу допиту і запитала:

- Ви розумієте ваші права та обов'язки, місіс Роуван?

- Я розумію лише те, що ви з'явилися в мій дім без запрошення і заважаєте мені працювати! Мені не потрібен ніякий слинявий ліберальний адвокат. Вони всі - державні маріонетки, які наживаються на чесних людях. Давайте до справи.

- Ви були одружені з Джеймсом Роуваном?

- До тих пір, поки ФБР не вбило його і моїх дітей.

- Ви не жили з ним до моменту його смерті?

- Це ще не говорить про те, що я не була його дружиною!

- Згодна, мем. Не говорить. А можете сказати, чому ви жили окремо від нього і дітей?

- На запитання, що стосуються мого приватного життя, я відповідати не зобов'язана. - Моніка знову склала на грудях руки. - У Джеймі голова була зайнята багатьма проблемами. Він був великою людиною. Обов'язок будь-якої дружини - не заважати чоловікові реалізовувати свої можливості, потреби і бажання.

- А як же ваші діти? Ви не брали до уваги їхні потреби та бажання?

- Джеймі хотів, щоб діти були при ньому. Він обожнював їх.

"Тебе-то він, судячи з усього, не надто обожнював", - подумала Єва і вголос запитала:

- А ви, місіс Роуван, обожнювали своїх дітей?

Їй не слід було ставити таке запитання, і Єва розлютилася на себе за те, що воно зірвалося в неї з вуст. Моніка різко підняла голову на жилавій шиї і вибухнула тирадою:

- Як ви смієте питати мене про це?! Я виношувала в собі кожного з них по дев'ять місяців і народжувала в муках і крові! Я виконувала свій обов'язок по відношенню до них - утримувала їх у чистоті і ситості. Уряд давав мені за це жалюгідні гроші. Якийсь нікчемний коп у цій країні має більше, ніж мати, що сидить із дітьми! Цікаво, хто вставав до них ночами, коли вони починали кричати? Хто прибирав за ними? Але ж немає більших бруднень, ніж діти. Мені доводилося працювати, стираючи руки до кісток, щоб тримати будинок у чистоті.

"Досить про материнську любов", - вирішила Єва, нагадавши собі про те, що це не стосується суті питання.

- Ви, очевидно, були обізнані про діяльність вашого чоловіка. Що ви можете сказати про його ставлення до терористичної групи "Аполлон"?

- Пропаганда і брехня! Брехня ФБР! - Моніка щойно не сплюнула при цих словах. - Джеймі був великою людиною, героєм! Якби він став тоді президентом, ця країна не була б зараз у такому лайні.

- Ви працювали з ним?

- Місце жінки - підтримувати чистоту в домі, готувати пристойну їжу і народжувати дітей. - Вона скривила губи в презирливій усмішці. - Ви обидві, напевно, хотіли б стати чоловіками. Але я-то знаю, для якої роботи господь створив жінку.

- Чоловік розмовляв із вами про свою роботу?

- Ні.

- Ви зустрічалися з ким-небудь із людей, пов'язаних із ним за родом його діяльності?

- Я була його дружиною. Я забезпечувала чистоту будинку, до якого приходили ті, хто вірив у нього.

- Вільям Генсон вірив у нього, місіс Роуван?

- Вільям Генсон був вірною і блискучою людиною.

- Ви не знаєте, де я могла б знайти цю вірну і блискучу людину?

Моніка примружилася, і Єві здалося, що в глибині її очей промайнула усмішка.

- Пси з ФБР полювали за ним і врешті-решт убили - як вони вбили всіх тих, хто був вірним.

- Серйозно? У мене немає даних, що підтверджують його смерть.

- Змова. Таємна змова. Димова завіса, - уривчасто, немов рубаючи щось на кухні сокиркою, вимовила Моніка; при цьому з її рота вилітали бризки слини. - Чесних людей витягали з будинків, кидали за ґрати, морили голодом, катували, страчували...

- Місіс Роуван, а вас витягали з дому? Кидали за ґрати, пихали?

Моніка знизала плечима:

- Я була їм не потрібна.

- Ви можете назвати мені імена тих, хто вірив у вашого чоловіка і зараз ще живий?

- Минуло понад тридцять років. Ці люди приходили і йшли, я нікого з них не пам'ятаю.

- Може, ви знаєте щось про їхніх дружин, дітей? Можливо, ви зустрічалися з ними на дозвіллі...

- У мене був будинок, за яким я повинна була стежити. Я не мала часу для світського неробства.

Єва швидко обвела поглядом кімнату, але не виявила жодного екрана.

- Ви стежите за новинами, місіс Роуван? Зокрема, за поточними подіями?

- Я займаюся своїми справами, і мені нецікаво, чим займаються інші люди.

- У такому разі ви можете не знати, що вчора терористична група, яка іменує себе "Кассандрою", влаштувала вибух у готелі "Плаза" в Нью-Йорку. Загинули сотні людей. Серед них жінки і діти.

В її сірих очах щось здригнулося, але погляд одразу ж став колишнім. Тим самим тоном Моніка відповіла:

- Їм слід було перебувати у себе вдома.

- І вам абсолютно байдуже, що група терористів убиває ні в чому не винних людей, і що ця група має стосунок до вашого покійного чоловіка?

- Невинних немає! - відрізала Моніка.

- І навіть ви не належите до невинних, місіс Роуван? - Не чекаючи відповіді, Єва одразу поставила інше запитання: - Чи зв'язувався з вами хто-небудь із "Кассандри"?

- Я живу сама по собі. Нічого не знаю про вибух у вашому готелі. Але якщо ви питаєте, я відповім, що країні стане краще, якщо все це місто до диявола злетить у повітря! А тепер забирайтеся з мого будинку, інакше я викличу мого громадського представника!

Єва вирішила додати до загальної картини ще один штрих:

- Останнє запитання, місіс Роуван. Наскільки я знаю, ваш чоловік і його група ніколи не вимагали грошей. Що б вони не робили, вони робили це з ідейних міркувань. А "Кассандра" тримає ціле місто в заручниках через гроші. Схвалив би це Джеймс Роуван?

- Я нічого не знаю про це. Я просила вас покинути мій дім.

Єва дістала з кишені візитну картку і приставила її до однієї з усміхнених статуток на столі.

- Якщо ви щось згадаєте і вирішите зв'язатися зі мною, я буду вам дуже вдячна. Дякую за витрачений на нас час.

Єва і Пібоді попрямували до виходу, супроводжувані стуком підборів Моніки. На вулиці Єва з насолодою вдихнула свіжого повітря.

- Поїхали назад, Пібоді, у це місто, яке купається в лайні.

Пібоді пересмикнула плечима:

- Я б воліла, щоб мене виростили скажені вовки, ніж така баба.

Єва озирнулася і побачила тьмяне сіре око, що підглядає крізь щілину в фіранках.

- А де різниця?

Моніка дочекалася, коли поїхала машина, потім підійшла до столу і взяла залишену картку. "Може, з "жучком?" - подумала вона. Джеймі свого часу добре її навчив. Моніка поспішила на кухню, кинула картку в утилізатор і ввімкнула його. Задоволена результатом, вона підійшла до настінного телефону. "Сюди вони теж могли поставити "жучок". Усе може бути. Погані копії!" Відстовбурчивши губи, Моніка дістала з шухляди прилад для захисту від прослуховування і приставила його до апарата.

Вона виконала свій обов'язок - і виконала бездоганно. Давно настав час компенсації. Моніка набрала номер. Почувши відповідь, вона сказала:

- Я вимагаю свою частку. Щойно тут була поліція і ставила мені запитання. Я нічого не сказала їм, але наступного разу можу сказати. Можу дещо розповісти лейтенанту Даллас з Управління поліції Нью-Йорка, через що вона нагастрить вушка.

Одночасно витираючи рваною дезінфекційною серветкою бліду плямочку на лічильнику, вона повторила:

- Я вимагаю свою частку, "Кассандра". Я її заробила.

"Дорогий товаришу!

Ми "Кассандра", хранителі вірності.

Час дорогий, і тому в цьому зверненні ми змушені обмежитися одним дорученням. Надсилаємо дані, які знадобляться тобі для проведення давно простроченої страти. Бажано зробити це найближчими днями. Ми хотіли здійснити все самі у відповідний момент, але обставини складаються таким чином, що вирок потрібно привести у виконання невідкладно.

Згадай про нас на сьогоднішніх зборах.

"Кассандра".

Зак не виходив із квартири весь вечір. Він боявся, що якщо вибіжить на вулицю по їжу, у цей час може зателефонувати Кларисса. Зак лаяв себе за те, що не дав їй номера свого стільникового.

Тим часом він займав себе справою - у квартирі було безліч дрібних поломок, які ігнорувала його сестра. Він прочистив стік у ванній, відремонтував віконні стулки, щоб вони краще зачинялися, повозився з регулятором температури води на кухні та взяв собі на замітку, що треба до від'їзду до Аризони оновити освітлення у квартирі. Якщо буде час. Якщо їм із Кларисою не доведеться того ж вечора їхати на Захід...

Чому вона не дзвонила?

Коли Зак спіймав себе на тому, що втупився в телефон, він пішов на кухню і зосередився на утилізаторі. Він розібрав машинку, почистив її і зібрав, намагаючись уявити, як усе відбуватиметься, коли він приїде з Кларисою додому.

Не було сумнівів у тому, що його сім'я прийме її. До догматів квакерів не входило давати притулок будь-кому, хто потребує, без розпитувань чи умов, але Зак добре знав тих, хто його виростив. Вони були відкритими і щедрими людьми.

Єдине, що турбувало його, це гостре око матері. Вона бачила сина наскрізь і розпізнала б його почуття, як би він не намагався їх приховати. Зак знав, що вона не схвалить його романтичний зв'язок із Кларисою. Йому навіть здавалося, що він чує мамин голос, немов вона перебувала в одній кімнаті з ним:

"Їй потрібне зцілення, Зак. Їй потрібен час і незайнятий простір навколо, щоб розібратися з тим, що відбувається всередині неї. Відійди вбік і будь їй другом. Ти не маєш права на більше. І вона теж".

Зак розумів, що його мати була б права, якби сказала так. Але він розумів так само добре, що надто глибоко любить Кларису, щоб відмовитися від неї. Єдине, що Зак твердо міг собі обіцяти, це те, що він ставитиметься до Клариси дбайливо і м'яко - так, як до неї слід було ставитися. Він умовить її пройти лікування, яке допоможе їй знову знайти почуття власної гідності. Він представить її своїй сім'ї, щоб Кларисса побачила, що означає сім'я.

Він буде терплячим.

А коли вона знову знайде спокій, він займеться з нею коханням - настільки обережно і ніжно, що вона зрозуміє красу стосунків між чоловіком і жінкою, забуде біль і страх.

Зак знав, що страх наповнює її. Сліди ударів на тілі заживуть, але душевні рани можуть довго саднити. Йому хотілося, щоб уже тільки за це поплатився Бренсон. Зак соромився того, що жадає відплати, - ця жага суперечила всьому, до чого він прийшов у своїй вірі. Але хоча він намагався думати тільки про Клариссу, про те, як вона розквітне далеко від цього міста, наче квітка в пустелі, все ж його кров волала до правосуддя.

Йому хотілося бачити Бренсона за ґратами - самотнього, переляканого, такого, що благає про пощаду, як благала Кларисса.

Зак говорив собі, що бажати цього безглуздо: адже подальше життя Бренсона нічого не означатиме для щастя і відновлення Кларисси, якщо вона буде далеко від нього. Але його квакерська переконаність у тому, що не можна втручатися у вирішення чужої долі, у те, як інша людина йшла до свого приречення, зазнавала суворого випробування. Хоч як переконував себе Зак, що завзятість людини в засудженні й покаранні собі подібних лише перешкоджає їхньому переходу на вищий рівень свідомості, він знав, що вже засудив Б. Дональда Бренсона і хотів його покарання. Зак намагався заховати, вбити, стерти в собі цю частину свідомості, але щоразу, коли дивився на телефон, чекаючи на дзвінок Кларисси, він мимоволі стискав пальці в кулаки.

Коли все-таки пролунав дзвінок, Зак здригнувся від несподіванки і якусь мить здивовано дивився на апарат, перш ніж підскочив до нього.

- Так, алло!

- Зак? - почувся голос Клариси, що зривається.

- Так, так, це я!

- Зак, будь ласка, приїжджай.

У нього серце підстрибнуло так, що перехопило подих.

- Іду!

Пібоді не могла дочекатися, коли ж закінчиться остання на цей день нарада. Макнаб сидів за столом якраз навпроти неї, час від часу підморгує і штовхаючи під столом її ногу. Мабуть, хотів нагадати їй про те, що має статися, коли вони нарешті звалять із Центрального.

Ніби вона могла забути!

У неї була пара кепських моментів, коли вона подумала, що збожеволіла і що потрібно все скасувати. А вже зосередитися на роботі було і зовсім вище її сил.

Єва міряла кроками зал нарад і висловлювала свої висновки за підсумками дня:

- Якщо нам пощастить, Ламон сьогодні заворушиться - спробує з кимось зв'язатися. До нього приставлені два "хвости". Тепер щодо Моніки Роуан. У мене склалося враження, що в грі на відволікаючих ударах їй підготували одну з основних ролей. Я наказала Пібоді запросити дозвіл на прослуховування телефону Роуан. Судячи із серйозності ситуації, найімовірніше, ми його отримаємо.

Єва трохи помовчала. Їй належало згадати Рорка, а її завжди нервувало, коли доводилося вказувати його офіційно у своїх звітах або документації.

- Крім того, я сподіваюся, що Рорку вдасться зібрати якісь дані всередині "Автотрона", не злякавши Ламона.

- Якщо є такі, він збере їх, - кивнув Фіні.

- Я незабаром зв'яжуся з ним щодо цього питання. Так, тепер Макнаб.

- Що? - поперхнувся Макнаб, заскочений у момент, коли він укотре підморгував Пібоді. - Вибачте. Так, сер?

- У тебе що, нервовий тик?

- Тік? - Він одразу відвів погляд від Пібоді, яка, побачивши його раптове збентеження, пирснула від сміху, але постаралася зобразити це як бажання висякатися в хустинку. - Ні-ні, що ви, лейтенанте.

- Тоді, може, ти розвієш нашу нудьгу своїм повідомленням?

- Моїм повідомленням?

Ну як він міг одразу збагнути, що відбувається, коли в нього вся кров прилила до голови й просилася відлитися в бік колін? Макнаб зробив героїчне зусилля над собою і нарешті зміг заговорити:

- Я зв'язався з Рорком щодо сканера дальнього радіусу дії, про який ви нам говорили. Він запросив нас із Дрисколом у свою лабораторію "Троджан сек'юритіз" і показав нам один зі сканерів у дії. О боже! Це було чудово, лейтенанте!

Макнаб, мабуть, згадав власне потрясіння від побаченого і вже з натхненням почав описувати:

- У нього тригонометричне наведення. Мало того, він промацує ціль крізь п'ятнадцятисантиметрову сталь на відстані п'ятисот метрів. Дрискол мало не намочив у штани.

- Проблеми Дрискола із сечовим міхуром можна опустити, - сухо сказала Єва. - Це обладнання достатньо доопрацьоване для того, щоб ми могли його використовувати?

- Поки що не вистачає тільки тонкого налаштування. Загалом цей сканер набагато чутливіший і потужніший за той, що є в нас в управлінні. Рорк запровадив цілодобовий графік на цьому виробництві, і до завтрашнього дня ми вже зможемо отримати чотири або п'ять штук.

- Енн, цього буде достатньо?

- Якщо апаратура справді настільки чутлива, як доповів Макнаб, то поки що вистачить. Скануванням на стадіонах і в спортивних комплексах займаються п'ять моїх бригад. Але ми поки що нічого не виявили. Робота йде дуже повільно: не вистачає людей, до того ж багато співробітників зайнято дослідженням місця вибуху в "Плазі".

На цьому Єва вирішила закінчити нараду.

- Головна наша проблема - час. Якщо "Кассандра" дотримується графіка, яким користувався "Аполлон", у нас у розпорядженні два дні. Але ми не можемо розраховувати на цей термін і повинні поспішати. На сьогоднішній день ми зробили все, що могли. Пропоную всім розійтися по домівках, постаратися гарненько виспатися і до ранку бути у формі.

Пібоді та Макнаб моментально схопилися, чим накликали на себе суворий погляд Єви:

- Що? Проблеми міхура?

- Я... Мені треба зателефонувати братові, - проямлила Пібоді.

- Мені теж. Я маю на увазі... - Макнаб змішався і нервово хмикнув. - Я згадав, що мені теж потрібно декому зателефонувати.

Похитавши головою вслід парочці, що поспішила із залу, Єва звернулася до Фіні:

- Що відбувається останнім часом із цими двома?

- Я нічого не бачив, нічого не знаю, - пробурмотів Фіні, швидко піднімаючись. - Мені треба йти. Там надходить якесь повідомлення, треба прийняти.

Єва хотіла його про щось запитати, але він уже виходив із залу.

- Тут відбувається щось дивне, - сказала вона, обернувшись до Енн.

- Ми всі виснажені, - знизала плечима Енн, теж збираючись йти. - Мало не забула, сьогодні моя черга готувати вечерю. До завтра, Далласе.

Квартира Макнаба була за три квартали від Центрального. Вони подолали цю відстань одним махом, незважаючи на пориви зустрічного вітру і колючі струмені крижаного дощу.

- Ось із чого починається, - пробурмотіла Пібоді, аби щось сказати. Вона вирішила від самого початку взяти ініціативу у свої руки, щоб уникнути біди.

- У мене є чудова ідея, з чого краще почати, - відповів Макнаб і, оскільки вони були вже на віддалі від Центрального, поклав їй руку на сидниці.

- Це разова угода, - уточнила Пібоді, і хоча їй було приємно відчувати його руку, вона відштовхнула її. - Приходимо до тебе, робимо справу - і все. На цьому скінчено. Потім усе йде так, як йшло раніше.

- Чудово.

У цей момент він думав про те, що погодився б роздягнутися догола і пройтися Таймс-сквер на руках, аби витрусити її з цієї уніформи.

Пібоді дістала з кишені стільниковий.

- Я зателефоную братові, скажу, що прийду трохи пізніше.

- Скажи йому, що прийдеш набагато пізніше, - сказав Макнаб.

Коли він поклав руку Пібоді на плече, скеровуючи у вузький під'їзд свого будинку, її кинуло в жар.

- Брата ще немає. А ти тримайся подалі від апарата: я не хочу, щоб Зак зрозумів, що я зайшла пострибати на худорлявому малому з "вибухового відділу".

Макнаб посміхнувся:

- А в тебе є сильна романтична жилка!

- Замокни, - шикнула на нього Пібоді і знову набрала номер.

Коли пискнув сигнал автовідповідача, вона продиктувала: "Зак! Я трохи затримуюся. Ти, судячи з усього, теж. Буду вдома за годину... - Макнаб показав пальцями "два" - ...або близько того. Сходимо з тобою в клуб, якщо ти не проти. Я думаю, тобі сподобається. Подзвоню, коли піду додому".

Пібоді прибрала мобільник у кишеню, і вони увійшли в скрипучий ліфт.

- Давай зробимо все це швидко, Макнабе. Мені не хочеться, щоб брат ламав голову над тим, де я можу пропадати.

- Добре. Тоді почнемо просто зараз?

Він схопив її, притиснувши до стінки ліфта, і поглинув своїм ротом її губи перш, ніж вона встигла пискнути.

- Гей, почекай! - насилу видавила вона, коли його губи торкнулися її шиї. - Цей ліфт безпечний?

- Я "вибуховик", - усміхнувся Макнаб, швидко розстібаючи ґудзики на її плащі. - Хіба я можу жити в небезпечному будинку?

- Тоді вирубай його! Хоча почекай... Адже це незаконно...

Макнаб чув тільки, як калатає її серце. Обернувшись, він ударив по кнопках, і кабіна зупинилася між поверхами.

- Якого біса ти робиш?

- Ми зараз втілимо в життя одну з десяти моїх найкращих вигадок!

Він дістав із кишені міні-комплект інструментів і почав возитися зі щитком безпеки.

- Як, тут?! Прямо тут? - вигукнула вона, відчуючи, як кров приливає до голови.

- Та ти знаєш, скільки муніципальних постанов ти порушуєш?

- Потім ми з тобою можемо заарештувати одне одного.

Макнаб із задоволенням крикнув, коли вогник на телекамері безпеки згас. Він вимкнув сигналізацію, кинув у кут інструменти і повернувся до неї.

- Макнаб, це безумство.

- Знаю, - відповів він, зірвавши з неї плащ і відкинувши його вбік.

- Але, як не дивно, мені це подобається...

Він знову обійняв її й усміхнувся:

- Я так і думав.

Лід просто на очах вкривав блискучою кіркою дороги і тротуари. У щільному міському потоці людей і машин Зак згадував про затишок свого будинку, що пахне пирогами, про яскраве сонячне світло і про те, як там, в Аризоні, Кларисса відновить свої душевні сили.

Вона сама відчинила двері. Її обличчя було блідим і зберігало сліди сліз, руки трохи тремтіли.

- Ти так довго добирався...

- Вибач. Через цю погоду транспорт у місті ходить дуже повільно. Не уявляю, як тут можна жити.

- Я більше не хочу тут жити! Ніколи! - Вона зачинила двері й притулилася до них.

- Я боюся, Зак. І я втомилася від постійного страху...

- Тобі більше не доведеться так жити. - Переповнений любов'ю, він ніжно взяв у долоні її обличчя. - Тобі більше ніхто не заподіє зла. Я буду берегти тебе.

- Я знаю. З тієї хвилини, як я зустріла тебе, я зрозуміла, що моє життя зміниться. - Вона взяла його за руки. - Ти змерз. Ходімо до вогню.

- Я хочу відвезти тебе звідси, Кларисо. Якнайшвидше.

- Так, я... Я готова їхати. - Вона все ж провела його у вітальню до каміна, все ще продовжуючи тремтіти. - Я вже спакувала сумку. Вона там, нагорі. Навіть не пам'ятаю, що я в неї поклала... Ох, Зак, я залишила записку для Бі Ді. Коли він завтра повернеться додому і прочитає її... Навіть не знаю, що він тоді буде здатен зробити! Господи, що я накоїла?! Я не повинна була ставити тебе між нами!

- Я хочу бути між вами, - вперто відповів він, повернувши до себе її обличчя. - Хочу допомогти тобі.

Вона підняла на нього свої величезні фіалкові очі.

- Це тому, що ти жалієш мене?

- Це тому, що я тебе люблю.

В її очах знову заблищали сльози, немов росинки на фіалках.

- Я теж люблю тебе, Зак. Це здається неможливим, неймовірним, але це так. Немов я на тебе давно чекала і змогла все пройти, все пережити, щоб дочекатися...

Вона обійняла його, піднявши до нього обличчя, і Зак м'яко поцілував її, бажаючи заспокоїти, вселити надію.

- Я сходжу за твоєю сумкою, і ми підемо звідси.

Вона глянула на нього з усмішкою.

- Так-так. Ходімо звідси. Швидше, Зак!

- Одягни пальто. На вулиці холодно.

Він вийшов і піднявся в її спальню. У нього важко застукало серце. Вона поїде з ним! Вона кохає його! Це було якесь диво. Її сумка лежала на ліжку, а поруч Зак побачив притулений до подушки конверт, адресований її чоловікові.

"Для цього потрібна була мужність, - подумав Зак. - Як добре, що вона зрозуміла, скільки в ній насправді мужності..."

Він був уже на півдорозі назад униз, коли почув її зойк.

Притиснута до стіни кабіни ліфта, майже гола, Пібоді хапала ротом повітря. Макнаб припав обличчям до її шиї, дихаючи з присвистом, схожим на звук старого чайника її мами. Перед цим вони знімали, смикали і зривали один з одного одяг, кусалися, мацали і тискали один одного. А потім зробили те, до чого так давно прагнули, - просто там, де стояли.

"Це найнеймовірніший випадок у моєму житті", - подумала Пібоді, коли почала приходити до тями.

- Боже! Боже, Пібоді...

Зарившись обличчям у її шию, Макнаб подумав, що не зміг би зрушити з місця, навіть якби вона крикнула йому у вухо щось приголомшливе. Її тіло - о боже! - її тіло виявилось вражаючим! Налите, соковите, саме таке жіноче тіло, в якому чоловік був готовий тонути. Якби він зміг придумати, як їм опинитися в горизонтальному положенні, він би так і зробив: потонув би в ній назавжди.

Її руки все ще обвивали його - Пібоді була не в змозі їх опустити. Вона навіть не могла пригадати, що саме вони вдвох робили і як їм усе вдалося. Останні десять хвилин злилися в запаморочливому вирі, в сексуальному дурмані. Це був якийсь кидок через безумство...

- Нам потрібно вибиратися звідси, - насилу вимовила вона.

- Угу, - відповів Макнаб, але все ще не міг відірвати обличчя від її шиї, від чого їй було лоскотно і приємно. Потім він відступив і став здивовано дивитися на неї. - Боже, ти маєш приголомшливий вигляд!

Пібоді розуміла, що насправді вона має просто смішний вигляд. Її ліфчик висів на плечі на одній лямці, одна нога залишалася у форменому шкарпетці та черевіку, з іншої звисали штани, а трусики взагалі були невідомо де. До того ж було видно, що кілька десятків сухариків для схуднення на день, на яких вона болісно намагалася триматися останнім часом, усе ще не згладили животик.

Незважаючи на все це, вона відчувала, як у ній піднімається пустотливе жіноче збудження, і те, що відбулося на обличчі Макнаба, лише підігріло це почуття.

- Ти теж гарний, - поблажливо відповіла вона.

Звичайно, він був худорлявим, на ньому можна було перераховувати ребра, а живіт був плоским, як дошка. У звичайній ситуації це напевно викликало б у неї роздратування. Але тут, дивлячись на його скуйовджене світле волосся і "гусячу шкіру", що почала вкривати голе тіло, Пібоді тільки здивувалася і посміхнулася йому.

Він теж усміхнувся і сказав:

- Можливо, повторимо?

- Я не заперечую...

Зак кинувся вниз сходами. Сумка була його по спині. Влетівши у вітальню, він побачив, що Кларисса лежить на підлозі, тримаючись рукою за щоку. Крізь її розчепірені пальці було видно червоний слід від удару.

Бі Ді стояв над нею, похитуючись і втупившись на неї злісними засклілиними очима. У руці він тримав її пальто і потрясав ним перед обличчям Кларисси.

- Це куди ж ти, мати твою, зібралася? Хіба я не казав тобі, щоб ти не виходила з дому? Думаєш, що можеш вислизнути, поки мене немає, сука?

- Не підходьте до неї, - вимовив Зак. Незважаючи на гнів, що закипав у ньому, він намагався говорити рівно і спокійно.

Похитнувшись, Бренсон повернувся до нього, і Зак вловив запах віскі.

- Так-так... Чудненько. Шльондра і майстер, - вимовив він врястяжку і ткнув Зака долонею в груди. - Забирайся до біса з мого будинку!

- Я це і збираюся зробити. Разом із Кларисою.

Кларисса піднялася на коліна, нагадуючи жінку, що молиться.

- Зак, не треба! Бі Ді, він мав на увазі... Я тільки хотіла прогулятися, і все.

- Брешеш, сука! - не обертаючись кинув Бренсон і знову ткнув Зака в груди. - Отже, хочеш розпорядитися тим, що належить мені? А вона не розповідала тобі, зі скількома мужиками вона розважалася?

- Це неправда! - схлипнула Кларисса. - Я ніколи не...

Вона осіклася і зіщулилася від страху, побачивши, що Бренсон знову повернувся до неї.

- Заткнися, твою матір! Я не з тобою розмовляю. Що, голубчику, вирішив попрацювати понаднормово, поки мене немає в місті? На твій превеликий жаль, мені

довелося скасувати поїздку. А може, ти вже встиг засунути в неї свій член? Ні? Але якщо ти її поимел, то повинен знати, що в ліжку вона поводить паршиво. Красива і марна. Але вона моя.

- Більше не ваша.

- Заку, не треба! Краще йди геть, - промовила Кларисса тремтячим голосом. - Зі мною все буде добре, але зараз краще йди.

- Ми підемо разом, - спокійно сказав Зак і нахилився, щоб підняти її пальто.

Він не помітив, як Бренсон замахнувся на нього кулаком, і тільки відчув, як його пронизав раптовий біль і потемніло в очах. Крізь оглушливий шум у вухах він почув, як закричала Кларисса:

- Не чіпай його! Будь ласка, не чіпай, Бі Ді. Я нікуди не йду. Клянусь, я...

Вона знову скрикнула - цього разу від того, що він схопив її за волосся.

Усе сталося швидко і немов у маренні. Зак рвонувся вперед і, стиснувши кулак, щосили вдарив Бренсона. Той перекинувся навznak, ковзнувши по гладкій мармуровій підлозі. Він упав тяжко, всією масою, і почувся різкий хрускіт його черепа.

Зак завмер і кілька миттєвостей стояв над ним, не в силах поворухнутися, з жахом дивлячись, як з голови Бренсона тече кров, заливаючи кам'яну підлогу. Потім він кинувся до Бренсона і тремтячими пальцями помацав його шию.

Пульсу не було.

Зак розірвав сорочку на Бренсоні і спробував зробити йому штучне дихання.

- Кларисо, виклич "Швидку"!

Але йому було ясно, що допомогу викликати вже пізно. Відкриті очі Бренсона були нерухомі. З голови продовжувала текти кров. Зак не побачив жодних ознак життя.

- Він мертвий? Він мертвий, так? - запитувала Кларисса. Її почало трясти, вона з жахом дивилася на Зака своїми величезними очима. - Що ми накоїли! Що ми наробили... - тихо почала голосити вона.

Зак повільно піднявся, відчуваючи нудоту. Він убив людину! Він відмовився від будь-якої віри і забрав у людини життя!

- Нам доведеться викликати "Швидку" і поліцію.

- Поліцію? Ні! Поліцію - ні! - Кларисса притиснула долоні до щік, її обличчя зблідло ще більше. - Вони заберуть мене, посадять...

- Кларисо, ти ж нічого не зробила. Це я вбив його.

Зак повільно підійшов до неї і взяв її за руки.

- Ти... - Вона уткнулася обличчям у його плече. - Ти ж зробив це через мене! Усе сталося через мене...

- Ні, через нього. Тепер кріпись. Тобі потрібні сили.

- Так, сили... - кивнула Кларисса. Вона відсунулася від нього і подивилася в його очі, не кліпаючи. - Я буду сильною. Так-так. Буду сильною. Тільки мені потрібно подумати. Знаю, що я... Але... Я відчуваюся зовсім хворою. Ти не міг би принести мені води?

- Нам потрібно викликати поліцію.

- Звичайно. Я викличу. Ми викличемо. Але спочатку дай мені хвилину, будь ласка. Принесеш мені води?

- Добре. Залишайся тут.

Ноги погано слухалися, але Зак змусив себе йти. Йому здалося, що шкіра вкрилася льодом, як цього вечора тротуари на вулицях.

Він убив людину!

Дві жінки, що працювали на кухні, не звернули на нього уваги. Прислуга тут була вишколена і, очевидно, звикла нічому не дивуватися. Зак трохи постояв, тримаючись за двері. Він погано розумів, навіщо сюди прийшов. У вухах у нього повторювався хрускіт черепа Бренсона, що вдарився об мармур.

- Води... - насилу видавив він із себе.

На кухні стояв запах смаженого м'яса і киплячого соусу. До горла Зака знову підступила нудота.

- Місіс Бренсон попросила мене принести їй води.

Ні слова не кажучи, одна з жінок підійшла до холодильника. Зак тупо дивився, як вона налила води у велику склянку, потім відрізала кружальце лимона і разом із льодом додала у воду.

Зак узяв склянку обома руками, щоб не розплескати воду, і вийшов назад у коридор. Однак він усе-таки розплескав її, коли побачив, що Кларисса, стоячи навпочіпки, несамовито протирає місце, де була кров. Тіло Бренсона зникло.

- Що ти зробила? Що ти робиш?

- Те, що слід було зробити. Я стаю сильною і роблю те, що вважаю за потрібне. Дай мені закінчити.

Поставивши склянку, він кинувся до неї. Кларисса виривалася, штовхала його, ридала, а в повітрі стояв запах свіжопролитої крові.

- Стій! Зупинись! Де він? - намагався напоумити її Зак.

- Його немає. Його немає, і ніхто не повинен нічого знати, - твердила вона.

- Про що ти говориш? - Він вихопив у неї з рук закривавлену серветку і кинув у камін. - Бога ради, Клариссо, скажи, що ти зробила?

У неї був божевільний погляд, вона тремтіла, немов у лихоманці.

- Я запрограмувала дройда. Ти ж знаєш, у фірмі Бі Ді займаються такими розробками, і він навчив мене, як з ними поводитися. Я веліла дройду забрати його. Веліла винести його і покласти в машину. Дройд викине його тіло в річку. Ми приберемо кров і втечемо. Ми просто втечемо і назавжди забудемо про все, що сталося!

- Ні, ми цього не зробимо, Клариссо.

- Але чому? Я не хочу, щоб тебе посадили до в'язниці! - Вона схопила його за сорочку. - Не хочу, щоб тебе посадили за це. Я цього не винесу. Мені це не під силу...

Вона припала до його грудей, і Зак м'яко погладив її по голові.

- Цього не минути. Якщо я цього не зроблю, то не зможу жити в злагоді з собою.

Зак посадив її в крісло, і Кларисса вимовила якимось млявим голосом:

- Поліцію викличеш ти.

- Добре, я.

Вони нарешті дісталися ліжка. Пібоді погано пам'ятала, як вони вийшли з ліфта й дісталися квартири Макнаба, ледь не заморивши одне одного зі сміху. Простирадла одразу стали гарячими і зім'ятими. Навіть коли ослабілий Макнаб відкотився від неї, тіло Пібоді все ще дихало жаром, наче пічка.

- Я ще не доробив справу, - зірваним голосом сказав Макнаб у темряві.

Пібоді стрибнула, потім почала сміятися як божевільна.

- Я - теж. Ми що, чокнулися?

- Ще кілька разів, і в нас усе перегорить, - припустив він.

- Ще кілька разів, і ми помremo!

Він погладив її груди своїми довгими, тонкими пальцями, які вона почала любити, і запитав:

- Як ти думаєш, це все гра?

- Схоже на те.

Він знову повернувся до неї і торкнувся її грудей губами.

- Мені подобаються твої цицьки.

- От здорово! Дякую.

- Ні, я маю на увазі, що... повір, Ді, нічого досконалішого мати-природа створити не могла.

Боже! Їй не хотілося, щоб він називав її Ді. Ді - це було щось зовсім особисте, особливе, дуже інтимне, що мало вимовлятися в інших випадках життя. Вона хотіла було сказати йому про це, але його рука стала повільно ковзати вниз по грудній клітці.

- Бог ти мій, ти... така жіночна!

Він цілував її довго, повільно і глибоко. Потім йому захотілося ввімкнути світло, щоб краще розгледіти її, але тут запищав мобільник.

- Чорт, який пищить: твій чи мій?

Несподівано їм нагадали, що вони обидва були все-таки копами.

Пібоді полізла в кишеню свого плаща.

- Мій, напевно. Навряд чи це з диспетчерської: апарат особистий. Слухаю. Пібоді.

- Це я, Ді, - сказав Зак, але Пібоді не відразу впізнала його голос. Їй здалося, що це говорить якась незнайома людина.

- Що сталося? З тобою все гаразд?

- Ді, потрібно, щоб ти приїхала. Потрібно, щоб ти подзвонила Даллас і щоб ви обидві приїхали в будинок Клариси Бренсон. Я щойно вбив її чоловіка.

Єва прочитала роздруківку, яку приготував їй Рорк, і сіла назад до свого столу.

- Отже, Ламон викрадав з "Автотрону" матеріали по шматочках протягом останніх шести місяців.

- Він добре замітав сліди, - Рорк усе ніяк не міг позбутися пекучого відчуття досади. - У нього була певна автономність. З приводу його заявок ні в кого не виникало питань. Він просто щоразу замовляв трохи більше, ніж було потрібно для роботи, і тягнув із собою.

- І це все, я думаю, передавалося Наладчику. Цього в будь-якому разі достатньо, щоб заарештувати його за підозрою в крадіжці шкідливих матеріалів. І цього достатньо для мене, щоб притягти його за дупу на допит і гарненько підсмажити.

Рорк розглядав кінчик своєї сигарети.

- Мені здається, на цьому приводі ти довго не протримаєшся. Але, в будь-якому разі, мені знадобиться ще менше часу на те, щоб його звільнити. Чи в тебе є якісь міркування особистого порядку?

- Принаймні, посадивши його за ґрати подалі від твоїх рук, я допоможу запобігти звинуваченням проти тебе у фізичному насильстві. Гаразд, не бери в голову. - Вона машинально потерла скроню і тільки потім відчула головний біль. - Нам потрібно з'ясувати наступний можливий об'єкт для вибуху. Сьогодні я заарештую Ламона, протушку його в камері, але мало ймовірно, що він знає, *де і коли*.

- Він повинен знати що-небудь про те, *хто* ...

Рорк обійшов стіл, став за спиною Єви і почав масажувати її плечі, щоб зняти з них напругу.

- Лейтенанте, тобі потрібно на деякий час забути про все. Дай своїй свідомості можливість прочиститися.

- Уже даю, - сказала Єва, опускаючи голову в міру того, як почала даватися взнаки чудова сила його рук. - І довго ти можеш підтримувати цю милостиву кондицію?

- Набагато довше, якщо ми будемо голими.

Вона розсміялася і здивувала його тим, що сама почала розстібати блузку.

- Ось і перевіримо, - сказала вона крізь сміх.

Але тут пролунав сигнал комунікатора.

- Диявол! - вилаялася Єва і взяла слухавку.

- Даллас! Боже, господи...

- Пібоді? - упізнала Єва і схопилася на ноги.

- Мій брат... Зак, мій брат...

Єва взяла Рорка за руку і стиснула її, потім змусила себе говорити наказовим тоном:

- Розповідай! Говори швидко і по суті.

- Він сказав, що вбив Б. Дональда Бренсона. Він зараз там, за тією адресою. Я їду туди.

- Там зустрінемося. Нічого не роби до мого приїзду.

- Є, сер...

Єва і Рорк схопилися одночасно.

- Я їду з тобою, - сказав він.

- Добре. Візьмемо якусь твою машину. Так буде швидше.

Єва не здивувалася тому, що приїхала на місце раніше Пібоді: з машинами Рорка ніщо не могло зрівнятися. Від одного погляду на криваві сліди на камінній дошці, на те, як владно і дбайливо Зак тримав Кларису за плечі, у неї занило в животі.

"О боже, Пібоді! Ну й переробка", - подумала Єва, а вголос запитала:

- Де тіло?

- Я позбулася його, - відповіла Кларисса абсолютно млявим голосом.

- Сядь, Кларисо, - м'яко сказав Зак, саджаючи її назад у крісло, і підняв очі на Єву. - Вона в шоці, їй потрібен лікар.

Борючись зі співчуттям і машинально відзначаючи для майбутнього протоколу синці на обличчі Клариси, Єва перепитала:

- Позбулися його?

Кларисса глибоко зітхнула, зчепила руки і кивнула:

- Так. Після... після того, як усе сталося, я відправила Зака з вітальні, попросивши його принести мені води. - Вона подивилася на склянку, що залишилася недоторканою на інкрустованому столику, і розплескану воду, яка тепер псувала оздоблення. - Коли він вийшов, я викликала одного з дройдів, щоб винести тіло. Я запрограмувала його. Я... я вмію це. Я веліла йому скинути тіло в річку, з мосту в Іст-Рівер.

- Вона була в сум'ятті, - почав Зак. - Вона не розуміла. Усе сталося так швидко, і я....

- Заку, я хочу, щоб ви сіли, - сказала Єва, показавши на диван.

- Вона нічого не робила! Це я зробив. Я штовхнув його. Я не хотів... Він завдавав їй болю.

- Зак, сидіть. Рорк, будь ласка, відведи, будь ласка, місіс Бренсон в іншу кімнату. Їй потрібно полежати хоча б кілька хвилин.

- Звісно. Кларисо, ходімо.

- Він не винен! - Кларисса знову заплакала. - Це я винна! Він лише хотів допомогти мені...

- Усе добре, - тихо вмовляв її Рорк. - Єва подбає про нього. Підемо зараз зі мною.

Відводячи Кларису, він мовчки подивився на Єву і скрушно похитав головою.

- Зак, ми ще не записуємо розмову, - сказала Єва. - Нічого не кажіть, поки не вислухаєте мене. Мені потрібно знати все - кожную дрібницю, кожен крок. Навіть не хочу думати про те, що ви що-небудь опустите.

- Я вбив його, Далласе.

- Я сказала: замовкніть! - Єва не могла зрозуміти, чому люди ніколи не слухають інших. - Зак, потім я зачитаю вам ваші права, і ви почнете давати свідчення. Ви зможете запросити адвоката. Але зараз я говорю з вами як подруга вашої сестри. Спочатку ви мені все розповісте прямо і просто, а вже потім ми почнемо офіційний допит. Під час його ви повинні будете дивитися мені в очі невідривно. Ви зрозуміли? Ви не повинні ухилятися від відповіді або вагатися з відповіддю. Поки що ваші дії можна кваліфікувати як самооборону, тобто майже нещасний випадок. Але те, що Кларисса позбулася тіла, поставило вас обох у небезпечне становище.

- Вона тільки хотіла...

- Мовчіть, чорт забирай! - Єва в роздратуванні запустила руку у волосся. - Спочатку вислухайте мене. Є способи обійти це. Для того тут і буде адвокат; крім того, ми проведемо тести на стан психіки. Під час допиту ви мені розповісте все, нічого не упускаючи. І в жодному разі не наводьте туману на якісь деталі, щоб захистити Кларису. Не робіть цього, інакше все погіршите.

- Я розповім вам про все, що сталося. Але ви її не заберете? Вона боїться поліції. Вона така тендітна... Він жорстоко поводився з нею. Якщо ви вважаєте, що я здатний на холоднокривне, заздалегідь продумане вбивство...

Єва присіла на краєчок кавового столика, щоб краще бачити Зака.

- Заку, ви довіряєте своїй сестрі?

- Так.

- А вона довіряє мені, - сказала Єва, але почула звуки кроків у холі й знову піднялася. - Мабуть, це вона. Ви здатні тримати себе в руках і не розм'якати?

Зак кивнув і теж піднявся. У вітальню влетіла Пібоді. Вона майже впала в обійми брата, потім відсахнулася і почала обмацувати його руками - обличчя, плечі, груди.

- О боже! З тобою все гаразд? Ти цілий?

- Так, Ді. - Він доторкнувся чолом до її голови. - Пробач. Пробач мене...

- Усе буде добре. Ми про все подбаємо. Потрібно викликати адвоката.

- Ні, поки що не треба. Лейтенант Даллас каже...

У сум'ятті Пібоді повернулася до Єви, пригнічено дивлячись на неї очима, сповненими жаху.

- Йому потрібно представити факти. Боже! Далласе, невже він сяде в камеру?

- Змирися, - відрізала Єва. - Такий порядок. Сядь тут і візьми себе в руки, чорт забирай!

У Пібоді вже покотилися сльози, і Єва відчула, як її охоплює паніка. Наказавши собі не розкисати, вона краєм ока побачила Макнаба, який чомусь опинився тут, і покликала його:

- Макнаб, візьми в Пібоді диктофон. Тимчасово попрацюєш помічником у цій справі.

- Даллас...

- Що, це не для тебе? - різко перебила його Єва.

- Є, сер. - Він підійшов і нахилився до Пібоді: - Тримайся. Просто сиди й дивись. Усе буде добре, - м'яко сказав він їй, узяв диктофон і повернувся до Єви. - Лейтенанте, скажете, коли будете готові.

- Включай. Лейтенант Єва Даллас. Перебуваю на місці події - в резиденції Б. Дональда Бренсона. Проводжу допит Зака Пібоді у зв'язку з імовірною смертю Б. Дональда Бренсона.

Потім, знову присівши на кавовий столик і дивлячись в очі Заку, вона зачитала йому його права. Ні він, ні вона не обернулися на здавлений стогін Пібоді.

- Заку, розкажіть, що сталося.

Він важко зітхнув:

- Я краще розповім про все з самого початку. Можна?

- Чудово.

Зак робив усе так, як сказала йому Єва: дивився їй в очі, ні на секунду не відводячи погляду. Він розповів про свій перший робочий день у будинку Бренсона, про те, що почув, про розмову з Кларисою, яка відбулася потім. Час від часу його голос починав тремтіти, але Єва кивала йому і тим самим змушувала продовжувати розповідь. Вона хотіла зробити запис, поки все було ще свіжим: їй потрібно було чути і бачити його емоції.

- Коли я почав спускатися сходами з її сумкою, я почув крик. Вона лежала на підлозі і плакала, тримаючись руками за обличчя. Він був п'яний і кричав на неї, а потім схопив за волосся. Я повинен був зупинити його...

Зак, не дивлячись, узяв Пібоді за руку і стиснув її.

- Я лише хотів забрати її з цього будинку, геть від цієї людини... Ні, це неправда! - Зак заплющив очі. - Я хотів, щоб він був покараний. Хотів, щоб він поплатився за все, що він заподіяв їй. Але я знав, що спочатку мені потрібно відвезти її туди, де вона була б у безпеці. Коли він смикнув її за волосся, щоб підняти її з підлоги, я відштовхнув його. І він упав.

Єва заговорила вперше за весь час його розповіді, намагаючись здаватися спокійною і навіть байдужою:

- Ви втрутилися, щоб зупинити його, коли він ще раз напав на Кларису. Ви штовхнули його, і він упав. Правильно?

- Так. Він упав навznak, я це бачив. Я стояв як заморожений, не міг рушити, не міг навіть ні про що думати. Він втратив рівновагу і важко впав. О боже, я почув, як його голова вдарилася об камінь... Потім полилася кров. Я перевірів пульс. Його не було. У нього були відкриті нерухомі очі. І жодних ознак життя.

- Що ви робили потім?

- Сказав Кларисі, що потрібно викликати "Швидку". Я бачив, що вже пізно, але мені здалося, що це необхідно зробити. І викликати поліцію. Її трясло, вона була в жаху. Твердила, що це вона в усьому винна. Я сказав, що їй потрібно кріпитися, постаратися бути сильною, і мені здалося, що вона трохи оговталася. Вона попросила принести води. Попросила дати їй хвилину і принести води. Якби я знав, що вона затіяла...

Він замовк, щільно стиснувши губи.

- Зак, ви маєте закінчити свою розповідь. І пам'ятайте: ви не допоможете Кларисі, якщо спробуєте щось приховати.

- Вона зробила це заради мене. Вона боялася за мене. Це був шок, розумієте? - Його юні сірі очі дивилися на Єву з відчаєм і надією. - Вона просто була в паніці. Думала, що якщо прибрати тіло і витерти кров, то все буде гаразд. Він завдавав їй болю, вона багато років жила в страху...

- Поясніть, як усе було. Ви пішли по воду...

Зак важко зітхнув і закінчив розповідь. Єва ненадовго задумалася, немов прораховуючи якісь варіанти, потім сказала:

- Вам доведеться поїхати в Центральне управління, дати повні свідчення.

- Я знаю.

- Макнаб, подзвони в диспетчерську і повідом про вбивство. Передбачуваний самозахист. Нам потрібна бригада тут і бригада в місті - для пошуку тіла в річці. Зак, зараз я викличу людей у формі, щоб вас відвезли до відділку. Це не вважається

арештом. Просто вас буде затримано до того часу, коли завершиться огляд цього місця і коли ми отримаємо ваші детальні свідчення.

- Я можу побачити Кларису до від'їзду?

- Це не найкраща ідея. - Кивком голови вона наказала Макнабу залишитися в кімнаті із Заком. - Пібоді, ходімо зі мною.

Коли вони йшли через хол, з іншої кімнати тихо вийшов Рорк і обережно прикрив за собою двері.

- Вона заснула, - сказав він.

- Це добре, - Єва зітхнула. - Але, на жаль, ненадовго. Пібоді, зберися і слухай. Поїдеш із братом. Я скажу, щоб його тримали не в камері, а в кімнаті для допитів. Ти поговориш із ним і поясниш йому, що він має погодитися на проходження тестів на стан психіки, а також на обстеження особистості. Цим займеться Міра. Постараємося зробити це якомога швидше, щоб завершити все завтра. Викличемо адвоката і відпустимо Зака сьогодні ж увечері. Він буде в наручниках тільки до закінчення тестування. Його роль у цій історії зрозуміла, і я не думаю, щоб що-небудь змінилося.

- Ви хочете усунути мене від справи?

- Але ти ним і не займалася. Не натискай на це, - тихо, але різко промовила Єва. - Я подбаю про твого брата. Якщо дозволити тобі влізти в цю справу, все стане виглядати хитким. Мені й то буде непросто втриматися: Вітні може передати ведення попереднього слідства комусь іншому.

Пібоді боролася зі сльозами, але безуспішно.

- Ви правильно вчинили, коли дозволили йому виговоритися для запису наодинці, без втручання адвоката. Ви дуже добрі до нього, Даллас, і до мене теж...

Єва сунула руки в кишені.

- Заради Христа, Пібоді, тут і сліпому видно, що хлопець мухи не скривдить! Ніхто не ставитиме під сумнів, що тут випадок самозахисту, - перестерігала Єва помічницю, про себе подумавши: "Якщо знайдуть це прокляте тіло".

- Мені слід було краще наглядати за ним, - насилу промовила Пібоді і захлинулася в риданнях.

Єва з розпачем глянула на Рорка і безпорадно розвела руками. Рорк притягнув до себе Пібоді й погладив по волоссю. Він побачив, що Єва страждає набагато більше, ніж могло здатися з боку.

- Усе буде добре, Пібоді. Нехай тепер Єва догляне за ним і подбає про нього.

З кожним нападом ридань Пібоді у Єви все переверталось всередині. Вона більше не могла перебувати поруч.

- Рорк, мені потрібно поговорити з тією жінкою. Макнаб охороняє місце і чекає бригаду з Центрального. Ти можеш поки що... впоратися тут? - Вона показала очима на Пібоді.

Рорк кивнув, і Єва з полегшенням вислизнула з кімнати.

Здавленим голосом, уткнувшись у груди Рорку, Пібоді схлипувала:

- Вибачте мені...

- Не потрібно вибачатися, люба. Ти маєш повне право на те, щоб гарненько виплакати.

Вона похитала головою, розпрямила і витерла сльози.

- Я не повинна розм'якшувати!

- Пібоді, - Рорк ніжно погладив її по щоці, - я боюся, що ти вже розм'якла...

Єва пробралася по всьому ланцюжку, смикала за всі ниточки, сперечалася, доводила, майже погрожувала - і врешті-решт домоглася, що ведення досудового слідства у справі про смерть Б. Дональда Бренсона було доручено їй.

Вона зарезервувала дві кімнати для допитів і помістила в них окремо Зака і Кларису; нагнала страху на бригаду слідства і "чистильників"; накачала вказівками бригаду, яка займалася пошуками тіла в Іст-Рівер; посадила Макнаба працювати з дройдом Бренсона і приїхала до відділку з жахливим головним болем.

Але вона отримала все, що хотіла.

Останнє, що вона зробила перед зняттям детальних показань, це був дзвінок Мірі додому. Єва домовилася, щоб Зак і Кларисса були протестовані наступного дня.

Вона вирішила допитати спочатку Кларису. Єва не сумнівалася, що ця жінка, оговтавшись від первісного шоку, захоче викликати адвоката: самозбереження мало взяти гору над будь-якими переживаннями Клариси щодо Зака. Але коли Єва увійшла до кімнати для допитів, вона побачила, що Кларисса сидить одна - бліда і тиха, тримаючи в руці склянку з водою. Єва попросила охоронця вийти.

- Із Заком усе гаразд? - одразу запитала Кларисса.

- Так, у нього все добре. Як ви себе почуваете?

Кларисса продовжувала невидячими очима дивитися на склянку.

- Я ніби уві сні. Все здається якимось нереальним. Бі Ді мертвий... Він справді мертвий?

Єва підійшла до столу і сіла навпроти неї.

- Поки що важко сказати. У нас немає його тіла.

Кларисса здригнулася і заплющила очі:

- Це я винна! Не знаю, про що я думала і чи думала взагалі.

- Ну, час починати, - діловито оголосила Єва. Вона щосили намагалася не піддаватися власним емоціям: співчуття могло спровокувати в Кларисси новий напад сліз. Увімкнувши диктофон, Єва виголосила формальний вступ і нахилилася вперед.

- Кларисо, розкажіть, що сталося сьогодні ввечері.

- Я покликала Зака. Він прийшов. Ми збиралися разом виїхати звідси.

- У вас із Заком був роман?

- Ні, - відповіла Кларисса і підняла на Єву свої прекрасні очі. - Ми ніколи... Одного разу тільки поцілувалися. Але ми полюбили одне одного. Розумію, що це, напевно, дивно звучить, адже ми навіть майже незнайомі. Але це сталося. Він був такий добрий і ніжний, а мені хотілося почуватися захищеною... Загалом, я покликала його, і він прийшов.

- Куди ви збиралися виїхати?

- В Аризону, напевно. Не знаю... - Кларисса потерла пальцями лоб. - Куди завгодно, аби подалі звідси! Я зібрала речі в сумку. Зак піднявся за нею нагору. І тут увійшов Бі Ді, хоча він не планував повертатися цього вечора.

Її мова стала переривчастою, плечі затремтіли.

- Бі Ді був п'яний. Побачивши в мене в руках пальто, він ударив мене, і я впала. У цей момент увійшов Зак і сказав, щоб Бі Ді не підходив до мене. Бі Ді кинувся на Зака, штовхав його і кричав щось жахливе. Потім він схопив мене за волосся і смикнув вгору. Мені здається, я закричала. Зак відштовхнув його, тому що мені було боляче. І Бі Ді впав. Почувся жахливий звук, і потекла кров.

- Кларисо, а що робив Зак після того, як ваш чоловік упав?

- Він... Я не пам'ятаю. Я була в такому стані...

- Подумайте. Зберіться і подумайте.

- Він... - На стіл почали падати крапельки сліз. - Він посадив мене і підійшов до Бі Ді. Я не бачила, що він робив, але потім Зак попросив мене викликати "Швидку". Він велів мені поквартитися, але я не могла зрушити з місця. Я зрозуміла, що Бі Ді мертвий. Мені було видно його очі і кров. Зак сказав, що нам необхідно викликати поліцію. Я була сильно налякана і вирішила, що нам потрібно бігти. Ми б просто втекли, зажили б новим життям, і ніхто б нічого не дізнався... Усе, що завгодно, аби не мати справи з поліцією!

Вона замовкла, продовжуючи тремтіти, і глянула Єві в очі. Потім майже пошепки вимовила:

- У Бі Ді були в поліції свої люди. Він говорив мені, що якщо я кому-небудь скажу, якщо я звернуся в поліцію з приводу того, що він мучить мене, то мене посадять. Згвалтують і посадять. Він добре знав поліцію...

- Ви зараз у поліції, - холодно зауважила Єва. - І що? Вас згвалтували? Посадили?

Повіки Кларисси здригнулися.

- Ні, але...

- Що сталося після того, як Зак сказав, що викликає поліцію?

- Я відіслала його. Мені було потрібно, щоб він вийшов. Я попросила його принести мені води. Коли він вийшов, я викликала дройда, запрограмувала його винести тіло, відвезти до річки і викинути в неї. Потім я спробувала витерти кров. Було дуже багато крові...

- Це потрібно було зробити швидко і чисто?

- Так, звісно. Я боялася, що повернеться Зак і зупинить мене. Так воно і сталося. Він зупинив мене. І ось ми тут.

Кларисса опустила голову.

- І чому ви тут?

- Він викликав поліцію, і його посадили. Вина була моя, а до в'язниці відправлять його...

"Ні, - подумала Єва, - не відправлять". Вголос же вона запитала:

- Ви давно заміжня за Бренсоном?

- Майже десять років.

- Ви стверджуєте, що протягом цього часу він погано повадився з вами? - Єва згадала, як Кларисса напружилася, коли Бренсон обійняв її за плечі у вечір зачитання заповіту, і вирішила уточнити: - Він завдавав вам фізичних страждань?

- Не завжди. Бачте, я дуже тупа, і в мене нічого толком не виходить. Спочатку він намагався мене вчити, але нічого не виходило. Одного разу він так розлютився, що не втримався і вдарив мене. Сказав, що вбиває мені в голову хоч скількись розуму. А потім став бити мене все частіше й частіше. Казав, що показує, хто тут головний...

"Щоб ти пам'ятала, хто тут головний, дівчинко. Щоб пам'ятала".

При згадці про ці слова у Єви все стислося всередині, і вона відчула, як у неї на якусь мить раптом проник клейкий страх.

- Ви доросла жінка. Чому ви не пішли від нього?

- Піти? Але куди? - Очі Кларисси сповнилися відчаю. - Куди саме я могла піти так, щоб він не знайшов мене?

- Але існують же якісь друзі, сім'я...

Кларисса похитала головою:

- У мене немає друзів і не стало сім'ї. Люди, яких я знаю, - це тільки ті, з ким дозволив познайомитися він. Я повинна була в усьому його слухатися. Він бив мене коли хотів, гвалтував коли заманулося... Ви не знаєте, що це таке! Ви не уявляєте, що значить жити з такою людиною, не знати, що вона може зробити наступного разу і якою вона буде, коли увійде у двері...

Єва піднялася і підійшла до вікна, щоб Кларисса не бачила її обличчя. Вона дуже добре знала, що це таке! І не могла допустити, щоб спогади та давнішні відчуття послабили її об'єктивність.

- Ну, а тепер, коли він більше не увійде у двері?

- Він більше не заподіє мені страждань, - сказала Кларисса так просто, що Єва обернулася. - Але відтепер я житиму з усвідомленням того, що змусила хорошу людину стати відповідальною за смерть Бі Ді. Сьогодні зникла надія на те, що ми із Заком коли-небудь будемо разом...

Вона опустила голову на стіл і заридала так, ніби в неї розривалося серце. Єва вимкнула запис, вийшла з кімнати і веліла поліцейському подбати про те, щоб до ранку Кларису звозили в медичний центр.

Макнаба вона, як завжди, застала за комп'ютером.

- Як дройд?

- Кларисса добре з ним попрацювала. Він виконав усі команди. Я їх переглянув назад, уперед і в сторони. Вона заклала програму: прибрати тіло з підлоги, віднести в машину, відвезти до річки і позбутися його. Більше там нічого немає: вона стерла колишню пам'ять.

- Випадково чи навмисне?

- Не можу сказати. Вона поспішала, нервувала. Коли закладається нова програма, то стару можна легко стерти, якщо дуже поспішати.

- А скільки слуг було в будинку?

Макнаб дістав свої записи.

- Четверо.

- І жоден нічого не чув і не бачив?

- Двоє в цей час були на кухні, лакей - нагорі. Доглядач спортмайданчика згортав свій навіс.

- Згортав навіс? У таку погоду?!

- Вони там, здається, заливають ковзанку.

Єва потерла втомлені очі. Про це вона подумає пізніше. Наразі було необхідно насамперед запобігти висуненню проти Зака формальних звинувачень.

- Гаразд. Піду ще раз побачити Зака. Пібоді з ним?

- Так. І адвокат там же. Немає жодного способу обійтися без нього ще раз?

Єва холодно подивилася на Макнаба:

- Ми робимо все за статутом. Кожен крок документується. До ранку і так у всіх газетах з'явиться: "Власника "Тулз енд тойз" убито коханцем своєї дружини. Підозрюваний є братом офіцера поліції з відділу розслідування вбивств. Слідство наштовхується на перешкоди. Тіло відсутнє..."

- Добре-добре, - Макнаб підняв руку. - Уже представив.

- Єдиний спосіб уникнути цього - випередити їх. Ми маємо довести самозахист - швидко і чітко. І знайти це прокляте тіло! Стеж за "чистильниками". Якщо вони ще не закінчили, підпали їм дупи.

Коли Єва увійшла в кімнату для допитів, Пібоді підняла голову. Вона продовжувала тримати Зака за руку. По інший бік від нього сидів адвокат. Єва впізнала одного з юристів Рорка.

Як жінка, Єва була вдячна, як коп - розлючена. "Ще одна тінь на ділі!" - похмуро подумала вона і знову згадала про існування преси: "Чоловік офіцера, який веде слідство, організував представлення фактів"... Неймовірно!

Не дивлячись на Пібоді, Єва кивнула адвокату, увімкнула диктофон і приступила до роботи.

Через півгодини, коли Єва вийшла з кімнати, її наздогнала Пібоді.

- Лейтенант, сер...

- У мене немає часу розмовляти з тобою.

Але Пібоді загородила Єві дорогу.

- Ні, є!

- Гаразд.

Готова до битви, Єва пройшла до дамського туалету, ввімкнула холодну воду і з насолодою вмилася.

- Давай говори і дай мені можливість попрацювати.

- Дякую...

Вирішивши, що почула, Єва підняла мокре обличчя.

- За що?

- За те, що турбуєтесь про Зака.

Єва повільно вимкнула кран, струсила з рук надлишок води і підійшла до фена. Він гидко задзижчав, від чого голова в неї розболілася ще сильніше.

- Мені ніколи, Пібоді. Якщо ти дякуєш за адвоката, то не за адресою. Звертайся до Рорка - це його клопоти, і я їм не рада.

- Я хочу подякувати саме вам.

Єва такого не очікувала. Вона була готова зустріти гнів, звинувачення: "Чому ви так тиснули на нього? Чому ви ставили йому підніжки? Як ви можете бути такою жорстокою?" А вийшло все навпаки: боязка вдячність і нещасні очі Пібоді. Єва провела руками по обличчю, заплющила очі й пробурмотіла:

- О боже...

- Я розумію, чому ви були з ним жорсткішими цього разу: ви хотіли зміцнити його свідчення. Я побоювалася... Коли в мене прочистилося в голові, я почала

боятися, що ви дасте йому послаблення, говоритимете з ним занадто м'яко, як вчинила б я. Але ви надали йому стійкості. Дякую.

- Не варто. Тепер я знаю, що його не збити, і ти можеш дотримуватися цього.

- Знаю, бо дотримуюся вас.

Єва насупилася:

- Ти зовсім не зобов'язана дотримуватися мене. У тебе є своя голова на плечах.

- Мені доводиться це робити. Ви ж знаєте: сім'я для мене - це найважливіше, що в мене є. Те, що я не живу поблизу від них, не означає, що вони не близькі мені. Але після них на наступному місці - робота. - Пібоді схлипнула, швидко витерла ніс і договорила: - А робота - це ви.

- Що за дурниці?!

- Це не дурниці, Далласе. Зустріч із вами - найбільша удача в моєму житті. І я покладаюся на вас, тому що знаю - я можу покладатися.

Єва відчула, що в неї почастішав пульс і підозріло захипало в очах.

- Ненавиджу сентименти! - пробурмотіла вона і несподівано ткнула Пібоді пальцем у груди. - Сержанте Пібоді, ви порушуєте форму одягу!

Коли за нею зачинилися двері, Пібоді подивилася на себе. Один із гудзиків бовтався на ниточці - мабуть, Макнаб відірвав його не до кінця.

- О, чорт! - вилаялася вона і відірвала гудзик.

Єві здавалося, що в неї в голові трупа маніакальних танцівників відбиває чечітку. Промайнула думка про те, що потрібно знайти в себе якесь болезаспокійливе.

Увійшовши в кабінет, вона побачила там Рорка. Він сидів на її убогому стільці в елегантному костюмі, а його не менш елегантний плащ висів на потворній стійці для одягу. Об одинадцятій годині вечора Рорк мав свіжий і підтягнутий вигляд, як, зрештою, виглядав завжди, коли були якісь справи.

Єва в роздратуванні стукнула кулаком по парі італійських черевиків, що зручно розташувалися в неї на столі, і їй одразу стало легше.

- Що тобі тут треба?

- Хотів дізнатися подробиці, - сказав Рорк.

Він уважно подивився на Єву, помічаючи все - втому, головний біль, безжально стримувані емоції, і неквапливо прибрав ноги зі столу:

- Сідай, лейтенанте.

- Це мій кабінет, і накази тут віддаю я!

- Хм, - вимовив він і налив у чашку з термоса бульйон. Сусідній термос із написом "кава" був майже порожній.

- Тобі немає сенсу чекати, - пробурчала Єва. - Я не збираюся розголошувати таємницю слідства. Тож можеш їхати додому. Я не знаю, коли повернуся. Можливо, заночую тут.

Рорк мовчки поставив перед нею бульйон.

- Я хочу кави!

- Ти вже велика дівчинка і маєш розуміти, що тобі можна не все, що хочеться.

Під лютим поглядом Єви Рорк прикрив двері, сів на вільний стілець і витягнув ноги настільки, наскільки дозволяла тісна кімнатка.

- Єво, сядь і попей бульйону.

Вона ледве втрималася, щоб не відкинути чашку. Але оскільки втрималася, то вирішила сісти. І розповісти.

- Я щойно півгодини поспіль розмазувала по стінці Зака! "Ти хотів трахнути чужу дружину. Ти вбив її чоловіка, щоб прибрати його з дороги. Він був багатим, чи не так? Тепер вона стане багатою, і це допоможе тобі добре влаштуватися в житті. Ти отримав бабу і бабки, а Бренсон отримає розкішну поминальну службу..." І все в такому дусі - до огиди.

Рорк мовчав, чекаючи, коли вона висловиться до кінця. Єва відпила бульйону і, на власний подив, почувалася краще.

- І уяви: я закінчую побиття Зака, йду в сортир, а мене наздоганяє Пібоді і дякує за все це! Чорт знає що!

Побачивши, що вона обхопила голову руками, Рорк піднявся. Але коли його руки опустилися на її плечі, вона спробувала їх струсити.

- Не чіпай мене! Сьогодні я вже не можу сприймати чиєсь співчуття...

- Шкода. - Він доторкнувся губами до її маківки. - Ти навчаєш Пібоді вже кілька місяців. Невже ти думаєш, що вона не знає, як працює твоя думка?

- Наразі я сама не знаю, як вона, до чортової матері, працює! Ця Кларисса сказала, що Бренсон бив і гвалтував її роками. Я чула таке й раніше - від свідків, підозрюваних, жертв. Я звикла мати з цим справу. Але щоразу, щоразу проклятий раз для мене це немов удар у живіт!

На якийсь момент вона притулилася до нього спиною і прикрила очі, але потім різко піднялася і відійшла від нього.

- Мені треба ворушитися. А ти, між іншим, не повинен був надсилати свого розкішного адвоката. Ця справа дуже й дуже делікатна. Тільки подумай: стійка, рішуча, міцна Пібоді ридає в мене на плечі! - Єва натиснула пальцями на повіки, намагаючись прогнати головний біль, потім здригнулася і діловито промовила: - Ну, гаразд. Доведеться мати справу з тим, що є. Мені потрібно зателефонувати Надін.

- Прямо зараз?

Глибоко зітхнувши, Єва обернулася. Очі її знову були ясними та спокійними.

- Я хочу запропонувати їй ексклюзивне інтерв'ю просто тут і просто зараз. Вона накинеться на це, а ми вивернемося з безглузлого становища.

Єва почала набирати номер.

- Їдь додому, Рорк.

- Поїду, коли поїдеш ти.

Рорк усе-таки умовив її поїхати додому - або вона зробила вигляд, що він умовив. Зака відпустили під підписку про невиїзд, і він мав з'явитися до доктора Міре о дев'ятій ранку. Кларису помістили в окрему палату в шикарному медичному центрі й накачали на ніч седативами. Єва приставила до палати охоронця. Матеріал Надін вийшов в ефір опівночі і виглядав цілком буденно - серед інших повідомлень про кримінальні справи і трагічні випадки, тобто як хотіла Єва. Роботу на місці події було завершено, і її підсумки треба було підбити вранці. Тіло все ще перебувало десь під водою в Іст-Рівер.

Нічого більшого тієї ночі вже неможливо було зробити, тож Єва роздяглася і приготувалася влягтися у своє ліжко, а не задрімати за столом у кабінеті. Побачивши, що її зброя і "збруя" лежать віддалік, поза межами досяжності її рук, Рорк непомітно підійшов до неї ззаду і покликав:

- Єва!

Коли вона повернула до нього голову, він швидко сунув їй болезаспокійливе, і не встигла Єва виплюнути таблетку, як відчула в роті його язик.

- Це підло, низько... - Вона ткнула його долонею в груди.

- Зате спрацювало! - Рорк ніжно погладив її по щоці, а потім відніс на ліжко. - Уранці ти почуватимешся краще.

Він ліг поруч, притиснувши її до себе. Єва поклала голову йому на плече - і миттєво заснула.

Через чотири години вона прокинулася в тій самій позі: втома зламала її, і Єва пролежала весь цей час каменем. Вона поморгала, потім побачила, що в Рорка вже відкриті очі.

- Скільки часу? - запитала вона сонним голосом.

- Сьома година. Поспи ще трохи.

- Ні, мені пора працювати.

Єва перелізла через нього і, спотикаючись, побрела у ванну. Під душем вона змила з себе сонливість і раптом усвідомила, що головний біль минув. Вода вдарила в неї гарячими струменями, піднімаючи пару. Єва видала стогін полегшення і тут же здригнулася від несподіванки, відчувши, що на плече лягла чиясь рука. У неї за спиною стояв Рорк.

- Зменш, будь ласка, температуру. Я й так мало не зварився з тобою в ліжку. - Він простягнув їй каву, розвеселившись від її підозрілого погляду. - Мені хочеться, щоб ти цінувала прогрес, якого я допоміг тобі досягти і підніс на блюдечку.

- Я завжди тебе ціную, коли є за що і коли я можу.

- І на тому спасибі.

Він налив у долоню рідкого мила і почав розмазувати його по її тілу. Єва відчула, як у неї від цього починає закипати кров, і відсунулася.

- Я сама впораюся. У мене зараз немає часу на водні ігри.

Рорк, однак, продовжував гладити її живіт, торс, груди, поки вона не затремтіла.

- Я ж сказала... Перестань зараз же!

Його губи заслизнули по її плечу.

- Люблю, коли ти мокра. - Рорк узяв з її рук чашку з кавою і поставив на полицю. - ...Мокра і слизька. - Він притулив Єву до стіни - усю у воді, що стікала з неї, та виділяла пару. - ...І вперта!

Тіло починало брати своє. Тепла хвиля піднялася в грудях і облила її всю, до кінчиків пальців. У Єви вирвався тихий стогін задоволення. Рорк доторкнувся губами до її шиї, тим самим уже не залишаючи їй вибору. Вона сперлася долонями на мокру плитку стіни, відчуваючи, як починає пульсувати все її тіло...

Єві довелося зізнатися собі, що чотири години мертвого сну, вода, нестримний секс і гаряча їжа були їй просто необхідні. Як би там не було, голова її прийшла в працездатний стан. О чверті восьмої вона вже сиділа за своїм домашнім робочим столом - бадьора, з ясною головою і розслабленою мускулатурою.

- Лейтенанте, ти маєш сьогодні... м'якший вигляд.

Єва підняла голову.

- Так, мені сьогодні краще. Затримаюся на півгодини. Не можна забувати, що, крім іншого, ми займаємося "Кассандрою", і енергію Пібоді потрібно спрямувати на цю справу.

- А тим часом іншою рукою ти будеш жонглювати справою Зака?

- Копи завжди жонглюють.

У неї вже були конкретні ідеї щодо того, що треба було зробити у випадку із Заком.

- Макнаба теж хочу перекинути на справу Бренсона. Учора ввечері він дуже допоміг. - Вона раптом замовкла, насупившись. - А якого біса він там учора опинився? У мене не було часу це з'ясувати.

- Та це ж очевидно, - відповів Рорк і розсміявся, коли Єва здивовано подивилася на нього. - А ще детективом називаєшся. Він був разом із Пібоді.

- З нею? Навіщо? Вони ж були не на службі.

Рорк зрозумів, що вона перебуває в цілковитому невіданні, і, усміхнувшись, поплескав її по щоці.

- Єво, вони були не на службі, а один на одному!

- Один на одному?.. - У неї тьохнуло серце. - Маєш на увазі, що вони займалися сексом? Це неймовірно!

- Чому?

- Тому що... Цього просто не могло бути! Вона його терпіти не може, а він ніколи не втрачає нагоди розлютити її. Знаю, ти певний час думав, що в них дещо починається... Але ти був не правий. Вона зараз намагається охмурити Чарльза Монро, а Макнаб... Чорт забирай, Пібоді зовсім перестала про нього говорити, ухиляється від усяких натяків... О боже! Вони займаються сексом! Мені цього абсолютно не потрібно.

- Чому це тебе так турбує?

- Тому що вони обидва копи! І як би там не було, чорт забирай, вона - мій коп. Такі речі тільки заважають у роботі. Вони помилюються якийсь час, потім між ними

пробіжить кішка, вони знову почнуть псуватись один з одним, і все це позначиться на справі.

- Але чому ти вважаєш, що в них не склеїться?

- Тому що не склеїться. Не повинно. Коли служиш у поліції, всю енергію й увагу потрібно зосередити на роботі. Якщо сюди домішати секс, то все піде шкереберть. Копи не повинні...

- ...мати особисте життя? - холодно закінчив він за неї. - Не повинні мати ні особистого життя, ні особистого вибору?

- Я не це маю на увазі! Але краще обходитися без усього цього.

- Дуже дякую.

- Мова йде не про нас. Я мала на увазі...

- Ти маєш на увазі, що ти не коп? Або що ми не "домішуємо секс"?

Єва зрозуміла, що натиснула небезпечну кнопку, і пошкодувала, що не зламала собі перед цим палець.

- Ідеться про двох копів, які працюють зі мною в команді, і про два заплутані розслідування, - спробувала виправдатися вона.

Його голос став уже навіть не холодним, а сталевим. Таким же став і погляд.

- Годину тому я був у тобі, а ти обвивала мене. Це були ми! Розслідування тоді теж існували - там, де їм належить бути. Цікаво, довго ти ще віритимеш, що краще обійтися без цього?

- Рорк, ти мене не зрозумів! Я тільки хотіла... І взагалі, у мене зараз немає часу на подружню кризу.

- Чудово. У мене на нього все одно не вистачить терпіння.

Він вийшов, грюкнувши дверима. Єва деякий час стояла, стиснувши долонями скроні, потім, набравши в груди побільше повітря, вона увійшла в його кабінет. Рорк сидів за своїм столом і не звернув на неї жодної уваги.

- Я не це мала на увазі, - повторила Єва. - Може, тільки частково. Я знаю, ти кохаєш мене, хоча не знаю - чому. Дивлюся на тебе і не можу зрозуміти, чому ти обрав мене. Адже щоразу, як я здобуваю якусь душевну рівновагу, я одразу ж втрачаю її.

Рорк хотів було піднятися, але вона похитала головою.

- Ні-ні. У мене вже немає часу, серйозно. Я хотіла сказати тільки те, що сказала. А Пібоді... У неї вже була душевна травма. Вона будувала плани щодо іншого копа, і я не хочу, щоб із нею знову сталося щось схоже. Ну все. Я пішла. Зв'яжуся з тобою, щойно дізнаюся що-небудь цікаве.

Єва швидко вийшла. Рорк міг би зупинити її, але не зробив цього. Він вирішив, що пізніше вони все владнають між собою.

Єва йшла коридором Центрального управління. Райдужний настрій, з якого почався цей день, збляк, але вона подумала, що, може, це й на краще. Їй працювалося легше і чіткіше, коли вона була трохи напруженою.

Побачивши Пібоді, Єва зробила їй жест у бік свого кабінету. На обличчі помічниці були помітні сліди безсонної ночі, але це було не дивно. Єва потримала двері, пропускаячи Пібоді вперед.

- Зараз викинь поки Зака з голови. Ним займаються. А на нас із тобою чекає робота.

- Є, сер. Але...

- Я ще не закінчила, сержанте. Якщо ви не можете гарантувати мені, що всі ваші сили й увагу будуть зосереджені на справі "Кассандри", ви маєте негайно ж вийти з команди і подати рапорт про відставку.

Пібоді вже відкрила рот, але тут же закрила його, щоб не наговорити зайвого. Поборовши себе, вона коротко кивнула головою:

- Лейтенанте, я зроблю все, що зможу. Я виконаю свою роботу.

- Добре. Я отримала ордер на арешт Ламона. Організуй команду і розпорядися, щоб його одразу привезли на допит. І скажеш мені, коли прибудуть нові сканери. - "Її потрібно по вуха завантажити роботою", - подумала Єва. - Зв'яжися з Фіні й поцікався, чи отримано дозвіл на прослуховування телефону Моніки Роуван. Ти спала з Макнабом?

На мить Пібоді застигла з відкритим ротом, але швидко взяла себе в руки.

- Так. А що?

- Чорт! - вирвалося у Єви. Вона поклала руки в кишені і почала ходити по кімнаті. Потім зупинилася, і вони вперлися поглядом один в одного. - Пібоді, ти що, втратила голову?

- Це був тимчасовий збій. Це не повториться.

Вона сказала Єві те, про що хотіла заявити Макнабу за першої нагоди.

- Ти не... не замкнулася на ньому?

- Це було тимчасово, - наполегливо повторила Пібоді. - Швидкоплинне захоплення, викликане несподіваним фізичним збудженням. Мені не хочеться про це говорити, сер.

- Добре. Я навіть думати про це не хочу. Давай Ламона!

- Буде зроблено.

Зрадивши можливості піти, Пібоді вилетіла з кабінету, а Єва сіла до комп'ютера переглядати повідомлення. Коли на екрані з'явилося ім'я Ламона, вона в серцях стукнула кулаком по столу і викликала по комунікатору Пібоді:

- Не метушись щодо Ламона. Він у морзі.

Якщо Пібоді й була вражена, то не подала виду.

- Так, сер. Тут прийшла пошта, на ваше ім'я ще один пакет.

Єва відчула, як напружилися нерви.

- Зустрінемося в залі нарад, збери всю команду.

Коли пакет було проскановано, Єва зняла копію запису з диска.

"Ми - "Кассандра", хранителі вірності, боги справедливості.

Ми в курсі ваших зусиль. Вони забавляють нас. Тому попереджаємо встанне: наші соратники мають бути звільнені. Доки ці герої не отримають свободу, терор проти

корумпованої влади, маріонеткової воєнщини і фашистської поліції не припиниться. Ми вимагаємо плати як відплату за вбивство тих, хто зберігав нам вірність. Тепер ціна - сто мільйонів доларів в облігаціях на пред'явника.

Підтвердження звільнення несправедливо заточених у в'язницю політичних в'язнів має бути отримано нами сьогодні до шістнадцятої нуль-нуль. Кожен із перерахованих нами в'язнів має зробити заяву в прямому ефірі національної мережі. Якщо не буде звільнено хоча б одного з них, ми зруйнуємо наступний об'єкт.

Ми залишаємося вірними. Наша пам'ять усе довго зберігає.

Плату має бути внесено о сімнадцятій нуль-нуль. Її має доставити лейтенант Даллас - одна. Облігації мають бути упаковані у звичайну чорну валізу. Лейтенант Даллас має прибути на станцію "Гранд-сентрал", колія 19, західний напрямок, і чекати наших вказівок.

Якщо за нею буде хтось слідувати або вона спробує встановити зв'язок із цього місця, ми стратимо її і зруйнуємо об'єкт.

Ми - "Кассандра", пророки нової світобудови".

- Вимагання, - пробурмотіла Єва. - Суть у грошах, а не в цих психопатах зі списку. Публічна заява по національній мережі? І десятирічний малий знає, що її можна сфабрикувати! Це димова завіса. Суть у грошах. Вони підірвуть об'єкт у будь-якому разі - отримають гроші чи ні, - тому що їм це потрібно.

Вона стала ходити по залу для нарад. Фіні похмуро зауважив:

- Так чи інакше, вибору в нас немає. Ти повинна будеш піти, Даллас.

- Ти можеш забезпечити мене таким маячком для відстеження, який вони не могли б засікти? - запитала його Єва.

- А чорт їх знає, що вони можуть, а що ні.

- Постарайся. - Насупившись, Єва звернулася до Енн: - У тебе підбереться команда людей, які зможуть працювати з новими сканерами?

- Один із геніїв Рорка за двадцять хвилин проінструктує нас щодо цієї апаратури. І ми одразу вирушимо на місце.

- Знайдіть об'єкт. Я займуся рештою.

- Ти не можеш іти сама, - зауважив Фіні. - Вітні не дозволить.

- Я не кажу, що збираюся йти одна, але нам потрібно подумати, як краще організувати супровід. У будь-якому разі знадобляться сто мільйонів у фальшивих облігаціях. І здається, я знаю, у кого їх можна добути...

- Передавай Рорку привіт, - посміхнувся Фіні.

Єва дуже ввічливо подивилася на нього і м'яко нагадала:

- Я прошу тебе доповісти Вітні і зварганити для мене маячок.

- Ми з Макнабом займемося твоїм маячком.

- Макнаб мені на якийсь час знадобиться.

Фіні глянув на неї, потім на свого підлеглого, і кивнув:

- Добре. Я підключу до цього іншу людину. Але нам потрібен час, щоб навчити тебе користуватися цією штукаю.

- Мене можна буде знайти. Пібоді, ти поїдеш зі мною. Зустрічаємося за п'ять хвилин біля моєї машини. Макнаб! - Вона поманила його пальцем, і вони разом пішли в її кабінет. - Зв'яжися з Мірою. Подивися, як іде тестування Зака. Потім вичапи все з Дікхеда в лабораторії. Я сама зайнялася б цим, але мені не хочеться, щоб на цій стадії в справу була втягнута Пібоді.

- Зрозумів.

- Налякай його, а якщо не допоможе, задобри чимось. Можуть допомогти квитки на стадіон. На наступні вихідні я можу роздобути місця в секторі для VIP.

- Серйозно? - У нього загорілися очі. - Боже, Далласе, чому ви не ділитесь з друзями? Наступних вихідних "Гудзонці" грають проти "Ракет". Якщо мені вдасться залякати його, щоб він поворухнув своєю дупою, то можна я візьму квитки собі?

- Ви вимагаєте хабар, детективе?

Єва зупинилася і подивилася на нього "казенним" поглядом. Макнаб одразу схаменувся:

- Ну що ви на мене так дивитесь?

- Ти чому займався сексом із моєю помічницею під час розслідування федерального значення?

У нього сердито блиснули очі:

- Вона мала отримати ваш дозвіл на побачення, лейтенанте? На те, з ким саме може йти в ліжку?

У кабінеті, зірвавши куртку з вішалки, Єва обернулася до нього:

- Ви порушуєте субординацію, детективе!

- А у вас, по-моєму, просто поїхав дах, лейтенанте!

Єва здивовано втупилася на нього: ніколи ще Макнаб не дозволяв собі нічого подібного. Він стояв перед нею підбоченившись, з холодним, запеклим поглядом. Єва завжди вважала його гарним копом з ясным мисленням, спостережливостю і з неабиякими навичками в електроніці. Але як людину вона його ніколи не сприймала всерйоз. Він здавався їй нерозважливим, легковажним і занадто балакучим. Однак зараз перед нею був якийсь зовсім новий Макнаб.

Намагаючись тримати себе в руках, вона повільно одягла куртку.

- Не кажи мені, що в мене поїхав дах. У Пібоді вже був випадок, коли її лягнув один симпатичний коп. Я не хотіла б бачити повторення. Вона для мене багато значить.

- Вона багато значить і для мене! - мимоволі вирвалося в нього. - Не думайте, що це якісь шури-мури. Але сьогодні вона відшила мене. Тож вам нема про що турбуватися.

Він так різко повернувся, що налетів на стілець, який покотився по підлозі.

- Макнабе, чорт забирай, що ти тут витворяєш? Ти що, втюрився в неї?

Відповіддю їй був тільки нещасний погляд побитого собаки.

- Може, це був просто сплеск, - нарешті пробурмотів він. - Я переживу, впораюся.

- Та вже, будь ласка, впорайся. Зараз не час. Хоча завжди не час, але зараз особливо. Забудь про це.

Єві не потрібна була його відповідь. Для неї було головним те, щоб він зрозумів її, і вона спробувала пояснити свою тривогу:

- Її брат зараз у небезпечному становищі, а на нас чекають бомби по всьому цьому чортовому місту. На мені висять два трупи - один у морзі, а інший плаває десь у річці. Я не можу дозволити собі, щоб два бійці в моїй команді займалися своїми почуттями.

На свій власний подив, Макнаб розсміявся:

- Бог ти мій, як суворо!

- Так, я знаю, - погодилася вона, згадавши погляд Рорка вранці, перед тим як вона вийшла з дому. - Самий неприємно, Макнаб. Але мені потрібно, щоб ти був на старті.

- Я на старті.

- Залишайся в цьому положенні, - кинула вона, виходячи з кабінету.

Визначивши для себе, що не могло бути нічого гіршого, ніж ображати й травмувати цього ранку людей, які були їй небайдужі, Єва дорогою до гаража набрала номер Рорка. Відповів Сомерсет, і Єва скрикнула зубами: її інстинктивна реакція взяла гору над почуттям провини.

- Рорка! - коротко скомандувала вона.

- Він зараз говорить іншим телефоном.

- Це справа федерального значення, чорт забирай! З'єднай мене з ним напругу!

- Я подивлюся, чи можна переключити виклик на нього, - спокійно відповів Сомерсет.

Єва не сумнівалася в тому, що він хотів полоскотати їй нерви, і порахувала до десяти. Потім ще раз. Коли вона стала відраховувати третю десятку, до телефону підійшов Рорк.

- Лейтенант? - уривчасто вимовив він, і в його голосі ясно чувся ірландський акцент. Так бувало завжди, коли Рорк сердився.

- Управлінню потрібно сто мільйонів доларів у фальшивих облігаціях. Гарна підробка - але не настільки, щоб вони зійшли потім у банку за справжні.

- Який граничний термін?

- Вони знадобляться мені до чотирнадцятої нуля-нуль.

- Ти їх отримаєш, - відповів він і трохи помовчав. - Що-небудь ще?

"Так. Вибач мені, я ідіотка. Що ти хочеш від мене?" - хотілося сказати їй.

- Це все. Управління...

- ...буде вдячним? Так, знаю. У мене зараз на зв'язку Токіо, і якщо більше нічого...

- Так, це все. Коли ти сповістиш мене, що вони готові, я пришлю транспорт.

- Я тобі ще подзвоню.

Більше ні слова не кажучи, Рорк поклав слухавку, і Єва здригнулася. "Ну й добре, - подумала вона. - Хоча це боляче..." Єва згадала свою пораду Макнабу і постаралася сама наслідувати її. Але, мабуть, частина переживань відбилася на її обличчі: коли вона підійшла до машини, Пібоді, яка чекала на неї там, не промовила ні слова. Вони поїхали в морг у мовчанні.

У цьому "мертвому будинку" було як ніколи багатолюдно. У коридорах юрмився техперсонал, асистенти патологоанатомів, працівники місцевих лікарень, залучені з нагоди напливу загиблих під час вибуху. У повітрі стояв запах людських тіл - живих і мертвих. Єва відловила одного зі знайомих працівників моргу в надії отримати п'ятихвилинну консультацію у провідного патологоанатома.

- Чемберсе, а де Морріс?

- Зайнятий по вуха. Вибух у готелі дав багато клієнтів, і переважно - по шматках. Це все одно що складати картинку-загадку з частин.

- Мені потрібно побачити одного з ваших гостей, який прибув сьогодні вранці. Його ім'я - Ламон. Поль Ламон.

- Благаю, Далласе! Ми зайняті зараз першочерговою справою - нам доводиться встановлювати особи за трупами.

- Але цей - цілий, не зі шматків.

- Добре-добре, - знехотя змирившись, Чемберс із явним роздратуванням кинувся до комп'ютера. - Ось, будь ласка. Він у нас знаходиться в холодильнику, секція "Г", дванадцятий ящик. Ми їх поки що просто розкладаємо по полицях, трамбуємо або збираємо в пакки.

- Мені треба подивитися на нього, на те, що було при ньому, і почитати попередній висновок.

- Тільки швидко!

Він майже побіг коридором, звернув до секції "Г", вставив магнітну картку в щілину замка і пропустив Єву з Пібоді всередину.

Ящик із тим, що було колись Ламоном, висунувся з холодильної шафи, обдавши їх морозною парою.

- М-да. Попрацювали над ним, - пробурмотіла Єва, роздивляючись покалічене, понівечене тіло.

- Попрацювали. - Чемберс знизав плечима. - Я чув, що його збила машина, коли він стояв на тротуарі. Ми ще нічого не робили з ним, просто поклали на зберігання. Він не з тих, ким ми займаємося зараз у першу чергу.

- Та ні, він має до всього цього стосунок... - Єва засунула шухляду назад і запитала: - Що було при ньому?

- Зараз подивимося. Кредитки, електронний браслет, посвідчення особи, магнітні картки, пачка м'ятних таблеток, стільниковий... Ой, і заточка! - Чемберс почав роздивлятися довге тонке лезо. - Треба сказати, набагато більше дозволених розмірів.

- Мені потрібен його стільниковий.

- Так і бути, піду назустріч. Пишіть розписку й отримуйте. А мені час повертатися: не люблю, коли клієнти чекають.

Єва розписалася в журналі і поставила останнє запитання:

- Його речі обробляли порошком для зняття відбитків пальців?

- Щоб я знав! Будьте раді й тому, що почули.

Коли вони обидві вийшли із секції, Єва сказала:

- Давай опрацюємо на предмет відбитків. Вмикай запис.

- Як, тут?! А ви не хотіли б зробити це де-небудь в іншому місці?

- Чому?

- Ну, тут повно мерців...

- А що, ти не збираєшся стати слідчим у справах про вбивства?

- Я б вважала за краще займатися не одразу всіма одночасно, - відповіла Пібоді, але розклала апаратуру і приступила до роботи. - Відбитки добре видно. А що, ви думаєте, тут не тільки пальці Ламона?

Єва покрутила стільниковий у руках. Це була остання, найдосконаліша і найскладніша модель компактних розмірів. Єва одразу згадала дорогі туфлі Ламона. "Цікаво, скільки Рорк платить цим хлопцям?" - подумала вона і ввімкнула дисплей, щоб переглянути всі вхідні та вихідні дзвінки за останні двадцять чотири години. Голоси записалися досить голосно і чітко:

- Так?

- На мене звернули увагу. - "Це сказав Ламон", - вирішила Єва, почувши в голосі слабкий французький акцент і ознаки нервозності. - Сюди приходили копи. Вони придивляються до мене. Вони щось знають.

- Заспокойся, ти під прикриттям. Потрібно дещо обговорити. Ти де?

- Зараз усе гаразд. Я застрахувався - вислизнув із роботи в гриль-бар. Мене викликали нагору. Рорк теж був там.

- І що ти їм сказав?

- Нічого. Вони від мене нічого не добилися. Але я повинен повідомити вам, що хочу вийти зі справи. Не моя вина, що вони щось пронюхали, але ризикувати я більше не маю наміру. Мені потрібні мої гроші.

- Твій батько розчарувався б у тобі.

- Я - не батько, і я знаю, коли потрібно обірвати кінці. Я зробив те, що вам було потрібно. У "Плазі" все вийшло. На цьому я зав'язую. Мені потрібна моя частка - просто сьогодні, ввечері. І все, мене немає. Я свою роль зіграв і вам більше не потрібен.

- Звісно, все правильно. Правильно говориш. Але буде краще, якщо ти закінчиш робочий день як зазвичай. З тобою зв'яжуться, щоб домовитися про те, як передати тобі твою частку. Зрозумій, нам поки що доводиться бути обережними. Ти свою роботу зробив. Ми - ще ні.

- Віддайте те, що мені належить, і до ранку я зникну.

- Усе буде зроблено.

- Ідіот! - пробурчала Єва. - Підписав сам собі смертний вирок. Чи то через жадібність, чи то через тупість - поки незрозуміло.

Наступний дзвінок теж був зроблений Ламоном і стосувався замовлення квитка на дальній рейс під вигаданим ім'ям і за фальшивим номером посвідчення особи. Єва стрепенулася:

- Пібоді, потрібно все-таки відправити підрозділ за його адресою. Здається мені, що наш хлопчик давно зібрав речі і був готовим у будь-який момент змитися.

Останній дзвінок був вхідним, і голос на записі виголосив лише короткі вказівки:

- Кут Шостої та Сорок третьої вулиць, о першій годині нуль-нуль.

Далі з запису впливало, що Ламон зателефонував кудись двічі, але не отримав відповіді.

- Пібоді, перевір ці номери, - сказала Єва.

- Уже перевіряю перший. Тут приватний код.

- Використовуй мій шифр доступу. Хто б там не розмовляв із Ламоном, він не був у курсі того, що Ламон говорив по своєму стільниковому. Інакше ця людина нізащо не залишила б стільниковий на тілі Ламона. А можливо, він просто не встиг: за Ламоном ішли наші люди із зовнішнього спостереження, вони опинилися біля тіла першими.

- Шифр перебуває під охороною, - повідомила Пібоді. - Його не відкриють.

- Відкриють, - заперечила Єва і дістала свій комунікатор.

Протягом півхвилини вона зв'язалася з шефом поліції Тібблом, а ще через дві хвилини було отримано особистий дозвіл губернатора.

- Бог ти мій, ви молодчина, - Пібоді подивилася на Єву із захопленням. - Ви мало не кричали на губернатора!

- Будуть ще молоти всяку нісенітницю про закони про захист приватного життя... Політики!

Нетерпляче очікуючи подолання останніх бюрократичних маніпуляцій із розшифруванням коду, Єва нервово стискала й розтискала пальці і раптом вимовила:

- От сучий син!

- Що там? Хто? - поцікавилася Пібоді й зазирнула через плече Єви.

- Персональна лінія Б. Дональда Бренсона.

- Бренсон?! Ламон говорив із Бренсоном? - пробурмотіла Пібоді, смертельно збліднувши. - Але ж Зак учора ввечері...

- Передай цей дзвінок Фіні, нехай він перевірить голос. - Швидко йдучи коридором, Єва віддавала накази розгубленій Пібоді: - Зв'яжися з охоронцем біля палати Кларисси. Скажи йому, щоб ніхто не входив і не виходив із палати, поки ми не приїдемо. - Вона дістала свій комунікатор. - Макнаб? Спустися до Міри. Зака потрібно повернути назад нагору. Сховай його, поки я не зв'яжуся з тобою.

- Даллесе, Зак нічого не знав про "Кассандру"! Він не... - спробувала сказати щось Пібоді.

- "Тойз енд тулз" - "Іграшки та інструменти". Здається мені, що твого брата використовували в обох цих якостях.

Кларисса втекла. Марно було лаяти охоронця, хоча Єва все-таки це зробила.

- Ну, ти уявляєш? - роздратовано говорила вона Пібоді, походжаючи порожньою палатою. - Вона дивиться на нього своїми фіалковими очима, жалібно посміхається крізь сльози і питає, чи можна їй піти посидіти в саду. - Єва закотила очі і грюкнула долонею по записці, яку залишила Кларисса. - Потім вона використовує звичний прийом: "Не могли б ви принести склянку води?" - і цей ідіот біжить виконувати її прохання... Гаразд, йдемо, нам тут більше нічого робити.

Дорогою в управління Єва все ніяк не могла заспокоїтися:

- Подумати тільки, він цілих тридцять хвилин нікому не повідомляв про те, що вона зникла! Був упевнений, що це чарівне, зворушливе створіння гуляє садом. Він навіть не обстежив її палату, не знайшов цього слізного прощального листа!

Єва знову дістала з кишені записку. Пібоді розсудливо мовчала.

"Вибачте мені, дуже прошу, вибачте мені за все, що сталося! Я йду, тому що так краще для Зака. Він не повинен відповідати за все це. Обіцяю, що ніколи більше не зустрінуся з ним".

- Тобто вона кидає Зака в біді. І це називається "справжнє кохання"!

Пібоді, як і раніше, мовчала, і Єва почала вибудовувати послідовність подій етап за етапом, із самого початку:

- Отже, Зак у майстерні чує через вентиляційний отвір звуки сварки між Бренсоном і його дружиною. Бренсон знає, що Зак перебуває в цей момент там, унизу. За словами Клариси, він страшенно не хоче, щоб хтось знав про те, що він лупцює її. Тоді якого біса він не ремонтує цю дурну вентиляцію? Уся прислуга вишколена і до всього звикла, їх нема чого соромитися. Але ж тут він найняв нову людину.

- Ви вважаєте, що він хотів, щоб Зак це все почув?

- Йдемо далі, Пібоді. У мене це склалося в голові ще вчора.

- Учора?! - Пібоді відкрила рота в подиві. - Але, Далласе, у попередній доповіді не було нічого сказано про...

Вона осіклася і здригнулася, помітивши холодний пильний погляд Єви.

- Сержанте Пібоді, ви що, читали мою попередню доповідь?

- Накажіть закувати мене в кайдани і висікти. Це ж мій брат..

- Відкладемо прочуханку до завтра. Я не стала нічого вписувати в попередню доповідь, оскільки головним завданням тоді було викласти свідчення Зака, і викласти гранично ясно. Але все свідчило про те, що ця історія була підлаштована заздалегідь і до біса добре проведена.

У залі для нарад Пібоді сіла в найближче до дверей крісло і похмуро заявила:

- Я не бачу сенсу в усьому цьому.

- Ти не можеш бачити далі Зака. Йдемо по порядку. Вони викликають до себе Зака з далекого західного штату. Мене не цікавить, наскільки він гарний як майстер - вони й тут могли знайти когось для такої роботи. Але вони притягли сюди саме його, неодруженого хлопця, квакера. Бренсон, здавалося б, страшний ревнивець, слідкує за кожним кроком своєї дружини, але чомусь дозволяє їй привести в дім молодого,

привабливого чоловіка. Він розігрує цей спектакль, а сам тим часом складає плани найбільшого терору в історії країни.

- Усе одно я не бачу в цьому жодного сенсу, - вперто повторила Пібоді,

- Це якщо розглядати все окремо. Але якщо з'єднати розрізнені точки однією лінією, то сенс зрозумілий. Йому був потрібен цап-відбувайло.

- Але Даллас, заради бога, адже Зак убив його!

- Не думаю. Чому не знайдено тіло? Як змогла зацькована, перелякана жінка позбутися його менш ніж за п'ять хвилин?

- Але... Хто ж тоді помер?

- Сподіваюся, скоро ми все з'ясуємо. Але я вважаю, що ніхто не помер. "Іграшки та інструменти". Я бачила деякі зразки дройдів, які виготовила "Тойз енд тулз". На вигляд навіть на близькій відстані їх можна прийняти за справжніх людей.

Єва замовкла, побачивши, що в зал у супроводі доктора Міри увійшов Зак.

- Докторе?

- Зак зараз є моїм пацієнтом і перебуває в досить пригніченому стані. Якщо ви вважаєте за необхідне допитати його, я хотіла б побути тут.

- Я буду тільки рада. Сідайте. - Єва посунула Мірі крісло. - Зак, вам потрібен адвокат?

Він лише похитав головою, і Єва глянула на нього з тривогою: вона прекрасно знала, наскільки паршиво може почуватися людина після тестування. Але допитати його було необхідно, і Єва, увімкнувши диктофон, сіла навпроти Зака.

- У мене є кілька запитань. Скільки разів ви зустрічалися з Бренсоном?

- Лише один раз - учора. Але до цього я говорив із ним телефоном.

- Отже, до вчорашнього вечора ви його не бачили.

Однак Бренсон одразу впізнав Зака, хоча нібито був п'яний і ледь стояв на ногах. "Повія і майстер", - сказав він, ментально визначивши, хто перед ним...

- Отже, ваше спілкування йшло переважно через Кларису. Скільки часу ви провели разом?

- Трохи. Ми познайомилися з нею в Аризоні, коли вона приїжджала туди. Кілька разів обідали разом, - відповів Зак і швидко підвів очі: - Це було абсолютно нешкідливо.

- Про що ви говорили?

- Про різне... Про те про семеро.

- Вона розпитувала вас про ваше життя?

- Здається, так. Вона була спокійною і веселою - зовсім не такою, як тут. Їй подобалося слухати розповіді про мою роботу. Вона зацікавилася квакерством, навіть назвала цю релігію "м'якою і доброю".

- Заку, вона домагалася вас?

- Ні! - вигукнув Зак, розпрямивши плечі. - Нічого подібного. Вона була заміжня, і я знав про це. Просто вона почувалася самотньою, це було зрозуміло з самого початку. Але ми нічого не робили. Я не знав тоді, як він із нею поводить, тільки бачив, що вона нещаслива.

Він сказав це з таким болем у голосі, що у Єви занило серце від співчуття.

- Отже, учора ввечері був перший випадок, коли ви бачили Бренсона на власні очі, особисто. До цього він не спускався до вас у майстерню? Не запрошував вас нагору, щоб обговорити майбутні роботи?

- Ні, він не спускався і не запрошував мене до себе.

Єва була готова посперечатися, що Заку ще належало побачити Бренсона в справжньому, органічному варіанті.

- Це все, що мені поки що потрібно. Зак, вам доведеться поки що перебувати тут, у Центральному управлінні.

- У камері?

- Ні, але в цій будівлі.

- Я можу побачити Кларису?

- Поговоримо про це пізніше. Поліцейські проводять вас у секцію відпочинку. Там є спальний бокс. Мені здається, вам варто прийняти транквілізатор і скористатися цим боксом.

- Я не приймаю транквілізатори.

- Я теж, - Єва посміхнулася йому. - У будь-якому разі все-таки скористайтеся можливістю і відпочиньте.

- Заку, - подала голос Пібоді. - Ти можеш довіряти лейтенанту, вона хоче тобі добра.

Міра доторкнулася до руки Зака:

- Я до вас ще зайду. Ми займемося медитацією.

Почекавши, коли Зака вивели із залу, Міра додала:

- Моє тестування практично завершено. Того, що я отримала в результаті, мені достатньо. Я можу дати вам висновок.

Єва похитала головою:

- Воно мені не потрібне. Це вже для запису, не для мене. Йому не загрожує обвинувачення.

Міра зітхнула з полегшенням - було видно, що за останні дві години Зак поступово пробив її професійну оболонку.

- Він страждає. Думка про те, що він позбавив людину життя - нехай навіть випадково...

- Це була не випадковість, - поправила Єва. - Це було підлаштовано. Зак нікого не вбивав. Якщо я правильно мислю, Б. Дональд Бренсон живий і здоровий і, найімовірніше, перебуває десь зі своєю дружиною. Я зараз не можу заглиблюватися в подробиці, у мене немає часу. Ви переглянули свідчення Клариси, бачили запис?

- Так, це класичний випадок жорстокого поводження і приниження людської гідності.

- Класичний, - кивнула Єва. - Як у підручнику. Вона не прогавила жодного прийому, чи не так?

- Не розумію, що ви маєте на увазі...

- Тендітна, безпорадна жінка під владою деспотичного чоловіка. Ні друзів, ні сімейної підтримки. Він п'є, б'є її, гвалтує, але вона прив'язана до місця. "Куди мені діватися? Що мені робити?"

Міра склала руки на грудях і насупилася.

- Як я розумію, ви вважаєте її нездатність змінити становище, що склалося, проявом слабкості. Але це ніяк не можна назвати нетиповим. Під час особистої бесіди я постаралася б з'ясувати...

- Лікарю, вона все це розігрувала. Розігрувала Зака, розігрувала мене, але вас розіграти не наважилася. Мені здається, саме тому вона і втекла. Ви напевно не клюнули б на її жалісливі історії і дуже швидко вивели б її на чисту воду. До речі, якщо ми перевіримо стан фінансових справ Бренсона, я більше ніж упевнена, що грошки теж зникли.

- Але я не розумію, навіщо було влаштовувати його уявну смерть?

- Причина та сама, через яку було влаштовано справжню смерть його брата. Гроші. З тієї самої причини вони спланували за часом дії, що відволікають частину моєї команди від головної теми. Більше грошей - з найменшими витратами. Потрібно спробувати пов'язати все це з "Аполлоном". Я не сумніваюся, що рано чи пізно щонебудь клацне. Подбайте про Зака, Міро. Якщо я буду права, ми зможемо сказати йому, що він нікого не вбивав. Пібоді, ходімо.

- І все одно в мене це не вкладається в голову, - пробурмотіла Пібоді, коли вони вийшли із залу.

- Укладеться, коли ми зберемо відсутні частини. Перевір-но ці самі фінансові записи.

Вони поспішали в гараж, і Пібоді насилу встигала за Євою: на ходу їй довелося робити запит за дорученням Єви.

- О господи! Бренсон перевів п'ятдесят мільйонів на закодований рахунок! Це велика частина ліквідності в його бізнесі. І він зробив це вчора, за дві години до того, як Зак...

- Перевір їхні особисті рахунки.

Пібоді сіла в машину, однією рукою набираючи черговий запит.

- Шість персональних рахунків, кожен сумою від двадцяти до сорока. Він закрив їх учора.

- Ну що ж, "Кассандра" отримала гарненьке золоте яєчко.

Єва зв'язалася комунікатором із Фіні.

- "Відбитки голосу" відповідають голосу Бренсона, - повідомив він. - І як ми тепер заарештуємо мертвого малого?

- Я працюю над цим. Переглянь ситуацію на "Тулз енд тойз". Поглянь на дройдів, які перебувають у розробці. Ми отримали дозвіл на прослуховування телефону Моніки Роуван?

- Його вже прослуховують. Але поки що жодного дзвінка,

- Тримай мене в курсі. - Вимкнувши комунікатор, Єва звернулася до Пібоді: - Зв'яжися з місцевою поліцією в Мені. Нехай пошлють когось наглядати за її будинком. Потрібно, щоб Моніка була під ковпаком.

Лізбет не зраділа приходу копів. Вона подивилася крізь Єву, зовсім проігнорувавши Пібоді.

- Мені нічого вам сказати. Мій адвокат порадив мені...

- Залиште це, - перервала її Єва, рішуче зробивши крок усередину квартири.

- Це посягання на особистість! Один дзвінок адвокату - і ви позбудетеся значка!

- Лізбет, наскільки тісними були стосунки між братами Бренсонами?

- Вибачте, не зрозуміла...

- Кларенс напевно розповідав вам про свого брата. Якої думки вони були один про одного?

- Вони були братами, - знизала Лізбет плечима. - Вони спільно вели справу. Звісно, у них були свої злети і падіння...

- А сутички, конфлікти?

- Кларенс ні з ким не конфліктував. - В її очах блиснуло щось сумне, але тут же зникло. - Хоча час від часу в них виникали розбіжності.

- Хто з них усім заправляв?

- Заправляв Бі Ді. Кларенс краще ставився до людей і творчо підходив до їхнього внеску в нові проєкти. Його не зачіпало, що лідером є Бі Ді.

- Як він ставився до Клариси?

- По-моєму, добре. Вона чарівна жінка... Щоправда, іноді мені здавалося, що вона в якомусь сенсі лякає його. Для цієї своєї тендітності вона була занадто холодною і гордовитою.

- Серйозно? Але ви все одно були друзями?

- Не те щоб друзями... Але, зрештою, кожна з нас обох була пов'язана з одним із Бренсонів. Ми спілкувалися з нею у вільний час у присутності братів і без них.

- Вона коли-небудь говорила вам, що Бі Ді погано повадився з нею?

- Погано повадився?! - розсміялася Лізбет. - Та цей чоловік виляв перед нею хвостом! Варто було їй тільки моргнути і щось промурликати, як він підскакував.

Єва глянула на настінний екран і побачила, що він вимкнений.

- Ви не дивилися новини в ці дні?

- Ні. - Лізбет повернула голову, і стало видно, що вона виглядає втомленою і напруженою. - Я зараз зайнята тим, що здаю свої справи у фірмі. Через кілька днів я їду в оздоровчий центр.

- Отже, ви не знаєте, що Б. Дональда Бренсона було вбито вчора ввечері?

- Що?!

- Швидше, це можна назвати нещасним випадком. Один чоловік відштовхнув його, коли Бренсон бив свою дружину. Він упав і розбився на смерть.

- Це неймовірно! Це абсурд! Він ніколи не зачепив би Кларису. Він молився на неї.

- Клариса стверджує, що він вчиняв фізичне насильство над нею протягом низки років.

- Отже, вона бреше, - швидко відповіла Лізбет. - Він повадився з нею, як із принцесою. Якщо Клариса каже протилежне, то вона безсовісно бреше.

Лізбет несподівано замовкла і сильно зблідла.

- Лізбет, зізнайтеся, що фотографії ви отримали не через поштову скриньку. Їх вам передав хтось, кому ви довіряли, - людина, яка, як ви вважали, турбувалася про Кларенса.

- Я... я знайшла їх.

- Немає сенсу захищати Бренсонів. Він мертвий, а вона втекла. Хто вам дав фотографії Кларенса? Хто дав вам їх і сказав, що Кларенс зраджував вас?

- Я бачила знімки на власні очі! Він був на них із цією світловолосою сучкою!..

- Хто дав їх вам?

- Кларисса. - Лізбет кілька разів моргнула і раптом розплакалася. - Вона принесла ці знімки і все говорила, як вона шкодує. Потім попросила нікому не розповідати про те, що віддала їх мені.

- Як вона їх отримала?

- Я не питала її. Я просто глянула на них - і втратила розум. Вона сказала мені, що ця історія тривала вже кілька місяців, а то й довше. Ще сказала, що вона не могла більше витримати, бачачи, як я страждаю, а Кларенс руйнує наше життя через якусь дешеву підстилку. Вона знала, наскільки я ревнива, знала! Коли я прийшла до нього, він став усе заперечувати. Він сказав, що я збожеволіла і ніякої блондинки не існує. Але я ж бачила. Наступне, що я пам'ятаю, - як я схопила той дриль. О боже! Боже мій! Кларенс...

Лізбет звалилася в крісло і заридала.

- Пібоді, дай їй заспокійливе. - У голосі Єви не було чути співчуття. - Потрібно викликати машину і відвезти Лізбет до нас. Коли вона прийде до тями, Макнаб зніме з неї свідчення.

- Знаю, що нас підтискає час, але в мене відчуття, що я постійно відстаю на три кроки, - сказала Пібоді, знову сідаючи в машину.

- Бренсон пов'язаний з "Кассандрою", Кларисса пов'язана з Бренсоном, Зак пов'язаний з Клариссою. Кожен із братів протягом тижня знаходить свій передчасний насильницький кінець. Тим часом стрижуться купони. Зака привозять із протилежного кінця країни для роботи в будинку Бренсона. Через два дні він стикається з Бренсоном через Кларису і, ймовірно, вбиває його. Але Кларисса, турбуючись за Зака, позбувається тіла.

Єва зробила паузу, потім продовжила:

- Ось ця-то частина історії і тримала мене в підвішеному стані. Коли одна людина каже, що вбила іншу, то, як водиться, від цього і відштовхуєшся. Але тіла немає. Апаратура пошукової бригади не може його виявити. Воно не спливає, хоча ми знаємо, що воно кинуте в річку.

- Дройди не плавають, а пошукова апаратура налаштована на пошук людських тіл, - зауважила Пібоді.

- Бачиш, ти вже наздоганяєш! Тепер з'єднуємо ці точки. Зак вбиває дройда. Ми отримуємо від Лізбет свідчення, з яких випливає, що не було ніяких побоїв і згвалтувань. Якби таке справді відбувалося, вона напевно знала б про це - якщо не сама, то від Кларенса. Ми маємо збіг обставин: Зак опинився в потрібному місці в потрібний час і почув звуки побоїв і згвалтування. Потім Кларисса звертається до нього по підтримку. Вона вже вивчила його, знає, що він за людина, і майстерно придумує для нього роль у майбутній грі.

- Він не знає жінок. Фактично він ще дитина, - додала Пібоді.

- Цю жінку він не розпізнав би, навіть якби йому стукнуло сто років. Тим часом, вони з Бі Ді позбулися Кларенса, і це приводить мене до висновку, що той не був

пов'язаний з "Кассандрою". Він був тягарем, і вони скинули його. Я веду попереднє слідство, і їм не хочеться, щоб я копала занадто глибоко. Тому вони націлюють мене на вибухи. Ці вибухи в місті мають відволікти мою увагу, а оскільки і Лізбет, і Зак зізналися у своїй провіні, то цим можна особливо не морочитися.

- Будь-хто, хто займався б розслідуванням убивства Кларенса, був би націлений на вибухи? Але те, що вони обрали вас, було їхньою великою помилкою, - зауважила Пібоді.

- Це була чудова гра, Пібоді, - гра на марнославстві. А взагалі-то...

- Ну, я ж тільки практикуюся.

- Політика багато в чому полягає в напусканні диму - дуже поширений прийом у політиці. Їм потрібні гроші. А руйнування просто приносять їм очевидне задоволення.

- Але ж у них є гроші, - дивувалася Пібоді.

- Що більше, то краще, особливо якщо ти виріс в умовах постійного переслідування, пошуку схованок і бійки за краще життя. Я майже не сумніваюся, що дитинство і юність Клариси - роки становлення особистості - пов'язані з "Аполлоном".

- По-моєму, це вже занадто.

- Чому ж? Адже вони "хранителі вірності"...

Вони в'їхали на автостоянку під будівлею офісу Рорка в центрі міста. Пібоді витріщила очі, коли вони опинилися в кабіні приватного ліфта, але перш ніж вона встигла відпустити якесь зауваження, у Єви запищав стільниковий.

- Лейтенант Даллас? Це капітан Саллі з управління поліції Бостона, Патрульні щойно повідомили з місця проживання Роуван, що Моніка Роуван стала жертвою необережного поводження з вибуховою речовиною. Вона мертва.

- Прокляття! Мені терміново потрібен повний звіт про це. Справа федерального рівня, капітане!

- Я повідомлю вам стільки, скільки зможу, і якомога швидше. Шкода, що ми зараз не можемо більше нічим допомогти.

- Мені теж шкода, - проворчала Єва, відключивши зв'язок. - Диявол, мені потрібно було обнести її стіною!

- Звідки ж ви могли знати?

- Я знала! Тільки запізно схаменулася.

З ліфта Єва швидко попрямувала до кабінету Рорка, оминувши попереджувального секретаря. Попереджувальність, однак, перемогла: Рорк уже відчиняв двері сам.

- Лейтенанте, не думав, що ви приїдете особисто.

- Доводиться поспішати. Я притиснута до стінки. Усе валиться на купу, а час іде.

Вона глянула йому в очі, і їй знову захотілося сказати йому...

- Отже, вам потрібно отримати свою наживку? - знову виявив попереджувальність Рорк і теж подивився Єві в очі. - Як можна зрозуміти, кілька мільйонів у підроблених облігаціях - це наживка, а в ролі гачка виступаєте ви.

- Усе. Ця історія йде до завершення. Якщо пощастить, на цьому ми й покінчимо з нею. Пібоді, піди прогуляйся, - сказала Єва, не обертаючись.

- Не зрозуміла, сер...

- Вийди поки що.
- Уже виходжу, лейтенанте, - сказала Пібоді, зачиняючи за собою двері
- Слухай, Рорк, - почала Єва. - Схоже, я справді постійно зачіпаю проводок у цій справі, тож можу казати всяку нісенітницю. Ти не повинен звертати увагу. Я шкодую про те, що сталося сьогодні вранці.
- Ти жалієш, а я розлючений!
- Ну добре. Я шкодую про те, що ти розлючений. Але я прошу зробити мені послугу.
- Особисто чи офіційно?
М-да, круто... У Єви сіпнулася щока.
- І особисто, і офіційно. Розкопай, будь ласка, все, що зможеш, про Кларису Бренсон. Усе! Мені це потрібно до біса швидко. Я не можу зайняти цим Фіні. Але навіть якби могла, все одно в тебе це вийде швидше, і ти не залишиш відбитків пальців.
- Куди тобі переслати інформацію?
- Подзвони мені на стільниковий у приватному режимі, на мій особистий апарат. Я не хочу, щоб навіть Пібоді бачила.
- Не побачить. - Він повернувся і взяв зі столу широкий металевий ящик. - Ось твої облігації, лейтенанте.
Єва спробувала посміхнутися:
- Не питаю, як тобі вдалося так швидко все зробити.
Рорк не посміхнувся:
- Краще не питати.
Вона згідно кивнула і раптом відчула себе жалюгідною. Єва не могла пригадати випадку, коли вони були вдвох протягом п'яти хвилин і він хоч якось не доторкнувся до неї. Вона настільки звикла до таких дотиків, стала настільки залежною від них, що зараз у неї виникло відчуття втрати.
- Дякую. Я... Та ну, до біса!
Єва обійняла його за ший і зробила те, що в іншій ситуації для неї було б рівнозначно втраті власної гордості, - міцно поцілувала його.
- До скорого, - зронила вона і кинулася до виходу.
Тепер усміхнувся Рорк і деякий час дивився їй услід. А потім пішов до столу, щоб виконати її прохання.

- Даласе, у тебе все добре? - здивовано запитав Фіні, увійшовши в кабінет.
- Так, добре. Я навіть танцюю, чорт забирай.
Він застав її в джинсах і незастебнутій сорочці - обставина, яка злегка збентежила їх обох.
- Я можу покликати когось із жінок допомогти тобі з цією... зброєю.
- Ти що, соромишся? Цілком можеш допомогти сам.
- Ну добре. Давай.
Фіні прокашлявся і почав пояснювати:

- Маячок бездротовий. Його потрібно прикріпити в ділянці серця. Ми виходили з того, що вони оглядатимуть тебе, тому вирішили його прикрити ось такою штукаю, схожою на шкіру. Її використовують на дройдах. Якщо вони все-таки виявлять це, усе виглядатиме як невеликий синець або щось на кшталт того.

- Нехай думають, що в мене на титьці засос.

- Диявол! Далласе, цей пристрій тобі може прикріпити Пібоді.

- О боже! Фіні, приліпи цю хреновину куди треба, і справа з кінцем.

Єва задерла сорочку і почала дивитися через плече Фіні на двері, в які будь-якої миті хтось міг увійти. Наступні п'ять хвилин виявилися виснажливими для них обох. Нарешті Фіні розпрямився і попередив її:

- Тобі доведеться постояти кілька хвилин із задертою сорочкою, щоб висох клейкий склад.

- Стою.

- Відстежувачем керуватиму я. Ми зможемо спостерігати за твоїми пересуваннями за сигналами від ударів серця. Ще ми змайстрували ось такий браслет. Тут мікрофон, він працює на низьких частотах, тому не має проявитися під час сканування. Але радіус його дії просто смішний. Тобі доведеться говорити прямо в нього, щоб ми тебе почули. Але це - як запасний засіб, про всяк випадок.

- Я візьму його, - сказала Єва і змінила свій браслет на той, який простягнув їй Фіні. - Що ще я повинна знати?

- Ми розставимо людей по всьому району станції "Гранд-сентрал". Ти будеш не на самоті. Ніхто не рушить зі своєї позиції, поки ти не подаси сигнал "уперед", але всі будуть напоготові.

- Приємно це усвідомлювати.

- І ще. Будь-яке захисне спорядження глушитиме маячок.

Єва здивовано глянула на нього:

- Отже, жилет не надягати?

- Сама вибирай: або захист, або маячок.

- Чорт із ним. Найімовірніше, вони рознесуть мені голову, тож однаково.

- Зараз же припини! - насупився Фіні.

- Жартую. Є якісь намітки щодо об'єкта вибуху?

- Поки що нічого.

- Фіні, ти подивився щодо дройдів у "Тулз енд тойз"?

- Там підготовлено до виробництва нову лінію - "Дройди, що мислять", - відповів він, посміхнувшись. - Розроблено також нову оболонку, наближену до справжньої шкіри. Але це іграшки. У людський зріст я нічого не бачив.

- Це ще не означає, що таких немає. А ті самі іграшки можуть витворяти щось подібне до того, що сталося в будинку Бренсона?

- Якщо вони будуть виконані в розмірі метр дев'яносто, а не дев'ятнадцять сантиметрів, то зможуть. Бачила б ти їх! Просто мурашки біжать по шкірі.

Почувся писк стільникового, і Єва кинулася до столу.

- Вийди, будь ласка. Це суто приватна розмова.

- Гарзд, побуду за дверима. Коли ти будеш готова, можемо виїжджати.

Залишившись сама, Єва взяла апарат і натиснула кнопку:

- Даллас.

У слухавці пролунав голос Рорка:

- лейтенанте, я приготував для тебе інформацію щодо Кларисси Бренсон. До речі, її дуже легко отримати, жодних секретів. Народилася в Канзасі тридцять шість років тому. Батьки - вчителі, типовий середній клас. Є сестра - заміжня, має сина. Кларисса закінчила місцеву школу, недовго попрацювала службовцем в універмазі. Близько десяти років тому вийшла заміж за Бренсона і перебралася в Нью-Йорк. Мені здається, у тебе все це вже є.

- Мені потрібно знати, що прикрито всім цим!

- І я так подумав. Так от, у людей, зазначених у відомостях як її батьки, справді була донька на ім'я Кларисса, яка народилася тридцять шість років тому. Але вона померла у віці восьми років. Якщо зішкребти всі інформаційні накладення, вийде, що в цієї мертвої дитини є атестат про середню освіту, робочий стаж і свідоцтво про шлюб.

- Фікція?

- Абсолютно вірно. Якщо залізти глибше в медичні записи, то видно, що Кларисса Бренсон відсвяткувала тридцятишестиріччя досить давно. Їй сорок шість. А якщо простежити надходження інформації по порядку, то вийде, що ця жінка народилася заново дванадцять років тому. Хто вона, ким вона була до цього - усе стерто. Я можу ще поманіпулювати, але швидко вже не вийде.

- Поки що й цього достатньо. Ясно, що вона отримала нове посвідчення особи не для того, щоб скостити собі десять років заради кокетства.

- А якщо ще напружити математичні здібності, то побачимо, що вона ровесниця доньки Роувана Шарлотти - тієї, що нібито загинула під час вибуху штаб-квартири "Аполлона".

- Я вже напружила. Дякую.

- І останнє. Хтось може не погодитися зі мною, - сказав він, - але зазвичай люди, які перебувають в інтимних стосунках, досить добре знають устремління і спосіб дій одне одного.

У Єві знову заворушилося почуття провини.

- Послухай, Рорк...

- Замовкни, - сказав він так м'яко, що вона замовкла. - Оскільки стало схоже на те, що Кларисса може мати тісний зв'язок із Роуваном і "Аполлоном", я пройшовся у зворотний бік життєписом Бі Ді. Начебто нічого особливого не знайшлося, але спливли великі й незрозумілі пожертви в якесь товариство "Артеміда".

- Ще одна грецька богиня?

- Так. Сестра Аполлона. "Артеміда" й "Аполлон" - близнюки. Сумніваюся, що можна знайти якісь відомості про це в банках даних, однак, переглянувши історію попереднього покоління, я виявив, що Е. Френсіс Занесі, батько Бі Ді, робив великі внески в ту саму організацію. За файлами ЦРУ, він також був оперативником. Він не тільки знав Джеймса Роувана, а й працював із ним.

- І це замикає зв'язок між Бренсонами і Роуванами! Бренсон виріс в "Аполлоні" - так само, як і Кларисса. Їх пов'язала сама доля. Вони обидва - "хранителі вірності", - завершила ланцюжок Єва і глибоко зітхнула: - Дякую.

- Будь ласка. Єво, скажи мені, куди ти збираєшся? Це дуже ризиковано?

- У мене буде підтримка.

- Я не про це.
- Нічого такого, з чим я не могла б упоратися. Вдячна тобі за допомогу.
- Завжди до ваших послуг, лейтенанте.

У голові в неї крутилося безліч усіляких ніжних і дурних слів, але Єва нічого не встигла сказати, бо Фіні сунув голову у двері:

- Далласе, нам пора.
- Так-так, іду, - відмахнулася вона від Фіні, а в слухавку сказала: - Пора по конях. Увечері побачимося.
- Побережи те, що належить мені, лейтенанте.

Знову посміхнувшись, Єва прибрала стільниковий. Вона знала, що він мав на увазі не облігації...

Навіть із маячком на грудях і знаючи, що навколо безліч "своїх", Єва все одно почувалася самотньою і незахищеною. Пробираючись крізь щільний натовп на "Гранд-сентрал", вона побачила в штовханні кількох копів, знайомих їй в обличчя. Зрозуміло, і вона, і вони "не помітили" одне одного.

Гучномовці над головою монотонно оголошували відправлення і прибуття. Пасажири кучкувалися біля телефонних автоматів, надзвонюючи додому, коханцям і коханкам, букмекерам. На ходу Єва побачила, як у вестибюль станції увійшли кілька змерзлих бомжів, щоб встигнути хоч трохи зігрітися, перш ніж їх виставить назад охорона. З лотків торгували газетами, дешевими сувенірами, гарячими напоями і холодним пивом.

Спустившись сходами, Єва попрямувала в бік потрібної платформи. Піднявши руку нібито для того, щоб поправити волосся, вона тихо проговорила в браслет із мікрофоном:

- Переходжу від головної будівлі до контрольної точки. Поки що нікого.

Єва відчула, як затремтіла підлога, і почула наростаючий свист надшвидкісного поїзда, що вилітав зі станції. Вона зупинилася на платформі, однією рукою міцно тримаючи валізку, а іншу витягнувши з кишені начебто на доказ того, що в ній нічого немає, зокрема апаратури. Якщо вони хотіли її вивезти, то зробили б це тут і швидко, користуючись велелюддям - на пероні в очікуванні поїзда юрмилося багато пасажирів. Один узяв би валізку, інший потягнув би її вбік - і всі загубилися б у плутанині. У всякому разі, сама вона, напевно, вчинила б саме так.

Краєчком ока Єва побачила Макнаба. У яскраво-жовтій куртці, синіх черевиках, з лижною шапочною на голові, він сидів на лавці в залі очікування, бавлячись від неробства з ігровим міні-комп'ютером.

Єва подумала, що в цей момент її, мабуть, сканують. Звичайно, вони могли виявити, що вона озброєна, але це не повинно було стати для них несподіванкою. Якщо ж їй пощастило, і Фіні опинився на висоті, вони навряд чи засікли маячок.

Ззаду запищав телефон-автомат. Не вагаючись, Єва підійшла до нього і зняла слухавку:

- Даллас.

- Сідайте на наскрізний поїзд на Квінз, що прибуває. Квиток купіть у вагоні, - почула вона, і абонент обірвав зв'язок.

- Квінз, - промовила Єва в браслет. - Це наступний поїзд. Він уже прибуває.

Єва пішла в бік потрібних шляхів і почула наростаючий гуркіт потяга, що наближався. "Макнаб сприймається як добрий знак", - подумала вона. Він піднявся з лави, поклав у кишеню комп'ютерну гру і покрокував слідом за Євою. Ніхто не міг би виглядати менш схожим на копа, ніж Макнаб. З навушниками на голові він ішов, ледь пританцьовуючи, немов слухав музику, яка його заводила. Знаючи, що він не відстає від неї ні на крок, Єва відчула себе ніби прикритою щитом.

Над головами пронеслося виштовхнуте поїздом повітря. Свист від стрімкого руху механічної велетні стих, і люди стали переміщатися, тіснячи один одного. Одні не поспішаючи виходили, інші поспішали увійти.

Єва не стала намагатися зайняти сидяче місце. Вона взялася за кріплення безпеки і розставила ноги так, щоб бути досить стійкою до моменту відправлення. Макнаб проштовхнувся трохи далі й почав тихенько наспівувати собі під ніс. Єва ледь стримала посмішку, коли впізнала одну з пісеньок Мевіс.

До Квінза довелося їхати в тісноті й задусі, але, на щастя, недовго. На власний сором, Єва пораділа, що вона - не якийсь там дрібний клерк, який приречений користуватися громадським транспортом усе життя.

Вона вийшла на перон. Макнаб пройшов повз неї, навіть не підморгнувши, і попрямував усередину вестибюля.

Після цього вони змусили її поїхати в Бронкс, потім у Бруклін, звідти послали на Лонг-Айленд, а потім назад у Квінз. Єва була вже готова плюнути на все і повернутися в Управління, але тут нарешті побачила їх. Один з'явився ліворуч від неї, інший - праворуч. Вона прокрутила в пам'яті опис зі слів Наладчика і вирішила, що ці двоє були тими самими відвідувачами його крамниці, які зробили йому замовлення, а потім розправилися з ним.

Єва почала навмисно відставати від натовпу стомлених пасажирів і побачила, як ці двоє стали сходитися, щоб взяти її в кліщі. Вона зрозуміла, що вони не хочуть ризикувати, але й брати когось у полон теж не збираються: один із них відкинув підлогу пальта, і з-під неї показався поліцейський бластер.

Єва зробила вигляд, що спіткнулася, підняла руку, ніби утримуючи рівновагу, і коротко проговорила в браслет:

- Контакт. Двоє. Озброєні.

Один із них простягнув руку до валізки:

- Лейтенанте, я маю взяти плату.

Єва відступила й уважно подивилася на нього. Ні, це була не людина - Наладчик і тут мав рацію. Це були дроїди. Від них навіть запаху не виходило.

- Ви отримаєте плату тоді, коли назвете місце, яке зібралися підірвати, і я отримаю підтвердження.

Він осклабився:

- Умови змінилися. Ми забираємо плату, мій напарник ріже вас навпіл там, де ви стоїте, а об'єкт буде підірвано в будь-якому разі.

Єва побачила, як у її бік біжить Макнаб, роблячи піднятою рукою знаки, що об'єкт визначено. Вона посміхнулася і відповіла:

- Мені не подобаються ці умови.

Зробивши різкий круговий рух, Єва вдарила валізкою дройда, що стояв позаду, по колінах. Наступним рухом вона схопила його за щиколотку якраз у той момент, коли він дістав зброю. Постріл зробив величезну дірку в грудях його напарника. Крикнувши перехожим, щоб вони ховалися, Єва схопила руку, що тримала зброю, і скрутила її. Заряд наступного пострілу влучив у бетон, на льоту обпаливши її волосся.

Єва чула крики, тупіт ніг і вереск поїзда, що наближався. Відкинувшись усім тілом назад, вона зірвала дройда за собою на землю, і вони покотилися під ноги, збиваючи перехожих немов кеглі. Єва ніяк не могла дістати свою зброю, а його бластер випав під час сутички. У неї у вухах стояв свистячий гуркіт поїзда, що наближався. Почала тремтіти земля. Раптово дройд схопився на ноги, і в нього в руці блиснуло щось сріблясте, гостре. Єва згрупувалася і вдарила дройда ногою в пах. Він не зігнувся в поясі, як зробив би будь-який чоловік, але відсахнувся і позадкував, розмахуючи руками. Єва схопилася на ноги і кинулася до нього, щоб схопити його, але не встигла. Дройд упав на колії, одразу ж зникнувши під блискучою масою поїзда, що мчав.

- Боже! Даласе, я не міг прорватися до вас. Вас не зачепило?

Важко дихаючи, з подряпанним обличчям, Макнаб схопив її за руку.

- Ні, не зачепило. Прокляття! Я хотіла взяти хоча б одного з них "живим". Тепер вони марні для нас. Виклич людей для зачистки місця і стримування натовпу. Ви виявили об'єкт? Де?

- Медісон-сквер. Зараз там триває евакуація людей і знешкодження зарядів.

- Давай заберемося з Квінза, до бісової матері!

19

Перший заряд на Медісон-сквер вибухнув о восьмій сорок третьому на верхньому ярусі сектора "Б" спортивної арени "Гарден". Це сталося під час матчу між хокейними командами "Рейнджерів" і "Пінгвінів", у першому періоді матчу. Рахунок ще не відкрився, і була лише одна незначна травма: нападник "Пінгвінів" зіткнувся з підопічним із суперників, і захисника "Рейнджерів" віднесли з поля з рясною кровотечею з носа та рота. Нью-йоркська поліція почала діяти одразу, щойно сканери виявили наявність вибухових пристроїв у приміщенні арени. Гру було зупинено. Маса поліцейських і службовців зуміла вивести з "Гардена" майже двадцять відсотків глядачів у більш-менш організованому порядку. Отримали незначні поранення тільки п'ять копів і дванадцять цивільних, лише четверо були заарештовані за агресивну поведінку.

Станцію підземки "Пенсільванія" під "Гарденом" закрили і звільнили від людей якомога швидше. Потяги пустили через неї без зупинки. Щоправда, навіть найоптимістичніші службовці не очікували, що вдасться виставити зі станції абсолютно всіх жебраків і безхатченків, які ховалися там від холоду. Але було докладено всіх зусиль, щоб очистити від них кожен закуток.

Коли цей перший пристрій вибухнув, рознісши на всі боки рвані шматки сталі, дерева і фрагменти тіла якогось п'янички, що потягував своє пійло на верхньому ярусі трибун, глядачі усвідомили неабияку серйозність ситуації. Публіка в паніці ринула до виходів, і Єві, яка приїхала на місце події, здалося, що стара будівля вибльовувала людей. Ні секунди не замислюючись, вона кинулася проти течії натовпу.

- Що ви робите? - намагаючись перекричати крики і виття сирени, спробував зупинити її Макнаб. - Вам не можна туди, Даллас! Заради Бога!

Але вона кулаками і плечем уже торувала собі шлях крізь зустрічний натиск безладної маси збожеволілих від страху вболівальників. Кілька разів їй дісталось так, що задзвеніло у вухах. Вона звернула до найближчої секції сидячих місць і почала перескакувати через ряди, прямуючи нагору. Там уже перебувала аварійна бригада, яка боролася із залишками полум'я. Кілька зрізаних вибухом сидінь тліли в диму.

- Меллой! - крикнула Єва у свій комунікатор. - Енн Меллой, де ти знаходишся?

У навушнику почулося поклацуння електростатичних розрядів, крізь які, як гикавка, проривалися окремі слова:

- Три розряджені... Сканери виявили десять...

- Де ти перебуваєш? - повторила Єва.

- Бригади розосереджені...

- Чорт забирай, Енн, де ти знаходишся? Я тут абсолютно безпорадна!

"Безпорадна", - повторила Єва вже про себе, дивлячись, як люди продираються до виходу мало не по головах один одного. Вона побачила, як натовп видавив із себе хлопчика, немов шматок мила з мокрих рук. Він упав обличчям на лід, і Єва зрозуміла, що його зараз розчавлять.

Вона перегнулася через поручні, схопила хлопчика за комір і потягла до себе, подалі від збожеволілої людської маси.

- ...до п'ятої, - почувся в навушнику цього разу більш чисто голос Енн. - Нам тут щастить. Що там з евакуацією?

- Не можу сказати. Тут справжній звіринець. На око - близько п'ятдесяти відсотків уже вибралися. Може, більше. У мене немає зв'язку з бригадою на "Пенсильванії". Де ти перебуваєш?

Єва провела долонею по обличчю і побачила на ній кров.

- Женіть звідти людей! Я внизу, на виході з "Пенсильванії". Просуваюся до другого сектору, - відповіла Енн.

- У мене тут поранена дитина.

Єва поглянула на хлопчика. Він був блідим, як аркуш паперу, на лобі стирчала величезна шишка. Але він дихав.

- Я витягну його звідси і повернуся, - сказала вона Енн.

- Забери його, Далласе. Годинник цокає.

Єва піднялася, але послизнулася і незграбно схопилася за перила. Проте вона продовжувала розмовляти з Енн:

- Виводь звідти своїх людей, Меллой! Якщо всіх пасажирів евакуювали, припиняйте роботу і зараз же йдіть!

- Знешкодили шість. Залишилося ще чотири. Ми змушені залишитися, Далласе. Запізнюємося. Чистимо "Пенсільванію" і "Гарден".

Єва посадила хлопчика до себе на плече, як це робили пожежники, і пішла сходами.

- Енн, веди людей! Збережи життя. Чорт з нею, з власністю...

Вона пробиралася між сидіннями, штовхаючи пакети і порожні банки з-під пива.

- Сім знешкоджено. Залишилося три, - знову почувся голос Енн.

- Заради Бога, Енн! Забирайся звідси!

- Гарна порада, - почувла вона за спиною.

Проморгавшись від поту, що застилав їй очі, Єва обернулася і побачила Рорка, який почав знімати дитину з її плеча.

- Рорк, виноси його, а я піду до Мелли.

- Якого біса ти підеш... - почав він і зупинився.

Підлога здригнулася. Рорк побачив, як позаду них стіна почала давати тріщину, і встиг схопити Єву за руку. Вони зістрибнули з платформи ярусу і побігли до дверей, де поліцейські в штурмовому спорядженні проштовхували на вихід глядачів, що залишилися. Єва радше відчула вибух миттєвим стисненням барабанних перетинок, ніж почувла його. Удар пружного палючого повітря злегка підкинув її догори, голова пішла обертом від гуркоту і жару. Основна вибухова хвиля буквально виштовхнула їх у двері, і за ними з гуркотом звалилося з гуркотом щось величезне й гаряче.

Тепер найважливіше було вижити. Схопившись за руки, вони піднялися на ноги і наосліп рушили вперед під дощем з уламків каміння, скла і металу. У повітрі стояли крики людей, гул і скрип конструкцій, що ламалися. Єві довелося через щось переступити. Це виявилось тіло людини, придавлене уламком бетону.

Єва відчувала, що не може дихати: легені пекло, у горлі дерло від диму. Зверху сипалися дрібні, блискучі, як алмази, осколки скла. Коли видимість стала кращою, вона побачила сотні переляканих облич, гори руїн, що димлять, і незліченну кількість тіл. Потім в обличчя вдарив сильний холодний вітер, і Єва зрозуміла, що вони врятовані.

- Ти не постраждав? Тебе не зачепило? - прокричала вона Рорку, забувши, що тримає його за руку.

- Ні, - відповів Рорк, і Єва побачила, що він якимось чином увесь цей час утримував хлопчика, який втратив свідомість, у себе на плечі. - А як ти?

- Ні, мені здається, ні... Віднеси дитину до медиків.

Намагаючись віддихатися, вона зупинилася. Із зовнішнього боку здавалося, що будівля була мало пошкоджена, хоча з величезного рваного пролому валив дим. Прилеглі вулиці були усипані обвугленими уламками, але "Гарден" стояв.

- Знайдено були всі заряди, крім двох, - сказала Єва Рорку і подумала про станцію підземки, що знаходилася внизу, - про потяги, пасажирів, торговців. - Мені потрібно повернутися. Стеж за ситуацією.

Рорк міцно тримав її за руку. Подивившись на "Гарден", він сказав:

- Єво, тобі нема чого повертатися туди.

Вона струснула рукою:

- Там наші люди. Віднеси дитину до медиків, Рорк. Він сильно вдарився при падінні.

- Єва... - почав було Рорк, але, побачивши вираз обличчя своєї дружини, відпустив її руку. - Буду чекати на тебе.

Єва пішла назад до будівлі, оминаючи осередки полум'я і димлячі купки уламків. На вулиці вже пустували мародери, які добивали залишки скла у вікнах. Вона схопила за рукав поліцейського у формі, але він струсив її руку і сказав, щоб вона йшла своєю дорогою. Коли Єва дістала значок, поліцейський зблід і витріщив очі.

- Вибачте, лейтенанте! Натовп розперезався...

- З'єднайте два підрозділи та зупиніть мародерів. Почніть іти назад по периметру і виставте захисні сенсори. А ви, - покликала вона іншого полісмена, - очистіть район для бригад "Швидкої допомоги", щоб вони змогли зайнятися пораненими. І починайте записувати імена.

Так їй і довелося дорогою роздавати вказівки і налагоджувати рутинну роботу різних бригад і підрозділів. Коли вона підійшла до будівлі, то зрозуміла, що Рорк мав рацію: їй нема чого було повертатися.

На землі, обхопивши голову руками, сидів чоловік у куртці з жовтою люмінесцентною смугою - відзнакою "вибухового відділу".

- Офіцере, де ваш лейтенант?

Він підняв голову, і Єва побачила на його очах сльози.

- Там їх було занадто багато, занадто багато, і всюди...

Єва відчула, що в неї перехопило подих, а серце глухо стукнуло. Але розкисати було не можна.

- Де лейтенант Меллой?

- Коли ми дійшли до решти двох зарядів, вона веліла нам піти. Залишила тільки двох. Усього двох. А нам веліла піти. Вони взяли один заряд. Я чув у навушниках, як Снайдер оголосив про це, а лейтенант наказувала і їм піти. І останній заряд накрив їх. Проклятий останній!

Він опустил голову і схлипнув, як дитина.

- Даллас! - підбіг захеканий Фіні. - Прокляття! Коли я сюди дістався, то вже не міг підійти ближче ніж на півкварталу. По комунікатору ні чорта не було чути.

Але він добре чув через маячок биття її серця, і це допомогло йому не втратити голову. Роздивляючись будівлю, Фіні поклав руку Єві на плече.

- Матір Божа!

- Енн. Там була Енн...

Фіні обійняв Єву, і вона почала розповідати якимось дивно рівним голосом:

- Я була однією з останніх, кому вдалося вибратися. Ми чули одне одного вже майже зовсім виразно. Я наказала їй іти. Кинути все і йти. Але вона не послухалася...

- Вона повинна була виконати свою роботу.

- Нам потрібно розшукати її. Можливо, ще вдасться... - Вимовляючи це, Єва вже знала, що напевно саме Енн була над пристроєм у той момент, коли він вибухнув. - Нам потрібно подивитися. Ми повинні переконатися...

- Я подбаю про це. Тобі необхідно показатися медикам, Далласе.

- У мене немає нічого страшного. Дурниці, - майже машинально відповіла Єва і, глибоко зітхнувши, попросила: - Мені потрібна її адреса.

- Ми зробимо все необхідне, і я піду з тобою.

Вона відвернулася і неуважно подивилася навколо. Натовпи людей, понівечені автомобілі... Єва уявила собі, що внизу, на станції підземки, все може виявитися ще гірше. Неймовірно гірше...

Вона відчувала, як усередині в неї нарастає гнів, лютий гнів. Усе це сталося через гроші і через фанатика, для якого людські життя - ніщо. Але ця людина за все поплатиться!

Тільки через годину вона повернулася до Рорка. Він допомагав медикам заносити поранених у фургони.

- Із хлопчиком усе гаразд? - запитала його Єва.

- Тепер у порядку. Ми знайшли його батька. Чоловік був у жаху.

Рорк підійшов ближче і витер брудну пляму з її щоки. Потім повідомив їй те, що дізнався, перебуваючи на площі:

- Кажуть, що втрати не надто важкі. Здебільшого це загиблі в тисняві. Більшість встигли покинути стадіон. Якби їм вдалося здійснити весь план вибухів, жертви могли б обчислюватися тисячами. Наразі ж їх менше чотирьохсот.

- Я не можу так підраховувати життя, Рорк.

- Іноді це єдине, що можна зробити...

- Сьогодні я втратила подругу.

- Знаю. - Він узяв у долоні її обличчя. - Мені дуже шкода, Єво.

Вона продовжувала дивитися невидячим поглядом кудись у ніч.

- У неї був чоловік і двоє дітей. І вона була вагітною.

- О боже!

Рорк привернув її до себе, але Єва похитала головою і відступила.

- Не можу. Я так розклеюсь, а мені не можна. Мені потрібно поїхати до неї додому і все розповісти родині.

- Я поїду з тобою.

- Ні, Рорк. Це справа копів. Поїдемо я і Фіні. Не знаю, коли я сьогодні повернуся.

- Я поки що побуду тут. Потрібні додаткові руки.

Вона кивнула і зібралася йти.

- Єва!

- Так?

- Приходь додому. Ти цього потребуєш.

- Так-так, прийду.

Вона пішла розшукувати Фіні, розуміючи, що не можна підготуватися до того, щоб повідомити звістку, яка трощила людські долі.

Рорк попрацював із пораненими ще дві години. Він безперестанку посилав людей за кавою, гарячим супом та іншими необхідними речами, які можна було придбати за гроші. Але цієї ночі, як ніколи ясно, він відчував, що гроші - пил порівняно з людським життям.

Коли тіла відвозили в уже переповнений морг, Рорк думав про Єву і про те, що їй доводилося стикатися з турботами про небіжчиків щодня. Цей запах, здавалося,

назавжди в'ївся в шкіру, але він знав, що до ранку приїде додому, встане під душ - і все мине.

Він подивився на будівлю, що дивилася тепер на місто порожніми очницями. Усі ці рани можна було виправити. Камінь, метал, скло - все це можна було відновити з часом, були б гроші.

А Єва мала подбати про мертвих...

Єва поїхала додому, коли на вулиці стояла волога й вогка досвітня холоднеча. Навкруги сяяли рекламні щити: купи - і будеш щасливий, подивися - і полоскочеш собі нерви, приходь - і будеш вражений... Нью-Йорк не збирався вгамуватися.

Пар валив від пересувних сосискових грилів, з вентиляційних витяжок, що виходили на вулицю, з автобуса, який скрипнув гальмами, щоб забрати купку службовців найближчих закладів, що зібралася після роботи в нічну зміну. Тротуаром, похитуючись, брехав п'янений, крутячи пляшкою з пійлом, як палицею. Зграйка підлітків скидалася на гарячі сосиски: що нижча температура повітря, то вища ціна.

Вільне підприємництво...

Єва заїхала на кромку тротуару, вимкнула двигун і поклала голову на кермо. Вона була страшенно виснажена, майже на межі сил, але в голові її продовжували прокручуватися події цієї жахливої ночі.

Вона приїхала в маленький охайний будиночок у Вестчестері, і їй довелося вимовити фатальні слова, які не всякий в силах перенести. Вона сказала чоловікові, що його дружина загинула. На щастя, вона не почула плач дітей, яким уже не судилося дочекатися повернення мами додому, - діти вже спали.

Потім вона приїхала в Центральне, склала звіти і, як було сумно заведено, звільнила від речей шафку Енн.

І після всього цього вона могла ось так запросто їхати містом, бачити вогні, людей, вуличну метушню і відчувати себе при цьому... живою! Але тут було її місце - з його брудом, драмами, помітним зовнішнім боком і огидністю того, що за ним ховалося. Місце, нервові імпульси якого їй доводилося щодня пропускати через себе...

- Леді! - пролунав голос зовні, і в скло дверцят постукала кісточка брудного пальця. - Леді, чи не хочете купити квіточку?

Єва подивилася на обличчя, що наблизилося впритул до скла. Це було щось дряхле й осоловеле, яке не знало мила вже років десять.

Єва опустила скло.

- Я що, маю такий вигляд, ніби хочу купити квітку?

- Леді, залишилася остання квіточка! - Старий посміхнувся беззубим ротом і простягнув їй жалюгідну, пошарпану подобу квітки, яка, судячи з усього, мала зображати троянду. - Дивіться, яка гарна. П'ять баксів усього.

- П'ять?! Побойсь бога!

Єва почала відмахуватися від нього і вже хотіла підняти скло, але тут раптом виявила, що її рука вже залізла в кишеню в пошуках грошей.

- У мене знайшлося чотири.

- Добре! Годиться, леді.

Він схопив простягнутий йому дріб'язок, сунув у вікно квітку і шкандибав геть.

- До першої винної крамниці, - пробурмотіла Єва і рушила машину з місця, не зачиняючи вікно - старий встиг абсолютно погано надихати в машину.

Вона під'їхала до будинку з квіткою на колінах і, проїжджаючи через ворота, побачила, що для неї скрізь було залишено світло. Після всього пережитого за день цей зворушливий знак уваги, свідомість того, що на тебе чекали, виявилися майже нестерпними. З'явилася нова проблема - не дати собі розплакатися.

Вона увійшла тихо. Як завжди, кинула куртку на стійку поручнів і почала підніматися сходами. Як завжди, відчула звичні м'які й тонкі запахи цього будинку. Як завжди, відчула під рукою до блиску відполіровані дерев'яні перила. Усе було як завжди.

І Єва раптом подумала, що це теж її місце. Бо тут на неї чекав чоловік, Рорк.

Він був у халаті й дивився телевизор. Йшов репортаж Надін Ферст про вибух на Медісон-сквер. У Надін, яка перебувала на місці події, було бліде обличчя, і в голосі відчувалися нотки люті. Єва раптом відчула себе ніяково і сховала за спину квітку.

- Ти поспав?

- Трошки.

Він не підійшов до неї. Йому здалося, що вона має вигляд надто сильно натягнутої струни, яка може порватися за найменшого дотику. Її очі, відтінені синіми колами, були майже заплющені.

- Єво, тобі потрібно відпочити.

Вона спробувала посміхнутися:

- Не можу. Пов'язана. Скоро треба їхати назад.

Рорк підійшов до неї, але не доторкнувся.

- Ти доведеш себе.

- Рорк, я в порядку. Справді. Якийсь час я була не в собі, але зараз усе нормально. Коли все закінчиться, я, можливо, зламаюся, але зараз я в порядку. Мені потрібно поговорити з тобою.

- Добре.

Вона обійшла його, ховаючи квітку, і стала біля вікна, за яким крізь нічну імлу пробивалися перші сонячні промені.

- Не знаю, з чого почати. У ці останні два дні все було так паршиво...

- Нелегко було розповісти родині Меллой?

- Нелегко було підійти до будинку. Зазвичай сім'ї одразу все розуміють, коли бачать нас у дверях. Адже вони живуть із цим день у день. Вони розуміють, коли бачать тебе, але відмовляються сприймати. Це видно по обличчях - розуміння і відкидання. Деякі просто стоять мовчки. Інші намагаються тебе зупинити - починають щось говорити, ходять будинком, чіпаючи речі. Немов якщо ти нічого не скажеш, значить, насправді нічого не сталося.

- Але потім ти все-таки говориш, і людина змушена здатися перед страшною дійсністю, - договорив за неї Рорк.

Єва обернулася до нього:

- Я знаю, що ти теж завжди з цим живеш. Рорк, вибач, я шкодую щодо ранкового. Я...

Він підійшов до неї і доторкнувся до її щоки:

- Ти вже сказала про це. Нічого страшного. Це все дрібниці.
- Це не дрібниці. Я виправлюся, добре?
- Гаразд. Чому ти не хочеш сісти?
- Не можу. У мене все це повертається в голові знову і знову...

Тільки тут він помітив у неї в руці квітку.

- О боже! Це що таке?
- Мені здається, це дуже хвора, мутантна троянда. Я купила її для тебе.

Бачити Рорка здивованим було такою рідкістю, що Єва мало не розсміялася. Він підняв очі, і їй здалося, що в них промайнуло якесь зовсім нове почуття, яке вона не змогла б визначити.

- Ти принесла мені квітку...
- Я подумала, що так заведено - після сварки квіти, примирення...

Він обережно взяв квітку за стебло. Пелюстки від холоду потемніли і згорнулися, Єві здалося, що їхній колір нагадує жовтувато-синій відтінок синяка, що гоїться.

- Страшно убого, так?

Він запустив пальці в її волосся.

- Ні. Це... Просто не знаю, що сказати.

- Якщо вона пахне так само, як смерділо від старого, який продав її мені, можеш продезінфікувати її.

- Ну ось, ти все зіпсувала, - сказав він м'яко і поцілував її.

Єва трохи відступила назад, щоб не кинутися до нього в обійми.

- Я завжди все псую. Ось і сьогодні вранці... Я знаю, ти сердишся, але ж я роблю це не навмисне! Іноді мені здається, що копи взагалі мають жити самі. Не знаю, з ким їх порівняти, хіба що зі священниками. Вони не повинні тягнути за собою в дім гріх і скорботу.

- У мене вистачає свого гріха і своєї скорботи. Кілька разів це виплеснулося на тебе.

- А я все вихлюпую на тебе постійно! І я ж знала, що тебе це образить...
- Справді, образило. Такі речі мене ранять, Єво.
- Я не хотіла цього!

Про себе вона подумала, що навіть не знала, що здатна на таке. І це вже була проблема. Її проблема.

- Рорк, я не вмію підбирати слова, як ти. Швидше, у мене їх просто немає. Немає таких слів, які ти говориш мені або - я бачу - хочеш сказати. І... у мене просто завмирає серце.

- Думаєш, тебе любити легко?

- Ні, не думаю. Я вважаю, що це взагалі неможливо. - Вона побачила, що в його очах промайнув небезпечний блиск, і заквапилася: - Не сердься, дай мені домовити.

Рорк відклав убік квітку.

- Тоді говори толком. Мені все до біса набридло, і я втомився виправдовуватися у своїх почуттях перед жінкою, яка ними володіє.

- Розумієш, на роботі я завжди зібрана, завжди знаю, чого хочу і що потрібно робити. А з тобою... Мені не вдається бути спокійною, зберігати душевну рівновагу, - сказала Єва і внутрішньо змішалася ще більше. Їй не хотілося зізнаватися вголос,

говорити це людині, яка порушувала її рівновагу часто і без зусиль. - Тільки-но я її набуваю, утримуюся в ній якийсь час і починаю розуміти, хто є я, хто є ми, як при погляді на тебе знову починаю спотикатися. І я не можу зітхнути, бо почуття в мені починають вирувати і схоплюють за горло. Не знаю, що з цим вдіяти, як із цим боротися. У такі моменти я думаю: "Я заміжня за ним. Заміжня майже рік. Але все одно, коли він входить до кімнати, у мене завмирає серце".

Єва перевела подих.

- Рорк, ти - найкраще, що у мене коли-небудь було. У моєму житті найбільше значиш ти. Я люблю тебе так, що це навіть лякає мене. Мені здається, що, якби в мене був вибір, я нічого не змінила б. Отже... можеш тепер дати волю образі. Я домовилася.

- Для розгулу моєї образи ти залишила замало простору.

Єва раптом відчула, що напруга її починає спадати, і, коли Рорк зробив крок до неї, вона навіть усміхнулася. Він ковзнув руками по її плечах, по спині.

- Єво, у мене теж немає вибору. І він мені не потрібен.

- Ми не посваримося, Рорк?

- Думаю, ні, не посваримося.

Не відриваючи погляду від його очей, Єва потягнула за пояс його халата.

- Ти знаєш, я їхала зараз містом і раптом зрозуміла, що я жива... - Вона відчинила на ньому халат і доторкнулася губами до його плеча. - І зараз я тобі це покажу!

...Вона відкотилася від нього і встала.

- Мені потрібно ворушитися. Якщо до початку робочого дня залишиться якийсь час, я подрімаю у себе в кабінеті в Центральному. - Свого халата вона не знайшла, взяла халат Рорка і посміхнулася йому. - Справді, мені потрібно їхати. Не хочу, щоб Зака замкнули у відділку так само, як спочатку. Але мені доведеться потримати його якийсь час під охороною.

- Так пришли його сюди, - низав плечима Рорк.

- Точно! І як я сама не додумалася? Адже якщо я візьму одну з твоїх машин, то зможу залишити свою колимагу тут. Нехай попрацює над нею, буде чим зайнятися.

Рорк раптово подивився їй в очі пильним поглядом.

- Як ти вважаєш, наскільки великий у тебе шанс сьогодні знову влипнути в який-небудь випадок із руїнами або вибухами?

- Ніхто не може знати.

- Бери будь-яку машину, крім ЗХ-2000. Я їздив на ній лише один раз.

Вона відпустила якийсь коментар щодо чоловіків та їхніх іграшок, але Рорк почувався таким розслабленим і пом'якшеним, що пропустив шпильку повз вуха.

Дорогий товаришу!

Ми - "Кассандра", хранителі вірності.

Упевнені, що ти спостерігаєш, як маріонетки з ліберальних ЗМІ повідомляють про події в Нью-Йорку. Нам огидно слухати їхні схлипування і голосіння. Залишається тільки дивуватися тому, що вони засуджують руйнування сусальних символів опортуністичного уряду, який тримає всю країну під нігтем. Нас бісить односторонній і упереджений погляд цих ЗМІ на відомі події.

Де ж їхні переконання? Де їхня об'єктивність?

Вони все ще не бачать і не розуміють, хто ми і що ми значимо для них.

Сьогодні ввечері на це прогниле місто обрушився гнів богів. Ми завдали удару і бачили щурів, що розповзалися. Але це ніщо порівняно з тим, що ми ще зробимо!

Наш супротивник - та жінка, яку обставини мали б утихомирити, щоб вона не заважала нам у виконанні нашої місії, - виявилася сильнішою, ніж можна було очікувати. Вона досвідчена і міцна. Але саме це нам і було потрібно. Так, через неї ми втратили певну грошову винагороду, яку наші соратники - і ти в тому числі - хотіли б отримати якомога швидше. Але нехай тебе не турбує це питання. У нас достатньо фінансових можливостей.

Ти маєш покладатися на те, що ми доведемо розпочате нами до кінця. Ти не повинен вагатися у своїй впевненості - і в зобов'язаннях щодо нашої справи. Скоро, дуже скоро впаде найбільш шанований символ цієї наскрізь корумпованої і слабкої нації.

Коли все буде закінчено, винні заплатять за все!

Готуйтеся: ми зустрінемося з тобою віч-на-віч протягом двох діб. Необхідні папери в порядку. Наступну сутичку, яка відбудеться тут, ми завершимо самі, особисто. І тоді ми відсвяткуємо нашу перемогу, вип'ємо за того, хто направив нас на цей шлях, і створимо платформу для нашої нової республіки.

Ми - "Кассандра".

Пібоді йшла в зал для нарад. Вона щойно побачила Зака і все ще трохи нервувала після їхньої розмови з батьками по дальньому зв'язку. І їй, і Заку довелося натиснути на батька з матір'ю, щоб ті не приїжджали в Нью-Йорк. Заку не хотілося, щоб батьки застали його в такому жалюгідному становищі: хоча він перебував не в камері, але все одно перебував під замком. А Пібоді була сповнена рішучості захистити брата від можливих звинувачень і повернути його до нормального життя.

Незважаючи на всі спроби заспокоїти їх, батьки, зрозуміло, страшенно засмутилися. Мати насилу стримувала сльози, батько здавався приголомшеним і безпорадним. Їхні голоси досі лунали у вухах Пібоді. Вона вирішила, що робота -

найкращі ліки. Відкопати б цю брехливу сучку Клариссу, а потім хруснути її витонченою шиєю, як гілочкою!

З такою жагою насильства, що закипала в ній, вона увійшла в зал - і побачила Макнаба. "О, чорт!" - подумала вона і пішла прямо до кавоварки, на ходу кинувши:

- Ти сьогодні рано.

- Я подумав, що ти прийдеш раніше. - Як перший крок Макнаб рішуче підійшов до дверей і зачинив їх. - Я вважаю, що ти зобов'язана мене вислухати і пояснити, що, чорт забирай, відбувається!

- Я не повинна тобі нічого пояснювати. Нам хотілося зайнятися сексом - ми це зробили. І все. Я щойно отримала лабораторні висновки...

- А я тобі кажу: не зробили і не всі!

Він розумів, що формально вона мала рацію. Але розумів і те, що не зможе тепер спокійно бачити перед собою цілими днями це серйозне обличчя і це приголомшливе, п'янке тіло. Він радше провалився б крізь землю, ніж вимовив, що вони "це зробили - і все".

- Макнаб, у мене голова зайнята важливішими питаннями, ніж твоє "его". Наприклад, мене викликає дантист на піврічний огляд.

- Приберегла б свої дурні шпильки для когось більш гідного їх. Зі мною вони не спрацьовують. Чорт забирай, ми з тобою були разом, і нам було добре!

Пібоді знизала плечима:

- "Було" - це від дієслова, що відмінюється, минулий час.

Він зробив крок до неї, вихопив з її рук кашкет і жбурнув на підлогу.

- Але чому?

У неї забилося серце. Диявол, адже, за ідеєю, вона не повинна була нічого відчувати!

- Тому що мені так хочеться.

- Пібоді, ми з тобою не в дитячому садку!

- Тому що, якби я не валялася з тобою в ліжку, я була б із Заком! - несподівано закричала вона. - А якби я була з ним, мені не довелося б зараз говорити своїм батькам, що проти нього того й гляди висунуть обвинувачення у вбивстві!

- Це не твоя вина. І не моя. - Він почув, що дихання її стало переривчастим, і це засмутило його. Він смертельно боявся, що Пібоді може розплакатися. - У всьому винні Бренсони. І Даллас не дозволить, щоб Зака в чомусь звинуватили. На тому й зупинися, Ді.

- Мені потрібно було це передбачити! Я повинна була бути з ним, а не з тобою!

Він несподівано взяв її за плечі і швидко струснув їх.

- Ти була зі мною, і цього не зміниш. І я хочу, щоб ти знову була зі мною. Чорт забирай, Ді, я не скінчив!

Макнаб почав цілувати її з якоюсь безпорадною люттю, пожадливістю і збентеженням. Пібоді видала короткий стогін, що означав щось середнє між відчаєм і полегшенням. Вона теж цілувала його і робила це палко, несамовито, марно борючись сама з собою.

До зали увійшла Єва і зупинилася як укопана:

- Оце так!

Вони були настільки поглинені своїм поривом, що навіть не почули її.

- О боже! - вигукнула Єва.

Вона закрила очі долонею, сподіваючись, що, коли прибере руку, парочка вже зникне. Не тут-то було.

- Розійтися!

Глас волаючого в пустелі. Єва запхала руки в кишені і спробувала ігнорувати той безперечний факт, що руки Макнаба в цей момент були на дупі Пібоді.

- Я сказала, розійтися! - уже крикнула Єва.

Окрик дійшов. Вони відскочили один від одного, немов між ними була стиснута пружина і хтось її звільнив. Макнаб налетів на стілець, перекинув його і втупився на Єву, ніби вперше бачив.

- Ой! Сер, я...

- Мовчати! - скомандувала йому Єва. - Сядь - і ні слова. Чорт забирай! Пібоді, чому в мене немає кави?

- Кава... - Пібоді, у якої серце було готове вистрибнути з грудей, заморгала витаращеними в подиві очима: - Кава?

- Зараз же! - Єва показала на кавоварку, а потім картинно подивилася на годинник. - З цієї хвилини ви на службі. Що б там не відбувалося досі, це було у ваш особистий час. Зрозуміло?

- Уф! Е-е... Послухайте, лейтенанте...

- Закрийся, Макнабе. Не хочу жодних дискусій, пояснень або словесних описів того, чим ви займаєтеся у свій вільний час.

- Ваша кава, сер, - не своїм голосом сказала Пібоді, ставлячи чашку перед Євою і посилаючи Макнабу страшний застережливий погляд.

- Висновки лабораторії?

- Вони в мене з собою, - з полегшенням відповіла Пібоді і поспішила до свого стільця.

Увійшов Фіні. Мішки під його очима погрожували опуститися нижче носа. Побачивши його, Пібоді знову схопилася, щоб налити ще одну чашку кави. Він сів, неуважно кивнув на знак подяки й повідомив:

- Рятувальні бригади дісталися до епіцентру останнього вибуху. До останнього відомого місцеперебування Меллой. - Фіні відкашлявся і відпив кави. - Судячи з усього, у критичний момент запобіжний щит був на місці, але вибухом його віднесло. Кажуть, усе сталося миттєво.

Якийсь час усі сиділи мовчки. Потім Єва встала і заговорила:

- Лейтенант Меллой була хорошим копом. Це найкраще, що я можу сказати про будь-кого. Вона загинула, виконуючи свою роботу і намагаючись дати своїм людям можливість сховатися в безпечному місці. А наша робота полягає в тому, щоб знайти і схопити тих, хто винні в її загибелі.

Вона відкрила принесену з собою папку, дістала з неї дві фотографії та прикріпила їх до дошки.

- Це Кларисса Бренсон, вона ж Шарлотта Роуван. А це - Б. Дональд Бренсон. Ми не зупинимося доти, доки цих двох не посадять за ґрати. Пібоді, доповіси про лабораторні результати. Макнаб, чекаю на звіт про перехоплення дзвінків по телефону Моніки Роуван. Фіні, потрібно ще раз допитати Зака. Можливо, ти вхопиш

те, що я пропустила. Він міг почути або побачити що-небудь таке, що може підказати, в якому напрямку нам краще вести пошук.

- Я подбаю про це.

- І ще, Фіні. Спробуй знову прокрутити Лізбет Кук. Завдання те саме. Гадаю, тобі вдасться отримати від неї більше, якщо ти прийдеш до неї додому і прикинешся співчутливим слухачем.

- Вона плакса? - поцікавився Фіні.

- Радше істеричка.

Він зітхнув:

- Доведеться прихопити з собою зайві носові хустки.

Єва оглянула обличчя своїх товаришів по команді.

- Має бути якийсь слід! Вони десь ховаються, кудись ще збираються перебратися, вони мають обрати наступну ціль і час її знищення. Вони знають, що ми розробляємо версію "Аполлон", і, імовірно, знають також, що ми встановили або можемо встановити реальну особистість Кларисси Бренсон.

Єва знову підійшла до дошки і прикріпила ще одну фотографію.

- Це Моніка Роуван, дружина Джеймса Роувана, мати Шарлотти. Я впевнена, що наказ ліквідувати її віддала власна дочка. Якщо це справді так, то зрозуміло, що ми маємо справу з людиною холодного й конкретного мислення, досвідченим лицедієм, який не гребує до того ж забруднитися кров'ю. Вони з чоловіком організували вбивство чотирьох осіб. З одним із убитих вона була пов'язана кровними узами, інший був найближчим родичем її чоловіка. Крім того, вона несе відповідальність за загибель сотень людей унаслідок терористичних актів, які є нічим іншим, як огидним шантажем з метою отримання вигоди.

Зробивши коротку паузу, Єва продовжувала:

- Вона без вагань буде вбивати знову і знову. Їй чужі такі поняття, як совість, мораль, вірність щодо будь-кого, окрім самої себе - і людини, якої вже понад тридцять років немає в живих. Ця жінка не слідує душевним поривам, вона виходить виключно з розрахунку. У неї було тридцять років, щоб замислити те, що вона зараз намагається втілити в життя. І треба визнати, їй це непогано вдається.

- Ви не згадали про те, що вчора вона не отримала облігації, - зауважив Макнаб.

- Ось тому вона спробує знову завдати удару, і важкого. Гроші - один з її головних мотивів, але це ще не все. Аналіз її особистості, проведений Мирою, показує наявність непомірної гордині і свідомості власної місії. З усього цього можна зробити висновок, що вона-то і є Кассандра - не тільки просто жінка у своїй тлінній фізичній оболонці, а більш складне ціле. Хай там як, вона не зупиниться на досягнутому. Учора ввечері її гордість було зачеплено. До того ж вона ще не завершила свою місію. Думаю, що будуть нові вибухи. З нею неможливо вести якісь переговори або торгуватися, оскільки вона бреше і любить грати роль богині, вважаючи себе вищою за інших. Вона вірить у те, що говорить, навіть якщо це брехня.

- Зрештою, у нас же є сканери, - знову вставив слово Макнаб.

- І ми будемо їх використовувати. Співробітники "вибухового відділу" хочуть перегрупуватися. Крім того, їм хочеться відплатити за Енн, і вони працюватимуть у цій справі день і ніч.

- лейтенанте, щодо лабораторії, - сказала Пібоді, простягаючи Єві папір. - Проби слідів крові, шкіри та волосся, взяті на підлозі в будинку Бренсона, збігаються з його відповідними медичними даними.

Єва взяла з рук Пібоді листок і помітила, що в погляді її помічниці знову з'явилося занепокоєння.

- Вони були досить завбачливі і, очевидно, зібрали заздалегідь якусь кількість крові. Крім того, у неї було багато часу, щоб встигнути розкидати по підлозі інші "сліди" під виглядом того, що вона намагалася відчистити місце. А що з тілом, Макнаб?

- Усе ще не знайшли. Зараз там працюють водолази. Я на зв'язку. З Мена мені щойно переслали телефонний апарат Моніки Роуван. Пристрій запису розмов заблоковано, але я відкрию блокування.

- Спиши все звідти. Я беру на себе будинок Брендона і його офіси. Якщо щось буде проявлятися, одразу повідомляйте мені, негайно.

Запищав комунікатор, і Єва відповіла:

- Даллас.

- Це сержант Говард, відділ пошуку і порятунку. Мої водолази щось знайшли. Ви, напевно, хотіли б самі поглянути?

- Перешліть ваші координати. Я вже йду, - швидко сказала Єва і глянула на Макнаба.

Коли він встав, Пібоді зробила крок уперед.

- Сер, я розумію, у вас є причини тримати мене осторонь від цієї частини розслідування. Але мені здається, що наразі ці причини не мають великого значення. Звертаюся до вас із переконливим проханням дозволити мені супроводжувати вас як вашу помічницю.

Єва задумалася, постукуючи пальцями по столу.

- Ти що, збираєшся й далі розмовляти зі мною в тому самому дусі - такими довгими офіційними фразами?

- Так, сер. Поки не отримаю того, що хочу.

- Обожду шантажистів, - підсумувала Єва. - Ти їдеш зі мною.

Вітер бив по обличчю і спінував брудну поверхню річки. Єва стояла на застарілому брудному причалі, змерзла до кісток, і спостерігала, як один із водолазів розтинав мішок із тілом.

- Ми, напевно, возилися б ще кілька днів, якби ви не сказали, що потрібно почати пошуки чогось механічного. Але навіть з урахуванням цього можна сказати, що нам дико пощастило. Якби ви знали, чого тільки люди не топлять у цій річці! - сказав Говард.

Він нахилився разом з Євою над мішком і не втримався від нового коментаря:

- Дивіться-но, просто як огірочок! Не те, що звичайний потопельник після такого терміну. Не спучився, не почав розкладатися. Мабуть, рибки його намагалися спробувати, але він їм припав не до смаку.

Єва побачила сліди зубів там, де риби намагалися щось відхопити. Одна з них, мабуть, найзавзятіша, примудрилася майже витягнути з очниці ліве око, але здалася, кинувши цю марну затію. Однак водолаз мав рацію: це "щось" виглядало до біса краще, ніж звичайний потопельник.

Дройд, що лежав у мішку, дуже скидався на Б. Дональда Бренсона. Крім автентичності обличчя, він мав ту саму комплекцію, тільки був забруднений донними опадами. Єва кінчиком пальця повернула його голову набік і розгледіла значні пошкодження на потилиці.

Водолаз був вельми інформативний:

- Коли я виявив його там, унизу, то спочатку подумав, що в нас датчики здохли. Ну, думаю, сюрприз: ось лежить людина, а прилади на неї не спрацьовують. Ніколи раніше не бачив таких класних дройдів, як цей. Я так і не був би до кінця впевнений, що це не небіжчик, якби не його рука.

На зап'ясті було ушкодження у вигляді поздовжнього розрізу, через який виднілася внутрішня начинка конструкції, зіткана з датчиків і чипів.

- Природно, коли ми його підняли і вирішили гарненько розгледіти на світлі...

- Ну, це вже не береться до уваги. Ви зробили знімки?

- Запитуєте!

- Деякі з них нам знадобляться для ілюстрації запису. Тепер ви гарненько запакуйте це, опечатайте і відправте в лабораторію. Пібоді, запиши всі нюанси.

Єва повернулася на берег і зателефонувала Фіні:

- Посилаю дройда в лабораторію. Хто з твого відділу міг би попрацювати з бригадою Дікхеда? Необхідно подивитися закладену в дройда програму і прокрутити ту її частину, яка за часом припадає на вечір події. Хотілося б визначити час встановлення програми і того, хто її встановлював.

- Немає нічого неможливого. Пошкодження значні?

Єва зазирнула в записи огляду, які робила їй Пібоді, і відповіла:

- Істотні.

- Гаразд, зробимо, що в наших силах. А це допоможе вивести Зака з-під обвинувачення?

- Немає таких законів, які карали б за вбивство дройда. Він може бути притягнутий за завдання шкоди приватній власності, але не думаю, що Бренсоні подаватимуть такий позов.

Фіні посміхнувся:

- Чудова робота! Можна, я розповім про все Заку?

- Ні, - зупинила його Єва й озирнулася на Пібоді. - Нехай йому розповість про це його сестра.

Єва прибрала комунікатор і покликала Пібоді.

- Тут ми закінчили. Їдемо далі.

Пібоді несподівано взяла Єву за руку.

- Ох, Далласе, мені було так страшно, коли ми сюди йшли! Боялася, що ви могли помилитися. Взагалі-то я розуміла, що, навіть якщо це виявиться справжній Бренсон, все одно справу може бути класифіковано як нещасний випадок, і Зака не відправлять до в'язниці. Але йому довелося б розплачуватися за цю історію все життя: він ніколи не зміг би пробачити собі смерть людини - навіть випадкову.

- Тепер ти можеш сказати Заку, що йому це не загрожує.
- Він має почути це від вас, - твердо сказала Пібоді і, поки Єва не встигла заперечити, додала: - Це буде для нього більш вагомо.

Зак сидів, зсугнувшись, звисивши руки між колінами, і тупо дивився на них, немов вони належали комусь іншому.

- Я не розумію... - Він говорив повільно, ніби голос також не належав йому. - Ви кажете, що це був дройд, просто дуже схожий на містера Бренсона?

- Зак, ви нікого не вбивали, - повторила Єва, нахилившись до нього. - І насамперед усвідомте це.

- Але він упав, вдарився головою, і з'явилася кров...

- Він упав, оскільки в нього була закладена така команда. Кров з'явилася тому, що її було накачано під його "шкіру". Вони це зробили, щоб переконати вас у тому, що ви вбили Бренсона.

- Але навіщо?! Вибачте, Даллас, але це все жахливо безглуздо!

- Це частина гри. Посудіть самі: він мертвий, а його перелякана дружина користується слушною нагодою, щоб позбутися тіла, а сама потім теж зникає. Вони можуть стати ким завгодно, ховатися де завгодно - з їхніми грошищами. І вони розраховують, що зможуть заграбастати ще більше, поки ми їх вирахуємо. Якщо взагалі зможемо вирахувати.

Зак підняв голову:

- Але він *ударив* її! Я ж сам це бачив.

- Сцена у виставі. Кілька забоїв - мізерна плата за те, щоб виграти все дійство. Вони вже мали досвід - підлаштували вбивство його брата. Їм було потрібно отримати доступ до всієї готівки компанії. Вони розраховували, що Бренсон ніби помре, маючи репутацію жорстокого чоловіка-гвалтівника, і вони розпочнуть нове життя. Він закрив усі готівкові рахунки. Вони сподівалися, що ми сприйmemo це як ще один його злісний вчинок щодо дружини. Але вони прокололися.

Зак похитав головою. Починаючи втрачати терпіння, Єва спробувала пояснити ще раз:

- Чому така людина, як Бренсон, раптом відпускає свою дружину кудись на західний курорт, щоб вона могла провести час у своє задоволення? Адже, судячи з того, що вона сказала мені на допиті, він її і за двері не пускав, абсолютно не довіряючи їй ні в чому. Ба більше, він дозволяє їй привести в будинок вас. Він патологічно ревнивий, але ні з того ні з сього стає поступливим і добрим і дозволяє перебувати в його будинку весь день молодому хлопцеві приємної зовнішності. Вона вранці не може вирішити, встати їй з ліжка чи ні, а тут раптом миттєво збагнути, що робити, і наказує дройду викинути тіло її мертвого чоловіка. Причому проробляє все так швидко, що ви за цей час встигли тільки принести їй з кухні склянку води. Але ж вона нібито перебувала в шоковому стані.

- Кларисса не могла бути причетною до всього цього, - майже прошепотів Зак.

- У вас є інше пояснення? Самі подумайте: вона живе з чоловіком, який, як вона стверджує, лупцює її протягом десяти років, але готова кинути його, щоб поїхати з вами, з ледь їй знайомою людиною.

- Ми полюбили одне одного...

- Ця жінка нікого не любить. Вона використовувала вас. Вибачте.

- Ви не знаєте! - У голосі Зака з'явилися нотки запеклості. - Ви не можете нічого знати про наші почуття!

- Зак... - почала Пібоді, але Єва жестом зупинила її:

- Добре, ви маєте рацію, я не можу знати, що ви відчували, але я можу припускати, що відчувала вона. Зак, ця жінка просто підставила вас. А ще я знаю, що ця жінка несе відповідальність за загибель кількох сотень людей протягом минулого тижня. Один із них - моя подруга. Ось що я можу знати.

Єва піднялася і почала ходити по своєму кабінету, але тут раптово відчинилися двері, і в кімнату увірвалася Мевіс.

- Гей, Далласе! Я повернулася!

Сяюча усмішка, багрянний вибух кучериків на голові, очі шокуючого відтінку червоної міді. Помах рук - і півметрова смарагдова бахрома від пахв до зап'ясть розпростерлася, як крила величезного птаха.

Єва спробувала перемкнутися з сумної атмосфери, яка панувала в кабінеті, на атмосферу чарівної нісенітниці, яку всюди привносила із собою її подруга.

- Мевіс, я думала, ти прийдеш наступного тижня.

- Так це вже і є - наступна. Даллас! О боже! Якби ти знала, який у мене був успіх! Привіт, Пібоді!

Її усміхнені очі зупинилися на Заку, і в них щось здригнулося. Навіть той, хто, подібно до Мевіс, перебував на сьомому небі від щастя, не міг не відчувати, яке глибоке потрясіння обрушилося на цього хлопця.

- Ох, я не вчасно, так?

- Ні, все нормально. Давай вийдемо на хвилинку.

Єва зробила знак Пібоді, щоб та поки що побула із Заком, і вийшла з Мевіс із кімнати.

- Я просто страшенно рада тебе бачити, - сказала вона.

Дійсно, Мевіс - з її приголомшливо смішним гардеробом, постійно мінливою зачіскою і цілковитою самодостатністю - здавалася прекрасною протиотрутою будь-якому нещастю.

Вона так сильно стиснула подружку в обіймах, що Мевіс захихотіла і жартівливо стала відбиватися від Єви:

- Вау! Так, ти скучила за мною!

- Скучила, справді скучила!

Єва відступила і, усміхаючись, розгледіла Мевіс пильніше.

- Ну, як ти? Задала шереху?

- Ще й як!

Вузький коридор не завадив Мевіс зробити три оберти з розмахом своїх "крил".

- Такі відстані! Все було дивовижно. Це не піддається опису! Я прийшла побачитися з тобою, але наступна станція - Рорк. Попереджаю: я його міцно поцілую прямо в губи!

- Тільки, чур, не користуватися мовами.

- Хочеш зіпсувати мені задоволення?

Мевіс струснула кучериками і схилила голову набік.

- Єво, ти виглядаєш виснаженою, виснаженою і смертельно втомленою.

- Дякую, це якраз те, що потрібно, щоб мене підбадьорити.

- Я уривками чула про те, що тут у вас відбувається. На телевізор у мене часу не вистачало. Але я так і не вловила, у чому суть. Хто там зібрався попустувати, без зупинки підриваючи простих людей?

Єва посміхнулася і почувалася при цьому чудово.

- Особливо-то розписувати нічого. Терористична група підриває пам'ятки і шантажує все місто, вимагаючи мільйони доларів. Якись дройди намагалися вбити мене, але я їх вирубала. Приїжджає брат Пібоді з Арізони і виявляється втягнутим у колотнечу: закохується в брехливу сучку-бомбистку і думає, що ненароком убив її чоловіка. Насправді він тільки вирубав ще одного дройда.

- Ось як? І що, це все? Я-то думала, що ти будеш займатися справою...

- У нас із Рорком була сварка, яка завершилася приголомшливим примирливим сексом.

Обличчя Мевіс прояснилося.

- Це мені більше подобається. Чому б тобі не зробити перепочинок і не розповісти мені про це докладніше?

- Не можу. Я зайнята тим, щоб позбавити місто від руйнувань, але ти можеш зробити мені послугу.

- Якщо вже на те пішло, валяй.

- Це стосується Зака, брата Пібоді. Мені потрібно якийсь час потримати його під наглядом. Ніякої преси, ніяких зовнішніх контактів. Я збираюся відправити його до себе додому, але Рорк зайнятий, і мені не хочеться, щоб бідолаха Зак був прив'язаний до Соммерсета. Ти не могла б узяти його на себе, поторчати там якийсь час?

- Цілком. Леонардо займається зараз якимись проектами, і в мене купа вільного часу. Можу розважати його у твоєму домі.

- Дякую. Подзвони Соммерсету, і він приїде за тобою машину.

- Б'юся об заклад, якщо я добре попрошу його, він виїде за мною лімузин! - Захоплена такою перспективою, Мевіс повернулася до дверей і поквапила Єву: - Ну, представ мене Заку. Нехай знає, з якою нянькою йому сьогодні доведеться гратися.

- Ні. Нехай уже це зробить Пібоді. Я не хочу туди повертатися. Йому потрібно на когось розрядитися, і найімовірніше цим "кимось" стала б я. А Пібоді скажи, що я чекаю її в гаражі. Нам ще треба поїздити по місту.

- Так-так, Зак, у тебе зараз стрьомний час.

Мевіс злизувала рожеву глазур із пальців, прикінчуючи чергове маленьке тістечко з тих, що подав їм до столу Соммерсет. "Обережно, не скупитися!" - сказала вона собі, але не втрималася і все-таки взяла ще одне тістечко.

- Я так турбуюся про Клариссу... - пробурмотів Зак.

Спочатку він був настільки сором'язливим, що Мевіс доводилося витягувати з нього майже кожне слово. Першу годину спілкування вона зайняла тим, що розповідала Заку про своє турне, про Леонардо, додавши до цього кілька анекдотів про Пібоді, які все-таки пробили збудований ним самозахист. Побачивши, як Зак уперше посміхнувся, Мевіс відчула щось на кшталт почуття перемоги. Вона одразу ж почала розпитувати про його творчість і, хоча ні чорта не розуміла в цьому, справно вигокувала вигуки, які мали свідчити про її неослабний інтерес.

Вони розташувалися в головній вітальні перед каміном, у якому дворецький в очікуванні їхнього приїзду розвів вогонь. Коли Соммерсет увійшов із чаєм і тістечками, Зак узяв чашку з ввічливості. Однак за час, який Мевіс витратила на те, щоб своєю чарівністю й ненав'язливими запитаннями нарешті витягнути із Зака всю історію його пригоди, йому довелося випити дві чашки чаю і з'їсти три тістечка. Як не дивно, йому стало легше, але через це він відчував себе винним. Коли Зак сидів під замком у Центральному управлінні поліції, це сприймалося ним як розплата за скоєні злочини, як кара за те, що він так і не зміг врятувати Кларису. Однак тут, у цьому прекрасному будинку, сидячи перед вогнем, що потріскував, і розімлівши від запашного чаю, він почувався віровідступником, який отримує від нечистої сили винагороду за гріхи. Зате Мевіс почувалася чудово. Вона сиділа на дивані, підібгавши під себе ноги, і їй було так само затишно, як коту, що розтягнувся над нею, на спинці дивана.

- Даллас сказала, що ти вкокошив дройда, - зауважила вона.

Зак стрепенувся і поставив свою чашку назад на стіл.

- Я знаю, вони так вважають. Але я не розумію, як це все можливо.

- А що сказала Пібоді?

- Вона сказала... Вона сказала, що з річки витягли щось механічне. Але...

- Може, вона говорила так, щоб тебе заспокоїти? - Мевіс повернулася до Зака всім корпусом і подивилася на нього широко відкритими наївними очима. - Ой, ні! Я знаю! Вона просто шантажує Даллас і змушує її дотримуватися цієї версії, щоб відмазати тебе.

Її судження було настільки абсурдним, що в інший час Зак напевно б розсміявся. Але зараз він був настільки пригнічений, що тільки витріщив очі.

- Ді ніколи б так не зробила. Вона не здатна на таке.

- Ох-ох! - Мевіс зобразила надуті губи й повела плечима. - Ну, тоді, значить, вона виклала тобі всю правду-матку. Напевно, ти справді ненавмисно прикінчив дройда, який косив під Бренсона. А інакше виходить, що Пібоді безсовісно бреше і переступає закон.

Раніше Заку не спадало на думку поглянути на факти під таким кутом зору. Спантеличений, він знову втупився у свої руки, марно намагаючись зосередитися.

- Але якщо це був дройд, то Кларисса... Даллас думає, що це все підлаштувала Кларисса. Але я не можу в це повірити!

- Даллас рідко помиляється в таких питаннях, - обережно зауважила Мевіс.

Вона зручніше витягнулася на дивані, але крадькома продовжувала уважно спостерігати за бідолахою. Їй здавалося, що до нього почала доходити хоч якась частина її логічних підказок.

- Ну добре. Давай уявимо так: Кларисса не знала, що це був дройд, і справді подумала, що ти відправив на той світ її чоловіка. Але комусь було вкрай необхідно, щоб тіло зникло: адже інакше копи одразу виявили б, що це був дройд. І тіла позбулася саме Кларисса! Хіба тобі це ні про що не говорить?

До нього справді стало щось доходити, і йому раптом здалося, що серце його тріснуло, немов куряче яйце. І все ж він пробурмотів:

- Вона... була такою переляканою.

- Звісно. А хто не злякався б? Але якби вона не позбулася тіла, все закінчилося б того ж вечора. Ніхто не вважав би Бренсона мертвим. Копи не гаяли б даремно час і не дали б Бренсону закрити свої рахунки і поїхати з грошиками. Мені так здається. Хмм-хмм... - Мевіс поклала в рот ще одне тістечко. - Мені здається, якби Даллас не здогадалася, що це дройд, то тіло взагалі ніколи не знайшли б. І всі думали б, що його зжерли риби, а Кларисса втекла тому, що в неї дах поїхав від усієї цієї історії. Вау!

Осяяна цією думкою, Мевіс навіть сіла.

- Це означає, що якби Даллас не стала розробляти версію дройда, то все так і йшло б своєю чергою, а ти, як і раніше, був би впевнений у тому, що прихлопнув людину.

- О боже! - вигукнув Зак.

До нього не просто дійшло - у нього немов усе вибухнуло всередині.

- Але що я такого зробив?!

- Ти нічого не зробив, солоденький мій. - Мевіс спустила ноги на підлогу і взяла руку Зака. - Це вони все зробили. Виконали перед тобою танець. Усе, що ти зробив, це те, що ти опинився там - симпатичний хлопець, який вірить у людське добро.

- Я маю подумати, - сказав Зак, піднімаючись на тремтячих ногах із крісла.

- Звичайно, повинен. Хочеш прилягти? Тут є дивовижні гостьові кімнати.

- Ні, я... Я обіцяв, що попрацюю з машиною Даллас. Ось цим і займуся. Мені краще думається, коли руки зайняті справою.

- Добре.

Вона спустилася з ним у хол, допомогла йому вдягнути плащ і по-материнськи чмокнула в щоку. Зачинивши за ним двері й повернувшись назад, вона видала захоплений вереск здивування: на сходах, що ведуть на другий поверх, стояв Рорк.

- Ти хороший друг, Мевіс.

- Рорк! - пронизливо заверещала вона і злетіла до нього, стрибаючи через дві сходинки. - У мене для тебе дещо є. Даллас сказала, що мені можна.

З цими словами вона обхопила його за шию і припечатала йому міцний галасливий поцілунок.

"Для такої дрібниці така пишна упаковка", - подумав Рорк.

- Я хочу розповісти тобі все про своє турне, по секундах. Але не зараз. Даллас каже, що ти зайнятий.

- На жаль, так.

- Я подумала, що ми з Леонардо запросимо вас обох на вечерю, можливо, наступного тижня. Як? Влаштуємо щось на кшталт святкування, розповімо вам багато всього і будемо тебе прославляти. Дякую, Рорк! Ти дав мені шанс домогтися всього, чого я хотіла.

- Ти сама з усім упоралася, - відповів він, потягнувши за одну з кучериків на голові Мевіс і з дитячою цікавістю подивившись, як вона спружинила назад. - Я хотів привезти Єву на твій заключний виступ у Мемфісі. Але з'явилися складнощі.

- Я про це чула. Вона виглядає абсолютно виснаженою. Сподіваюся, коли вона нарешті завершить цю справу, ти допоможеш мені викрасти її. Ми притягнемо Тріну і змусимо її обслужити Єву за повною програмою - курс релаксації та наведення краси. Стане як картинка!

- Це було б чудово.

- Ти й сам виглядаєш втомленим.

Вона не пригадала випадку, щоб в очах у Рорка була помітна справжня втома.

- Це була паршива ніч.

- Може, Тріні варто попрацювати і над тобою? - запитала Мевіс.

У відповідь Рорк тільки невизначено хмикнув.

- Ну добре, більше тебе не тримаю, не буду відривати від справ. А нічого, якщо я поплаваю?

- Розважайся самотійно.

Пританцьовуючи, Мевіс спустилася вниз, підхопила свою непомірну сумку і попрямувала до ліфта, щоб піднятися в басейн. Дорогою вона вирішила негайно зателефонувати Тріні й замовити їй візит, включно з проведенням еротичної терапії. Оскільки вона вже випробувала таке з Леонардо, їй було відомо, що це чудодійна штука.

В офісі Бренсона Єва переглянула всі файли і диски. Він добре замел сліди. Навіть у його персональному телефоні блок пам'яті був весь вичищений. Про всяк випадок вона відправила його Фіні, але сумнівалася, що могла пропустити якийсь запис.

Вона прискіпливо опитала заступника Бі Ді, потім заступника його брата, але не домоглася нічого, крім щирого замішання.

Їй стало ясно: так, він підчистив за собою все.

Єва і Пібоді швидко пройшлися лабораторіями, оглянувши дройдів, які перебували на завершальній стадії розробки. І тут їм вдалося роздобути ще один фрагмент головоломки. Завідувач лабораторії, бажаючи допомогти, розповів, що їм було доручено виготовити кілька дройдів, які зовні були точними копіями братів Бренсон. Завідувач підніс справжній сюрприз: виявилось, що це було особисте замовлення Клариси Бренсон, і їхнє виготовлення не було відображено в жодних обліках або записах. Роботу було завершено три тижні тому, і дройдів одразу відправили в будинок Бренсона. Єва зрозуміла, що все робилося строго за графіком, прорахованим до дрібниць.

Дорогою Єва і Пібоді подивилися на акуратні стелажі, на яких були розставлені міні-дройди, домашні інструменти та іграшки на космічну тематику. Єва взяла в руки чудово відтворений поліцейський кийок і похитала головою:

- Такі штуки потрібно заборонити. Знаєш, скільки людей отримують від них травми щомісяця?

- У мене в дитинстві була така, - усміхнулася Пібоді з відтінком ностальгії. - Купила потайки і сховала від батьків. У нашому домі були заборонені іграшки, що асоціюються з насильством.

- Ага, значить, і у квакерів усе-таки завівся екземпляр?

Єва поклала кийок назад і пішла далі вздовж стелажів у бік секції сувенірів. Вона відчула, що почала знічуватися, немов із неї випустили повітря.

- І хто купує всю цю нісенітницю?

- Туристам подобається, - відповіла Пібоді. - Зак уже отоварився ланцюжками для ключів, різними кумедними звірятами, магнітами для холодильника.

У секції Нью-Йорка було повно зразків серійної продукції - брелоки, ручки, смішні фігурки, статуетки та інші дрібнички, якими були завалені крамниці і стенди для ласих на все це туристів.

Емпайрстейт білдінг, "Світ задовольень", статуя Свободи, Медісон-сквер, "Плаза"... Єва насупилася, побачивши досить детально виконаний макетик "Плази" всередині кулі з водою. Можна було струсити кулю, і тоді всередині неї починали кружляти блискітки, наче конфетти напередодні Нового року.

Єва раптом задалася питанням: що це, хороший бізнес? Чи іронія? Пібоді побачила, як Єва покрутила в руках сувенір із "Плазою".

- Можу посперечатися, що ця штука зараз піде на ура і за ударними цінами.

- Люди хворі, - проворчала Єва. - Давай займемося його будинком.

В очі їй немов потрапив пісок - відчувалося недосипання.

- Пібоді, у тебе в сумочці не знайдеться стимулятор?

- Думаю, знайдеться.

- Дай, будь ласка. Терпіти не можу цю гидоту, але мене, здається, розвозить.

Єва взяла з рук Пібоді таблетку і проковтнула, знаючи, що штучно стимульована енергійність дратуватиме її.

- Коли востаннє вам вдалося задрімати?

- Не пам'ятаю. За кермо сядеш ти, - наказала Єва. Вона не любила поступатися керуванням, але вибору не було - поки ця отрута не спрацює.

Вона розмістилася на пасажирському сидінні, відкинула голову і розслабилася. Хвилин за п'ять її нервова система вже була в галопі, а очі розплющилися остаточно.

- Чорт, я, здається, прокинулася.

- Якщо години за чотири чи шість ви не приймете горизонтального положення, - завалитесь, як підпиляне дерево.

- Якщо за ці чотири-шість годин ми не закриємо дірки, я завалюся з не меншим ефектом.

Не гаючи часу, Єва зв'язалася з Макнабом:

- Як там щодо апарату з Мена?

- Зараз я саме з ним і вожуся. У неї був глушник класу "А", але ми, здається, добираємося до мови.

- Усе, що отримаєш, принеси мені додому до п'ятої години. Якщо щось не буде виходити, прихопи з собою весь апарат. Щоб мені не розшукувати Фіні, передай йому, що я надіслала йому стільниковий Бренсона. Там усе стерто, але, може, Фіні поворожить?

- Якщо там щось буде, то почаклуємо.

Наступний дзвінок вона зробила Вітні:

- Я закінчила в "Тулз енд тойз". Тепер прямую в резиденцію Бренсона.

- Є якийсь прогрес?

Єва подумала про гарненькі дорогі сувеніри, які щойно роздивлялася на стелажах.

- На даний момент нічого достатньо безперечного. Однак я припускаю, що потрібно вжити заходів для сканування будівлі ООН. Черговою метою "Аполлона" був Пентагон. Якщо "Кассандра" продовжує діяти в тому ж руслі, це місце логічно може бути обрано наступним об'єктом. Оптимальним для них було б почекати якийсь час - кілька тижнів. Але ми не можемо ризикувати і покладатися на те, що вони будуть прив'язуватися до графіка "Аполлона".

- Згоден. Зробимо всі необхідні кроки.

Пібоді почекала, коли закінчилася розмова, і запитала:

- Як ви думаєте, вони будуть знову виходити на зв'язок із вами?

- Я на це не розраховую.

Останній дзвінок Єва зробила Мірі:

- У мене запитання. На сьогодні вимоги "Кассандри" не задоволено; до того ж об'єкти зруйновано лише частково і людські втрати зведено до мінімуму. Як ви думаєте, за таких вихідних обставин чи вийдуть вони знову на зв'язок зі мною?

- Сумніваюся. Ви не виграли битву, але ви її і не програли. Вони не досягли своїх цілей, а ваш приціл із кожним рухом переміщується до центру мішені. Згідно з вашим

повідомленням, яке я щойно прочитала, ви вважаєте, що вони тепер можуть знати про напрямок вашого слідства, про те, що ви встановили їхні особи і методи їхніх дій.

- І якою ж може бути їхня реакція на все це?

- Злоба - і пристрасне бажання виграти, вибудувати переможну фігуру з великим пальцем у вас під носом. Не думаю, що вони відчують потребу знову вас про щось попереджати чи глумитися. Їм зараз не до цього. Правила війни, Єво, полягають у тому, що жодних правил немає.

- Згодна. І ось ще що. Я хотіла б попросити про одну послугу.

Міра постаралася приховати своє здивування: Єва дуже рідко про що-небудь просила.

- Звичайно, будь ласка.

- Заку розповіли про те, що все було підлаштовано, і про роль Кларисси в цьому.

- Зрозуміло. Йому буде дуже важко це усвідомити.

- Так. Він навіть не може пояснити свої відчуття на словах. Його перевезли до мене додому, і з ним сидить Мевіс. Мені здається, що зараз він зможе сприйняти пораду, тим паче кваліфіковану. Якби ви знайшли час зателефонувати в неофіційному порядку...

- Знайду, - коротко відповіла Міра.

- Дякую.

- Не варто. До побачення, Єво.

Єва із задоволенням знову відкинулася на спинку сидіння і побачила, що вони підїхали до будинку Бренсона і Пібоді вже припаркувала машину.

- Почнемо! - Єва рішуче відчинила дверцята, але побачила, що Пібоді, як і раніше, сидить, вчепившись у баранку, а її очі наповнилися сльозами. - Ну-ка, зараз же перестань думати про це!

- Не знаю, як дякувати вам за... за все, що ви зробили для Зака, незважаючи на те, як він повівся, і на те, що ще попереду.

- Я турбуюся про себе. Я не можу дозволити, щоб зосередженість моєї помічниці розповзлася на шматки через переживання щодо одного з членів її родини.

Єва із задоволенням зазначила, що її помічниця ще не втратила почуття гумору і трохи повеселішала. Вийшовши з машини, вона браво сказала:

- Я вся увага, сер.

- Так тримати!

Єва розкрила поліцейську печатку на будинку і, відчиняючи двері, попередила Пібоді:

- Тут нікого не повинно бути, але ми маємо справу з людьми, які знаються на техніці та електроніці. Вони могли просочитися сюди, незважаючи на печатку. Пібоді, поки ми тут, прошу тебе бути постійно напоготові. - Вона розстебнула куртку, щоб було легше дістати зброю. - Почнемо з кабінетів.

Будинок Бренсона був оздоблений у суворому і вишуканому стилі: меблі з темного дерева, шкіряні крісла і стільці, важкий кришталь. Єва зупинилася при вході і похитала головою:

- Ні, це вона рушійна сила, локомотив, який тягне цей поїзд. Нам не варто було витрачати час на відвідування його заводу. Вона керувала всім звідси.

Вони перетнули хол і вступили в по-жіночому витончений кабінет Кларисси. Єва подумала, що цю кімнату можна було б назвати вітальнею. Інтер'єр кабінету був виконаний у рожевих тонах, елегантні крісла притягували до себе вишуканими формами. Світильники і торшери з тонованими плафонами і абажурами були розташовані так, щоб світло рівномірно розподілялося по всьому приміщенню. Мармурова камінна дошка була заставлена невеликими вазочками із зів'ялими квітами.

Єва підійшла до невеликого столу на високих кручених ніжках і оглянула малогабаритний комп'ютер. Диски склалися здебільшого з програм, пов'язаних із модою, крамницями, веденням домашнього господарства та світськими заходами.

- Напевно це не все. Має бути ще щось. Засучи рукава, Пібоді. Давай-но розворошимо цю зміїну нору!

- Мені, здається, це принесе задоволення.

- Той, хто живе серед такої великої кількості рожевих тонів, має бути ненормальним.

Вони оглянули комод, заглянули під нього і за нього. В одному з ящиків виявили легкий халат - теж рожевий. Пошукали за картиною, на якій аквареллю був зображений англійський парк, але не знайшли там нічого, навіть пилу.

Нарешті Пібоді пощастило, і вона видала переможний клич:

- Диск! Він був захований тут, у цій подушці з лебедем.

- Потрібно його перевірити.

Єва вставила диск у гніздо, і її обличчям розпливлося блаженство: пристрій одразу запрацював.

- Кумедно. Вона ховає його, але не кодує.

Це був щоденник - записи нещасної, безпорадної жінки, змушеної довгі роки терпіти побиття, зґвалтування і образи.

"Я почула, як він увійшов до хати, і вирішила, що якщо він побачить мене сплячою, то дасть спокій. Сьогодні я намагалася все робити правильно. Але коли він почав підніматися сходами, я зрозуміла, що він п'яний. Потім, коли він підійшов до ліжка, я вловила запах.

Я лежала із заплющеними очима і майже не дихала, молячись про те, що він занадто п'яний і не зачепить мене. Але ніхто не чує молитов.

- Прикидаєшся сплячою, малятко?.."

Слова, голос, запах спиртного і цукерок, руки, які хапають, притягують і б'ють, - усі ці спогади раптово накиннулися на Єву і захлеснули її з головою.

"Я благала його зупинитися, але було вже пізно. Він тримав мене руками за горло, стиснувши його так, що я не могла видати жодного звуку, і заштовхував себе в мене, завдаючи мені болю і жарко дихаючи мені в обличчя.

- Не треба, будь ласка, не треба..."

Єва знала, що благання ніколи не приносять нічого доброго. Руки на її горлі, що стискають так, що перед очима починають танцювати червоні плями; пекучий біль від чергового зґвалтування, що роздирає, нудотно-приторний подих перед її обличчям...

- Лейтенанте! Даллас! - трясла її за руку Пібоді. - Що з вами? Ви страшенно зблідли.

- Зі мною все гаразд, - схаменулася Єва, відчуваючи, що їй не вистачає повітря. - Це підкинуто. Вона знала, що під час розслідування хто-небудь виявить цей диск. Пройдися по ньому далі. Їй було потрібно, щоб ми дочитали до кінця.

Єва підійшла до вікна, відчинила його і звисилася назовні. Крижаний вітер хльоснув її в обличчя і перехопив горло немов дрібними голочками льоду.

"Я більше не піду туди", - пообіцяла сама собі Єва. Вона не могла дозволити собі знову повернутися в пекло свого дитинства. Вона мала стояти там, де стояла, і тримати себе в руках.

- Кларисса говорить про Зака, - подала голос Пібоді. - Використовує доволі квітчасту мову закоханої. Розповідає про те, як вони зустрілися, про те, що вона відчула, коли дізналася про його приїзд...

Пібоді підняла голову і з деяким полегшенням побачила, що обличчя Єви знову набуло нормального кольору. Хоча вона підозрювала, що це, найімовірніше, результат впливу студеного вітру, але все-таки наважилася продовжити переказ:

- Вона описує, як спустилася в майстерню... Ну, далі нам усе відомо зі слів їх обох. Я дісталася майже до кінця. Так... Вона каже, що набула сили завдяки Заку і що нарешті наважилася кинути свого чоловіка. Запис обривається на тому, як вона спакувала свої речі і зібралася зателефонувати Заку, щоб потім почати нове, справжнє життя.

- Судячи з усього, вона не збиралася від нас тікати, - задумливо сказала Єва. - Цей запис мав підтвердити правдивість її розповіді. Мені здається, вона втекла тому, що злякалася майбутнього тестування у Міри. Воно було для неї занадто ризикованим.

- У будь-якому разі, все це нам нічого не дає.

- Чому ж? Ми тепер більше дізналися про цю жінку. Усе, що ми тут бачимо, - зовнішній бік, фанерування. - Єва зачинила вікно і пройшлася кабінетом. - А під цією зовнішньою оболонкою ховається жорстка, цілеспрямована, кровожерлива натура жінки, яка хоче, щоб до неї ставилися як до богині - з благоговінням і страхом. Вона не рожева! - Єва вдарила кулаком по атласній подушці.

- Вона червона. Багата, сильна і криваво-червона. Це не мімоза, це отруйне створіння - екзотичне, чуттєве, але отруйне. Думаю, вона терпіти не могла цю кімнату і намагалася проводити тут якомога менше часу. Вона приходила сюди, зневажаючи всі ці дрібнички. Але це - парадний під'їзд її життя, світська пастка, частина сцени, на якій вона грає вже роки. Ця кімната була призначена для того, щоб показати, наскільки м'якою і жіночною є її господиня. Але це не те місце, де вона справді працювала.

- Інші приміщення в будинку - гостьові кімнати, ванні, спальні та кухні, - перевірила Пібоді за описом. - Якщо вона працювала не тут, то де?

- Це нам і слід з'ясувати. - Єва зупинилася біля маленької стінної шафи. - Господарська спальня розташована по той бік цієї стіни?

- Так. З того боку вбудована стінна шафа заввишки з людський зріст, - відповіла Пібоді, знову звирившись з описом.

- Тут усі вбудовані шафи високі, крім цієї. Цікаво, навіщо це вона погодилася на таку маленьку в кутку?

Єва втиснулася всередину і промацала стіну пальцями.

- Пібоді, зайді з того боку стіни, залізь у ту стінну шафу і постукай у стіну. Зроби три гарненьких удари і повертайся сюди.

В очікуванні стуку Єва дістала зі свого "польового набору" лупу і стала оглядати стіну.

Через деякий час за спиною у Єви знову почувся голос Пібоді:

- І навіщо, питається, я стукала?

- А ти добре стукала?

- Так, сер. Відбила всі кісточки.

- Я нічого не чула.

- Потайна кімната? - припустила Пібоді.

- Відійди назад. Затуляєш мені світло... Тут має бути якийсь механізм. Зачекай-но... Чорт! Дай мені що-небудь, чим можна підчепити.

Пібоді витягла зі своєї сумки складаний ніжик.

- Ти що, була скаутом? - запитала Єва, беручи в неї ніж.

- Пройшла з самого низу до рівня "орлів"!

Єва хмикнула і вставила ніжик у вузьку щілину в глянцевої стіні кольору слонової кістки. Поки вона змогла знайти відповідний кут важеля, ніжик кілька разів вислизнув зі стіни. Нарешті, після кількох коротких лайок, вона змогла просунути лезо далі. Зі стіни відкинулася маленька кришка, під якою виявилися кнопки управління.

- Чудово! Тепер давай злагодимо з цією хреновиною.

Хвилин п'ять вона наполегливо возилася з незрозумілим їй пристроєм, присідаючи на коліна і час від часу витираючи з чола піт. Потім вирішила повторити спробу.

- Далласе, чому б мені не спробувати?

- Ти не більше за мене розбираєшся в електроніці. Хай йому грець! Відступіть-но...

Єва випросталася і дістала свою зброю.

- О, сер! Не треба цього робити...

Не слухаючи її, Єва вистрілила в щиток, у якому тут же все заіскрило. Розлетілися чипи, і почала розсипатися панель кольору слонової кістки, що закривала вхід.

- Як там у казці? Сім-сім, відкрийся, так?

Єва увійшла в маленьку кімнатку, що нагадувала чимось відрізаний шматок пирога. Перше, що вона побачила, був пульт управління і вражаюча апаратура, яка, на превеликий жаль Єви, викликала асоціацію з обладнанням, збереженим в особливій кімнаті в Рорка.

- Ось де працювала "Кассандра"!

Єва спробувала кнопки, але апаратура не реагувала.

- Мабуть, усе закодовано, - пробурмотіла вона. - І, звісно, не зареєстровано.

- Може, викликати Фіні? - запропонувала Пібоді.

- Ні. У мене є фахівець за п'ять хвилин ходу звідси.

Єва дістала свій стільниковий і зателефонувала Рорку.

Подивившись на розбитий пострілом щиток, Рорк похитав головою:

- Покликала б мене.
- Але ж я так і зробила.
- Так, але повинен же я був сказати що-небудь із делікатності.
- Твоя делікатність незрівнянна. Я не хотіла б квапити тебе, але...
- От і не квапся. Постав свій нічний спалах, поки я не налагоджу тут світло.

Рорк увійшов у кімнатку і зупинився, даючи очам звикнути до темного світла. Потім він дістав із кишені ліхтарик у вигляді авторучки і затиснув його зубами так, щоб промінь падав на прилади - як це у фільмах робили зломщики. Єва побачила, як в очах Пібоді засвітилося захоплення, і поспішно встала між нею і Рорком.

- Пібоді, візьми машину і їдь у мій домашній кабінет. Приготуйся записувати інформацію. Те, що нам попадеться, ми відразу перешлемо туди. І приведи в готовність іншу частину нашої команди.

- Є, сер, - неохоче відповіла Пібоді й усе-таки спробувала поглянути через плече Єви на те, що робив Рорк.

Він скинув куртку і закотив рукави своєї білої шовкової сорочки. У рухах його рук відчувалася рішучість - і явний досвід у таких справах.

- А ви впевнені, що вам не знадобиться моя допомога? - усе ще зволікала Пібоді.

- Забирайся геть! - гаркнула Єва, дістаючи зі своєї польової сумки поліцейський ліхтар. Потім змінила тон на зловісно м'який: - Я все ще бачу твої черевики. Чи означає це, що інша частина тебе вирушила виконувати наказ?

Черевики розвернулися і покрокували геть.

- Тобі обов'язково треба виглядати таким сексуальним, коли ти займаєшся протизаконними справами? - звернулася Єва до Рорка. - Ти бентежиш мою помічницю.

- Це дрібниці життя... Так, мені твій ліхтар уже не знадобиться.

У кімнатці загорілося світло.

- Чудово, - сказала Єва. - Спробуй насамперед відкрити ось той ящик. Я прострелила щиток і могла пошкодити командний пристрій.

- Потерпи трішки, зараз я до нього доберуся. Слухай, а в неї чудовий смак на обладнання. Це ж моя апаратура!

Рорк поворожив із замком, і нарешті почулося клацання.

- Так просто? - вигукнула Єва.

- Далі так просто вже не вийде. І будь ласка, створи мені тут на якийсь час тишу.

Єва вийняла шухляду з паперами і пішла з нею в кабінет. Сидячи на дивані, вона чула попискування і зумери апаратури, над якою працював Рорк. Єва не могла сказати, чому це діяло на неї заспокійливо, але вона чомусь відчувала задоволення від того, що він сидів у сусідньому приміщенні і працював разом із нею.

Однак, зайнявшись вивченням вмісту папок, вона тут же забула про Рорка і взагалі про все.

Їй зустрілися написані виразним розгонистим почерком листи Джеймса Роувана своїй доньці, яку він називав не Шарлоттою, а Кассандрою. У цих листах не було

нічого сентиментального - вони більше були схожі на різкі, владні накази командира солдату.

"Ти знаєш, що війна необхідна. Нинішнє правління має бути повалено заради звільнення мас, які перебувають зараз під чоботом узурпаторів. Ми переможемо, і коли мине мій час, ти займеш моє місце. Кассандро, моя юна богиня, ти - моє майбутнє! Твій брат занадто слабкий, щоб нести тягар відповідальності. Він занадто схожий на свою матір, мамин синочку. Зате ти - вся в мене!

Завжди пам'ятай, що у перемоги є своя ціна. Ти повинна без вагань платити за нею. Дій, як фурія, як богиня. Займи своє місце в історії!"

Інші листи були витримані в тому ж дусі. Дочка дійсно була його солдатом, його зміною. Він ліпив із неї подобу собі. Одне божество хотіло передати свою силу іншому божеству.

В іншій папці опинилися копії свідоцтв про народження Шарлотти та її брата і їхні свідоцтва про смерть, а також вирізки з газет і журналів, що стосувалися "Аполлона" та її батька. Були тут і його фотографії. Частину з них було зроблено на публіці, де Джеймс Роуан був зображений у своєму іміджі політика, із пригладженим волоссям і широкою доброзичливою посмішкою. Частина знімків мала приватний характер. На них він був у повному бойовому екіпіруванні, з маскувальними масками на обличчі та холодним поглядом. Єва одразу впізнала очі вбивці - їй сотні разів доводилося дивитися в такі очі.

На сімейних фотографіях майже не можна було зустріти хлопчика: усюди Джеймс Роуан і його дочка. Дівчинка виглядала немов на ілюстрації до збірки страшних казок: зі стрічкою у волоссі та з гвинтівкою в руках, зі злою посмішкою та очима батька.

У папці виявилися також дані про Кларису Стенлі, з номерами посвідчень особи, датами народження і смерті.

На одній з фотографій Єва побачила Шарлотту вже у віці молодої жінки. Одягнена у військову форму, вона стояла поруч із похмурим чоловіком у кепці з капітанськими зірочками, що затіняла очі козирком. Вони були зняті на тлі вражаючої гряди снігових гірських вершин. Єві здалося, що колись вона вже зустрічала це обличчя. Вона знову дістала свою лупу, щоб краще розгледіти знімок.

- Генсон, - пробурмотіла вона. - Вільям Дженкінс.

Єва викликала через комунікатор довідкові дані, щоб освіжити пам'ять.

"Вільям Дженкінс Генсон. Місце народження - Біллінгс, штат Монтана. Дружина - Джессіка Ділс. Дочка - Мейдія. Керівник компанії Джеймса Роуана..."

- Стоп! - сказала сама собі Єва і піднялася.

Роблячи кола по кімнаті, вона знову намагалася з'єднати шматки головоломки. У Генсона була дочка того ж віку, що й Шарлотта. З часу вибуху в Бостоні вона не згадувалася в жодних записах і обліках. То, можливо, тіло дівчинки, знайденої в руїнах бостонської штаб-квартири, було тілом доньки Хенсона, а не Роуана, як це

було офіційно встановлено слідством? У такому разі, цілком логічно, що Вільям Дженкінс Генсон взяв до себе доньку Роувана натомість своєї дитини і довершив її виховання.

Єва знову опустилася на диван і почала переглядати папери в пошуках ще якихось листів, фотографій та інших свідчень. Вона виявила ще одну пачку листів Роувана і почала читати.

- Єво! Я проліз туди. По-моєму, тобі потрібно поглянути на це, - почувла вона з потайної кімнатки.

Взявши з собою листи, Єва пішла до Рорка і вже на ходу почала розповідати:

- Роуван почав її натаскувати ще з дитячого віку. Уяви собі, він називав її Кассандрою! А коли він загинув, її взяв до себе Генсон. Мені трапилася фотографія, зроблена не менш ніж через десять років після вибуху в Бостоні.

- Її непогано натаскали, - зауважив Рорк.

Він насилу приховував своє захоплення вправністю Кларисси у поводженні з апаратурою, у зашифровуванні відомостей, у винаході всіляких пасток для зломщиків.

- Я виявив тут записи повідомлень, переданих комусь у Монтану. Можливо, цим адресатом був Генсон. Ніяких імен не згадується, але вона тримала його в курсі своїх справ.

Єва глянула на монітор.

"Дорогий товариш!.." - прочитала вона вголос.

Пробігши очима перше повідомлення, Єва вигукнула:

- Як шкода, що я не розбираюся в політиці! Що вони хочуть довести? Кого вони з себе вдають?

- Комунізм, марксизм, соціалізм, фашизм... - Рорк пересмикнув плечима. - Демократія, республіка, монархія... Усе це жонглювання словами, а насправді в них одна мета: влада. Революція заради революції. Для декого політика чи релігія - лише спосіб самоствердження.

- Завоювати і правити? - дивувалася Єва.

- Годуватися. Подивися: схеми, креслення, шифрові коди захисту, дані. Це об'єкти, обрані "Аполлоном", починаючи з Центру Кеннеді.

- Вони зберегли записи, - тихо промовила Єва. - Збитки, завдані власності, її вартість, кількість убитих... Боже! Вони навіть склали поіменні списки!

- Це військовий облік: скільки вбили ми, скільки - вони. Як у накладній. Без крові війна втрачає свою привабливість. А ось наступні дані. Це відомості про Радіо-сіті, фотознімки. Зверни увагу на червоні крапки. Ними позначені місця закладки зарядів.

- Йде слідами татка...

- Я знайшов імена та адреси членів групи.

- Пережени їх на мій домашній комп'ютер для Пібоді. Почнемо оточення. Об'єкти всі перераховані?

- Мені поки що не вдалося пройти більше двох.

- Гаразд, спочатку пережени все Пібоді. Потім підемо далі.

Поки Рорк займався передачею даних, Єва знову взяла до рук принесений із собою лист і раптом відчула, як у неї в жилах застигла кров.

- Боже мій! Виявляється, філія Пентагону не була їхньою наступною метою. У них зірвалася одна спроба після вибуху на стадіоні. Тут не сказано, який саме об'єкт. Згадуються тільки проблеми з обладнанням і фінансові труднощі. "Гроші - неминуче зло. Виставляйте ваші скрині". - Єва відкинула лист. - То що ж після стадіону? Що там було наступним за списком "Аполлона"?

Рорк почав шукати. Екран якийсь час залишався чистим, але нарешті висвітилися літери.

- Пам'ятник Вашингтону! Планувалося підірвати його через два дні після акції на стадіоні.

Єва стиснула пальцями плече Рорка.

- Вони діятимуть сьогодні, найпізніше завтра. Вони не чекатимуть, не підуть на контакт - для них це ризик. То що ж обрано об'єктом? Ти думаєш, знову який-небудь пам'ятник? Але який?

Рорк знову викликав дані, і на екрані з'явилися три знімки.

- Вибирай, - сказав він.

Єва вихопила з кишені комунікатор.

- Пібоді, підніми на ноги три бригади з "вибухового відділу". Одну направ в Емпайр стейт білдинг, іншу - до Близнюків, третю - на Ліберті-Айленд, до статуї Свободи. Ви з Макнабом берете на себе Емпайр, Фіні нехай їде до Близнюків. Візьміть із собою нові сканери з тих, що приготовлені для мене. Я зараз їду додому. Прошу всіх діяти швидко. Штурмова екіпіровка, усі зі зброєю. Негайна евакуація. Оточити всі три райони, не впускати нікого з цивільних у ці зони в радіусі трьох міських кварталів.

Вимкнувши комунікатор, Єва запитала Рорка:

- За скільки ми доберемося на твоєму чарівному вертольоті до Ліберті-Айленда?

- Набагато швидше, ніж на тих іграшках, які є у вашому управлінні.

- Тоді давай поспішимо.

За кермо сів Рорк.

- Думаєш, вони націлилися на статую? - запитав він.

- Швидше за все. Їм потрібен символ, причому найбільший, який у нас є. Статуя виконана в жіночому образі і має політичний сенс. Даю голову на відсікання, вони збираються зруйнувати саме її!

Рорк так гнав машину, що Єву вдавило в сидіння.

22

- лейтенанте! Даллас! Сер! - з цим криком Пібоді вилетіла з парадних дверей перш, ніж Єва встигла вийти з машини.

- Рорк, іди, я тебе наздожену, - сказала Єва, щоб вислухати помічницю.

- Ваша інформація все ще надходить. Я пересилаю її в Центральне. Підрозділи зібрані.

Єва взяла сканер і нагадала:

- Усі мають бути в повній штурмовій екіпіровці. Перед виходом усіх оглянь. Я не хочу більше нікого втрачати.

- Так, сер. Бос хоче знати місце, куди ви прямуєте, і ваш розрахунковий час прибуття.

Єва обернулася, почувши гуркіт двигуна гелікоптера, що вирулював із міні-ангара.

- Хай допоможе мені бог. Полечу на цій штуці на Ліберті-Айленд. Дізнаєшся час мого прибуття, коли я доберуся до місця.

Прикриваючи обличчя від піднятого гелікоптером вітру, Єва сунула сканер Рорку, потім вчепилася за ручку дверцят і поставила ногу на колесо. Ніхто, крім Рорка, не знав, як вона боялася висоти і не виносила всі засоби пересування повітрям.

- Не подобається мені ця частина справи, - пробурмотіла вона.

Рорк тільки посміхнувся, а коли вона піднялася на місце, попередив:

- Пристебнися ременем і перевір, чи добре зачинені двері. Нам недовго добиратися.

- Знаю. Але ця частина мені не подобається.

Під час крутого вертикального зльоту Єві здалося, що в неї зараз обірвуться нутрощі. Давши собі трошки звикнути до такого стану, вона набрала номер Вітні.

- Сер, я прямую на Ліберті-Айленд. Зараз до вас має надходити інформація...

- Вона надходить. До кожного об'єкта підтягуються підрозділи підтримки та бригади "вибухового відділу". Розрахунковий час прибуття на Ліберті-Айленд - через дванадцять хвилин. Коли ви будете на острові?

- Рорк, через скільки ми доберемося?

Урчачи мотором, вертоліт піднявся над деревами, будинками. Рорк стрельнув у неї швидким поглядом блакитних пустотливих очей:

- Через три хвилини.

- Але це...

Єві насилу вдалося стримати крик, коли Рорк увімкнув реактивні прискорювачі. Бурчання мотора перетворилося на рик пантери, і гелікоптер прорізав повітря, наче камінь, випущений із рогатки. Єва щосили трималася побілілими пальцями за підлокітники, внутрішньо повторюючи: "Чорт, чорт, чорт...".

- Ми будемо там у межах трьох хвилин, - відповіла вона босові, намагаючись, щоб голос не тремтів.

- Повідомте після прибуття.

Єва вимкнула комунікатор, насилу дихаючи крізь зціплені зуби.

- Рорк, мені потрібно дістатися до місця живою.

- Покладися на мене, люба.

Він поклав машину в крутий віраж. Крен при цьому був настільки сильним, що Єві здалося, ніби в неї очі перекотилися на потилицю. Проте вона взяла в руки сканер і розглянула його.

- Я раніше ніколи не користувалася такою апаратурою.

Рорк простягнув руку і натиснув вимикач у нижній панелі пристрою. Сканер видав дзижчання.

- О господи! Тримай свої лапи на управлінні! - закричала Єва.

- Якщо мені раптом знадобиться шантажувати тебе, я можу пригрозити тобі тим, що розповім твоїм товаришам по службі, як ти патологічно боїшся висоти і високих швидкостей.

- Нагадай, щоб я образила тебе, якщо ми залишимося в живих.

Вона витерла об стегна липкі долоні й дістала свою зброю.

- Я, мабуть, віддам тобі цей "засіб захоплення". Ти не можеш іти беззбройним.

- У мене є все, що потрібно, - похмуро посміхнувся він у відповідь.

Вертоліт пролітав уже над водою.

- Я попросила Фіні розрахувати можливе розташування зарядів. Він вважає, що їх має бути п'ять на всій відстані по вертикалі - від фундаменту статуї до вінця. Як ти думаєш, скільки часу знадобиться, щоб знешкодити все це, якщо наші "клієнти" дотримуватимуться передбачуваної логіки?

- Це залежить від конкретних обставин. Я не можу сказати, поки не побачу ці заряди.

- Підтримка прибуде на дев'ять хвилин пізніше за нас. Якщо статуя справді є об'єктом, мені залишається сподіватися тільки на тебе.

- Хіба я тебе коли-небудь підводив? - усміхнувся Рорк. - Зараз я ввімкну дальній сенсор і монітор.

Екран замерехтів, і з'явилося якесь зображення у вигляді тіней та умовних позначень. Мигцем глянувши на монітор, Рорк сказав:

- Ось вона, твоя мета, - дві людини, два дройди і один транспортний засіб.

- Вони вже запустили пристрій?

- З цією апаратурою я не можу визначити стан вибухових зарядів. Але вони там.

Єва пальцем ткнула в екран:

- Дройди тут і тут?

- Так, у районі основи. Ти була коли-небудь на статуй?

- Ні.

- Як тобі не соромно! - пожурив він. - Внизу розташовані музеї, але загалом усередині статуї двадцять два поверхи - точніше, оглядові майданчики. Там є ліфти, але за цих обставин я б не радив користуватися ними. Є сходи - вузькі, гвинтові. Вони піднімаються на самий верх, до вінця. Там влаштовано останній майданчик, звідки можна піднятися у факел.

- А ти ніколи не хотів придбати Свободу у власність?

- Ніхто не може бути її власником.

- Згодна. Знижуйся. - Скрегочучи зубами, вона відстебнула ремінь. - Рорк, будь ближче, щоб у разі чого допомогти вирубати дройдів.

Він натиснув кнопку під пультом управління. У відділенні, що відкрилося, виявилася далекобійна лазерна гвинтівка з прицілом нічного бачення.

- Замість своєї іграшки краще використовуй це.

Єва сполошилася:

- Диявол! Ти отримав би мінімум п'ять років найсуворішого режиму за перевезення такого!

Рорк усміхнувся, дивлячись, як вона дістала зброю з шухлядки і спробувала її на вагу.

- Сподіваюся, спочатку ти покінчиш із дройдами.

- Постарайся тримати цю літалку рівніше, - борючись із нудотою, сказала Єва.

Вона відсунула двері, зціпила зуби від холодного вітру, що увірвався, і вляглася животом на підлогу кабіни. Ще раз глянувши на екран, Рорк повідомив:

- Один із дройдів обходить статую праворуч, інший іде ліворуч. Спочатку беремо того, який праворуч, потім я зроблю коло. Тож будь готова до цього.

- Головне, зроби так, щоб я опинилася в радіусі стрільби.

Великий символ, Свобода, здіймалася над темрявою, над молочним серпанком міських вулиць, над людською метушнею, тримаючи смолоскип у твердій, впевненій руці. Її обличчя було спокійним і заспокійливим. Вогні сяяли навколо неї, немов підкреслюючи високе призначення статуї. Скількох же людей зустрічало це привітання, коли вони перетинали океан, вибравшись із кошмару безпросвітності в новий світ, щоб почати інше життя? Скільки разів сама Єва бачила цей монумент, але лише тепер зрозуміла, що просто звикла бачити його на місці. І в цей момент вона присягнулася собі, що Свобода стоятиме тут завжди.

Перше, що вона побачила, був вантажний гелікоптер, який приземлився на тіньовому боці статуї. Він висвітився у видошукачі червоним кольором на зеленому тлі.

- Тепер ми в радіусі стрільби, бачиш? - попередив Рорк.

- Взяла одного виродка на мушку... Ближче, покиньку, трохи ближче... - пошепки промовила вона, немов боячись злякати ціль.

Єва вистрілила і чітко побачила, що влучила в середину тулуба дройда. Вона навіть не встигла відчутти віддачу від пострілу в плече, як Рорк поклав вертоліт у крутий віраж.

- Тепер вони знають, що ми тут! - крикнув він. - Зараз другий дройд огинає статую, а одна з цілей усередині швидко спускається вниз.

- Отже, нам потрібно бути спритнішими, - сказала Єва.

- Слухай! У нього теж далекобійний варіант! - вигукнув Рорк, коли за кілька сантиметрів від лобового скла кабіни пролетіла світлова куля пострілу. - Доведеться ухилятися. Вирубай його якнайшвидше.

Вертоліт став вилітати і пританцьовувати на льоту. Єва міцніше зачепилася ногою за основу крісла.

- Я взяла його!

Вона вистрілила, але побачила, що заряд влучив у землю і ціль уникла ураження. Сварившись, Єва затримала подих і прицілилася знову. Цього разу постріл влучив дройду в груди. Піднявшись із підлоги і схопившись за ручку дверцят, вона крикнула Рорку:

- Саджай цю літалку на землю! І постарайся роздوبати їхній вертоліт. Якщо вони залежать від свого транспорту, то ще двічі подумають, перш ніж підривати статую. Скільки зможу, триматиму їх від тебе подалі.

Єва дивилася, як стрімко наближається земля, і все одно посадка здавалася їй занадто повільною. Рорк кинув на неї насторожений погляд.

- Єво, заради бога, почекай, поки я приземлюся!

- Рорк, годинник цокає! - крикнула вона і вистрибнула назовні.

Єва зуміла згрупуватися, але гострий біль усе ж пронизав її. Зі зброєю наготові вона зигзагами побігла до входу в статую. Повз неї пронісся жаркий вихор; Єва впала

на землю, швидко перекодилася і зробила постріл у відповідь. Підскачивши на ноги, вона рвонула на собі екіпірування і вихопила поліцейську зброю. Підбігаючи до входу, вона вистрілила у двері вже з обох рук.

Опинившись усередині приміщення, Єва озирнулася, і в цей момент у неї вистрілили звідкись зверху. Єва підняла голову і на першому майданчику сходів побачила Кларису в повному бойовому спорядженні, з польовим лазерним пістолетом у руці.

- Кларисо, все скінчено! - крикнула Єва. - Ми виявили твою потаємну кімнату, розкодували твій банк даних і твої повідомлення в Монтану. Усе це веде нас прямо до Хенсона та інших. Зараз сотня копів уже прямує за адресами.

Зовні прогрімів потужний вибух і промайнув яскравий спалах світла. Єва зрозуміла, що Рорк впорався з чужим вертольотом.

- Ти чуєш? - знову крикнула вона нагору. - Це накрився твій транспорт. Ти не зможеш вибратися з острова. Кинь свою затію і здавайся!

- Ми зробимо все, що збиралися зробити. Це заповів мені мій батько. Від цього місця не залишиться нічого, крім попелу.

Сказавши це, Кларисса знову вистрілила, але Єві вдалося ухилитися. Намагаючись злитися зі стіною, вона побачила на протилежній стіні перший вибуховий пристрій у вигляді маленької металевої коробочки, на якій блимав червоний світловий сигнал. Першою її думкою було: "Таймер? Відлік часу?"

Намагаючись не збитися у взятому їй темпі діалогу з Кларисою, Єва сказала:

- Усе те, чого він хотів домогтися, приречене на провал! - крикнула вона. - Він зазнав невдачі і загинув!

- Я займу його місце. Ми - Кассандра, - відповіла Кларисса.

Вона знову вистрілила в бік Єви і кинулася вгору по сходах. Вогняна куля, що пролетіла зовсім близько від Єви, обпекла дихання і слизову оболонку очей, їй стало важко підніматися. Старі металеві гвинтові сходи всередині статуї здавалися нескінченними.

Єва чула, як Кларисса окликає свого чоловіка, закликаючи його до знищення всього, до смерті в ім'я слави. І тут Єва побачила другий вибуховий пристрій. На якийсь момент вона забарилася, вирішуючи, чи не спробувати знешкодити його самій, і це врятувало її: прямо перед нею просвистів лазерний заряд, вибивши три металеві сходинки.

Зверху донеслося:

- Мій батько був великою людиною! Божеством! Його вбили фашистські служби корумпованої влади. Він стояв за пригноблений народ...

- Він убивав дітей, жінок, старих! - крикнула у відповідь Єва. - Це і є народ!

- Це всього лише жертви справедливої війни.

Вивернувшись з укриття, Єва вистрілила навмання туди, звідки лунали вигуки, і почула зойк - чи то від люті, чи то від болю. Але Кларисса продовжувала підніматися нагору.

Єва побачила на шляху третій пристрій. Вона подумала, що з першим зарядом, мабуть, уже впорається Рорк. Знизу не чулося ні пострілів, ні звуків боротьби. Єва швидко глянула на годинник - до прибуття підтримки залишалося шість хвилин.

Ікри ніг оніміли, дихання вичерпувалося; на якийсь момент Єві здалося, що вона зараз знепритомніє. Зброя в руках ніби поважчала і збільшилася в розмірах.

Вона притулилася до стіни, щоб перевести подих, і почула якийсь рух униз.

- Рорк, ти? - крикнула вона, зібравши останні сили.

- Перший заряд я знешкодив, рухаюся до другого. У них тут, виявляється, все поставлено на таймери на вісімнадцять нуль-нуль. Повний заряд і синхронізація.

Його голос звучав холоднокровно і діловито. Єва знову поглянула на годинник, зрозуміла, що залишилося десять хвилин, і знову почала підніматися бігом по сходах. Четвертий вибуховий пристрій вона навіть не роздивлялася. Її завданням були Бренсони.

Вона дісталася до самого верхнього майданчика тільки на нервовій енергії. Ноги були наче ватяні й уже нічого не відчували. Після напівтемних сходів вона побачила сліпучу панораму міста крізь вікна огляду - і п'ятий вибуховий пристрій. Він знаходився в нерухомій частині вінця Свободи.

- Кларисо! Померти тут - не означає довершити батьківську справу! - крикнула Єва, обережно пересуваючись уздовж стіни.

- Це буде найбільший момент історії! Руйнування улюблених символів міста. Статуя розлетиться на шматочки, і ім'я мого батька дізнається весь світ!

- Але як про це хто-небудь дізнається, якщо ти опинишся похованою під тоннами каменю і сталі?

- Ми не самотні!

- Решту учасників твоєї групи наразі вже відловлюють, - сказала Єва. Вона знову глянула на годинник і відчула, як по спині покотилися краплі холодного поту. - І Генсона, - додала вона, вирішивши, що це ім'я струсоне Кларису. - Ми знаємо, де він.

- Вам ніколи не взяти його! - У нестямі від злості Клариса вистрілила і знову закричала: - Він був найвірнішим другом мого батька. Він виховав мене і довершив моє навчання. Генсон пожертвував своєю дочкою заради спільної справи: Мейдія померла за мене. Ми чули вибух за кілька кварталів. Я бачила, що зробили ці свині!

- Отже, тебе взяв Генсон. А як щодо твоєї матері?

- Нікчемна сука! Я із задоволенням убила б її сама і подивилася б, як вона здохне. Батько використовував її лише як посудину, не більше того. Коли ми з братом трохи підросли, він забрав нас до себе, щоб навчати і тренувати. Але головною його надією була я! Інші бачили в мені тільки гарненьку дівчинку з ніжним голосом, а він знав, що я солдат, його богиня війни. Це знав він, знав Генсон і знав чоловік, якого я обрала своїм чоловіком.

Бренсон... Єва схаменулася, що зовсім забула про нього, і запитала:

- Отже, і він був співучасником у всій цій справі?

- Звичайно. Я ніколи б не пов'язала своє життя з негідною людиною. Я могла б переконати у зворотному таких людей, як Зак - зворушливий, довірливий і мрійливий хлопчик. Тільки завдяки Бі Ді спрацювали заключні стадії нашого плану. Але Бренсонів більше немає. Вони померли. Основна частина їхніх грошей - на закритих рахунках. Ми продовжимо нашу місію в іншому місці, під іншими іменами.

- Не спокушайтеся, усьому цьому настав кінець, - сказала Єва.

Вона почула позаду звук кроків на сходах. Настав час діяти.

- Я не боюся померти тут, - заявила Клариса.

- Прекрасно!

Єва вискочила з укриття і вистрілила. Удар збив Кларису з ніг, на стегні її з'явилася кривава пляма. Єва вибила з її рук зброю зі словами:

- Але я волю, щоб ти жила, жила за ґратами багато-багато років.

- Ти теж тут помреш, - ловлячи ротом повітря, промовила Кларисса.

- Чорт забирай! У мене є прихована перевага.

Єва обернулася на звук кроків - у сходовому отворі з'явився Рорк. Але раптом Єва побачила якийсь рух за його спиною.

- Ззаду! - крикнула вона.

Рорк різко метнувся вбік, але постріл зі зброї Бренсона обпалив його руку. Єва побачила цівку крові і схопилася на ноги. Рорк і Бренсон уже схопилися врукопашну, і стріляти було занадто ризиковано. Єва хотіла кинутися на допомогу Рорку, але в цей момент Кларисса, зібравши останні сили, схопила Єву за ноги. Наступний постріл розбив скло оглядового вікна, і в приміщення разом із вітром увірвався змішаний рев гелікоптерів і сирен.

- Занадто пізно! - завищала Кларисса. В її величезних красивих очах горіло безумство. - Убий його, Бі Ді! Убий його для мене, у неї на очах! Я тримаю її! - кричала вона.

Рорк відчував нестерпний біль у руці, зброя вислизнула з його пальців. Десять позадку себе він чув крики Єви і звук ніг, що бігли, але все, що він міг бачити, це повні ненависті очі Бренсона.

Вистріливши востаннє, Бренсон відкинув зброю і вчепився Рорку в горло. В очах Рорка заплескали іскри. З останніх сил він різко крутнув Бренсона, і сила інерції викинула обох через перила в розбите вікно.

Єва пробігла всього лише половину відстані, що їх розділяла, коли побачила, що Рорк падає. Вона заціпеніла в безпорадному і безнадійному жаху. Прожектори вертольотів, що висіли поблизу, сліпили її. Рорк! Це ім'я вибухнуло в її свідомості, але з губ зривався лише здавлений схлип.

Не розуміючи, що вона робить, Єва наполовину висунулася з вікна - і тут же побачила його. Рорк не загинув, не розбився об землю, а вчепився закривавленими руками за вузький згин бронзового дощового стоку.

- Тримайся! Благаю, тримайся! - прокричала вона.

Однією рукою Єва вхопилася за кріплення рами, лягла животом на нижній виступ вікна і простягнула іншу руку Рорку.

- Дотягнися! Хапай мене за руку, Рорк!

Він відчував, що зісковзує. Кров текла по руках із пальців, перетворюючи бронзу на свого роду каток. Рорк уже зустрічався зі смертю. Йому було знайоме це відчуття, коли кожен подих міг виявитися останнім. Але він не був би самим собою, якби здався зараз - у той момент, коли його жінка дивилася сповненими жаху очима, кличучи його і ризикуючи своїм життям, щоб урятувати життя йому. Зціпивши зуби, він перемістив усю вагу тіла на поранену руку і, перемагаючи неймовірний біль, дотягнувся іншою рукою до пальців Єви.

Єва міцно схопила його за зап'ястя, потім знайшла точку опори для ніг і простягнула іншу руку.

- Я втягну тебе, Рорк! Тримайся!

Він просувався вгору сантиметр за сантиметром. Біль туманив свідомість. Щоб не втратити її, він зосередив погляд на обличчі Єви, яке вселяло в нього жагу до життя. Рорк бачив, що з обличчя Єви струмує піт, і хотів швидше припинити її страждання. У якийсь момент у нього потемніло в очах, і він злякався, що зараз зірветься, але наступної миті його рука дотягнулася до рами. Вхопившись за неї, він зміг зробити останнє вирішальне зусилля і повалився всередину, на Єву.

- О боже, Рорк!

- Час! - вигукнув він, кидаючись до останнього пристрою.

До вибуху залишалося сорок п'ять секунд. Рорк почав викручувати детонатор, усією душею сподіваючись, що встигне.

- Часу у вас уже немає, - пролунав голос Кларисси. Закривавлена й побита, вона піднімалася з підлоги. - Ми всі померемо тут... Обидві людини, яких я любила, - мученики ідеї...

- Пішла ти зі своєю ідеєю! - кинула їй Єва і швидко проговорила в комунікатор: - Звільнити весь район, нікого не пускати. Залишився один незнешкоджений заряд. Над ним працюють.

Почувши, як в ефір понеслися команди і розпорядження, Єва вимкнула комунікатор і подивилася Кларисі в очі.

- Живи або помри, так чи інакше - ти все одно програла.

- Я помру, але справа мого батька житиме! - вигукнула Кларисса і, зібравши останні сили, викинулася у вікно.

- О господи... - вимовила Єва і хотіла опуститися на коліна, але одразу ж згадала про незнешкоджений вибуховий пристрій і кинулася до Рорка.

- Тобі вдасться його розрядити?

- Я працюю.

Його пальці були слизькими й тремтіли від напруги через втрату крові. Лічильник відраховував секунди, що залишалися: двадцять шість, двадцять п'ять, двадцять чотири... Рорк змусив себе забути про біль - цього він навчився ще в дитинстві. Подолати, стерпіти, вижити.

- Справа просувається до кінця. Можеш іти, я тебе наздожену.

Єва підійшла і поклала руку йому на плече. Сімнадцять, шістнадцять, п'ятнадцять... По вікнах пройшлися промені прожекторів вертольота, що кружляв навколо статуї. Це примарне світло дало змогу Єві краще розгледіти обличчя Рорка: занепалий ангел із губами поета й очима воїна. Вона провела з ним рік, який змінив усе в її житті.

- Я люблю тебе, Рорк, - сказала вона.

У відповідь він промичав щось нерозбірливе. Єва перевела погляд на лічильник. Дев'ять, вісім, сім... Вона стиснула його плече і затамувала подих.

- Не могли б ви повторити це, лейтенанте?

Єва зі свистом видихнула повітря, не відриваючи очей від лічильника.

- Ти прикінчив його!

- Навіть залишилося чотири зайві секунди. Непогано.

Рорк притягнув до себе Єву здоровою рукою і подивився на неї веселими, сяючими очима.

- Поцілуй мене, Єво.

Вона видала радісний крик, і вони впилися одне в одного губами, не звертаючи уваги на миготливі прожектори, вигуки мегафонів, безперервний писк комунікатора.

- Ми живі! - вигукнула Єва.

- Ми живі - і ми разом, - сказав він, зарившись обличчям у її волосся. - А до речі, спасибі за підйом - прямо як на ліфті.

- Завжди будь ласка.

У пориві радості вона стиснула його щосили, але тут же відступила, почувши його стогін.

- Що таке? О боже, твоя рука! Виглядає просто жахливо.

- Досить паршиво, - погодився він, витираючи кров зі свого і Євиного обличчя. - Але вона працює.

Єва розірвала рукав його сорочки і, похитавши головою, швидко перев'язала руку.

- Врахуй, цього разу я відтягну тебе в клініку, друже, хоч би як ти пручався.

- І в нас із тобою там буде величезне ліжко! Ти ціла?

У неї все пливло перед очима, і вона якось нерозумно хихикнула:

- Так, але зараз впаду. Я проковтнула сьогодні штук шість цих чортових таблеток. Усе гаразд, але страшенно хочеться завалитися спати.

Усе ж Єва повернула його обличчям до вікна. Вони разом подивилися на темну гладь затоки, на мерехтіння міських вогнів.

- Краса, а?

- Убивча.

Обійнявшись так, що було незрозуміло, хто кого підтримував, вони побрели до дверей. По дорозі Єва дістала комунікатор і ввімкнула його.

- Говорить лейтенант Даллас. Тут усе гаразд.

Голос Вітні донісся до неї, немов крізь сон:

- Доповідайте!

- Ах так... - схаменулася вона і струснула головою, щоб хоч трохи підбадьоритися. - Вибухові пристрої знешкоджено, їх можна прибирати. Бренсони випали у вікно. Потрібно зібрати те, що від них залишилося. Сер, Рорк поранений, його потрібно відвезти в клініку.

- Поранення серйозне?

Єва спускалася сходами, похитуючись, перебираючи руками всі можливі опори. А головне - її раптом почав розбирати абсолютно недоречний сміх.

- Ми тут, звісно, зовсім не в найкращому вигляді, але впораємося. Сер, у мене до вас прохання.

Голос Вітні пролунав здивовано:

- А що таке?

- Не могли б ви зв'язатися з Пібоді, Макнабом і Фіні? Передайте їм, що з нами все гаразд - ну, в основному. Вони хвилюються, а я відчуваюся дуже ніяково через те, що розділила команду на три частини. Ох, і ще, скажіть Пібоді, що вона може забрати Зака. І нехай обов'язково дасть йому що-небудь випити: він так легше перенесе те, що тут сталося.

- Не зрозумів?

Єва спантеличено подивилася на Рорка, якого почало трясти від сміху.

- Е-е... Вибачте, сер, здається, хтось вклинився в цей канал.

Рорк послужливо взяв у неї з рук комунікатор і вимкнув його.

- Це для того, щоб ти не встигла запросити свого начальника взяти участь у п'ятиці.

- Бог ти мій! Сама не вірю, що говорила з босом у такому тоні.

Вони вийшли в обійми холодного вітру і заплющили очі від сліпучої круговерті променів від гелікоптерів, що приземлялися, з яких вискакували і бігли до статуї бригади, що прибули.

- Рорк, підемо звідси, поки я ще чого-небудь не ляпнула!

Коли вони абияк затягли одне одного у свій вертоліт, Єві хотілося тільки одного - згорнутися клубочком у якомусь кутку і заснути на тиждень. Позіхаючи, вона вже насили бачила, як Рорк узявся за керування. Він був закривавлений, понівечений - і чудовий. Втомлена, напівжива, вона посміхнулася йому:

- Рорк. З тобою чудово працювати.

У відповідь його очі засвітилися звичними вогниками. Виревіли двигуни.

- Завжди до ваших послуг, лейтенанте!